ROBIN COOK

YABANCI CİSİM

İNKILÂP

ROBIN COOK

•

YABANCI CİSİM

Yabancı Cisim / *Foreign Body*

© *2008,* Robin Cook

Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı:

© *2009,* İnkılâp Kitabevi
Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 10614

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Sayfa tasarım İsmet Sayar
Kapak uygulama Okan Koç
Yayıma hazırlayan Solina Silahlı

ISBN: 978-975-10–2901-0

10 11 12 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

İNKILÂP
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna - İstanbul
Tel:(0212) 496 11 11 (Pbx)
Fax:(0212) 496 11 12
posta@inkilap.com

www.inkilap.com

ROBIN COOK

YABANCI CİSİM

roman

İngilizceden çeviren:
Mehmet Gürsel

İNKILÂP

Robin Cook

Amerikalı doktor ve yazar olan Cook, Mayıs 1940'ta New York'ta doğdu. Üniversiteye Wesleyan'da Kimya bölümünde başladı, daha sonra Columbia Tıp Fakültesi'ne devam etti. Harvard Üniversitesi'nde tamamladığı doktorasının ardından *Harvard's Kennedy School of Covernment*'e katılmış, aynı zamanda Harvard Tıp Fakültesi'nde dersler vermiştir.

Yıllardır liste başı olan kitaplara imza atan yazarın eserleri birçok filme de temel oluşturmuştur. Yazar şu anda Florida'da yaşamaktadır.

Mehmet Gürsel

1963 yılında İstanbul'da doğdu. Şişli Terakki Lisesi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunu. Caz tarihi ile ilgili araştırmalar yapan Mehmet Gürsel yirmiden fazla eseri dilimize kazandırmıştır.

Teşekkür

Hindistan'a yaptığım ziyaret esnasında başta, çok yoğun iş programına rağmen Hindistan'ın hem kamu, hem de özel hastanelerini gezdirmek için bana tüm gününü ayıran Dr. Gagan Gautam başta olmak üzere, olağanüstü bir misafirperverlik gösteren birkaç Hintli doktora teşekkür etmek isterim. Bu doktorlar arasında bana özel hastanesini göstermekle kalmayıp, evine davet ederek ailesiyle tanışmamı ve ev yapımı muhteşem Hint yemeklerinin tadını çıkarmamı sağlayan Dr. Ajit Saxena da vardı. Ve son olarak, sözünü ettiğim iki doktorla beni tanıştıran Dr. Sudhaku Krishnamurth...

Bu doktorların ismini anarken, kendilerini, aynı zamanda her yönüyle sorumluluğunu aldığım *Yabancı Cisim*'e konu olan hikâye, tanımlama veya az da olsa abartılmış ifadelerin sorumluluğundan hariç tutmak isterim. Örneğin, metni okuyan Dr. Gautam'ın, "Delhi'de otobüsün tavanında yolculuk edildiğini hiç görmedim. Evet, otobüsten sarkanlar olur ama tavanında yolculuk edilmez," şeklinde bir yorumu olmuştu. Ben de üzerinde biraz düşündükten sonra onun haklı olduğunu fark ettim. Söz konusu ilginç olaya şehir sınırları dışında şahit olmuştum.

Son olarak, Hindistan'dan söz etmek isterim. Seyahatim esnasında ülkeyi, insanı karşı konulamaz derecede büyüleyen büyük zıtlıkların karışımı bir ülke olarak gördüm; zengin ama fakir, duru bir güzelliğe sahip ama aynı zamanda sinsi, modern

ama Ortaçağ'dan kalma... Hindistan, üç asrı aynı anda yaşayan, hakkında çok fazla bir şey bilmediğim büyüleyici bir tarihe sahip, yaratıcı, zeki, güzel ve misafirperver insanlardan oluşan bir ülke. Kısacası, bir kez daha ziyaret etmeyi sabırsızlıkla beklediğim bir ülke.

Bu kitap, kendi neslinin, kendinden önce gelenlerle karşılıklı saygıya dayanan bir uyum içinde yaşaması dileği ile Samarth Gautam'a ithaf edilmiştir.
Dolu dolu bir hayatın olsun, küçük adam!

Kişi özgür olduğuna inanıyorsa, özgürdür,
kişinin inancı özgürlüğünün kısıtlanmış olduğu
şeklindeyse, özgürlüğü kısıtlanmıştır.
Yani, "İnanmak yapmaktır," özdeyişi doğrudur.

– *Ashtavakra Gita*

Önsöz

15 Ekim 2007,
Pazartesi, 19.00
Delhi, Hindistan

Sadece Delhi'de uzun süreden beri yaşamakta olup şehir trafik düzeninin değişimlerine olağanüstü derecede duyarlı olanlar, iş çıkış saatinde görülen ve zirve yapmış trafik sıkışıklığının şimdi gittikçe azalmakta olduğunu söyleyebilirlerdi. Korna, siren ve tiz seslerin karmaşasından oluşan ahenksiz gürültü, bu gürültüye aşina olmayan ve işkence çeken kulaklara pek de azalmış gibi gelmezdi. Gürültü dinmiş gibi görünmüyordu. Çevrede şatafatlı biçimde boyanmış kamyonlar, dışına bir yere tehlikeli biçimde yapışmış insanların yanı sıra, içeride olduğu gibi tavanda da yolculuk eden yolcularıyla otobüsler, iri kıyım Mercedesler'den, minik Marutisler'e kadar her türden araba, siyah ve sarı renkte taksi güruhu, motorlu iki tekerlekli çekçekler, birçoğuna tüm ailenin aynı anda bindiği çeşitli motosiklet ve mopetler, siyah renkli, eski bisikletlerden oluşan bir sürü göze çarpıyordu. Paçavralara bürünmüş kir pas içindeki çocuklardan oluşan güruh, birkaç kuruş almak ümidiyle pis ellerini arabaların açık pencerelerinden içeri sokarken, binlerce yaya dur-kalk trafiğin içine ve dışına dalga dalga çekiliyordu. İnekler, köpekler ve vahşi maymun sürüleri sokaklarda cirit atıyordu.

Tüm bu manzaranın üzerine ise toz, kirli hava ve pustan oluşan boğucu dumandan bir battaniye asılıydı.

Evi ile işi arasında gidip gelen Basant Chandra içinse bu, kırk yedi yıllık hayatı boyunca yaşadığı tipik, sinir bozucu akşamlardan biriydi. On dört milyonu aşkın bir nüfusun barındığı şehirde trafiğe katlanmak gerekiyordu ve Basant da herkes gibi bununla başa çıkmayı öğrenmişti. Gözdesi olan fahişe Kaumudi'yi ziyaret etmiş, dolayısıyla rahatlamış ve mutlu olmuş Basant, bu akşam kendini özellikle daha hoşgörülü hissediyordu.

Bu hayatta oyuna getirildiği düşüncesiyle genelde tembel, öfke dolu ve şiddete başvuran bir adamdı. Üst sınıf bir kasta mensup Kshatriya ailesinde yetişen Basant, babası, kayınlarının eczacılık firmasında yönetici pozisyonuna gelmesine ve bu arada kendisi, bir önceki işi olan Tata marka kamyonları satan firmada iyi maaş alan bir satış müdürü olmasına rağmen, anne ve babasının zoruyla bir Vaishya kadınıyla evlendirildiğini düşünüyordu. Basant'ın özsaygısına inen son darbe, altı, dokuz, on iki, on altı ve yirmi iki yaşlarındaki beş kızından gelmişti. Aslında bir de erkek çocuğu olmuştu ama karısı beş aylıkken çocuğu düşürmüş, Basant bundan dolayı açıkça kadını suçlamıştı. Ona göre, bir kamu hastanesinde dahiliye ihtisası gören tıp doktoru karısı, haddinden fazla mesai yaparak çocuğu bilhassa düşürmüştü. O günü dünmüş gibi hatırlıyordu. Kadını neredeyse öldürecekti.

Aklında bu düşüncelerle Basant, arabasını kendisi ve ailesinin yaşadığı anne ve babasının evinin önündeki özel park yerine çekerken sinirden yumruğunu direksiyona vurdu. Ev betondan üç katlı, kirli bir evdi, hatırlamadığı bir süre önce beyaza boyanmıştı. Çatısı düz, pencerelerin doğramaları metaldi. Birinci katta karısı Meeta'nın ara sıra hastalarını gördüğü bir büro vardı. Birinci katın diğer bölümlerinde yaşlı anne ve babası oturuyordu. Basant ve ailesi ikinci katı işgal ederken, kardeşi Tapasbrati ve ailesi ise üçüncü katta yaşıyordu.

Basant önceden, hayatının bu evresinde yaşamayı hiç de umut etmediği tarzdaki eve eleştirel bir gözle bakarken, hemen

arkasına yanaşarak yolunu tıkayan arabayı fark etti. Dikiz aynasından bakarken, arabanın farları yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Puslu parıltıdan anlayabildiği kadarıyla bu bir Mercedes'ti.

Basant, "Ne halt ediyor bu?" diye söylendi. Arkasına kimse böyle park edemezdi.

Arabasının kapısını açtı ve Mercedes'e doğru gidip şoförüne haddini bildirmek niyetiyle dışarıya çıktı. Ama buna gerek kalmadı. Şoför ve iki yolcusu arabadan çoktan inmiş, hiç de tekin olmayan bir tavırla ona doğru yaklaşıyordu zaten.

Yolculardan önde yürüyeni, "Sen Basant Chandra mısın?" diye sordu. Adam iriyarı biri değildi ama koyu renk teni, sivri saçları, dar beyaz tişörtünün üstüne giydiği ve güçlü, atletik vücudunu ortaya çıkaran, kötü çocukların giydiği türden siyah deri motosiklet ceketi ile, su götürmez biçimde kötücül, otoriter bir hava taşıyordu. Neredeyse iri kıyım şoför kadar korkutucuydu.

Basant kafasında alarm zilleri çalmaya başlarken, içgüdüsel olarak bir adım geri attı. Bu tesadüf eseri bir buluşma değildi. Basant, "Burası özel bir mülktür," derken, sesinin kendine güvenli bir biçimde çıkmasına gayret etmiş ama açıkça başaramamıştı.

Motosiklet ceketli adam, "Soru bu değil," dedi. "Soru, Basant Chandra denilen maymun pisliği herif sen misin, değil misin?"

Basant zorlukla yutkundu. Alarm zilleri şimdi en üst seviyede çınlıyordu. O fahişeye o kadar sert vurmamalıydı belki. Bakışlarını Sih şoförden, ceket cebinden bir silah çıkaran ikinci yolcuya kaydırdı. "Basant Chandra benim," demeyi başardı. Cıyaklarmışçasına çıkan sesini kendisi bile tanıyamamıştı. "Sorun nedir?"

Motosikletli adam, "Sorun sensin," dedi. Omzunun üstünden işaret ederek, "Arabaya bin. Bizi, aklını başına getirmemiz için kiraladılar. Birlikte ufak bir yolculuğa çıkacağız," dedi.

"Ben... ben... ben bir yere gidemem. Ailem beni bekliyor."

Grubun lideri olduğu açıkça anlaşılan adam kısa, alaycı bir kahkahayla, "Ya, ne demezsin!" dedi. "Zaten biz de bundan söz edeceğiz. Subrata kontrolünü kaybedip seni vurmadan, ki bunu tercih edeceğine eminim, bin arabaya."

Basant şimdi gözle görünür biçimde titriyordu. Çaresizce, tehditkâr tavırlı yüzlerin birinden diğerine, ardından Subrata'nın elindeki silaha baktı.

Subrata susturuculu otomatik silahını havaya kaldırıp, "Onu vurayım mı Sachin?" diye sordu.

Sachin, "Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi, ellerini yana açarak. "Şimdi, arabaya binecek misin, binmeyecek misin?"

Kaçıp karanlığın içinde kaybolmayı isteyen, ancak sırtından vurulmaktan korkan Basant, içinden kalabalık caddeye doğru koşmalı mıyım diye geçirirken, kendini ileriye doğru bir adım atmaya zorladı. Neredeyse felç olmuş aklını toplamakta zorlanırken kendini siyah Mercedes'in yanında buldu. Subrata boştaki eliyle arka kapıyı açmıştı. Basant'ın başına bastırıp onu içeri soktuktan sonra, arabanın çevresinden dolaşıp diğer taraftan koltuğa yerleşti. Silahı hâlâ elinde tutarken, Basant'ın bunu açıkça görmesini istiyordu.

Sachin ve şoför başka bir şey söylemeden ön taraftaki yerlerini aldılar. Araba, yoğun trafiğin el verdiği ölçüde hızla caddeye daldı.

"Çöplüğe mi?" diye sordu şoför.

"Evet çöplüğe Suresh," dedi Sachin.

Silah tehdidini kesinlikle hissetmekte olan Basant, başlarda hiçbir şey söyleyemeyecek kadar korkmuşken, aradan on dakika geçtikten sonra herhangi bir şey söylememekten dolayı daha da korkmaya başlamıştı. Sesi başlarda titrerken, sonra güçlüymüş gibi bir havaya bürünmüştü. "Nedir bu olanlar?" diye sordu. "Beni nereye götürüyorsunuz ve neden?"

"Seni çöplüğe götürüyoruz," dedi Sachin, arkasına dönerek. "Hepimiz senin oraya ait olduğun konusunda hemfikiriz."

Basant, "Anlamıyorum," diye atıldı. "Sizleri tanımıyorum."

"Bu akşamdan itibaren tanıyacaksın."

Basant bir nebze olsun umut beslemeye başlamıştı. Herhangi bir beklenti nedeniyle mutlu değildi. Sachin'in uzun vadeli bir ilişkiden söz ediyor olması, onu öldürmeyecekleri anlamına geliyordu. İlaç satış müdürü olarak, aklından bu insanların bir takım uyuşturucularla ilgileniyor olabilecekleri geldi. Ancak sorun, sadece kayınlarının firmasının imal ettiği ve çoğunluğu antibiyotik ve antibiyotiğin ağır geleceği durumlarda onun yerine kullanılabilecek türden ilaçlara ulaşabiliyor olmasıydı.

Basant umut dolu bir ifadeyle, "Sizlere yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu.

Sachin, "Ah, tabii! Kesinlikle var!" diye karşılık verdi, fazla detaylandırmadan.

Bir süre hiç konuşmadan yol aldılar. Sonunda Basant, "Bana ne olduğunu söylerseniz, size elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım," dedi.

Sachin hızla arkasına dönerek Basant'a ters bir ifadeyle baktı ama bir şey söylemedi. Basant'ı saran ve o ana dek hafifçe azalmış olan panik dalgası yine büyüdü. Şimdi büyük bir şiddetle titriyordu. Sezgileri bu işin sonunun kesinlikle iyi olmayacağını söylüyordu. Şoför frene asılıp bir öküz arabasının dibinde ağır ağır ilerleyip bir başkasının arkasına takılırken, Basant arabanın kapısını açıp atlamayı ve karanlık, tozlu puslu havada koşmayı geçirdi aklından. Subrata'nın kucağında duran silaha şöyle bir bakması, kararını hemen vermesini sağladı.

Subrata Basant'ın aklını okuyormuşçasına, "Aklından bile geçirme," dedi.

Ana yoldan çıkıp on beş dakika daha ilerlediler. Devasa çöplüğe doğru gidiyorlardı. Pencereden, çöp yığınlarının içinden geçip gökyüzüne duman sarmalları gönderen küçük ateşleri görebiliyorlardı. Dökuntülerin üstünde kaçışmakta olan, yiyecek, hatta birkaç kuruş bile etmesi zor herhangi bir şey arayan çocuk-

ları görmek mümkündü. İri tavşan büyüklüğünde sıçanlar yolun bir tarafından diğer tarafına kaçışırken, arabanın farlarına yakalanıyorlardı.

Her iki yanında birkaç kat çöpün biriktiği bir noktada 'u' dönüşü yapan şoför, arabayı geldikleri yöne çevirerek durdurdu ve motoru çalışır vaziyette bıraktı. Üç kabadayı arabadan indi. Şoför dışarı çıkması için Basant'a kapıyı tuttu. Basant herhangi bir karşılık vermeyince, içeri uzanarak Basant'ın uzun kollu, bol gömleğine yapıştı ve onu sürükleyerek dışarıya çıkardı. Basant duman ve pis koku yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Şoför onu sürüklemeye devam ederek araba farları sayesinde aydınlanan bölgeye getirdi ve kabaca bıraktı. Basant ayakta kalabilmek için büyük bir çaba harcadı.

Sağ eline kalın bir eldiven geçirmekte olan Sachin, Basant'ın üstüne doğru yürüdü ve bir tepki vermesine fırsat tanımadan yüzüne şiddetli bir yumruk savurdu. Basant geriye doğru sendeledi, dengesini yitirip kokuşmuş çöplüğün içine düştü. Kulakları çınlayan ve burnundan kan damlayan Basant, karnının üstünde dönüp ayağa kalkmaya çalıştı ama elleri yumuşak çöpe gömüldü. Aynı anda kırık cam parçalarının sol kolunu kestiğini hissetti. O sırada ayak bileğinden tutulup yumuşak çöpten, sert tekerlek izlerinin üstüne doğru hızla çekildi. Ardından karnına şiddetli bir tekme yediğinde soluğunun kesildiğini hissetti.

Rahat nefes alabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Bunu başardığında, Sachin yere eğilerek onu gömleğinden kavradı, hızla çekerek oturur pozisyona gelmesini sağladı. Basant bir başka yumruk girişiminden korunmak amacıyla kolunu yüzüne doğru kaldırdı ama böyle bir şey olmadı. Tereddüt ederek gözlerini açtı, başını kaldırıp kendisine saldıran adamın zalim yüzüne baktı.

Sachin, "Şimdi dikkatini topladığına göre," diye hırladı, "sana birkaç şey söylemek istiyorum. Hakkında birçok şey biliyoruz ve nasıl bir pislik olduğunun farkındayız. En büyük kızın Veena'ya altı yaşından beri ne yaptığını biliyoruz. Aynı şeyleri di-

ğer dört kardeşine yapmakla tehdit ederek onu hizada tuttuğunu da biliyoruz. Annesine neler yaptığından da haberimiz var."

Basant, "Ben asla...," diye başlamıştı ki, sözü yüzüne aldığı sert bir tokatla kesildi.

"Sakın inkâr etmeye kalkışma piç herif, yoksa seni pestilin çıkana dek döver, sıçanların, vahşi köpeklerin yemesi için burada bırakırız."

Sachin konuşmaya devam etmeden önce korkudan sinmiş Basant'a ateş saçan gözlerle baktı. "Bu bir çeşit mahkeme filan değil. Söylediklerimin doğru olduğunu hepimiz biliyoruz, seni sümüklü piç! Sana başka bir şey daha söyleyeyim. Bu bir uyarıdır! Kızlarından birine bir daha uygunsuz biçimde dokunur veya karına şiddet uygularsan, seni öldürürüz. Bu kadar basit. Bizi bunu yapmamız için tuttular. Sana gerektiğinde ne yapacağımı biliyorum, elime geçen ilk fırsatta hiç tereddüt etmem ve işi bitiririm. Yani harekete geçmem için bana bahane yaratmanı bekliyorum. Ama şimdilik vereceğim mesaj bu. Sorun var mı? Anladığına emin olmak istiyorum."

Basant başını salladı. Dehşete düşmüş zihninde bir umut parıltısı belirmişti. Şu an yaşadığı kâbus sadece bir uyarıydı.

Sachin beklenmedik biçimde Basant'ı bir kez daha tokatlayarak sırtüstü yere serdi. Basant'ın kulakları çınlıyordu, burnu yeniden kanamaya başlamıştı.

Sachin başka bir şey söylemeden deri eldivenini çıkardı, Basant'a tehditkâr bir bakış fırlatıp arkadaşlarına kendisini izlemelerini işaret ederek siyah Mercedes'e geri döndü.

Yalnız kaldığını fark ettiğinde kesin bir rahatlama duygusuyla olduğu yerde doğrulan Basant, ayağa kalkmaya çalıştı. Kısa bir süre sonra üstüne doğru gelen büyük sedan arabadan kendisini arkaya doğru, çöplerin üstüne atarak santimle kurtarabildi. Basant, kırmızı arka farları duman ve pusun içinde gözden kaybolana dek kiralık katillerin arabasına bakakaldı. Ancak ondan sonra çevresini sarmış olan karanlığın, pis kokunun gerçekten ayırtına varabildi, burnu ve kolunun kanadığını, etrafındaki,

gözlerini kendisine dikmiş sessiz çöp çocuklarının ve yaklaşmakta olan sıçanların farkına vardı. İçini kaplayan ani, yeni bir korku ve tiksinme dalgasıyla ayağa kalkmaya çalışarak kendini yumuşak çöplerden kurtardı ve araba yolundaki tekerlek izinin bulunduğu sert zemine adım attı. Bu esnada yediği tekmeden dolayı karnında duyduğu acıyla yüzünü buruşturmuştu. Ay ışığından yoksun akşamda etrafı görmek çok zor olduğundan ellerini öne doğru uzatmış, kör biri gibi ileriye doğru acele adımlarla ilerledi. Kendisini eve götürecek bir araç bulabileceği yola çıkana dek uzun süre yürümesi gerekti. Hiç hoş olmayan, kesinlikle korkutucu bir durumdu bu ama en azından yaşıyordu.

AYNI ANDA YENİ DELHİ'NİN BİR BAŞKA BÖLGESİNDE

Kalabalık cadde üstünde, cepheleri Hintçe ve İngilizce tabelalarla neredeyse tamamen kaplanmış, güçlendirilmiş betondan, üç katlı tipik ticari binaların arasında sıkışıp kalmış, tamamen modern bir görünüme sahip beş katlı Kraliçe Viktorya Hastanesi yükseliyordu. Komşularıyla taban tabana zıtlık teşkil edecek biçimde, kehribar renkli camdan ve yeşil mermerden inşa edilmişti. Modern zamanın tıp turistlerini olduğu kadar, büyük bir hızla kalkınmakta olan Hint üst orta sınıfına mensup insanları da cezp etmek için, on dokuzuncu asır İngiliz kraliyet ailesinden sevilen birinin adı verilen hastane, Hindistan'ın ebediyetinin merkezine, modernliğe doğru yapılan bir atılımın işaretiydi. Yine küçük esnafın bulunduğu, çoğu hâlâ açık, yoğun biçimde iş yapmakta ve caddeye yoğun mavi beyaz floresan ışığı yansıtmakta olan komşularıyla tezat teşkil edecek biçimde hastane, renkli camlarının içine işleyen yumuşak, iç aydınlatmasıyla gecenin içine gömülmüş gibiydi.

Hastane, girişinin her iki yanında durmakta olan, geleneksel Sih giysileri giymiş uzun boylu kapı görevlileri olmasa, kapalı gibi görünebilirdi. İçeride ise gün bitmek üzereydi. Gerçek bir

acil servis bölümü bulunmayan, üçüncü sınıf bir hastane olan Kraliçe Viktorya'da sadece önceden programlanmış seçilmiş ameliyatlar yapılıyordu, acil müdahale söz konusu değildi. Akşam yemeğinden kalma kirli tabaklar çoktan kaldırılmış, yıkanmış ve dolaplara yerleştirilmiş, ziyaretçilerin çoğu hastaneyi terk etmişti. Hemşireler hastaların akşam içecekleri ilaçlarını veriyor, gün içinde ameliyat geçirenlerin pansumanlarını yapıyor, bilgisayarda doldurmaları gereken çizelgeleri tamamlamak için hemşire merkezinin konik ışığı altında oturuyorlardı.

Otuz yedi önemli ameliyatın yapıldığı telaşlı günün ardından, aralarında yüz on yedi hastanın da bulunduğu herkes için biraz soluk alma, sessiz bir ortamda kafa dinleme zamanıydı. Veena Chandra hariç... Babası tiksindirici çöplükte ağır aksak yürürken, Veena boş ameliyat odasının içindeki, loş merkez koridordan sızan ışıkla ancak aydınlanmış anestezi bölümünde zor anlar geçiriyordu. Veena 10 cc.lik şırınganın iğnesini titreyen parmaklarıyla Amazonların ok zehiri olarak kullandıkları kürar bitkisinden elde edilen ve insanı hızla felç eden kas gevşetici ilacın lastik uçlu ampulüne sokmaya çalışıyordu. Normalde böyle bir şırıngayı doldurmakta hiç zorluk çekmezdi. Tanınmış bir kamu hastanesi olan Hindistan Sağlık Bilimleri Enstitüsü'nden yaklaşık üç ay önce mezun olmuş Veena bir hemşireydi. Mezuniyet sonrasında Uluslararası Hemşirelik adında bir Amerikan firması tarafından işe alınmış, bu firma tarafından özel bir eğitime tabii tutulduktan sonra Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne atanmıştı.

Ölümcül bir sonuç doğuracağından iğneyi yanlışlıkla kendine batırmaktan çekinen Veena, kollarını aşağıya sarkıtıp bir an için rahatlamak istedi. Sinirleri tamamen ayağa kalkmıştı. Kendisine verilen görevin altından kalkıp kalkamayacağını bilmediği gibi, bu görevi yapıp yapmamak konusunda da emin değildi. Bu işi yapmaya ikna edilmiş olması inanılmaz bir şeymiş gibi görünüyordu. Şırıngayı doldurup Maria Hernandez'in odasına götürecekti. O sabah kalça ameliyatı geçirmiş ve anestezi etkisiyle uyuduğunu ümit ettiği kadının damarına şırıngayı enjekte

edecek ve kimseye görülmeden hızla oradan uzaklaşacaktı. Veena hemen hemen dolu hastanede hiç kimseye görünmemenin pek de mümkün olmadığını biliyordu, bu nedenle gün boyu taşıdığı beyaz hemşire üniformasını çıkarmamıştı. Birisi onu gördüğü takdirde, her ne kadar akşamları değil, gündüzleri çalışıyor olsa da, hastane içinde bulunmasının garip kaçmayacağını ümit ediyordu.

Veena biraz olsun yatışmasına yardımcı olması için gözlerini kapattı, kapattığı anda da babasının kendisini en son tehdit ettiği dört ay öncesine geri döndü. Evdeydiler, büyükbaba ve büyükannesi oturma odasında, annesi hastanedeydi, kardeşleri cumartesi öğleden sonrasının keyfini çıkarmak için arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Babası hiç beklenmedik bir biçimde onu banyoda köşeye sıkıştırmıştı. Yan odadan televizyonun sonuna kadar açılmış sesi gelirken babası bağırmaya başlamış, sonra küfretmişti. Adam Veena'ya vururken çok zekice davranıyor, yüzünde hiç iz bırakmıyordu. Öfkesi beklenmedik biçimde kabarmıştı, Veena ise sesini çıkaramıyordu. En son böyle bir durumla karşılaşmasının üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçtiği için, Veena sorunun geçmişte kaldığı gibi bir fikre kapılmıştı. Ama işte o an, bu sorunun hiçbir zaman sona ermeyeceğine kesin olarak ikna olmuştu. Babasının pençelerinden kaçabilmenin tek yolu Hindistan'ı terk etmekti. Ancak kız kardeşleri için endişe duyuyordu. Babasının, arzularına gem vuramadığını çok iyi biliyordu. Evi terk ederse, kardeşlerinden birini taciz etmeye başlayacağına şüphe yoktu ve Veena böyle bir duruma katlanamazdı.

Düşen metalin dolgu malzemesiyle kaplı zeminde çıkardığı ses Veena'nın içinde bulunduğu ana geri dönmesine ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Ampul ve şırıngayı telaşla damar içi şırınga iğneleriyle dolu çekmeceye gizledi. Ameliyat odasının ana koridorunun parlak ışıkları aniden yanmıştı. Kalbi deli gibi atmaya başlayan Veena, telle kaplı küçük cam pencerenin yanına gelerek dışarıya göz attı. Karanlık anestezi odasında kimsenin kendisini görmeyeceğine hemen hemen emindi. Sağına

baktığında dışarıya açılan holün kapısının bir an için açıldığını gördü. Hemen ardından, hastane önlüğü giymiş temizlik işçisi iki hademe ortaya çıktı. Her iki adam da paspas taşıyordu. Kısa bir süre önce bıraktıkları boş kovaları durdukları yerden alarak koridorun aşağısına doğru yöneldiler ve Veena'nın çok yakınından geçip gittiler.

Gelenlerin temizlik işçisi olduğunu görerek rahatlayan Veena, odaya geri dönerek ampul ve şırıngayı gizlediği çekmeceden çıkardı. Şimdi, kısa bir süre öncesine kıyasla çok daha fazla endişeliydi. Hademelerin ani biçimde ortaya çıkmaları, ona ameliyat odasında yakalanmasının ne denli kolay olduğunu ve yakalanması durumunda da, orada ne yaptığına dair mantıklı bir açıklama getirmenin ne kadar zor olacağını hatırlatmıştı. Biraz öncesine göre daha da şiddetli titreyen parmaklarıyla iğneyi ampule batırmayı başardı sonunda. Negatif basıncı atıp, şırıngayı önceden kararlaştırdığı seviyeye kadar doldurdu. Gerekli dozu tutturmak istiyordu, fazlasına ihtiyacı yoktu.

Veena'nın biraz önce geçmişe yaptığı kısa yolculuk, verilen bu görevi neden tamamlamak zorunda olduğunu kendisine acı dolu bir netlikle anlatıyordu. Geçmişte kalp sorunu yaşamış yaşlı Amerikalı kadını uyutması karşılığında, işvereninden annesi ve kız kardeşlerinin, babasının gelecekteki muhtemel tacizlerinden korunacağı garantisini almıştı. Bu Veena için zor bir tercih olmuştu, sadece kendisi için değil, Uluslararası Hemşirelik'e aynı anda birlikte katıldığı on bir arkadaşının da elde edebileceği tek özgürlük fırsatıydı ve kararını fazla düşünmeden vermişti.

Ampulü bir kenara kaldırıp şırınganın ambalajını çöpe atan Veena kapıya doğru yürüdü. Planına sadık kalacaksa, konsantre olması ve çok dikkatli davranması gerekiyordu. Hepsinden öte, özellikle kurbanın odasının yakınlarında kimselere görünmemesi şarttı. Hastane personelinden biriyle karşılaşması durumunda, akşam hastaneye geri dönme nedeni olarak Maria Hernandez'in durumuyla ilgili daha fazla bilgi sahibi olmak için kütüphanede çalışmak istemesini gösterecekti.

Veena kapıyı açtı ve koridorda kimselerin olup olmadığını anlamak için başını hafifçe dışarıya uzattı. Temizlik yapan ve sohbet eden birkaç hademe görünüyordu. Adamlar çalışmaya koridorun sonundan başlayıp kapıya doğru döndüklerinden, sırtlarını Veena'nın bulunduğu yöne çevirmişlerdi. Koridora adımını atan Veena, kapıyı sessizce kapattı ve ameliyat odasına yöneldi. Ana giriş kapısından geçip kapıyı kapatmadan hemen önce hademelere bir kez daha baktı. Oldukça rahatlamıştı, adamlar Veena'nın varlığından kesinlikle habersiz görünüyorlardı.

Sadece birine rastlamaktan değil, rastladığı kişiyle sohbet etmek durumunda kalmaktan da korkan Veena, asansöre binmekten vazgeçip dördüncü kata inmek üzere merdivenleri kullanmaya karar verdi. Burada da kapıyı tamamen açmadan önce loş koridora baştan aşağıya göz gezdirdi. Görünürde hiç kimse yoktu, katın orta bölümünde, geneline göre tezat teşkil edecek biçimde oldukça parlak aydınlatılmış hemşire merkezi bile boştu. Anlaşılan, hemşireler sorumluluklarını yerine getirmek üzere odalara dağılmıştı. Veena ters yönde kalan Maria Hernandez'in odasında kimselerin olmadığını ümit etti. Oda, bulunduğu merdiven sahanlığına göre üç kapı aşağıda, sağda kalıyordu. O an kulağına çalınan tek ses odalardaki televizyonlardan gelen boğuk ses ve monitörlerin uzaktan gelen bip sesiydi.

Aklını ve cesaretini toplayan Veena kapıyı arkasından kapatarak gözlerini yumdu ve başını merdiven sağanlığının beton duvarına yasladı. Muhtemel bir hatadan kaçınmak için zihninden, yapması gerekenlerin üstünden bir kez daha geçti, hayatında hayal bile edemeyeceği bu noktaya nasıl geldiğini düşündü. İş çıkışında tek katlı eve geri döndüğü o öğleden sonrası her şey yerli yerine oturmuştu. Uluslararası Hemşirelik'in işe aldığı o ve diğer on bir hemşire, kulağa küçük bir mekân gibi gelen, oysa gerçekte İngiliz Hükümdarlığı döneminden kalma devasa bir malikâne olan o tek katlı yerde yaşıyordu. Burada Uluslararası Hemşirelik'in dört yöneticisiyle birlikte lüks bir hayat sürüyorlardı. Veena ön kapıya yaklaşırken her zaman olduğu gibi kalp

atışlarının hızlandığını ve kaslarının gerildiğini hissetti. Her zaman tetikte olmak zorundaydı.

Kültürel öz benliğinden uzaklaştırılmış bir Hint kadını olarak erkek otoriteye boyun eğmek yönünde güçlü bir eğilime sahip olduğunu biliyordu. Amerika'ya göç etme hayalini gerçekleştirebilmesi için kendisine yardım edecekleri sözünü veren Uluslararası Hemşirelik'e katıldığında, organizasyonun başında bulunan Cal Morgan'a, doğal olarak ve kendisinden beklenildiği üzere babasına davrandığı gibi davranmıştı. Ancak bu doğal tepki bir takım sorunları da beraberinde getirmişti. Otuz iki yaşında, tipik bir Amerikan erkeği olan Cal, Veena'nın kültürel alt yapısından kaynaklanan bu ihtimam ve saygılı davranışını cinsel anlamda yakınlaşma isteğinin işareti olarak yorumlamış, bu da bir dizi yanlış anlaşmaya yol açmıştı. Durum her ikisi için de zordu ve iletişim eksikliği yüzünden halen böyle devam ediyordu. Veena göç etmek konusunda kendisine yardım ederek özgürlüğe kavuşmasını sağlayacak Uluslararası Hemşirelik'teki durumunu kötüleştirmekten, Cal ise diğerlerinin arasından liderlik vasfıyla sıyrılan ve en iyi elemanı durumundaki Veena'yı kaybetmekten korkuyordu.

Diğer iş günü öğleden sonralarına benzeyen o öğleden sonrası Veena malikâneye gelmiş ve aralarındaki gerginliğe rağmen Cal'ı arayıp, büro olarak el koyduğu aynalı kütüphanede bulmuştu. Hemşirelerden, her vardiya sonrası firmanın yöneticisi Genel Müdür Cal Morgan, Genel Müdür Yardımcısı Petra Danderoff, Bilgisayar sorumlusu Durell Williams ve Psikolog Santana Ramos'tan birine rapor vermesi bekleniyordu. Veena Cal'a rapor vermek zorundaydı, çünkü firma kurulurken iki ay önce onun tarafından işe alınmıştı. Veena ve diğerlerine her gün normal hemşirelik görevlerinin yanı sıra, halen çalışmakta oldukları altı özel hastanenin merkez bilgisayarındaki hasta bilgilerinin kopyalarının el altından çıktısını almak ve malikâneye getirip bağlı oldukları yöneticiye teslim etmek gibi başka görevler de veriliyordu. Amerika'daki eğitimleri esnasında bu işi yapacak-

larına dair özel talimat almışlardı. Açıklama olarak da, Uluslararası Hemşirelik'in başlıca işlevlerinden birinin ameliyatların sonucuna dair verileri elde etmek olduğu söylenmişti. Ancak firmanın bu tür verilerle neden ilgilendiğine dair bir bilgi verilmemiş, kimse de pek umursamamıştı. Karmaşık, gizli kapaklı bu işi yaptırmak, on bir hemşireye Hintli meslektaşlarının maaşının on misline karşılık gelen, Amerikalı hemşirelerin aldığı maaşa yakın bir maaş verilerek telafi edilmiş gibi görünüyordu. Daha da önemlisi, hemşireler altı ay sonrasında Amerika'ya taşınacakları sözünü almışlardı.

Her zaman olduğu gibi gergin ruh halindeki Veena, o öğleden sonrası Cal'ın bürosuna girmiş, Cal'ın kendisine kapıyı arkasından kapatıp kanepeye oturmasını emrettiğinde endişesi daha da büyümüştü. Bir başka ayartma sahnesiyle karşı karşıya kalmaktan korkan Veena kendisine söyleneni yapmış ama Cal onu bambaşka bir şeyle şok etmişti. Cal ona o gün babasıyla ilgili her şeyi öğrendiğini, yaptığı zorbalıklardan haberdar olduğunu söylemişti. Afallayan ve küçük düşen Veena bu durumdan en yakın arkadaşı Samira Patel'i sorumlu tutmuş, en gizli sırrını açığa çıkaran kişinin o olduğunu anında anlamıştı. Samira Veena'yla birlikte eğitime tabii tutulan ve onunla birlikte Uluslararası Hemşirelik'te çalışmaya başlayan hemşirelerden biriydi. O da Amerika'ya göç etmek istiyordu ama onun bu isteği daha genel nedenlerden kaynaklanıyordu. İnternet sayesinde özgür Batı dünyasına aşina olan Samira, Hindistan'daki kısıtlanmış olarak gördüğü hayatı küçümsüyordu, o, hoşlandığı tabirle özgür bir ruhtu.

Cal bildiklerini ortaya döktükten sonra Veena nereye gideceğini bilmeden oradan bir an evvel uzaklaşmak düşüncesiyle ayağa kalkmış ama Cal onu kolundan yakalayıp zorla oturtmuştu. Veena'yı şaşırtan biçimde ve Veena'nın her zaman korktuğu üzere, onu suçlamak ve kınamak yerine, ikna edici bir biçimde derdini çok iyi anladığını ve babasının davranışı yüzünden bir şekilde kendisini suçlu hissetmesi düşüncesine öfkeyle karşı çık-

tığını ifade etmişti. Sonra, kendisine yardım etmesi durumunda onun da Veena'ya yardım edeceği konusunda ikna edici şeyler söylemiş, babasının ona, kız kardeşlerine ve annesine bir daha asla el süremeyeceği, böyle bir şey yaptığı takdirde ortadan kaybolacağının garantisini vermişti.

Cal'ın çok ciddi olduğuna kanaat getiren Veena, ona nasıl yardımcı olabileceğini sormuştu. Bunun üzerine Cal, topladıkları ameliyat sonuçları verilerinde hayal kırıklığına uğradıklarını açıklamıştı. Veriler haddinden fazla iyiydi ve kötü sonuçlara dair kendi verilerini yaratmak gerekliliğinin farkına varmışlardı. Cal Veena'ya kas gevşetici ilaç kullanarak bunu gerçekleştirmeyi planladıklarını açıklamıştı. Bu 'kötü verilere' neden ihtiyaç duyulduğu konusunda hiçbir fikre sahip olmayan Veena, başta bu plan karşısında şok olmuş ama Cal konuştukça ve ona bu işi bir kez yapmak durumunda olduğunu, bu sayede babasının tacizinden kurtulacağını, kız kardeşleri ve annesini riske etmek gibi bir suçluluk duygusuna kapılmadan Amerika'ya göç edebileceğini söyleyince, işbirliği yapmayı hiç düşünmeden kabul etmişti. Ne de olsa böyle bir şeyi bir kez yapması gerekecekti. Veena sadece işbirliği yapmaya karar vermekle kalmamış, gerçekte ne yaptığı konusunu kafasına takacak fazla zaman bulamasın diye de, işi bir an önce, hem de tam o akşam yapmayı istemişti.

İşi bir an önce yapıp bitirmek kararlılığını bir kez daha hisseden ve yapması gereken işleri sırasıyla bir kez daha aklından geçiren Veena, derin bir nefes aldı. Sonra, dayandığı merdiven sahanlığı duvarında vücudunu dikleştirip gözlerini açtı ve koridorun boş olduğundan emin olmak için etrafı bir kez daha kontrol etti. Kalp atışları biraz daha hızlanırken Hernandez'in odasına doğru canlı adımlarla yürümeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki, Hernandez'in odasının tam karşısındaki odadan dışarıya çıkan akşam hemşirelerinden biri olduğu yerde çakılıp kalmasına neden oldu. Veena'nın şansına, hemşire onun varlığından haberdar değildi. Dikkatini elindeki tıbbi kayıtların bulunduğu dosyaya vermiş olan kadın, hemşire merkezinden uzakta, koridorun aşa-

ğısına doğru yöneldi. Ortaya çıktığı kadar ani bir biçimde, bir başka hastanın odasının içinde gözden kayboldu.

Rahat bir nefes alan Veena hemşire merkezinin bulunduğu yönü kontrol etti. Her yer sessizdi. Acele ederek saniyeler içinde Hernandez'in kapısına ulaştı. Kapıyı iterek içeriye girdi ve çok hafif aralık bıraktı. Odada televizyon açık ama sesi kısıktı. Tavan lambası, odanın köşelerinin gölgeler içinde kaybolmasına neden olacak şekilde karartılmıştı. Veena Bayan Hernandez'i görmekte hiç zorluk çekmiyordu. Kadın, kırk beş derecelik açıyla kaldırılmış yatak başının üstünde uykuya dalmıştı. Televizyondan sızan floresan ışığını andıran ışık yüz hatlarını aydınlatırken göz çukurlarını gölgede bırakıyor, kadına, sanki ruhunu çoktan teslim etmişçesine ölü gibi solgun bir görüntü veriyordu.

Kadının uykuda olmasına şükreden ve sürekli gerilmesine neden olan bu olayın bir an önce geride kalmasını arzulayan Veena, hızla yatağın kenarına gelerek cebinden şırıngayı çıkardı. Damar içine bağlı tüpe uzanırken yatağın metal parmaklığına çarparak gürültü çıkarmamaya dikkat etti. Tüpü hastanın dikkatini çekerek, uyanmasına neden olacak biçimde sertçe çekmemeye de özen gösterdi. Bir eliyle serum torbasını tutarken, iğnenin paketini açmak için dişlerini kullandı. Sonra, nefesini tutarak iğneyi batırdı. İğnenin ucunun tüpün içindeki boşluğu doldurduğunu görmüş, şırınganın pistonunu yavaşça bastırmaya hazırlanmıştı ki, olduğu yerde sıçradı. Bayan Hernandez anlaşılmayan bir sebepten dolayı gözlerini Veena'nın olduğu tarafa çevirmiş ve Veena'nın yüzüne bakmaya başlamıştı. O an kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim canım," dedi, kadın.

Veena kanın damarlarından çekildiğini hissetti. O an harekete geçmesi gerektiğinin, yoksa işi asla başaramayacağının bilinciyle şırınganın pistonuna şiddetli biçimde bastırarak kas gevşetici ilaç kütlesini hastanın damarına zikretti. Onu birden harekete geçmeye sevk eden ve ani, anlamsız bir öfkeye kapılmasına neden olan şey kadının sadece uyanması değil, Veena'nın

kendisine ilaç vererek yardımcı olduğunu düşünüp teşekkür etmesi gibi bir duyarsızlık sergilemesiydi.

Veena felç edici ilacı kadına zikrettikten sonra nasıl bir şeye tanıklık edeceği konusunda daha önceden ciddi biçimde düşünmediğinden, o an gördüğü şey yüzünden dehşete düştü. Veena'nın genel tahmininin ve Cal'ın üstü kapalı biçimde kendisine anlattıklarının tersine, kadın son nefesini filmlerdeki gibi huzur dolu bir biçimde vermek yerine bambaşka bir görüntü sergiliyordu. Bayan Hernandez'in vücudu hatırı sayılır miktardaki kas gevşetici ilaca, kas sisteminin bir demet halinde kasılıp bir araya toplanması şeklinde tepki vermişti. Bu durum önce yüz kaslarından başlamış, demet haline gelen lifler yüzünün garip bir biçimde çarpılmasına neden olmuştu. Bu beklenmedik dehşet görüntüsüne ek olarak, Veena'nın içini korku dalgasıyla saran bir başka şey oldu. Kadın, yardım etmesi için Veena'ya uzanmak üzere boşuna bir çabayla kaldırdığında, eli de kontrolsüz biçimde kasılmaya başlamıştı. Ve sonra ay tutulması sırasındaki gibi ani, uğursuz mor bir koyu gölge süzülmüş ve kadının yüzüne yayılmıştı. Nefes alamayan, ancak bilinci tamamen yerinde olan Bayan Hernandez hızla boğulmuş ve derin bir siyanoza[1] girmişti.

Yaptığı şey yüzünden büyük bir dehşete kapılan ve oradan kaçmaktan başka bir şey istemeyen Veena, hissettiği suçluluk duygusuyla olduğu yerde çakılı kalmış ve hastasının sancılı ölümünü izlemişti. Her ikisinin de şansına olay fazla uzun sürmemiş ve Bayan Hernandez'in gözleri boş bir ifadeyle sonsuzluğa çevrilmişti.

Veena, "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. "Neden uyanmak zorundaydı ki?"

Sonunda psikolojik anlamda felç olmaktan kurtulmayı başaran Veena, arkasını dönerek acele adımlarla odadan dışarıya çıktı. Yaratacağı sonuçları düşünmeksizin başı önde koridorda koşarken, hemşire merkezinin hâlâ boş olduğunu belli belirsiz

1 Siyanoz: Kanda oksijen azalmasına bağlı olarak derinin morarması (ç.n.)

fark edebildi. Gün içinde burada en azından bir servis memuru olurdu ama akşamları ve geceleri mesai yapan bir memur bulunmuyordu.

Asansöre binen Veena burada yalnız olduğunun hayal meyal bilincindeydi. Bayan Hernandez'in seğiren o korkunç yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Hastanenin lobisinde etrafta gezinen az sayıda hasta ve onların yakınları olmak üzere birkaç kişi vardı, içlerinden hiçbiri Veena'ya dikkatle bakmadı. Ne yapması gerektiğini biliyordu, hastaneden olabildiğince çabuk uzaklaşmalıydı.

Dışarıda, Veena'nın yaklaşmakta olduğunu gören iki kapıcı kapıyı açtı. Veena kendini hızla dışarıya atarken iyi akşamlar dilediler ama Veena adamlara karşılık vermedi. Aslında hastaneden çıkarken personel ve mal kabul kapısını kullanmayı planlamıştı ama şimdi hiçbir şey fark etmeyecekti. Anladığı kadarıyla, birilerinin kendisini görüp görmemesi bir şey değiştirmeyecekti.

Caddeye çıkan Veena sarı, yeşil motorlu çekçeklerden birine seslendi. Bunlar arkasında oturağı olan, yanları açık, üstü kapalı üç tekerlekli mopedlerdi. Tek katlı malikânenin, şehrin gösterişli semtlerinden Chanakyapuri'deki adresini vererek çekçeke bindi. Sürücü bir yarışa katılmışçasına ani bir kalkışla hareketlendi, kornasını hiç gerekmediği halde kesik kesik öttürdü. Trafik bu saatlerde önemli ölçüde hafiflediğinden, Chanakyapuri'nin konut bölgesine varmaları fazla uzun sürmedi. Yolculuk boyunca gözlerini ileriye diken Veena hiçbir şey düşünmemeye çalışmış ama Bayan Hernandez'in şiddetli biçimde çarpılmış yüzünün görüntüsünü aklından silip atamamıştı.

Malikânenin yakınlarına geldiklerinde Veena, şoförü kendisini binanın girişindeki geçidin önüne bırakması için giriş yoluna girmeye ikna edemedi. Şoför onun burada yaşadığına inanmadığını ve başını polisle derde sokmak istemediğini söyledi. Daha önce bir aydan daha kısa bir süre içinde çekçek şoförleriyle aynı sorunu iki kez yaşamış olan Veena söz dalaşına girmemeye çalıştı. Adama parasını verip etrafı duvar ve çitle çevrili özel mül-

ke doğru acele adımlarla yürüdü. Ön kapıdan içeriye girdikten sonra Samira'yla paylaştığı odaya gitmek yerine, Cal'ın hâlâ orada olabileceği ümidiyle doğrudan kütüphaneye yöneldi. Onu orada göremeyince geleneksel bir tarzda döşenmiş, Uluslararası Hemşirelik'in satın aldığı büyük ekran bir televizyonun bulunduğu oturma odasına baktı. Cal ve Durell, banttan yayınlanmakta olan Amerikan futbolu maçını dikkatle izliyorlardı. İkisi de ellerinde Kingfisher birası olduğu halde, kendilerine ait koltuklara kurulmuştu.

Veena'yı gören Cal, "Sen miydin?" dedi. Bacaklarını koltuğun kolundan aşağıya sarkıtarak, "Çok çabuk döndün! İşi hallettin mi?" diye sordu.

Veena hiçbir şey söylemedi. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle Cal'a kendisini izlemesini işaret ederek büro olarak kullanılan kütüphaneye doğru yürümeye başladı.

Cal kütüphaneye girdiğinde Veena kapının hemen arkasında duruyordu. Cal'ın içeri girmesinin ardından kapıyı kapatınca Cal meraklandı. "Neler oluyor?" diye sordu. İlk kez bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini hissediyordu. Veena'ya daha bir dikkatle baktı. Onun ve başka birçok insanın bakış açısıyla Veena köşeli Ari ve yuvarlak Hindu hatlarının mükemmel karşımı olağanüstü hatlara sahipti, egzotik ve çarpıcı mavi-yeşil gözleri, simsiyah saçları ve altın, bronz bir cildi vardı. Normalde oldukça sakin biriydi ama şimdi hiç de öyle görünmüyordu. Genellikle dolgun, koyu görünümlü dudakları şimdi sıkıca birbirine bastırılmıştı ve solgundu. Cal bunun öfkeyi mi, kararlılığı mı, yoksa her ikisinin bir karışımını mı yansıttığına karar veremedi. "İşi bitirdin mi?" diye sordu yine.

Veena bir anahtarlığa iliştirilmiş, Maria Hernandez'in tıbbi kayıtlarını içeren USB bellek cihazını ona doğru uzatırken, "Bitirdim," dedi. "Ama bir sorun yaşandı."

Cal sorunun bellek cihazından kaynaklandığı düşüncesiyle gözünü cihaza dikerek, "Öyle mi?" dedi. "Verileri almakta mı sorun yaşadın?"

"Hayır! Kadının tıbbi kayıtlarını almak çok kolay oldu."

"Peki," dedi Cal, "sorun neydi öyleyse?"

"Hernandez uyandı ve benimle konuştu."

Cal, "Eee?" dedi. Veena'nın oldukça üzgün olduğunu görebiliyordu ama kadının onunla konuşmasının çok garip bir şey olduğu düşüncesinde değildi. "Kadın ne dedi?"

"Bana teşekkür etti," dedi Veena, gözleri yaşla dolarken. Derin bir nefes aldı, gözlerini kaçırıp duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

Cal konuşmayı neşelendirmek çabasıyla, "Eh, iyi olmuş," dedi.

Veena, "Ona şırıngayı enjekte etmeden hemen önce bana teşekkür etti," dedi öfkeyle. Bakışlarını tekrar Cal'a çevirdiğinde gözleri alev saçıyordu.

Cal yarı talepkâr, yarı emreder bir tonda, "Sakinleş biraz," dedi.

"Senin için söylemesi kolay tabii. Kadının gözlerinin içine bakmak veya yüzünün nasıl çarpıldığını izlemek zorunda kalan sen değildin. Bana gözlerimin önünde ürkütücü biçimde seğireceğinden ve boğulurken mosmor kesileceğinden hiç söz etmemiştin."

"Bilmiyordum ki."

Veena öfkeli bir ifadeyle Cal'a baktı ve ondan iğreniyormuşçasına başını iki yana salladı.

"Bu işin nasıl yapılacağını bana anlatan insanlar, hastanın tamamen felç olacağını ve bu nedenle huzur içinde öleceğini ima etmişlerdi."

"Eh, yalan söylemişler demek."

Cal omuzlarını silkerek, "Özür dilerim," dedi. "Ama ben her şeye rağmen seninle gurur duyuyorum. Daha önce söz verdiğim gibi, birkaç dakika önce aldığım habere göre, dostlarımın babanla yaptıkları konuşma oldukça iyi geçmiş. Kendisine söylenenlere harfiyen uyacağına dair çok kesin ifadeler kullandılar. Yani şu andan itibaren endişe etmene hiç gerek kalmadı, babanın

sana, kardeşlerine ve annene karşı hiçbir kötü yaklaşımı olmayacak. Onunla konuşması için görevlendirdiğim adamlar tamamen ikna olmuş durumdalar ama yine de ayda bir babana doğru düzgün davranması gerektiğini hatırlatacaklar. Artık özgürsün."

Veena Cal'a hâlâ ateş saçan gözlerle bakıyordu. Cal ondan olumlu bir tepki beklemiş ama beklediğini bulamamıştı. Özgürlüğün onu neden mutlu etmediğini sormaya hazırlanıyordu ki, Veena'nın kollarına atlamasıyla şok oldu. Cal ne olduğunu anlayamadan Veena iki eliyle gömleğinin yakasına yapışmış ve düğmeleri koparark gömleği yırtmaya başlamıştı. Düğmeler infilak edercesine havaya fırlıyordu.

Cal ani bir refleksle Veena'nın kollarını tuttu ama Veena gömleği omuzlarından sıyırmış ve hızla aşağıya çekmişti bile. O an aklı tamamen karışmış olan Cal, kızın gömleğini çıkarmasına, top haline getirip yana fırlatmasına izin verdi. Olan biteni anlamak ümidiyle onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Veena çok meşguldü. Bir an bile tereddüt etmeksizin avuçlarını Cal'ın çıplak göğsüne dayayıp onu itti, Cal topukları koltuğun ayağına çarpana dek geriye doğru sendeledi. Tam o anda dizleri büküldü ve oturma pozisyonunda koltuğa yerleşti. Veena bir kez daha hiçbir tereddüt yaşamadan ve hiçbir açıklama yapmadan Cal'ı bir ayağından yakalayıp havaya kaldırdı ve ayakkabısını çıkardı, ayakkabıyı biraz önce savurduğu gömleğin durduğu tarafa doğru fırlattı. Sonra aynı şeyi ikinci ayakkabı için de yaptı. Ayakkabılar ortadan kalkınca bu kez Cal'ın kemer ve fermuarına saldırdı, sonunda pantolon da gömlek ve ayakkabıların bulunduğu taraftaki yerini aldı.

Veena başparmaklarını Cal'ın külotunun bel kısmından içeriye küstahça kaydırırken Cal, "Ne oluyor?" diye sordu. Cal'ın atletik vücudu şimdi tamamen gözleri önüne serilmişti. Bu, en şehvetli fantezilerinin bile ötesinde bir durumdu. Cal Morgan'ın Veena Chandra'ya, ilk kez iş görüşmesi için bir araya geldikleri dokuz hafta öncesinde hayran olduğu ve onunla cinsel ilişkiye girme fırsatını kolladığı ama şansının yaver gitmediği bir gerçek-

ti. Cal şaşırmış bir haldeydi. Beverly Hills Lisesi'nden birincilikle mezun olurken aynı zamanda okulun en seksi erkeği seçilen, UCLA'dayken de benzer bir şekilde onurlandırılan Cal, kız arkadaş konusunda hiçbir zaman sıkıntı çekmemiş ve sekse eğlence gözüyle bakmıştı. Ancak daha öncesinde, kendisine küçük iyilikler yapan ve düşünceli gösteren tavırlarda bulunarak kendisine gerçekten ilgi duyarmış gibi bir görüntü sergileyen Veena'yla, bu konuda anlayamadığı bir biçimde hiç ilerleme kaydedememişti.

Ona durmasını söylemek gibi bir niyeti olmayan Cal, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, gizleyemediği bir şaşkınlıkla. Veena ise o an hemşire üniformasının düğmelerini hızla çözmekle meşguldü. Şimdi gözlerini Cal'a dikmişti ve yüzünde öfke dolu bir kararlılık ifadesi vardı. Onunla tanıştığından beri ilk kez Cal'ın aklından, Veena'nın duygusal açıdan dengesiz olabileceği düşüncesi geçti. O gün, on altı yıldan beri babası tarafından taciz edildiği gerçeğini öğrenmiş olmak, Cal'ın hâlâ etkisinden kurtulamadığı bir durumdu.

Veena üniformasını tamamen üstünden atarken hiçbir şey söylemedi. Sutyenini çözüp biçimli göğüslerini gözler önüne sererken de gözlerini Cal'ın gözlerinden ayırmadı. Oysa Cal'ın gözleri Veena'nın çıplak, muhteşem vücuduna kaymıştı. Hemşireleri bir aylık bilgisayar ve kültürel eğitime tabii tutmak için Kaliforniya'ya getirdiklerinde, Cal Veena'yı mütevazı bir bikini içinde görmüş ve onun nasıl bir afet olduğunu anlamıştı ama şu anki manzara çok daha büyüleyiciydi.

Veena ne bir şey söylüyor, ne de yavaşlıyordu. Üniformayı üstünden atar atmaz Cal'ın üstüne oturmuş ve içine girmesi için onu yönlendirmiş, sonra ellerini onun omzuna dayayıp ritmik bir biçimde ileri geri sallanmaya başlamıştı.

Cal Veena'yla göz göze geldi. Kız kendisine hâlâ kararlı bir ifadeyle ve ateş saçan gözlerle bakıyordu. İçinde bulunduğu durumdan bu kadar zevk almasa, kızın akşam hastanede yaşadıklarından dolayı kendisini cezalandırdığını düşünecekti. Veena'nın hiçbir şekilde sakinleşmemesi üzerine Cal, kendini bırakıp zev-

kin doruklarında gezinmeye başladı. Bir süre sonra Veena hâlâ durmayınca, bu kez onu sakinleşmesi için zorladı. "Biraz nefes almama izin ver," diyebildi.

Veena bu sözlere Cal'ın üstünden aniden kalkıp, bir an bile tereddüt etmeksizin giyinmeye başlayarak karşılık verdi. Yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu.

Cinsel birleşme sonrasında yaşadığı fiziksel zevkin ardından Cal Veena'yı izledi ve aklı daha da karıştı. Doğruldu ve, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Saldırganca sevişmesinin ardından ilk kez konuşan Veena, "Gördüğün gibi giyiniyorum," dedi. Ses tonu, Cal'ın sorusunu aptalca bulduğunu düşündürürcesine, meydan okur gibi çıkmıştı.

"Gidiyor musun?"

"Evet," diye karşılık verdi Veena, sutyenini bağlarken.

Cal Veena'nın giyinmesini izledi. "Zevk aldın mı?" diye sordu. Kızın orgazm olmadığı ortadaydı. Öylesine mekanik hareket etmişti ki, Cal kızın davranışlarını motorlu bir mankene benzetmişti.

"Neden, zevk mi almam gerekiyordu?"

"Eh, elbette," dedi Cal, biraz incinmiş ama aynı zamanda şaşırmış bir halde. "Neden kalmıyorsun? Bayan Hernandez'in hikâyesini dosyalamam gerek ama sonra bu akşam hastanede yaşadıklarınla ilgili konuşabiliriz. Anladığım kadarıyla bu konuda konuşmak ihtiyacı duyuyorsun."

"Nasıl konuşacağız peki?"

"Eee, detayları tartışırız."

"Detaylar; kadın uyandı, bana teşekkür etti ve pek de huzurlu olmayan biçimde öldü."

"Eminim bundan fazlası vardır."

Veena ısrarla, "Gitmem gerek," dedi. Her şeyi aldığına emin olmak için etrafına şöyle bir bakınıp kapıya yöneldi.

"Bekle! Benimle neden seviştin ve neden böyle seviştin?"

"Nasıl sevişmişim?"

"Eh, oldukça saldırgan bir tavrın vardı. Bunu en iyi böyle tarif edebilirim."

"Hayatımda bir kez olsun babamın yanıldığını ispat etmek istedim."

Cal, "Bu ne anlama geliyor şimdi?" diye sordu, kısa ve alaycı bir kahkahayla. Fiziksel olarak oldukça zevk almış olsa da, kendini kullanılmış hissediyordu.

"Babam sırrımı öğrenen hiçbir erkeğin benimle birlikte olmak istemeyeceğini söylerdi hep. Oysa sen sırrımı biliyorsun ve buna rağmen benimle sevişmek istedin. Babam yanılıyordu."

Ah, Tanrım, diye geçirdi içinden Cal. Sinirlenmişti ama açığa vurmadı. Sahte bir gülümsemeyle, "Harika, demek şimdi öğrendin. Tamam, sonra görüşürüz," diyerek ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Veena'nın kendisini izlediğinin farkındaydı ama onunla göz göze gelmekten kaçındı. Kız kısa bir süre sonra odadan ayrıldı.

Cal sessiz bir küfür savurarak giysilerinin geri kalanını üstüne geçirdi. Otuz iki yaşında bir adam olarak ciddi bir ilişkiye girmek gibi bir niyeti yoktu, biraz önce yaşadığına benzer tecrübeler, ciddi bir ilişkiye girip giremeyeceği konusunda meraklanmasına yol açıyordu. Kadınlar gerçekten esrarlı ve çılgın yaratıklardı.

Cal elinde USB cihazı olduğu halde kütüphaneden dışarıya çıkıp psikologları ve aynı zamanda medya rehberleri olan Santana Ramos'a bakındı. Cal, Uluslararası Hemşirelik'ten önce çalıştığı şirket olan Üstün Bakım Hastane Şirketi'nin halkla ilişkiler bölümünü yönetmiş biri olarak ciddi bir medya deneyimine sahip olsa da, Petra Danderoff gibi radyo ve televizyonların yöneticileriyle içeriden bir bağlantısı olmamıştı. Ancak Santana'nın bu tür bağlantıları vardı. Yaklaşık beş yıl boyunca CNN'de çalışmıştı. Cal Santana'yı odasında o çok sevdiği psikoloji üstüne dergilerden birini okurken buldu ve ona, Veena'nın naklettiği kanlı detaylara girmeden, ilk hastanın icabına bakıldığını söyle-

di. Hastanın geçmiş tıbbi kayıtlarını içeren USB cihazını verdi ve Veena'yla yaşadığı o vahşi sevişmeden hiç söz etmedi.

Cal, "CNN'deki arkadaşlarını ara," dedi. "Orada saat sabahın onu. Hikâyeyi, haberi ilk kez onların vereceğini söyleyerek ve Hint hükümetinin bu tür hikâyeleri hâlâ hasır altı etmeye çalıştığını ekleyerek onlara ver. Şimdi artık gerekli yerlerde bir köstebek olduğundan, bu tür haberlerin devamının geleceğinden de söz et ve onları haberi bir an önce yayına yetiştirmeleri için cesaretlendir."

"Harika," dedi Santana, USB cihazını kaldırarak. Ayağa kalkarken, "Sanırım bu gerçekten işe yarayacak," diye ekledi.

Cal, "Bence de," dedi. "Hemen işe koyul."

"Oldu bil."

Santana'nın sözünü tutacağından emin olan Cal, kadını cesaretlendirmek için omzuna birkaç kez hafifçe vurdu. Odadan ayrılıp Durell'le birlikte futbol maçını izlemeye devam etmek niyetiyle oturma odasına yöneldi. Ancak yürürken aklı Veena'yla yaşadığı o rahatsız edici deneyimdeydi. Kız en iyi çalışanı olmasına rağmen, diğerlerine onun bu çok belli duygusal dengesizliğinden söz edip etmemeyi düşünüyordu. Onu tereddüde sürükleyen şey, kendisi veya Durell'le herhangi bir şekilde cilveleşmeye karşı olan ve onların, aynı durumu hemşirelerle de yaşamalarına karşı çıkan Petra'nın bu olayı başına kakıp, kıskançlığı yüzünden kendisine, "Sana söylemiştim," diye işkence edebilecek olmasıydı. Her şeyden öte, bu denli aşikâr biçimde kullanılmış olmak düpedüz utanç vericiydi. Cal aniden durdu. Aklı Veena'nın, 'hayatında bir kez olsun babasının yanıldığını ispat etmek istemesi' ne dair sözlerine gitti.

Neden bir kez? diye düşündü Cal. Parmağını ağzına götürüp dalgınlıkla çiğnedi. Aniden, "Ah, Tanrım," dedi. Oturma odasına gitmekten vazgeçip hemşirelerin kaldığı misafir bölümüne doğru koşmaya başladı. Veena ve Samira'nın odasına vardığında kapıya vurdu ve Veena'ya seslendi. Kızdan bir cevap alamayınca kapıyı açmayı denedi. Bu esnada endişelerinin yersiz çıkmasını

ümit ediyordu. Ama maalesef endişe etmekte haklıydı. İçeriye girdiğinde Veena'yı yatağında huzurlu biçimde gelişigüzel yayılmış halde buldu. Kızın gözleri kapalıydı. Bir elinde boş, plastik Ambien kutusu vardı.

Veena'yı omuzlarından sıkıca tutan Cal, sert bir hareketle doğrulmasını sağladı. Kızın başı yana düştü ama göz kapakları zor da olsa açıldı.

Cal, "Tanrım, Veena!" diye bağırdı. "Neden? Neden böyle bir şey yaptın?" Kızın ölmesi durumunda, büyük bir özenle kurduğu düzenin sona ereceğini biliyordu.

"Böylesi en uygunuydu," diye mırıldandı Veena. "Kısasa kısas."

Veena arkaya yaslanmaya çalışınca Cal onu yine yatağa bıraktı. Cep telefonunu çıkardı, hızlı arama tuşuna basarak Durell'i aradı. Durell telefona cevap verip maçın ortasında aranmaktan dolayı şikâyet ederken, Cal sözünü kesti ve Veena'nın kendinden geçmiş halde olduğunu, acil müdahaleye ihtiyaç duyduğunu, bir an önce ambulans çağrılması gerektiğini söyledi.

Cal telefonu yatağın bir kenarına atıp Veena'nın gevşemiş vücudunu yatağın kenarına çekti, başını aşağıya sarkar pozisyona getirip kadını kusturmak için işaret parmağını kullandı. Pek hoş bir manzara değildi ama işin iyi tarafı kırılmış birkaçının yanı sıra, bir düzineden fazla hiç bozulmamış Ambien tabletin de kısmetsiz halının üstünde gözler önüne serilmesiydi. Kötü tarafı ise, sonunda dayanamayıp kendisinin de kusmasıydı.

Bölüm **1**

15 Ekim 2007,
Pazartesi, 07.35
Los Angeles, ABD
(Veena'nın kusmaya zorlanmasıyla aynı anlarda)

Los Angeles'ta olağanüstü güzellikte bir gün yaşanıyordu. Yazın sonlarında, sonbaharın başlarında ortaya çıkan söndürülmesi güç kaçınılmaz yangınların neden olduğu sıcaklık, pus ve duman iç taraflara doğru sürüklenmiş, yerini aylardır ilk kez temiz havaya bırakmıştı. Los Angeles'taki Kaliforniya Üniversitesi (UCLA) Tıp Merkezi'ne gitmekte olan Jennifer Hernandez sadece yakınlardaki Santa Monica Dağları'nı görmekle kalmıyor, doğmakta olan güneşin ışığıyla arkadan aydınlanan uzaklardaki San Gabriel'i bile fark edebiliyordu.

Jennifer bu güzel, insana yaşama sevinci veren sabah çok heyecanlıydı ve heyecanı sadece havadan kaynaklanmıyordu. Bu, genel cerrahideki yeni rotasyonunun ilk günüydü. UCLA tıp fakültesinde dördüncü yılını geçiren ve üçüncü yılında genel cerrahiyi uzmanlık dalı olarak seçmeyi ciddi olarak düşünen Jennifer, kesin karar vermek için yeterince cerrahi deneyime sahip olmadığını düşünüyordu. Cerrah olan kadın sayısı geçmişe oranla artsa da, kadınlar hâlâ azınlıktaydı. Bu kolay bir karar değildi. Genel cerrahi özellikle hem kariyer yapmak, hem de aile kurmak

gibi hedefleri olan kadınlar için zaman konusunda zorlayıcı bir daldı. Daha fazla deneyim kazanarak akıllıca bir karar vermek isteyen Jennifer, genel cerrahiyi son senesinde seçmeli ders olarak okuyordu. Bir avantajı da, kararlı olmasının verdiği güven ve her iki elini iyi kullanıyor olmasıydı ki, bu iki özellik de cerrahlar için gerekliydi. Üçüncü yılındaki deneyimleri sayesinde cerrahinin hem ilgi çekici, hem de heyecan verici olduğunu öğrenmişti.

İlk gün, görevli tıp öğrencileri sabah sekizde ameliyat önlüğü giyip hocalarıyla ameliyat salonunda buluşacaktı. Jennifer her zamanki gibi erkenciydi. Saat henüz yedi buçuk olmasına rağmen önlüğünü giymiş ameliyat salonunda oturuyor, aklı başka yerlerde, eski tarihli *Time* dergisinin sayfalarını karıştırıyordu. Bu arada salona giren, çıkan doktorları, hemşireleri ve diğer görevlileri izlerken kulağı da CNN kanalındaydı. Gün oldukça yoğun başlamıştı. Zaten pazartesi günlerinin yoğun geçtiği söylenmişti kendisine, program tahtasına baktığında da yirmi üç ameliyat odasının hepsinin dolu olduğunu görebiliyordu.

Jennifer kahvesinden bir yudum aldı. Geç kalmak korkusu geride kalmış, şimdi uzmanlık dalı olarak seçmeye karar vermesi halinde UCLA cerrahi programına kabul edilip edilmeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Heyecan verici olan, gelecek yıl bütün hastanenin ameliyat odalarının en son teknolojiyle donatıldığı, caddenin karşısındaki yeni Ronald Reagan tesisine taşınacak olmasıydı. Çok çalışkan bir öğrenci olan Jennifer, sınıfının da en iyilerinden biriydi, bu nedenle başvurması halinde programa kabul edileceğine inancı tamdı. Ama gerçekte Los Angeles'ta kalmak ilk tercihi olmayacaktı. Jennifer Los Angeleslı değildi, sınıfındaki öğrencilerin birçoğu gibi Batı Yakası'ndan bile değildi. Jennifer New Yorkluydu ve batıya, kanser hastalığı UCLA Tıp Merkezi'nde tedavi edilmiş ve bu duruma müteşekkir kalmış, varlıklı bir Meksikalı'nın verdiği dört yıllık burs avantajından yararlanmak için gelmişti. Burs, ihtiyacı olan İspanyol ırkına mensup kadınlar içindi. Jennifer burs için aranılan özelliklerin üçüne de sahip olarak başvurusunu yapmış ve bursu kazanmış,

böylece Kaliforniya'daki beklenmedik macerası başlamıştı. Ama şimdi tıp öğrenimi bitmek üzereydi ve doğuya dönmek istiyordu. Jennifer New York'u çok seviyor, kendisini hep bir New Yorklu olarak görüyordu. Orada doğmuş ve karşılaştığı her türlü zorluğa rağmen orada büyümüştü.

Kahvesinden bir yudum daha alıp dikkatini tamamen televizyona verdi. CNN'deki konuşmacılar ilgisini çekecek bir şeyler söylemişlerdi. Sağlık turizminin gelişmekte olan ülkelerde, özellikle Hindistan ve Tayland gibi Güney Asya ülkelerinde büyük bir endüstri haline gelmeye başladığından söz ediyorlardı. Söz konusu gelişim eski zamanlardaki gibi sadece estetik cerrahi veya şarlatan doktorların icadı tescil edilmemiş kanser tedavilerinden ibaret değildi. Burada söz konusu olan, açık kalp ameliyatı ve kemik iliği nakli gibi yirmi birinci yüzyılın çok gelişmiş yöntemlerinin uygulandığı ameliyatlardı.

Jennifer öne doğru eğilip haberi gittikçe artan bir ilgiyle takip etmeye başladı. *Sağlık turizmi* terimini ilk kez duyuyordu. Terim, anlamı kuvvetlendirmek için zıt kelimelerin bir araya getirildiği bir deyiş gibi göründü gözüne. Jennifer daha önce Hindistan'a hiç gitmemişti tabii ve kıt bilgisiyle ülkeyi, nüfusunun büyük bir bölümünün bir deri bir kemik kalmış, yetersiz beslenmeden mustarip, paçavralara sarınmış ve yılın yarısını sıcak, rutubetli muson rüzgârlarının etkisinde, diğer yarısını da sıcak, kuru, tozlu çöl ikliminde geçiren insanlardan oluşan, dehşet verici biçimde fakir bir ülke olarak canlandırıyordu gözünde. Böylesine kategorize edilmiş, basmakalıp bir tanımlamanın doğruyu yansıtmayacağını bilecek kadar akıllı olsa da, düşündüklerinin büyük çoğunluğunda gerçeklik payı olması gerektiğine inanıyordu, yoksa zaten hayalinde canlandırdığı şey basmakalıp olmazdı. Emin olduğu bir şey varsa o da, böylesine basmakalıp bir tanımlamanın bir ülkeyi, en son cerrahi yöntemlerin, modern ve pahalı teknolojinin ve yirmi birinci yüzyıl tekniklerinin uygulandığı bir ülke olarak akla getirmesinin zor olduğuydu.

Jennifer habercilerin de kendi şaşkınlığını paylaştığını görü-

yordu. Adam, "Şok edici bir durum," dedi. "2005 yılında yetmiş beş binden fazla Amerikalı, önemli ameliyatlar için Hindistan'a gitmiş ve Hindistan hükümetine göre bu sayı, o zamandan beri her yıl yüzde yirmi beşten fazla bir artış göstermiş. On yıllık dönemin sonunda bu sektörden elde edilecek gelirin iki nokta iki milyar dolar olacağını tahmin ediyorlar."

Kadın haberci, "Gerçekten büyülendim!" dedi. "İnsanlar neden oraya giderler? Bu konuda fikri olan var mı?"

"İlk neden Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sağlık sigortalarının yetersizliği, ikincisi de fiyatlar," dedi adam. "Burada Atlanta'da seksen bin dolara mal olacak bir ameliyat, orada yirmi bin dolara bitebiliyor; üstelik hastalar beş yıldızlı otellerde tatil yapıyorlar."

Kadın, "Vay canına!" diye şaşkınlığını belirtti. "İyi de ne denli güvenli?"

"Bu konuda benim de endişelerim var," diyerek meslektaşıyla hem fikir olduğunu belirti adam, "elimize henüz ulaşan hikâye bu nedenle çok ilginç. Sağlık turizmini ekonomik önlemlerle teşvik eden Hindistan hükümeti, son yıllarda elde edilen sonuçların en az Batı dünyasında elde edilen sonuçlar kadar iyi olduğunu iddia ediyordu. Buna dayanak olarak da, cerrahların saygın doktorlar olduklarını, hastanelerin, çoğu Uluslararası Birleşmiş Heyet tarafından tanınmış ve en son teknoloji ürünü, yepyeni aletlerle donatılmış hastaneler olmasını gösteriyorlardı. Ancak ortada bu iddiaları destekleyecek hiçbir veri ve istatistik yoktu. Çok kısa bir süre önce CNN'in tanınmış, güvenli bir kaynaktan elde ettiği bilgiye göre, genel olarak önemli bir sağlık sorunu bulunmayan ve on iki saat önce çok da zor olmayan bir kalça ameliyatı geçiren Maria Hernandez adında New York, Queens'li Amerikalı bir kadın, pazartesi akşamı Hindistan saatiyle yedi elli dörtte Hindistan Yeni Delhi'deki Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde aniden ölmüş. Haber kaynağımız, altmış dört yaşındaki sağlıklı kadının bu trajik ölümünün, buzdağının sadece görünen kısmı olduğuna emin olduğunu ifade ediyor."

"Çok ilginç," dedi kadın. "Sanırım bu konuda ileride daha çok şey duyacağız."

"Bence de," diyerek hem fikir olduğunu belirtti adam.

"Şimdi sonu gelmez 2008 başkanlık kampanyasına ait haberlere geçiyoruz."

Jennifer sersemlemiş halde arkasına yaslandı. Aklında haberde duyduğu ismi tekrarlıyordu: Queens, New York'tan Maria Hernandez. Jennifer'ın babaannesi, hayatındaki en önemli insanın da ismi Maria Hernandez'di ve işin endişe verici tarafı, o da Queens'te yaşıyordu. Daha da korkutucu olan, kadının gittikçe kötüleşen bir kalça sorunu yaşıyor olmasıydı. Sadece bir ay önce, ameliyat olup olmamak konusunda Jennifer'ın fikrini almıştı. Jennifer'ın cevabı, bu aşamada ameliyatın nasıl bir maluliyete ve rahatsızlığa yol açacağına bağlı olarak, buna ancak Maria'nın karar verebileceği şeklinde olmuştu.

"İyi de ya Hindistan?" Jennifer başını iki yana salladı. Babaannesinin bu fikri kendisiyle paylaşmadan Hindistan'a gitmesinin oldukça uzak bir olasılık olması Jennifer'ın tek umuduydu. Duydukları bir tesadüf, söz konusu kişi de Queens'te yaşayan bir başka Maria Hernandez olmalıydı. Jennifer ve babaannesi Maria, Jennifer'ın annesinin yerini tuttuğundan beri birbirlerine çok yakındılar. Jennifer'ın gerçek annesi, Jennifer üç yaşındayken Manhattan'ın Yukarı Doğu tarafında yaşanan çarpıp-kaçma şeklinde bir trafik kazasının trajik kurbanı olmuştu. Jennifer, ağabeyleri Ramon, Diego ve hiçbir işe yaramaz babaları Juan, Maria'nın Woodside Queens'teki minik tek odalı, sıvalı dairesinde yaşamışlardı.

Jennifer evden taşınan son kişi olmuş ve bu da tıp fakültesine gitmek üzereyken gerçekleşmişti. Maria Jennifer'ın gözünde kocası tarafından terk edilmiş bir azizeydi. Maria onların kendisiyle birlikte yaşamalarına izin vermekle kalmamış, kendisi dadı ve temizlikçi olarak çalışırken onlara destek olmuş, onları doyurmuştu. Jennifer ve ağabeyleri, yaşları ilerledikçe babaan-

nelerine okul sonrası yaptıkları işlerle biraz destek olmuşlar ama evin geçim kaynağı hep Maria olmuştu.

Juan ise, Jennifer'ın hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şey yapmamıştı. Juan sözüm ona Jennifer doğmadan önce ortaya çıkan ve iş görmesine engel olan bir sırt sakatlığından mustaripti. Ölümünden önce Bloomingdale's'te satın almacı olarak çalışan Jennifer'ın annesi Mariana, eve para getiren tek kişiydi. Jennifer şimdi tıp öğreniminin sonuna yaklaşmış ve psikolojik kaynaklı hastalıklar ve hasta numarası yapmak hakkında bir şeyler öğrenmiş biri olarak, babasının sözde sakatlığını daha çok sorgular ve ondan daha çok nefret eder hale gelmişti.

Jennifer oturduğu alçak iskemlenin yüksek kolları yüzünden ayağa kalkmakta zorlandı. Babaannesi hakkında endişe ederken orada öylece oturamazdı. Haberin babaannesiyle ilgili olma olasılığı çok küçük olsa da, duyduğu endişenin yeni hocasıyla tanıştığında konsantre olmasını neredeyse olanaksız kılacağını çok iyi biliyordu. Haberi kesin olarak açıklığa kavuşturmalıydı. Bu da hiç istemediği bir şeyi yapması, nefret ettiği, tembel babasını araması anlamına geliyordu.

Jennifer dokuz yaşından beri babasıyla çok az görüşmüş, çok küçük bir yerde hep birlikte yaşadıkları için her ne kadar zor olsa da, onu yok saymıştı. Bu anlamda Los Angeles'a taşınması onun açısından çok rahatlatıcı olmuş, o günden beri babasıyla hiçbir şekilde muhatap olmak zorunda kalmamıştı. İlk yılında, Maria'yı aradığı zamanlarda telefona babası cevap verirse telefonu kapatıyor, daha sonra babaannesinin evde olduğuna emin olduğu bir zamanda tekrar deniyordu. Ama çoğunlukla babaannesinin kendisini aramasına izin vermiş, kadın da bunu düzenli aralıklarla yapmıştı. Jennifer'ın ısrarıyla babaannesi bir cep telefonu edinmiş, ev telefonunu da babasına tahsis etmişti. Jennifer dört yıldır New York'u hiç ziyaret etmemişti. Bunun bir nedeni babası, diğer bir nedeni de para harcamak istememesiydi. Ama babaannesi altı ayda bir Batı Kıyısı'na gelmiş ve bundan çok

hoşlanmıştı. Kaliforniya'ya gelip onu görmenin hayatındaki en heyecan verici şey olduğunu söylemişti Jennifer'a.

Soyunma odasının kadınlar kısmında Jennifer dolap anahtarının şifresini girip dolaptan cep telefonunu çıkardı. Odanın içinde yürüyerek yeterli sinyal alacağı bir nokta buldu. Numarayı tuşladı, karşı tarafın telefonunun çalmasını bekledi, bu arada her an babasının sesini duymak beklentisiyle dişlerini sıktı. Los Angeles'ta saat yedi kırk beş olduğundan, New York'ta on kırk beş, yani Juan'ın yataktan kalktığı zamandı.

Juan başlangıçta merhabalaştıktan sonra, "Demek kendini beğenmiş kızım arıyor," diye alay etti. "Burnu havada doktor adayı kızımın arama nedeni neymiş acaba?"

Jennifer tahriklere kapılmadı. "Babaannem hakkında," dedi sadece. Konuşmak istediği konu dışında başka bir şey konuşmamakta kararlıydı.

"Ne olmuş ona?"

"Babaannem nerede?"

"Neden soruyorsun?"

"Sen sadece nerede olduğunu söyle."

"Babaannen Hindistan'da. Sonunda kalçasını tedavi ettirdi. Ne kadar dik kafalı olduğunu bilirsin. Birkaç yıldır ameliyat olmasını söylüyordum, sonunda iş yapmasına engel olacak duruma gelince aklına yattı."

Babasının geçmişini iyi bilen Jennifer, onun iş yapmak konusundaki yorumu karşısında dilini ısırdı. "Doktorlardan veya hastaneden herhangi bir haber aldın mı?"

"Hayır. Almalı mıydım?"

"Onlarda telefon numaran vardır herhalde."

"Var tabii."

"Sen neden onunla birlikte gitmedin?" Babaannesinin Hindistan'a kadar onca yolu tek başına gitmiş olması ve hayatında en uzun mesafeyi Jennifer'ı Kaliforniya'da ziyaret ederken kat etmiş bir insanın, böylesine yorucu bir yolculuktan sonra önemli bir ameliyat geçirmesi Jennifer'ı çok üzüyordu.

"Sırtım böyleyken gidemezdim."

Jennifer, "Ameliyat nasıl ayarlandı?" diye sordu. Aslında görüşmeyi bitirmek istiyordu. Juan'ı kimsenin aramamış olması kesinlikle umut verici bir durumdu.

"Chicago'daki Yabancı Tıbbi Çözümler şirketi ayarladı."

"Şirketin numarası kolayda mı?"

"Evet, bir saniye." Jennifer ahizenin duvara dayalı masanın üstüne koyulurken çıkardığı sesi duydu. Masayı giriş kapısının hemen yanında, yemek masasının olması gerektiği ama aynı zamanda Juan'ın yatağının da durduğu bölümünde hayalinde canlandırdı. Juan bir dakika sonra geri gelerek Chicago numarasını okudu. Jennifer numarayı yazar yazmaz telefonu kapattı. İkiyüzlü bir tavırla havadan sudan konuşmak, hatta veda etmek bile istememişti. Elindeki numarayla Yabancı Tıbbi Çözümler'i aradı, santrale kim olduğunu ve neden aradığını söyledikten sonra, görevi servis koordinatörlüğü olan Michelle adında birine yönlendirildi. Kadının derinden gelen, etkileyici, çınlayan sesinde hafif bir güneyli aksanı vardı. Jennifer durumu açıkladıktan sonra Michelle ona hatta beklemesini söyledi. Jennifer bir süre sonra Maria Hernandez'in dosyasını bulmaya çalışan Michelle'in bilgisayar klavyesinden gelen sesi duydu.

Michelle hatta geri dönerek, "Ne öğrenmek istiyordunuz?" diye sordu. "Bir tıp öğrencisi olarak, gerçekten söylediğiniz kişi olsanız bile kurallara göre size ileteceğimiz bilgilerin kısıtlı olduğunun farkındasınızdır."

"Öncelikle onun iyi olduğuna emin olmak istiyorum."

"Babaanneniz oldukça iyi durumda. Sorunsuz bir ameliyat geçirmiş. Bir saatten daha az bir süre ameliyat odasında kalmış, sonra odasına alınmış. Ağzından sıvıyla beslenmeye başladığının kaydı düşülmüş. Son bilgiler böyle."

"Bunlar kısa bir süre öncesine ait bilgiler mi?"

"Öyle. Bir saatten daha kısa bir süre önce girilmiş bilgiler."

Jennifer, "Bu iyi haber," dedi. Juan'ın kendisine hiçbir haber gelmediğini söylediği zamana kıyasla daha çok rahatlamıştı

şimdi. "Kraliçe Viktorya Hastanesi'ndeki hastalarınızın çoğu iyi durumda mı?"

"Evet. Orası oldukça gözde bir hastanedir. İkinci diz ameliyatı için özellikle o hastaneyi isteyen bir hastamız bile olmuştu."

"Referans her zaman iyi bir şeydir," dedi Jennifer. "Hastaneyi arayıp babaannemle konuşmayı deneyebilir miyim?"

Michelle, "Tabii," diyerek hastanenin numarasını verdi.

"Şu an Yeni Delhi'de saat kaç?" diye sordu Jennifer.

"Bakalım." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Bazen ben de karıştırıyorum. Burada saat şimdi dokuz elli beş, yani Yeni Delhi'de akşam dokuz yirmi beş olmalı. Chicago'ya göre on buçuk saat ilerdeler."

"Aramak için uygun bir zaman mı sizce?"

"Bunu bilemeyeceğim gerçekten," diye karşılık verdi Michelle.

Jennifer kadına teşekkür etti. Bir an babaannesinin cep telefonunu denemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Kendisinin AT&T telefonunun tersine, babaannesinin Verizon telefonu Hindistan'da çalışmayabilirdi. O yüzden Kraliçe Viktorya Hastanesi'ni aradı. Telefon birkaç saniye içinde çalmaya başlayınca, cep veya normal telefonların nasıl çalıştığı konusunda hiçbir fikri olmayan Jennifer oldukça etkilendi. Kısa bir süre sonra kendini dünyanın öbür ucundaki hoş, melodik ve belirgin Hint aksanına sahip bir kadınla İngilizce olarak söyleşirken buldu.

Jennifer şaşkınlıkla, "Hindistan'dan biriyle konuştuğuma inanamıyorum," dedi.

Santral, "Bir şey değil," diye, hiç de uygun olmayan bir karşılık verdi. "Ama birçok arama merkezimiz sayesinde, Hindistan'la fark ettiğinizden daha çok konuşmuşsunuzdur muhtemelen."

Jennifer babaannesinin ismini vererek, odasına bağlanmak istediğini söyledi.

Santral, "Çok üzgünüm," diye karşılık verdi, "ama akşam

sekizden sonra telefon bağlayamıyoruz. Dahili numarayı biliyorsanız, doğrudan arayabilirsiniz."

"Dahili numarayı verir misiniz?"

"Özür dilerim ama bilinen nedenlerden dolayı buna yetkim yok. Aksi takdirde sizi odaya bağlardım zaten."

Jennifer, "Anlıyorum," dedi ama yine de sormaktan bir zarar gelmeyeceğini düşünerek, "Bana onun nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?" dedi.

"Ah, tabii. Burada bir listemiz var. Soyadı neydi demiştiniz?"

Jennifer, "Hernandez," diye tekrarladı.

Santral, "İşte," dedi. "Bayan Hernandez gayet iyi durumda, beslenmeye başlamış ve ayağa kalkmış. Doktorlar gidişattan gayet memnun olduklarını söylüyorlar."

"Harika," diye karşılık verdi Jennifer. "Söyler misiniz, hastanede ondan sorumlu biri var mı?"

"Ah, tabii! Tüm yabancı hastalarımızın bağlı oldukları ülkelere göre değişen servis koordinatörleri vardır. Babaannenizinki Kashmira Varini."

"Ona mesaj bırakabilir miyim?"

"Tabii. Mesajı benim almamı mı, yoksa telesekreterine bırakmayı mı tercih edersiniz? Dilerseniz sizi ona bağlıyabilirim."

Jennifer, "Telesekreter işimi görür," dedi. Çok etkilenmişti. Bu Hint hastanesiyle ilgili kısa izlenimi, oldukça medeni ve kesinlikle çağdaş iletişim sistemleriyle donatılmış olduğu yönündeydi.

Jennifer Kashmira Varini'nin sempatik ses kaydının ardından adını bıraktı, Maria Hernandez'le olan yakınlığından söz edip babaannesinin gelişiminden veya söz konusu olduğu takdirde, karşılaşılan sorunlardan haberdar edilmesi talebini iletti. Telefonu kapatmadan önce yavaşça ve kolay anlaşılır biçimde cep telefonu numarasını bıraktı. Aksan yüzünden herhangi bir sorun yaşanmasını istemiyordu. Jennifer güçlü bir New York aksanına sahip olduğunun bilincindeydi.

Jennifer telefonunu kapatıp dolabına kaldırmak üzereydi ki bir an tereddüt etti. Queens'ten bir başka Maria Hernandez'in babaannesiyle hemen hemen aynı zamanda, Hindistan'daki aynı hastanede ameliyat olma olasılığının oldukça düşük olduğunu düşünüyordu. Aslında bu inanması oldukça güç bir durumdu, CNN'i arayıp bildiklerini anlatmak geçti aklından. Jennifer eylem insanıydı, oturup uzun uzun düşünen tiplerden değildi ve CNN'in layıkıyla yeterli araştırma yapmadan haberi yayına vermesinin doğru olmadığını söylemekte hiç tereddüt etmeyecekti. Ama sonra duygusallıktan daha uzak, daha akıllıca bir şey geldi aklına. CNN'de kimi arayabilirdi ve bunları söyleyip rahatlama şansı ne kadardı? Aniden saatine baktı. Sekizi biraz geçtiğini görünce, elektrik verilmişçesine bir endişe dalgası yayıldı vücuduna. Aksi yönde tüm çabasına rağmen, seçmeli cerrahi dersinin ilk gününe geç kalmıştı.

Jennifer dolap kapağını kapatıp kapıya koşarken, telefonunu sessiz konuma getirerek anahtarla birlikte pantolon cebine koydu. Gerçekten çok endişelenmişti. Geç kalmak, özellikle zorlayıcı bir cerrahın karşısındayken yeni bir rotasyona başlamanın yolu değildi ve okulun üçüncü yılında edindiği tecrübeye göre tüm cerrahlar zorlayıcıydı.

Bölüm **2**

15 Ekim 2007
Pazartesi, 11.05
New York, Amerika
(Jennifer'ın geç kalması yüzünden yeni hocası tarafından azarlanmasıyla aynı anda)

Dr. Shirley Schoener, "Görebiliyor musun?" diye sordu. Dr. Schoener kısırlık konusunda uzman bir jinekologdu. Aslında açıkça söylemese de, tıp fakültesine hastalık korkusuyla baş edebilmek amacıyla batıl bir inanç yüzünden girmiş ve yine kısır kalabilirim korkusuyla bu dalı seçmişti. Bu durum her iki cephede de işe yaramıştı. Halen çok sağlıklıydı ve iki harika çocuğu vardı. Aynı zamanda çok başarılı bir uzman olmuştu, hastaları arasında hamile kalmayı başaran kadınların sayısı çok üst düzeydeydi.

"Galiba," diye karşılık verdi Dr. Laurie Montgomery. Laurie New York Şehri Baş Tıp Müfettişliği Ofisi'nde çalışan bir tıp müfettişiydi. Kırk üç yaşında bir kadın olarak Dr. Schoener'ın akranıydı. Tıp fakültesine birlikte gitmişler, aynı sınıfta okumuş ve dost olmuşlardı. Profesyonel uzmanlık dalları dışında farklılıkları, Shirley'nin ihtisas dönemini tamamladıktan hemen sonra otuz yaşında, oldukça erken evlenmiş ve beklendiği gibi arka arkaya çocuk doğurmuş olmasıydı. Laurie ise iki yıl öncesine kadar, kırk bir yaşına gelene dek beklemiş ve kendisi gibi bir tıp müfettişi olan Jack Stapleton'la evlenmiş, yıllar boyunca kullan-

dığı doğum kontrolüne dair farklı yöntemleri üstü kapalı olarak tanımlayan ve kendisinin, "skor yapmak" diye ifade ettiği işten vazgeçmişti. Laurie doğum kontrolü yöntemlerini bir kenara atar atmaz hemen hamile kalacağını ve her zaman sahip olacağını düşündüğü çocuğu kollarına alacağını sanmıştı. Ne de olsa, bir ara ritim yöntemine bel bağlayıp istemeden hamile kalmışlığı da vardı. Ama maalesef hamileliği anormal bir seyre girmiş ve mecburen sona erdirilmişti. Ancak şimdi hamile kalmak isterken bu gerçekleşmemiş, korunmasız seksle geçen zorunlu bir yılın ardından, gerçekle yüzleşmesi ve inisiyatifi ele alması gerektiği gibi pek de hoş olmayan bir sonuca varmıştı. Bu noktada eski dostu Shirley'le temasa geçmiş ve tedaviye başlamıştı.

İlk safha, Jack veya kendisinde anatomik veya fiziksel olarak bir sorun olup olmadığının araştırılmasıydı. Tetkikler böyle bir şeyin söz konusu olmadığını göstermişti. Hayatında ilk kez, yaptırdığı testlerin, sonradan düzeltilebilmesi adına bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir olmasını dilemişti. Beklendiği gibi yolunda gitmeyen şeyi de bulmuşlardı; Laurie'nin fallopia kanallarından biri, daha önce yaşadığı anormal hamilelik sonucunda işlevsiz hale gelmişti ama diğer fallopia kanalı tamamen normaldi ve işlevini yerine getiriyordu. Herkes tek kanalın sorun yaratmayacağını düşünmüştü.

O noktada Laurie rahim içi döllenmenin yanı sıra, eski ismi yapay döllenme olan, daha sonra bu isim kulağa doğallıktan çok uzak geldiği için Clomid olarak değiştirilen ilacı da denemişti. Hepsi de başarısız olan zorunlu Clomid evrelerinin ardından, foliküler uyarıcı hormon iğnelerine başlamışlardı. Laurie şimdi iğnelerin üçüncü evresindeydi ve bunun da diğer iki evrede olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlanması halinde, son umut olarak yumurta hücrelerinin rahim dışındaki spermlerce döllenmesi yöntemine başvuracaktı. Sonuç olarak, çok anlaşılır biçimde sinirleri had safhada gergindi, hatta klinik depresyonda olduğu bile söylenebilirdi. Kısırlık tedavisinin bu denli stresli geçeceğini ve duygusal bir yük getireceğini asla tahmin edememişti. Ama-

cına ulaşamamış, hayal kırıklığına uğramış ve çok yorgun düşmüştü. Sanki bedeni, onca yıldır hamile kalmamak için çaba sarf ettikten sonra kendisiyle dalga geçiyor gibiydi.

Dr. Schoener, "Neden göremiyorsun, bilmiyorum," dedi. "Foliküller çok belli, en azından dördü öyle, ayrıca çok da mükemmel görünüyorlar. Ebatları da çok iyi; ne çok büyük, ne çok küçük..." Boştaki eliyle ultrason ekranını tutan doktor, Laurie'nin daha iyi görebilmesi için ekranı biraz daha aşağıya indirdi. Sonra sırasıyla her bir folikülü tek tek gösterdi. Örtünün altındaki sağ eliyle, ultrason çubuğunu Laurie'nin vajinasının sol tepesine yöneltti.

"Tamam, şimdi görüyorum," dedi Laurie. Muayene masasının üstünde, bacakları 'V' şeklindeki mengenenin üstünde iki yana açılmış halde uzanmıştı. Kısırlık tedavisi için ultrasona ilk girdiğinde, algılayıcının karnının dışına konacağı beklentisiyle biraz şaşkınlık geçirmişti. Ancak şimdi, beş evrenin ilk yarısı boyunca iki günde bir aynı süreci yaşadığından artık alışmıştı. Biraz rahatsız bir durumdu ama kesinlikle acı vermiyordu. En büyük sorun, olayı biraz aşağılayıcı bulmasıydı ama zamanla tüm kısırlık saçmalığını aşağılayıcı bulmaya başlamıştı zaten.

Laurie, "Daha önceki evrelere göre daha iyi mi görünüyorlar?" diye sordu. Cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı.

Dr. Schoener, "Olağanüstü bir fark yok," diye itiraf etti. "Ama özellikle hoşuma giden şey, bu evrenin erginliğinin sağ yerine sol yumurtalıkta gelişiyor olması. Biliyorsun, açık olan yumurta kanalın soldaki."

"Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

Dr. Schoener, "Bu sözlerde bir olumsuzluk mu sezinliyorum yoksa?" dedi, çubuğu çıkarıp ultrason ekranını Laurie'nin önünden uzaklaştırırken.

Laurie bacaklarını mengenenin üstünden indirip muayene masasının yanından aşağıya sarkıttı ve doğrulurken alaycı bir kahkaha attı. Bacaklarının arasına doladığı örtüyü sıkıca kavramıştı.

Dr. Schoener, "Olumlu bakmaya devam etmelisin," diye sürdürdü sözlerini. "Hormonal belirtiler var mı?"

Laurie yalandan kahkahasını biraz daha zorlama bir edayla tekrarlayıp gözlerini devirdi. "Bu işe başlarken, işin zorluğunun beni yıldırmayacağına dair kendi kendime söz vermiştim. Nasıl da yanılmışım! Dün marketteyken önüme geçmeye çalışan seksenlik bir adama nasıl bas bas bağırdığımı görmeliydin. Yüzün kızarırdı."

"Ya baş ağrısı?"

"O da var."

"Ateş basması?"

"Hepsi... Beni en çok rahatsız eden de Jack. Sanki bu işin bir parçası değilmiş gibi davranıyor. Ne zaman regl olsam ve hamile kalmadığımı anlasam, gayet kaygısız bir tavırla, 'Ne yapalım, belki gelecek aya,' deyip işine geri dönüyor. O an içimden tavayı alıp başına geçirmek geliyor."

"O da çocuk istiyor, değil mi?" diye sordu Dr. Schoener.

"Eh, doğrusu bu sürecin yükünü neredeyse tamamen bana yıkmış durumda ama çocuk olunca, olursa tabii, onun dünyanın en iyi babası olacağına da eminim. Bu noktada Jack'in sorunu, önceki eşinden iki harika kızı olması ve onları eşiyle birlikte trajik bir uçak kazası sonucu kaybetmesi... Bundan dolayı o kadar büyük bir acı çekmiş ki, başka bir darbe yemekten korkuyor. Onu evlenmeye bile ikna etmek zor olmuştu."

Dr. Schoener, "Bilmiyordum," derken, sesinde samimi bir üzüntü hissediliyordu.

"Çok az insan biliyor. Jack kişisel meseleleri konusunda pek konuşkan değildir."

"Bunda garipsenecek bir durum yok," dedi Dr. Schoener, ultrason testinden kalan artık kâğıt parçalarını toplayıp çöp kutusuna atarken. "Erkek tarafı kısırlığın açıkça kaynağı olmadıkça, ki öyle olduklarında olayı çok ciddiye alırlar, kısırlık ve tedavisine yaklaşımları kadınınkine göre çok farklı oluyor."

Laurie, "Biliyorum, biliyorum," dedi ısrarla. Örtü hâlâ üs-

tüne sarınmış halde ayağa kalktı. "Biliyorum ama yine de nasıl bir süreçten geçtiğim konusunda anlayışlı ve ilgili davranmadığını düşünüyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Tüm bunlar hayal edilebilenin de ötesinde zor, özellikle çok fazla uyarılma gibi bir tehditle yüz yüzeyken. Sorun, bir doktor olarak neden korkmam gerektiğini de biliyor olmam."

"Neyse ki, bu evrede ve geçmiştekilerde çok fazla uyarılma tehdidi görünmüyor, o nedenle senden iğnelerinde aynı dozaja devam etmeni istiyorum. Bugün aldığımız kan örneklerinde hormon seviyen çok yüksek çıkarsa sana haber verir ve gerekli ayarlamaları yaparım. Aksi bir durum olmadığı sürece böyle devam edeceğiz. Harika gidiyorsun. Bu evrede iyi bir sonuç almayı bekliyorum."

"Geçen ay da böyle söylemiştin."

"Evet, çünkü geçen ay da böyle hissetmiştim ama bu ay sol yumurtalığının devreye daha çok girmesiyle durum daha iyi görünüyor."

"Tetikleyici iğneyi yaptırmam ve rahim içi döllenmenin gerçekleşmesi anlamında bir zaman tahmini yapabilir misin? Jack harekete geçmesi gerekeceği zamanı önceden bilmek istiyor."

"Foliküllerin şu anki büyüklüğü göz önüne alındığında, beş ya da altı gün diyebilirim. Sekreterden iki veya üç gün sonrası için başka bir ultrason ve idrar testi için randevu al. O zaman sana daha yakın bir tahminde bulunabilirim."

Dr. Schoener gitmeye hazırlanıyordu ki, Laurie, "Bir şey daha var," dedi. "Dün akşam yatağımda uzanmıştım ve işimle ilgili aklıma gelen bir şey yüzünden gözüme uyku girmedi. Morgdaki çevresel koşullarla bu kısırlık problemi arasında bir bağlantı olabilir mi sence, mesela doku örneği alırken kullanılan tespit edici ilaçlar gibi şeyler buna neden olmuş olabilir mi?"

Dr. Schoener, "Zor gibi görünüyor," dedi, hiç tereddüt etmeden. "Kısırlığa, patolojistlerde diğer doktorlara göre daha çok rastlanıyor olsa bunu duyardım. Buralarda tedavi gören çok doktor var, patalojistlerin sayısı da oldukça az."

Laurie arkadaşına teşekkür edip ona sarıldı, sonra giysilerinin durduğu soyunma odasına yöneldi. Önce saatine bir göz attı. Henüz on bir buçuk olmamıştı ki, bu çok iyiydi. Yani günlük hormon iğnesini olacağı öğle saatinden hemen önce büroda olabilecekti.

Bölüm 3

15 Ekim 2007
Pazartesi, 09.30
Los Angeles, ABD
(Laurie'nin hormon iğnesini olmasından 20 dakika sonra)

Titreşen cep telefonu Jennifer'ı tamamen hazırlıksız yakalamış, telefonu dolabında bırakmak yerine cebine attığını tamamen unutmuştu. Sonuçta gözle görülür biçimde irkilmiş, bu da yeni hocasının dikkatinden kaçmamıştı. Adamın adı Dr. Robert Peyton'dı. Jennifer'a daha ilk gününde derse dört dakika geç kalmış olmasıyla, beklentilerinin dışında yanlış bir adım attığını yeterince hissettirmiş, şimdi de titreştiği belli belirsiz duyulan cep telefonu olayın üstüne tuz biber ekmişti. Jennifer ısrarlı aleti susturmak çabasıyla elini cebine soktu ama başaramadı. Telefonun yerini yeterince çabuk tespit edemediğinden, susturması için gerekli tuşa basamamıştı.

Jennifer, yakışıklı ve zarif bir görünüme sahip Dr. Peyton'ın yanı sıra, aynı seçmeli dersi alan yedi sınıf arkadaşıyla birlikte sekiz ve on numaralı ameliyat odaları arasında yer alan anestezi odasının mozoleyi andıran sessizliğinde durmuş, gelecek ayın programı hakkında konuşuyordu. Sekiz kişi ikişerli dört gruba ayrılacak ve anestezi de dahil olmak üzere, çeşitli cerrahi faaliyetler için hafta boyunca rotasyona tabii tutulacaktı. Jennifer diğer bir öğrenciyle birlikte anestezi görevine atanınca hayal kırıklığına uğramıştı. Anesteziyi istesem, tüm rotasyon boyunca

seçebilirdim diye düşünüyordu. Ancak daha ilk günden geç kalarak yaptığı sorunlu başlangıç yüzünden fazla şikâyet edecek hali de yoktu.

Dr. Peyton, "Genç bayanın gözle görünür biçimde irkilmesi ve ameliyat odasına cep telefonu getirme ihtiyacı duyması konusunda bizlerle paylaşmak istediği bir şey var mı acaba?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla. Jennifer doktorun tavırlarında gereksiz bir cinsel ayırımcılığın imasını da sezinlemişti. Adama uygun bir cevap vermek için kışkırtıldığını hissetti ama yapmadı. Zaten titreşmeye devam eden telefon aklına takılmıştı. Babaannesiyle ilgili olmasa, kendisini kim arardı ki? Herkesin dikkati üstündeyken, içgüdüsel bir hareketle telefonu cebinden çıkardı. Bunu yapmasındaki esas amaç telefonu susturmaktı tabii ama bu arada ekrandan arayanın numarasına da baktı ve anında, numaranın uluslararası bir numara olduğunu, söz konusu numarayı çok yeni aradığı için de Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne ait olduğunu fark etti.

"Herkesten özür diliyorum," dedi Jennifer. "Buna cevap vermeliyim. Babaannemle ilgili." Dr. Peyton'dan bir karşılık beklemeden aceleyle ameliyat odasının kapısından koridora çıktı. Ameliyat odasında telefon bulundurmanın bile başlı başına büyük bir hata olduğunu sezinlerken, bir yandan da telefonu açıp kulağına dayadı ve, "Bir saniye bekleyin lütfen," dedi. Sonra çift yönlü giriş kapısına doğru koştu. Soyunma odasına gelene dek karşı tarafa bir şey söylemedi. Konuşmaya başladığında ilk sözü özür dilemek oldu.

Bir Hintliye ait yüksek perdeden bir ses, "Sorun değil," dedi. "Adım Kashmira Varini, telesekreterime mesaj bırakmışsınız. Ben Maria Hernandez'in servis koordinatörüyüm."

"Evet mesaj bırakmıştım," dedi Jennifer. Kadının neden aradığını düşünürken karın kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Jennifer Yeni Delhi'de saatin gece yarısına çok yaklaşmış olması nedeniyle bunun hatır sormak için yapılmış bir arama olmadığını biliyordu.

"İsteğiniz üzere sizi aradım. Biraz önce de babanızla konuştum, o da bana sizi aramamı önerdi. Sorumlu siz olmalıymışsınız."

Jennifer, "Neyin sorumlusu?" diye sordu. Düşünülmesi olanaksızı ertelemek adına aptalı oynadığının kendisi de farkındaydı. Kadının arama nedeni Maria'nın durumuyla ilgiliydi ve haberin iyi bir haber olma şansı oldukça azdı.

"Yapılacak ayarlamalar konusunda... Maria Hernandez maalesef vefat etti."

Jennifer'ın bir an için dili tutuldu. Babaannesinin ölmüş olması olanaksızmış gibi görünüyordu.

Kashmira, "Hatta mısınız?" diye sordu.

"Buradayım," diye karşılık verdi Jennifer. Yıldırım çarpmışa dönmüştü. Ümit verici bir günün böylesine bir felakete dönüşmüş olmasına inanmakta zorluk çekiyordu. Sinirli bir tavırla, "Nasıl olabilir?" diye sordu. "Bir buçuk saat kadar önce hastanenizi aradığımda santraldeki görevli babaannemin gayet iyi durumda olduğunu söyledi. Beslenmeye başladığı ve hareket ettiği söylendi bana."

"Maalesef santralin durumdan haberi yokmuş. Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde çalışan herkes bu talihsiz olay yüzünden çok üzgün. Babaannenizin durumu çok iyiye gidiyordu, kalça ameliyatı hiçbir sorunla karşılaşılmaksızın tamamlanmıştı. Kimse böyle bir şey beklemiyordu. Umarım samimi üzüntülerimizi kabul edersiniz."

Jennifer bilincini kaybetmiş gibiydi, sanki başına çok sert bir darbe almıştı.

Kashmira, "Bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum," diye devam etti, "ama Maria Hernandez için yapılacak her şeyin yapıldığı konusunda içinizin rahat olmasını isterim. Tabii şimdi..."

Jennifer aniden servis koordinatörünün sözünü keserek, "Neden öldü?" diye sordu.

"Doktorların verdiği bilgiye göre kalp krizinden. Görünür-

de hiçbir sorun yaşanmazken, babaanneniz odasında baygın halde bulunmuş. Onu hayata döndürmek için her türlü gayret sarf edilmiş tabii ama maalesef bir karşılık alınamamış."

Jennifer, "Özellikle kalp krizi, bir ihtimal gibi gelmiyor bana," derken öfkesi kabarmaya başlamıştı. "Kan şekeri normal, kolesterolü ve tansiyonu düşüktü, oldukça normal bir kardiyograma sahipti, bunu biliyorum. Ben bir tıp öğrencisiyim. Beni ziyarete geldiğinde, daha bir ay önce burada UCLA Tıp Merkezi'nde kontrolden geçmişti, çok iyi durumdaydı buna eminim."

"Doktorlardan biri babaannenizin geçmişinde kalp ritim bozukluğu olduğundan söz etti."

"Kalp ritim bozukluğuymuş," diye azarladı kadını Jennifer. "Evet, kalp karıncığında ufak bir daralma tespit edilmişti o zaman ama sonra bunun soğuk algınlığı için satın aldığı reçetesiz ilaçlardaki epedrinle ilgili olduğu anlaşıldı. Önemli olan, o ilaçları almaktan vaz geçer geçmez karıncıktaki daralmanın ortadan kalkmış ve bir daha ortaya çıkmamış olması."

Sessiz kalma sırası şimdi Kashmira'daydı. Kısa bir süre geçtikten sonra hâlâ hatta olup olmadığını sorgulayan Jennifer oldu.

Kashmira, "Buradayım," dedi. "Ne diyeceğimi pek bilemiyorum doğrusu. Ben doktor değilim; sadece doktorların bana söylediklerini iletiyorum."

Korkunç haberle yüzleşen Jennifer'ın kadına vereceği cevap, duyduğu hafif bir suçluluk duygusuyla yumuşadı. Aracıyı suçlamaktan dolayı utandığını hissetti aniden. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Babaannem benim için çok özel bir insandı, bir anneden farkı yoktu."

"Kaybınız için gerçekten üzgünüz ama vermeniz gereken bazı kararlar var."

"Ne tür kararlar?"

"Naaşın nasıl elden çıkarılacağıyla ilgili... Ölüm sertifikası şu an elimizde; naaşın yakılmasını mı, tahnit edilmesini mi is-

tersiniz, yoksa ülkenize gönderilmesi veya burada Hindistan'da kalmasını mı tercih edersiniz, bize söylemeniz gerek."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Jennifer.

"Bu koşullar altında karar vermenin zor olduğunu biliyoruz ama bu bir zorunluluk. Listede akrabası olarak adı geçtiği için babanıza da sorduk ama bunu sizin halletmeniz gerektiğini söyledi, bununla ilgili olarak beyanını da yazılı olarak fakslayacak."

Jennifer gözlerini devirdi. Bu, Juan'ın sorumluluktan kaçmak için yaptığı tipik numaralardan biriydi. Hiç utanması yoktu ki.

"Bu zor koşulları göz önüne aldığımızda, masrafları tamamen tarafımızdan karşılanmak üzere Bay Hernandez'in zaman kaybetmeden Hindistan'a gelmesini umuyorduk ama sırtından dolayı seyahat edemeyeceğini söyledi bize."

Ya ne demezsin, diye geçirdi içinden Jennifer. Babasının her kasım ayında, kendisi gibi beş para etmez arkadaşlarıyla avlanmak ve dağlara tırmanmak üzere Adirondack'lara kadar hiç sorun yaşamadan yolculuk ettiğini çok iyi biliyordu.

"Vefat eden kişinin ikinci en yakın akrabası olarak, aynı daveti size de yapıyoruz. Babaannenizin imzaladığı anlaşmaya göre, kendisine eşlik edecek kişinin uçuş ve konaklama masrafları da tarafımızdan karşılanacaktı ama bize buna gerek olmadığını söylemişti. Neyse, bu imkân hâlâ geçerli."

Babaannesinin dünyanın bir ucundaki Hindistan'da ölmüş ve naaşının bir morgun soğutucusunda, metal bir masanın üstünde tek başına duruyor olmasını hayal eden Jennifer, kendisini bir an için boğulacakmış gibi hissetti. Uçuş, konaklama ve diğer masrafları karşılanıyorken, babaannesini böyle yüz üstü bırakamayacağını anladı. Tıp fakültesi ve yeni cerrahi rotasyonu gibi sıkıntı veren kişisel sorumluluklarının canı cehennemeydi. Babaannesinin ona gideceğini bildirmemiş olması gerçeğine rağmen, burada kalıp hiçbir şey yapmaması durumunda kendini asla affetmezdi.

"Gerekli ayarlamalar Amerikan elçiliği vasıtasıyla yapılır ve belgeler size imzalatılabilir, ancak bizzat burada olmanız kesinlikle ilk tercihimizdir. Böyle durumlarda aile üyelerinden birinin bizzat burada bulunması, hatalar ve yanlış anlamalardan kaçınmanın en iyi yoludur."

Jennifer, "Tamam geleceğim," dedi aniden, "ama hemen gelmek istiyorum. Mümkünse bugün."

"Öğleden sonraki Tokyo aktarmalı Singapur uçağında yer varsa, bunu ayarlamak zor olmaz. Daha önce Los Angeles'tan gelmiş Amerikalı hastalarımız olmuştu, anlayacağınız uçak saatleri hakkında biraz bilgim var. Esas sorun vize alırken yaşanabilir ama bunu da Hindistan Sağlık Bakanlığı'nın verdiği özel vizeyle çözebilirim sanıyorum. Bunu hallettikten sonra uçuş detaylarını size iletirim. Pasaportunuzun numarasını en kısa sürede bildirirseniz iyi olur."

Jennifer, "Daireme gidip sizi hemen ararım," dedi. Elinin altında bir pasaport olduğu için mutluydu ve bunu da babaannesi sayesinde almıştı. Maria, Jennifer dokuz yaşındayken onu ve iki kardeşini akrabalarıyla tanışsın diye Kolombiya'ya götürmüştü. Jennifer daha sonra pasaportunu yenilediği için şimdi ne kadar isabetli bir iş yaptığını da anlıyordu.

"Siz beni arayana dek belki tüm ayarlamaları yapmış olurum. Şu an burada geç bir saat olmasına rağmen hemen işe koyulacağım. Ama telefonu kapatmadan önce babaannenizin naaşının yakılmasını mı, ki biz bunu öneriyoruz, tahnit edilmesini mi tercih ettiğinizi size bir kez daha sormak istiyorum."

Jennifer, "Ben oraya gelene dek hiçbir şey yapmayın," dedi. "Bu arada iki kardeşime ne düşündüklerini sorarım." Jennifer bunun bir yalan olduğunu biliyordu. O ve kardeşleri tamamen farklı yönlere gitmişler, farklı hayatlar sürmeye başlamışlardı ve nadiren konuşuyorlardı. Jennifer onlara nasıl ulaşacağını bile bilmiyordu, bildiği tek şey uyuşturucu yüzünden hâlâ hapiste olduklarıydı.

"Ama sizden bir cevap almamız gerek. Ölüm sertifikası imzalandı bile. Bir karar vermek zorundasınız."

Jennifer cevap vermekte tereddüt etti. Karşısındaki bir konuda ısrar ettiğinde geri çekilmek gibi bir alışkanlığı vardı. "Sanırım naaş soğutucuda duruyor."

"Öyle ama bu tür durumlarda izlediğimiz yol, naaşın bir an önce elden çıkarılması yönünde. Hint aileleri akrabalarının naaşlarını gömmek veya çoğunlukla olduğu gibi yakmak üzere hemen teslim aldıkları için, bekletilen naaşlar için uygun tesislerimiz yok."

"Oraya gelmekteki en büyük nedenim naaşı görmek."

"Öyleyse naaşı sizin için tahnit edebiliriz. Bu durumda çok daha iyi görünecektir."

Jennifer, "Bakın Bayan Varini," dedi, "babaannemi görmek üzere dünyanın öbür ucundan geliyorum. Ben gelene dek ona hiçbir şekilde dokunulsun istemiyorum. Tahnit edilirken kesilip doğranmasını da istemiyorum. Muhtemelen yakılmasını tercih edeceğim ama buna onu son kez görene dek karar vermek niyetinde değilim, tamam mı?"

"Nasıl isterseniz," dedi Kashmira ama bunu söylerken ses tonundan nihai karara şiddetle karşı çıktığı anlaşılıyordu. Sonra Jennifer'a direkt numarasını verdi ve ondan pasaport detaylarını hemen kendisine ulaştırması gerektiğini hatırlattı.

Jennifer telefonunun kapağını kapattı. Servis koordinatörünün, bu kadar üzüntülü olmasına ve çok açık biçimde henüz bilmediğini söylemesine rağmen, babaannesinin naaşına ne yapılacağı konusunda karar vermesi için hiç de uygun olmayan biçimde ve ısrarla sıkıştırması yüzünden şaşkın ve üzüntülüydü. Ama sonra omuzlarını silkti. Karşılaştığı durum, karşısındakinin duygularını hiçe sayan ve terbiyeden uzak bir insana ait bir başka örnekti muhtemelen. Kashmira Varini, 'naaşın elden çıkarılması' satırının yanındaki boş kutuya bir an evvel çarpı işaret koymak peşinde olan orta seviye yöneticilerden biriydi herhalde.

Soyunma odasından acele adımlarla dışarıya çıkan Jennifer,

ileriki saatlerde ne yapacağını planlarken, bu durumun aklını babaannesinin ölümünden biraz uzaklaştırmaya yardım edeceğini hissetti. Önce ameliyat odasına gidip durumu açıklamak üzere Dr. Peyton'ı bulması gerekiyordu. Sonra hemen dairesine gidip pasaportunu bulacak ve numarayı bildirecekti. Ardından da tıp fakültesine gidip durumu öğrenci dekanlığına anlatacaktı.

Ana ameliyat odasının kapısını geride bırakan Jennifer, kabul masasının önünde durdu. Meşgul durumdaki baş hemşireye Dr. Peyton ve öğrencilerinin hâlâ anestezi odasında olup olmadığını sormak için beklerken, düşünceleri aklını karıştıran bir şeye takıldı: Babaannesinin ölümünü nasıl olur da hastaneden haber gelmeden bir buçuk saat önce CNN'den öğrenebilmişti? Aklına mantıklı tek bir açıklama gelmediğinden, Hindistan'a varır varmaz bunu hastane yetkililerine sormaya karar verdi. Bildiği kadarıyla, olay medyaya duyurulmadan önce hastanın yakınlarına bildirilmeliydi. Ancak bunun Hindistan için değil, sadece ABD için geçerli olabileceği geldi aklına. Ama bu düşünce beraberinde bir başka soru getiriyordu: CNN babaannesinin ölümünü haber yapmakla neden ilgileniyordu ki? Babaannesi tanınmış bir değildi. Yoksa bu sağlık turizmi ile ilgili bir şey miydi? Babaannesinin ölümünün buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söyleyen, bu bilinen, güvenli kaynak da kimdi?

Bölüm **4**

15 Ekim 2007
Pazartesi, 23.40
Delhi, Hindistan
(Jennifer'ın, babaannesinin ölümünün CNN'de haber olmasını sorgulamaya başlamasıyla aynı anda)

Kashmira Varini çok nadir gülümseyen, cilt rengi giydiği sariyle ister istemez hep zıtlık teşkil eden zayıf, benzi solgun bir kadındı. Bayan Hernandez'in ölümüyle ilgili işler için akşam geç saatte acil olarak hastaneye çağrıldığında bile kırmızı, altın renklerde yeni ütülenmiş bir giysi giymek için özel çaba sarf etmişti. Neredeyse ruhsuz ve pek de sempatik olmayan bir görüntüye sahip olsa da, özellikle mükemmel İngiliz İngilizce'sinin yardımıyla müşterileri, hastaları rahatlatan ve güven verici bir ustalıkla söylenmesi gerekenleri nakleden, yani işini iyi yapan bir kadındı. Uzaklardan ameliyat olmak için gelen hastalar daima korku dolu, dolayısıyla sinirli olsalar da, Kashmira hastaneye gelene dek onları rahatlatırdı.

Kashmira, "Bayan Hernandez'in ne dediğini tahmin etmek için aramızda geçen konuşmayı bir de benim ağzımdan dinler misin?" diye sordu. Hastanenin CEO'sunun bürosunda bir masada oturuyordu. Adam Kashmira'nın karşısında bir koltuğa kurulmuştu. Şişman, oldukça iri biri olan Rajish Bhurgava, Kashmira'nın zarif etnik giysilerine zıtlık teşkil edecek biçimde dar bir kot pantolon ve düğmeleri kapanmaktan çok, her an ye-

rinden fırlayacakmış gibi duran ekose kumaştan flanel bir gömlekle kovboy tarzı giyinmişti. Bacak bacak üstüne atmış, kovboy çizmelerini masanın dengesini bozacak, tehlikeli biçimde köşesine dayamıştı.

"Aramanın esas amacı olan, naaşın yakılması veya tahnit edilmesi iznini almayı beceremediğini anladım. Bu çok talihsiz bir gelişme."

Kashmira, "Elimden geleni yaptım," dedi, kendini savunarak. "Ama kadının torunu, oğluna kıyasla çok daha ısrarlı davrandı. Belki biz bildiğimizi yapıp, kadına sormadan naaşı yakmalıydık."

"Böyle bir riski alamazdık sanırım. Ramesh Srivastava bu olayın kapatılmasını istediğini bildirmek için beni aradığında oldukça net konuştu. Medyanın dikkatini çekmeye devam edecek olaylara yol açılmasını istemediğini özellikle belirtti. Torun senin de söylediğin gibi inatçıysa, izin almadan naaşı yakmak büyük bir skandala yol açabilirdi."

"Beni Hernandez'in ölümü ile ilgili olarak arayıp, bu akşam meseleyle ilgilenmemiz gerektiğini söylediğinde Ramesh Srivastava'dan söz etmiştin. Kim bu adam? Adını daha önce hiç duymamıştım."

"Kusura bakma, bildiğini sanıyordum. Adam Sağlık Bakanlığı'nda Sağlık Turizmi bölümünden sorumlu, en üst seviyede yönetici."

"Ölümle ilgili olarak seni arayan o muydu?"

"Evet, bu da oldukça şok edici bir gelişme tabii. Adamı hiç görmedim ama önemli bir şahsiyet. O bölüme atanması, hükümetin sağlık turizmine verdiği önemi gösteriyor."

"Peki ölüm haberini bizden önce o nasıl duymuş?"

"Güzel bir soru. Emrindekilerden biri haberi CNN'de görmüş ve haberin, Turizm Bakanlığı ile Hindistan Sağlık Federasyonu'nun ortaklaşa düzenlediği reklam kampanyası üzerinde yaratacağı muhtemel etkinin ciddi olacağını düşünerek, durumu hemen Srivastava'ya bildirmiş. Beni en çok etkileyen

şey, Srivastava'nın işi astlarından birine havale etmek yerine beni doğrudan kendisinin aramış olması. Bu onun olayın üzerinde ne denli ciddiyetle durduğunu, olayın hasır altı edilmesini istediğini ve tabii naaşın zaman kaybedilmeden elden çıkarılmasını neden bu denli çok arzu ettiğini gösteriyor. Bize yardımcı olmak adına ölüm belgesinin geciktirilmeden imzalatılmasını sağlayacağını söyledi ve söylediğini yaptı. Ayrıca hastane personeline herhangi bir nedenle medyayla konuşma yasağı getirdi. Televizyondaki haberde bir tür soruşturma açılacağına dair bir imanın bulunduğundan söz etti. Ama o hiçbir şekilde bir soruşturma açılmasını istemiyor."

"Ben de herkes gibi mesajı gayet net aldım."

Rajish bacaklarını yere indirip ellerini heyecanla masaya vururken, "Öyleyse," dedi, "naaşa ne yapılacağını bir an evvel açıklığa kavuşturmalıyız."

Kashmira iskemlesini geriye iterken, iskemlenin bacakları duruma karşı koyarcasına tiz bir ses çıkardı. "Bayan Hernandez'in seyahat ayarlamalarını yaparak sürecin bir an evvel başlamasını sağlayacağım. Bay Srivastava'yla bu akşam yine konuşmayı planlıyor musun?"

"Gelişmelerden haberdar etmem için kendisini evden aramamı istedi. Yani evet, onunla konuşacağım."

"Bayan Hernandez'e acil vize alınması için onun yardımına ihtiyaç duyacağımızı da söyle."

Rajish, "Söylerim," dedi, Kashmira'nın isteğini hızlı bir şekilde not ederken. Sonra onun dışarıya çıkmasını bekleyip, dikkatini kadının Jennifer'ı aramak için kullandığı telefona yöneltti ve Bakan Srivastava'nın, müsvedde kâğıda yazdığı telefon numarasını bularak numarayı çevirdi. Sağlık bürokrasisi içinde böylesine yüksek düzeyde birini, özellikle alışılmışın dışında bir saatte aramaktan dolayı kendisiyle gurur duyuyordu.

Ramesh Srivastava telefonu beklediğini belli edercesine ilk çalışta açtı ve hatır sormakla zaman kaybetmedi. Talep ettiği üzere naaşın icabına bakılıp bakılmadığını sordu. "Pek sayıl-

maz," diye itiraf etmek zorunda kaldı Rajish. Kadının oğluyla irtibata geçtiklerini ancak adamın sorumlu kişi olarak kadının torununu gösterdiğini, torunun da zorluk çıkardığını anlattı. Rajish, "İşin iyi tarafı," diye açıklık getirdi, "torunun birkaç saat içinde Delhi'de olacak olması. Kadın gelir gelmez adamlarımız karar vermesi için ona baskı yapacaklar."

Ramesh, "Ya medya?" diye sordu. "Medyadan hastane çevresinde gezinenler oluyor mu?"

"Hayır, şu ana dek böyle bir şey olmadı."

"İşte buna şaşırdım ama moralim de düzeldi. Tabii sorun, ölüm haberini medyanın nasıl ele geçirdiği. Haberin veriliş biçimi, haberi Hindistan'daki özel hastanelerin sayısının artışına karşı olan solcu bir öğrencinin sızdırmış olduğunu düşündürüyor. Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde böyle birini veya birilerini tanıyor musun?"

"Kesinlikle hayır. Yöneticilerim öyle birinin varlığından kesinlikle haberdar olurdu."

"Sen yine de gözünü dört aç. Kamu hastanelerinin, özellikle bulaşıcı hastalıklarla mücadele bütçesi kısıldıkça, olayla ilgili duygusal yaklaşım sergileyecek birileri muhakkak çıkacaktır."

"Kulağım hep açık olacak," dedi Rajish. Sağlık çalışanlarından birinin hain olması fikri sıkıntı vericiydi ve sabah yapacağı ilk iş, meseleyi personel şefine açmak olacaktı.

Bölüm **5**

15 Ekim 2007
Pazartesi, 10.45
Los Angeles, ABD
(Rajish Bhurgava'nın Kraliçe Viktorya Hastanesi'nden ayrılmasıyla aynı anda)

Jennifer tıp fakültesinden çıkıp UCLA Tıp Merkezi'nin ana binasına giderken, yaşadığı duygusal sarsıntının üstesinden gelebildiği için kendine hayret ediyordu. Bir saatten biraz uzun bir süre önce Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin servis koordinatörüyle yaptığı konuşmayı bitirdikten sonra, yeni hocasına derdini açıklamış, sonra hemen eve koşuşturmuş, pasaport numarasını vermek için Hindistan'ı aramış, fakülteye dönüp öğrenci işleri dekanından bir hafta izin koparmış ve kârlı kan bankası işi için yerine biri ayarlamıştı, şimdi de duygusal korkuları, ekonomik kaygıları ve sıtmadan nasıl korunacağıyla ilgili endişelerini halletmeyi umuyordu. Biriktirdiği dört yüz dolara yakın bir para ve kredi kartı vardı, ayrıca Chicago Yabancı Tıbbi Çözümler şirketi önemli harcama kalemlerini karşılayacaktı ama o bunların yeterli olmayabileceğini düşünüyordu. Jennifer daha önce Hindistan'a gitmemişti tabii, hele bir naaşı teslim almak üzere hiç... Özellikle naaşın yakılması veya tahnit edilmesi karşılığında para alınmayacağı ortadayken, önemli miktarda nakit paraya ihtiyaç duyma olasılığı pek uzaktı.

Sürekli bir şeyle meşgul olmanın, onu babaannesinin öldü-

ğü gerçeğini takıntı haline getirmekten alıkoymak gibi ikinci bir faydası vardı. Dışarıda, gün ağarırken manzaranın öngördüğü biçimde muhteşem bir hava da vardı, yani hava durumu da ona yardımcı oluyordu. Jennifer aynı şaşırtıcı berraklıkta olmasa da, uzaktaki dağları hâlâ görebiliyordu. Ama şimdi yapması gereken ufak tefek işleri bitirmiş ve gerçek, etkisini tekrar göstermeye başlamıştı.

Jennifer Maria'yı çok özleyecekti. Üç yaşından beri ona en yakın olan insandı. Aylardır konuşmadığı kardeşlerinin yanı sıra, bildiği tek akrabaları Kolombiya'daydı ve babaannesi tanışmaları için kendisi ve kardeşlerini oraya götürdüğü zaman onlarla bir araya gelmişti. Anne tarafından akrabaları ise tam bir gizemdi. Babası Juan'ı ise hiç saymıyordu zaten.

Jennifer kırmızı tuğladan hastane binasının döner giriş kapısından geçer geçmez telefonu çaldı. Ekrana baktığında Hindistan'dan arandığını gördü. Telefona cevap verirken bir yandan da güneş ışığına doğru ilerledi.

Arayan Kashmira, "İyi haberlerim var," diyordu. "Tüm ayarlamaları yaptım. Yanınızda kâğıt kalem var mı?"

Jennifer, "Var," dedi. Omuz çantasından sert arkalıklı, küçük bir not defteri çıkarıp telefonu boynuna sıkıştırdı ve uçuş bilgilerini deftere not etti. Yola bu öğlen çıkacağını ama oraya ancak çarşamba günü erken bir saatte varabileceğini öğrendiğinde dehşete düştü. "Yolculuğun bu kadar uzun süreceğinden haberim yoktu."

Kashmira, "Uzun bir uçuş olacak," diye itirafta bulundu. "Sonuçta dünyanın öbür ucundayız. Buraya, Yeni Delhi'ye inip pasaport kontrolüne geldiğinizde diplomatik heyet sırasına girin. Vizenizi oradan alacaksınız. Sonra bavulunuzu alıp gümrükten çıkınca, Amal Palace Oteli'nden gelen ve elinde otelin isminin yazılı olduğu bir tabelayla sizi bekleyen birini göreceksiniz. Bavulunuzu alıp sizi şoföre götürecek."

"Gayet iyi anladım," dedi Jennifer. Bu arada kalkış ve iniş saatlerine bakıp kaç saat uçacağını anlamaya çalışıyordu. Ancak

zaman dilimini bilmeden bunu tam olarak hesaplayamayacağını fark etti. Ayrıca gün değişim hattı yüzünden aklı da karışmıştı.

"Çarşamba sabahı saat sekizde otelden sizi alması için bir araba ayarlayacağız. Bu sizin için sorun olur mu?"

Jennifer, "Sanırım olmaz," derken, yıllardır uçak yolculuğu yapmadığı için kendini nasıl hissedeceğini merak ediyor, yolculuk esnasında ne kadar uyuyabileceğini hiç kestiremiyordu.

"Sizinle bir araya gelmeyi dört gözle bekliyoruz."

"Teşekkür ederim."

"Bu aşamada size naaşın yakılması veya tahnit edilmesi konusunda karara varıp varmadığınızı bir kez daha sormak isterim."

Jennifer servis koordinatöründen tam hoşlanmaya başlamıştı ki, büyük bir öfke dalgasıyla sarsıldığını hissetti. Büyük bir hayretle, bu kadında sezgi diye bir şey yok mu acaba? diye geçirdi içinden. "Aradan sadece birkaç saat geçmişken fikrimi neden değiştireyim?" diye sordu, sinirli bir tavırla.

"Yönetim, naaş konusunda bir an önce karar vermenin herkes, özellikle babaanneniz için en iyisinin olacağı konusunda beni bir kez daha uyardı."

"Eh, kusura bakmayın. Bu kadar meşgulken ve herhangi bir şeyi düşünecek zaman bulamamışken, duygularımda da bir değişiklik olmadı. Ayrıca bana baskı yaptığınızı düşünmek istemiyorum. Oraya elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışıyorum."

"Size kesinlikle baskı yapmıyoruz. Herkes için en iyi olacak şeyi öneriyoruz."

"Bunun benim için en iyisi olduğunu düşünmüyorum. Umarım bunu anlarsınız, çünkü oraya geldiğimde babaannemin naaşına iznim olmadan dokunulduğunu görürsem, büyük yaygara koparırım. Bu konuda çok ciddiyim, çünkü bu tür durumlarda yasalarınızın bizim yaslarımızdan çok farklı olduğuna inanmıyorum. En yakın akrabası olarak naaş bana aittir."

"Onayınız olmadan herhangi bir şey yapmamız söz konusu olamaz tabii ki."

Jennifer, "İyi," dedi. Verdiği cevabın sertliği kendisini de şaşırtmış, ses tonunu şimdi biraz daha yumuşatmıştı. Öfkesi başkalarına yönelirken, yaşananlardan dolayı hastaneyi, hatta Maria'yı bile suçluyordu. Babaannesi için üzülmekle kalmıyor, ona öfkeleniyordu da. Maria'nın haber vermeden Hindistan'a gitmesi, orada önemli bir ameliyat geçirmesi ve sonra ölmesi hiç de adil değildi.

Jennifer telefon konuşmasını bitirdikten sonra olduğu yerde dikilirken, psikolojik sorunlarını çözmek için muhtemelen aradan belli bir zamanın geçmesi ve bunun için çaba sarf etmesi gerektiğini anladı. Saatin kaç olduğunu ve kısa bir süre sonra kalkacak uçağa yetişmesi gerektiğini fark etti. Aklında bu düşüncelerle döner kapıya yönelip koşar adımlarla acil bölümüne yürüdü.

Acil servis her zamanki gibi tımarhaneden farksızdı. Jennifer, acil serviste şef stajyer doktor olarak çalışırken, şu anki görevi olan iş programlanmasından sorumlu acil servis yönetici asistanlığına hızlı biçimde terfi etmiş Dr. Neil McCulgan'ı arıyordu. Jennifer McCulgan'la ilk yılında, genç adam hâlâ stajyer doktorken tanışmıştı. Batı Sahili'ne tamamen yabancı biri olarak, genç adam gözüne bambaşka biri gibi görünmüş, onu ilgi çekici bulmuştu. Neil sarışın değil, sıradan, kahverengi saçlı, Güney Kaliforniyalı tipik bir sörfçüydü. Jennifer'ı çeken, fotoğraf hafızasına sahip biri olarak, kendine özgü entelektüel ve kompalsif karakteriyle zıtlık teşkil edecek biçimde dostça, açık ve teklifsiz bir davranış tarzına sahip olmasıydı. Onunla ilk tanıştığında, adamın acil tıp gibi gerilimli, çok emek isteyen bir ihtisasa gönül vermiş olmasına inanamamıştı.

Jennifer adamın benimsediği sosyal nezaket kurallarını pek paylaşmadığının bilincindeydi ama bir yandan da onun bilime olan açlığına ve çalışma tarzına saygı duyuyor, adamı her türlü bilgi için verimli bir kaynak olarak görüyordu. Aradan geçen bir yılın ardından Neil Jennifer'ın gerçek anlamda derdini anlatabildiği tek erkek haline gelmişti ve paylaştıkları tek konu da tıp de-

ğildi; sonuç olarak birbirlerinin en iyi dostu olmuşlardı. Aslında Neil Jennifer'ın ilk gerçek erkek arkadaşı olmuştu. Jennifer daha önce erkek arkadaşları olduğunu sanıyordu ama Neil'le tanıştıktan sonra bunun tam olarak doğru olmadığını fark etmişti. Neil, Jennifer'ın en özel sırlarını açabildiği ilk insandı.

Jennifer büyük bir kaosun yaşandığı merkez bölümündeki işi başından aşkın hemşirelerden birine, "Afedersiniz," diye seslendi. Hemşire ana koridorun birkaç oda aşağısında kapı ağzına dayanmış olan meslektaşlarından birine seslenmişti. "Dr. McCulgan'ın nerede olduğunu söyler misiniz?"

Hemşire, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Bir nedenden dolayı boynunda bir değil, iki steteskop vardı. "Ofisine baktınız mı?"

Bu öneriyi uygulamaya değer bulan Jennifer koşar adımlarla hastaların hastalıklarına göre ayrıldığı, McCulgan'ın ofisinin bulunduğu tarafa doğru ilerledi. Odaya göz attığında şanslı olduğunu anladı. McCulgan yeşil ameliyat giysisinin üstüne kolalı, uzun beyaz bir önlük giymiş, sırtı dönük halde masasında oturuyordu. Jennifer masayla duvar arasına sıkışmış iskemlenin üstüne attı kendini. İrkilen McCulgan bir an başını kaldırıp baktı.

Jennifer dikkat çekici bir ses tonuyla, "Meşgul müsün?" diye sorabildi. Sorusu adamın alaycı bir tavırla kıkırdamasına neden oldu. McCulgan yine, bir süredir gözünü kırpmadan baktığı kasım ayına ait devasa Acil Servis program çizelgesine yöneltti dikkatini.

Neil'in hoş hatları, zeki ifadeli gözleri vardı, şakaklarında hafifçe gri teller görünmeye başlamıştı. Geniş omuzlara ve bir sörfçünün dar beline sahipti. Ayağına beyaz deriden sabo giymişti. Jennifer, "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu. Konuşurken göz yaşlarına hakim olmaya çalışıyordu.

McCulgan gülümseyerek, "Tabii ama çabuk olmak şartıyla," dedi. "Programı bir saat içinde baskıya hazır hale getirmeliyim." Jennifer'ın duygularını bastırmaya çalıştığını ancak bir kez daha başını kaldırıp baktığında fark edebildi. Ani bir ilgiyle, "Ne oldu?" diye sordu. Kalemini masaya bırakıp ona doğru eğildi.

"Bu sabah çok kötü bir haber aldım."

McCulgan, "Çok üzüldüm," diyerek uzandı ve Jennifer'ın kolunu tuttu. Haberin neyle ilgili olduğunu sormamıştı. Jennifer'ı iyi tanıyor, söylemek isterse kendiliğinden söyleyeceğini biliyordu. Aksi takdirde ne kadar dil dökerse döksün, ağzından laf almak mümkün olmazdı.

"Sağ ol. Haber babaannemle ilgiliydi." Jennifer kolunu kurtarıp Neil'in masasının üstünde duran kâğıt mendile uzandı.

"Hatırlıyorum. Maria'ydı değil mi?"

"Evet. Birkaç saat önce ölmüş. Belki inanmayacaksın ama CNN'de haber bile oldu."

"Aman Tanrım! Gerçekten çok üzüldüm. Senin için ne anlam ifade ettiğini çok iyi biliyorum. Ne olmuş peki?"

"Bana kalp krizi dediler. Tabii çok şaşırdım buna."

"Çok iyi anlayabiliyorum. Buradakiler kısa bir süre önce babaannenin sağlığının gayet iyi olduğu yönünde bir rapor vermemiş miydi?"

"Evet. Ona efor testi bile yapmışlardı."

"Sen şimdi eve mi dönüyorsun, yoksa bir sorun mu var? Yani, sen bugün yeni cerrahi rotasyonuna başlamayacak mıydın?"

Jennifer esrarlı bir tavırla, "Hem evet, hem hayır," dedi. "Durum biraz karmaşık." Sonra Neil'e Hindistan'la ilgili tüm hikâyeyi anlattı, naaşın yakılması veya tahnit edilmesi konusunda kendisini nasıl sinirlendirdiklerinden, dekanlıktan bir hafta izin aldığından, tıp hizmetleri şirketinin harcamalarını karşılayacak olmasından ve birkaç saat içinde uçağa bineceğinden söz etti.

"Vay canına," dedi Neil. "Sıkı bir sabah geçirmişsin. Böylesine üzüntü verici bir nedenden dolayı Hindistan'a gidecek olman çok kötü. Geçen mayıs geri döndüğümde söylediğim gibi, zıtlıklarla dolu, büyüleyici bir ülke. Ama sen turistik amaçla gitmiyorsun anlaşılan." Neil beş ay önce, Yeni Delhi'deki bir tıp konferansında konuşma yapmak üzere Hindistan'a gitmişti.

"Bu seyahatin turistik bir seyahat olmasını hayal bile edemiyorum. Aklıma ilk gelen şey de sıtma oluyor. Sence ne yapmalıyım?"

Neil, "Hay Allah!" diye irkildi. "Üzgünüm ama aşıya bir hafta önce başlaman gerekirdi."

"Eh, bir hafta önce böyle bir şeyi öngörmem mümkün değildi tabii. Aslında diğer yönlerden bir sorunum yok, geçen yıl dahiliyedeki hastam yüzünden tifo aşısı bile olmuştum."

Neil çekmecesinden bir reçete bloknotu alarak hemen doldurdu ve Jennifer'a uzattı.

Reçeteyi okuyan Jennifer, "Mikroba karşı etkili antibiyotik mi?" diye sordu.

"Birinci tercih değil ama gerektiğinde hemen etkili olacaktır. İşin iyi tarafı, muhtemelen bunu hiç kullanmayacak olman. Sıtma, ağırlıklı olarak Hindistan'ın güneyinde yaşanan bir sorun."

Jennifer başını sallayıp reçeteyi omuz çantasına koydu.

"Babaannen ameliyat olmak için neden Hindistan'a gitmiş?"

"Sanırım tamamen para yüzünden. Sağlık sigortası yoktu. Ayrıca o adi babam da gitmesi için onu teşvik etmiştir, eminim."

"Hindistan'la ilgili sağlık turizmi haberlerini okumuştum ama gerçekten giden birini duymamıştım."

"Benim bile haberim yoktu."

"Sana nerede yer ayarladılar?"

"Amal Palace denilen bir otelde."

Neil, "Vay canına," dedi. "Orası beş yıldızlı bir oteldir." Kıkırdayıp, "Dikkatli olsan iyi edersin; seni satın almaya çalışıyor olabilirler... Şaka yapıyorum, tabii. Seni satın almalarına gerek yok. Sağlık turizmiyle ilgili olumsuz yönlerden biri, hiçbir başvuru hakkının olmaması. Yanlış tedavi diye bir şey söz konusu değil. Yanlış gözü almak ya da hatayla veya yetersiz tedaviyle birinin ölümüne sebebiyet vermek gibi korkunç bir biçimde çuvallasalar bile, yapabileceğin hiçbir şey yok," diye ekledi.

"Sanırım Amal Palace'la bir tür anlaşma yapmışlar. Hastaları oraya yerleştiriyorlar. Yani, bana özel bir davranış söz konusu değil. Anlaşıldığı kadarıyla hastanın bir yakını için uçak ve konaklama parasını ödüyorlar. Seyahate bu yüzden çıkıyorum zaten. Tembel babam gidemeyeceğini söylemiş."

"Eh, bu seyahatten olumlu bir şeyler çıkar umarım," dedi Neil, Jennifer'ın bileğini hafifçe bir kez daha sıkarak. "Gelişmelerden beni haberdar et. Beni günün her saati arayabilirsin. Babaannen için çok üzüldüm." İşe geri dönmesi gerektiğini işaret edercesine kalemini eline aldı.

Jennifer oturduğu yerden kıpırdamadan, "Senden birkaç şey rica edecektim," dedi.

"Tabii. Nedir?"

"Benimle gelmeye ne dersin? Sana ihtiyacım olacak. Yani, daha önce hiç böyle bir şeye kalkışmamıştım. Dokuz yaşındayken Kolombiya'ya yaptığım seyahat hariç, hiç ülke dışına çıkmadım, Hindistan gibi egzotik bir yere gitmedim. Sen nasılsa oraya gittin, vizen var. Benimle gelirsen kendimi çok daha rahat hissedeceğim. Biliyorum, senden çok şey istiyorum ama kendimi çok taşralı gibi hissediyorum; eskiden New Jersey'ye gitmek bile beni huzursuz ederdi. Kendimi seyahat eden biri olarak hiçbir şekilde hayal edemiyorum. Ayrıca biliyorum ki, Acil Servis'in olumlu taraflarından biri, tatil kullanabilmen, özellikle birkaç hafta önce Clarence'in yerine baktığın düşünülürse... Sana borcu var."

Neil içini çekip başını iki yana salladı. İzin alabilse bile, istediği son şey Hindistan'a uçmaktı. Aslında işini bırakmak istemiyordu, kendine yirmi dört saat çalışıp, yirmi dört saat dinlenmek şeklinde bir program hazırlamıştı. Çalışma haftası pazartesi sabah yedide başladığında, akşam yediyi geçene kadar çalışmak zorundaydı. Fazla mesai yapmak istemediği zamanlar salıları çalışmazdı. Haftanın kalan dört gününü ise gerçek aşkı, sörfe ayırırdı. İşte o zamanlar arkadaşlarıyla sörf yapmak üzere San Dieogo'daki hafta sonunu iple çekerdi. Dostu, meslektaşı ve sörften arkadaşı Clarence Hodges'ın Hawai seyahati nedeniyle

ona borçlu olduğu doğruydu. Ancak bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Neil ölen bir babaanne yüzünden Hindistan'a gitmek istemiyordu. Ölen kişi Jennifer'ın babaannesi değil de annesi olsaydı, belki böyle bir şeye kalkışabilirdi.

Neil durumu iyice değerlendirmişçesine, kısa bir duraklamanın ardından, "Yapamam," dedi. "Özür dilerim ama gelemem. Şimdi mümkün değil. Bir hafta sonra olsa belki ama şimdi uygun bir zaman değil." Sorun sanki oymuşçasına, ellerini çalışmakta olduğu programın üstünde garip bir edayla havaya kaldırdı.

Jennifer alınmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu ondan isteyip istememek ve ona gerçekten ihtiyaç duyup duymadığı konusunda çok düşünmüştü. Dengeleri bozan da aklındaki şu gerçekçi soru olmuştu: Hindistan'a vardığında, sorunların altından gerçekten kalkabilecek miydi? Maria'nın ölüm haberini aldıktan sonra başta geçirdiği şokla sağa sola koşuşturmuş, seyahat planları yapmıştı ve psikiyatrların "tıkanmak" adını verdiği bir şey yaşadığına emindi. Şimdiye dek her şey yolunda gitmiş, Jennifer bunun altından kalkabilmişti. Ancak babaannesiyle çok yakın olduğundan, onu kaybettiği gerçeğiyle tam anlamıyla yüzleştiğinde sorunlarla karşılaşmaktan korkuyordu. Hindistan'a gidip duygusal bir çöküntü yaşamak onu gerçek anlamda ürkütüyordu.

Jennifer öfkeyle Neil'e baktı. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı, aniden öfkeye dönüşmüştü. Jennifer ona kendisiyle birlikte gelmesini doğrudan rica edip, ihtiyacı olduğunu açık açık söyledikten sonra, ki gerçekten böyle hissediyordu, paylaştıkları güvenin sonucu olarak bu isteğine Neil'in rıza göstereceğine o kadar emindi ki... İnandırıcı olmayan, gülünç bir açıklamayla kendisini hemen böyle reddetmesi, onun yerinde olsa, asla yapmayacağı bir şeydi. Bu, ilişkilerinin sandığı düzeyde olmadığını gösteriyordu. Kısacası, genel anlamda bütün erkekler gibi, Neil da güvenilmez biri olduğunu ortaya koymuştu.

Jennifer aniden ayağa kalktı, hiçbir şey söylemeden ufak odadan dışarıya çıkıp kalabalık acil servise geri döndü. Neil'in

arkasından seslendiğini duyabiliyordu ama ne durdu, ne de bir karşılık verdi. Ona güvenmenin bir hata olduğunu anlamak, işkence verici bir duyguydu. Bu durumda ondan borç para istemek bile söz konusu olamazdı.

Bölüm **6**

16 Ekim 2007
Salı, 06.30
Yeni Delhi, Hindistan

Cal Morgan'ın uykusu çok derindi, uyanmak için güçlü bir alarma ihtiyaç duyardı. Bunun için CD çalarlı bir radyo ve askeri marşlar çalan bir CD almıştı. Alet, sesi neredeyse sonuna dek açıkken, komodini, üzerindeki eşya kalabalığını ve kendini yerinden hareket ettirecek kadar sallardı. Yandaki büyük odada kalan Petra bile sesi kendi odasından geliyormuş gibi duyardı. Cal, tam anlamıyla kendine gelene dek alarmı kapatmak için hiç çaba sarf etmezdi. Böyle durumlarda bile bazen yine uykuya daldığı olurdu.

Ancak bu sabah böyle bir şey olmayacaktı. Aklı, geçen gece olanlarla ilgili çok meşguldü. Gözlerini tavana dikip iki gece önce yaşananları düşünmeye başladı.

Onu en çok rahatsız eden şey, Veena'nın intihar girişiminin tüm projeyi yerle bir etmeye çok yaklaşmış olmasıydı. Kontrol etmek üzere zamanında odaya gitmeseydi, kız ölecekti; ölümünün bir soruşturmayla sonuçlanması, soruşturmanın da bir felakete dönüşmesi hiç de sürpriz olmazdı. Bu durumda Uluslararası Hemşirelik kesinlikle kapatılır, sonraki süreçte, Cal'ın nihai hedefi olan Üstün Bakım Hastane Şirketi'nin bir numaralı adamı olarak gerçek anlamda varlıklı biri haline gelme yolundaki ilerleyişini sekteye uğratırdı.

Cal başlarda sağlık hizmeti sektörüyle ilgilenmiyordu, hâlâ da hastaların veya hemşirelerin bakım işiyle ilgilenmezdi. Onun ilgisini çeken şey, bu işte dönen paraydı. Sektörün sadece ABD'de yılda iki trilyon dolarlık bir hacmi vardı ve sürekli gelişim gösteriyordu. Lisedeyken Cal'ın kariyer seçiminde ilk sırayı reklamcılık almış, UCLA'de ve Rhode Island Tasarım Okulu'nda hazırlık sınıfı okumuştu. Ancak çalıştığı o kısa dönemde sektörün, özellikle finansal açıdan belli sınırlarda sıkışıp kaldığını görmüştü. Reklamcılıktan vazgeçse de, reklamcılığın insanı ayartmak prensiplerini terk etmeyen Cal, Harvard İş İdaresi bölümüne girmiş ve burada sağlık hizmeti sektöründe insanın aklını uçuracak derecede büyük paralar döndüğünü görmüştü. İş İdaresi'ni bitirince bir süre araştırma yapmış ve sektördeki en büyük aktörlerden biri olan Üstün Bakım Hastane Şirketi'nde alt seviyede bir işe girmişti. Şirketin ABD'nin hemen her eyaletinde ve büyük kentlerde hastaneleri, klinikleri ve sağlık hizmeti girişimleri vardı.

Yaratıcı özelliğinden en iyi şekilde yararlanmak isteyen Cal, şirkete, en iyi isim yapabileceği ve şirketin yöneticilerinin dikkatini çekebileceği bölüm olan Halkla İlişkiler bölümü yoluyla girmişti. İlk gününde büyük konuşmaktan çekinmeyerek, on yıl içinde şirketin başına geçeceğini iddia etmiş, kısa bir süre sonra kehanetinin doğru çıkabileceği yönünde gelişmeler olmuştu. Şirkete girdiğinde halkla ilişkiler bölümünde çalışmakta olan, kendisinden birkaç santim daha uzun boylu ve beş yıl kıdemli Petra Danderoff adındaki çarpıcı kadınla birlikte kısa sürede bölümü yönetir hale gelmişlerdi ki bu ikisinin hazırlayıp, şirketin sağlık hizmetleri cirosunun neredeyse iki katına çıkmasını sağlayan, çok başarılı bir dizi reklam kampanyası sayesinde gerçekleşmişti.

Bu hızlı yükseliş bazıları için şaşırtıcı olsa da, Cal için asla öyle değildi. O, küçük yaşlardan beri başarıya alışmıştı, bunun bir nedeni genlerinde var olan güven ve rekabetçiliğin getirdiği başarı beklentisiydi. Bu özellikleri de en az kendisi kadar rekabetçi olan babasının takıntıları sonucunda gelişmişti. Çocuklu-

ğunun ilk yıllarından beri, başta iki ağabeyi ile rekabeti olmak üzere, her şeyde başarılı olmak isterdi. Monopol gibi oyunlardan ders notlarına, spordan Noel'de ailesine vereceği hediyelere kadar, Cal takıntılı biçimde her şeyde bir numara olmakta ısrar ederdi. Başarı ise, daha fazla başarılı olmak yolundaki iştahını kabartırdı, aradan geçen yıllar, kırıntıları kalmış ahlaki değerlerini tamamen sıfırlamıştı. Kendisi böyle adlandırmak istemese de aldatmak ve güçsüzlüğün bir belirtisi olarak nitelendirdiği ahlaki değerleri hiçe saymak, ilerleme yolunda başvurduğu yollardandı.

Üstün Bakım Hastane Şirketi yöneticileri, Cal'ın geçmişindeki ve kişiliğindeki bu detayların farkında değillerdi. Ancak şirkete yaptığı katkıların farkındaydılar ve başta şirketin bir numaralı adamı olan Raymond Housman olmak üzere, onu ödüllendirmek istiyorlardı. Bu istek tesadüf eseri, oldukça büyük boyutlara ulaşmış finansal bir problemin, yardımcısı Clyde English tarafından Housman'ın önüne getirilmesiyle hemen hemen eş zamanda somutlaşmıştı. Şirket muhasebesinin iki yöneticiyi de dehşete düşürecek biçimde yaptığı saptama Hindistan'da gelişmekte olan sağlık turizminin, Amerikalı hastaların endişe verici büyüklükte bir bölümünün Üstün Bakım hastanelerinden uzaklaşması ve Asya kıtasındaki başka ülkelere uçması sonucunu doğurduğu, bu yüzden de şirketin 2006 yılında yaklaşık yirmi yedi milyon dolarlık bir kayba uğradığı yönündeydi.

Bu iki olay arasında bağlantı kuran Raymond Housman, gizli bir toplantı yapmak üzere Cal'ı bürosuna davet etmişti. Ona sağlık turizmi konusunu açmış ve olayın akışını bir şekilde tersine çevirme gereğinden söz etmiş, sonra da Cal'ın önüne eşsiz bir fırsat sermişti. Ona, kabul ettiği takdirde, hastaların ameliyat olmak için Hindistan'a gitme taleplerini fazlasıyla azaltmak amacını güden ve İsviçre, Lugano'daki gizli bir banka tarafından fonlanacak, finansal açıdan hiç sıkıntı çekmeyecek bir şirket kurmakla ilgilendiklerinden söz etmişti. Raymond Üstün Bakım Şirketi'nin böyle bir şirketle görüntüde hiçbir ilişkisinin olma-

sını istemediğini açıkça belirtmiş, sorulduğu takdirde böyle bir ilişkiyi şiddetle inkâr edeceğini ifade etmiş, söz konusu şirketin hedeflerine nasıl ulaşacağını bilmek istemeyeceğini de eklemişti. Raymond'ın söylemediği ama Cal'ın kesinlikle duyduğu şey, Üstün Bakım Şirketi'ndeki görevinin sona ermesinin geçici bir gelişme olduğu ve şimdiki girişimde göstereceği başarının, ileride şirket cemaatine çok daha yüksek düzeyde memnuniyetle kabulünü sağlayacağı ve şirket içinde basamakları tırmandıracağıydı.

Yeni şirketin amacına nasıl ulaşacağı konusunda hiçbir fikre sahip olmamasına rağmen Cal, Petra Danderoff ve halkla ilişkiler bölümündeki yardımcısının da bu işe dahil edilmesi şartıyla öneriyi hemen kabul etmişti. Housman başta, işin içinde Üstün Bakım Şirketi'nin halkla ilişkiler bölümünden birilerinin olmaması konusunda inat etmiş ama kendisine sağlık turizmi sorununun ciddiyeti hatırlatıldığında yumuşamıştı.

İki hafta sonra Cal ve Petra, Cal'ın doğup büyüdüğü yer olan Los Angeles'a geri dönerek, şirketin işleri icra yöntemi üzerinde kafa patlatmaya başlamışlardı. Bu konuda kendilerine yardımcı olmak üzere Cal UCLA'den arkadaşı, bilgisayar güvenlik konusunda uzmanlaşmış siyahi Durell Williams'ı, Petra ise psikoloji dalında doktora yapmış, altı yıl hastanelerde çalıştıktan sonra CNN'e geçmiş Santana Ramos'u seçmişti.

En önemlisi, bu dört insanın eşit düzeyde rekabetçi ve zayıflık göstermemek adına ahlaki değerleri yok sayan insanlar olmalarıydı. Hepsi de sağlık turizmini sekteye uğratma işine hayatlarının en büyük fırsatı olarak bakıyorlardı ve sağlık turizmini küçültmek adına gereken neyse yapmaya yemin etmişlerdi. Grup hemen, talebi azaltmak için en iyi yolun, hastaların korkularına oynamak ve bu yönde bir plan yapmak konusunda anlaşmıştı. Hastalar tam tersi bir propagandaya tabii tutulana dek, Hindistan veya gelişmekte olan diğer ülkelere gitmek konusunda kolayca anlaşılabilen nedenlerden kaynaklanan çekinceler üzerinde durulacaktı. Bunlardan ilki, ülkenin genel anlamda yaşadığı hijyen

sorununun vurgulanması, kolayca hastalık kapmak endişesinin üstüne gidilmesi ve mikrobik hastalıkların sayısındaki ürkütücü artışın ortaya konulmasıydı. Sonra, cerrahların ve hemşireler de dahil olmak üzere diğer sağlık personelinin yeteneklerinin sorgulanması gelecekti. Ayrıca, hastanelerin kalitesi ve hastanelerde bulundurulması gereken ileri teknoloji ürünü ekipmanların varlığı da sorgulanacaktı. Son olarak, gerçekleştirilen ameliyatların genelde başarılı olup olmadığı irdelenecekti.

Grup, Hindistan Turizm Ofisi tarafından yürütülen propaganda çalışmalarını incelediğinde, kurumun bazı özel konular üzerinde yoğunlaştığını keşfetmişti. Sonuç olarak Cal'ın yeni şirketinin, tam tersi bir söylemi savunmak ve insanların korkularından yararlanmak üzere bir reklam kampanyası yürütmesine karar verilmişti. Amaç, insanların halen var olan inanç ve ön yargılarını desteklemek olduğunda, reklam kampanyalarında istenileni elde etmek daima kolaylaştığından, herkes bu planın başarısına kesin gözüyle bakıyordu.

Ancak stratejiyi oturtup aralarında fikir alışverişine başladıktan kısa bir süre sonra ciddi sorunlarla karşılaşmışlar, Hindistan'ın sağlık turizmini geliştirmek için ciddi para ve çaba harcadığını fark etmişlerdi. Hindistan hükümeti birileri tam tersi bir propaganda yürütmeye başladığı takdirde durumu kesinlikle soruşturmaya başlayacak ve herhangi bir soruşturma, reklam kampanyasında ortaya atılan iddialar kanıtlanmadığı sürece, ciddi ve sürekli sorunlara yol açacaktı.

Hindistan'daki özel hastanelerde elde edilen sonuçlar, ölüm oranları ve hastalık bulaşma oranlarına dair istatistikler de dahil olmak üzere, yaşanan komplikasyonlara ait gerçek verilere ihtiyaç duyulduğu hemen anlaşılmıştı. Ancak söz konusu verilere ulaşmak mümkün değildi. Grup İnternet'i, tıp dergilerini, hatta Hindistan Sağlık Bakanlığı kayıtlarını araştırmış, ancak böylesine bilgilere ulaşmanın önünde engeller olduğunu görmüş, bu tür bilgilerin varlığı bile inkâr edilmişti. Hindistan Turizm Ofisi kendi reklamlarında bu tür bilgilere yer vermiyor, elde edilen

sonuçların en az Batı dünyasında elde edilen sonuçlar kadar iyi olduğunu iddia etmekle yetiniyordu.

Bir süre tıkanan grup, sürekli büyümekte ve çok kâr getirmekte olan sağlık turizmi endüstrisi içinde yer alan Hindistan özel hastaneleri içinde gizli bir örgüt kurmanın gerekliliğini fark etmişti aniden. Bunun için en iyisi muhasebecileri satın almak gibi görünüyorsa da, fikrin yaratacağı etki soru işaretleri taşıyordu. Böyle yapmak yerine, Santana'nın diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyor olmasından yola çıkarak, hemşireleri kullanmak fikrini benimsemişler ve dünya çapında bir hemşirelik işi kurmaya karar vermişlerdi. Batı'da hemşire yetersizliği sorunu varken, Doğu'da, özellikle Filipinler ve Hindistan'da ekonomik ve kültürel nedenlerle Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmek isteyen ama ciddi ve neredeyse aşılmaz engellerle karşılaşan çok sayıda genç hemşire vardı ve bu konuda bir fazlalık söz konusuydu.

Derin bir araştırmanın ve çok sayıda tartışmanın ardından Cal ve diğerleri, Uluslararası Hemşirelik adı altında bir şirket kurarak hemşire işine girmeye karar vermişlerdi. Daha sonra başarıyla uygulanan planları, yeni mezun olmuş genç, çekici, aşırı duygusal ve savunmasız bir düzine Hintli hemşireyi işe alıp, onlara Amerikalı hemşirelerin aldığı maaşı vermek ve turist vizesiyle Amerika'ya, özellikle Kaliforniya'ya getirip, burada bir ay boyunca eğitime tabii tutmaktı. Bu yolla onları kendilerine minnettar bırakacak ve sonrasında kolayca yönlendirilebilen casuslar ekibi haline dönüştüreceklerdi. Kaliforniya'da kızları, kendi çıkarları için en üst düzeyde yönlendirebilmek ve ileride Amerika'ya göç etmek isteklerini kullanmak adına, özellikle şımartmışlardı. Kızlar sabahları bilgisayar eğitimi almış, özellikle bilgisayarlara yasadışı yollardan girebilme teknikleri üzerine dersler görmüşlerdi. Öğleden sonraları bir Üstün Bakım hastanesinde Amerikan İngilizcelerini geliştirmek ve Amerikalı hastaların beklentileri hakkında bilgi sahibi olmak üzere hemşire olarak birkaç saat çalışmışlardı. Bu konularda kendilerini geliştirmeleri halinde özel Hint hastanelerinde iş bulmaları çok kolaylaşacaktı.

Her şey mucizevi biçimde plana uygun olarak yürümüş, hemşireler ikili gruplar halinde sağlık turizminin parçası olan, altı özel Hint hastanesinde işe girmişti. Hemşirelerden birlikte yaşamaları istenmiş ve barınmaları, başta ailelerinin hayal kırıklığına uğramalarına yol açacak biçimde, Uluslararası Hemşirelik'in Yeni Delhi'nin diplomatik bölgesinde kiraladığı bir malikâne ile sağlanmıştı. Ancak hemşireler maaşlarını düzenli olarak almaya devam ettiklerinden, ailelerin şikâyetleri de zamanla ortadan kalkmıştı.

Hemşireler, kendilerinden Hindistan'da kalmaları istenen altı aylık süreden daha önce Kaliforniya'ya geri dönmek isterlerken, yerleştirildikleri hastanelerde bir haftalık çalışmanın ardından, saygın hastanelerdeki bilgisayarlardan hastaların durumuna ait verilerin çıktısını getirmeleri yönünde talimat almışlardı. Burada amaç, kendi işlerine yarayacak ve gelecekteki reklam kampanyalarında kullanabilecekleri, hastaların enfeksiyon kapması ve ölüm oranlarının toplamı gibi bilgilere ulaşmaktı. Cal ve diğerlerini şaşırtan şey, hemşirelerden hiçbirinin bu faaliyeti sorgulamamış olmasıydı, hepsi de bu işte oldukça başarılıydı. Ama sonra büyük bir felaket yaşanmış, kimsenin önceden tahmin edemediği bir şey olmuştu. Elde edilen istatistikler oldukça iyiydi, hatta bazı hastanelerde çarpıcı biçimde mükemmel sonuçlara ulaşılmıştı.

Cal ve Petra birkaç gün bunalıma girmiş, ne yapacakları konusunda karara varamamışlardı. Özenle hazırladıkları casusluk sistemine onca para harcadıktan sonra, elde ettikleri sonuçlar konusunda baskı hissetmeye başlamışlardı. Raymond Housman bir hafta sonra gizli bir temsilci göndermiş, yakın bir gelecekte yaşanacaklara dair nasıl bir beklenti içinde olmaları gerektiği konusunda bilgilenmek arzusunu ortaya koymuştu. Anlaşılan sağlık turizmi yüzünden zarar etmeye devam ediyorlar, zararın boyutu endişe verici boyutlarda büyüyordu. Cal sonuçların yakında alınacağına dair söz vermişti, ne de olsa temsilcinin zi-

yareti, sonuç verilerinin ellerine henüz ulaşmaya başladığı bir zamana denk gelmişti.

Ama sonra yaratıcılığının ve kazanma arzusunun bir sonucu olarak Cal'ın aklına bambaşka bir fikir gelmişti. Ortada olumsuz reklam kampanyasına temel teşkil edecek kötü bir istatistik yoksa, böylesine bir veriyi neden kendileri yaratmasınlar, hastanelere yerleştirdikleri gizli elemanların yardımıyla talihsiz hikâyelerin ortaya çıkmasını sağlayarak, medyayı neden bu tür hikâyelerle beslemesinlerdi? Cal, Üstün Bakım Şirketi'nde çalışırken Kuzey Carolina, Charlotte'tan tanıdığı anestezi uzmanları ve patalojistlerin güvenilir yardımlarıyla, ani bir ölüme yol açan kas gevşetici bir ilaçta karar kılmıştı. Geçmişinde kalbiyle ilgili herhangi bir sorun yaşamış ve anestezilerinin bir parçası olarak kas gevşetici ilaçtan almış hastalar bulunacak ve bu hastalara ameliyat oldukları günün akşamında büyük miktarlarda kas gevşetici ilaç enjekte edilecekti. Cal'a ilacın izinin sürülemeyeceği konusunda güvence verilmişti, sürülmesi halinde, hastaya yapılan anesteziden kaynaklandığı düşünülecekti. Hepsinden iyisi, hastaların geçmişlerinde bir kalp rahatsızlığından mustarip olmalarından dolayı, ölümlerine hemen öldürücü kalp krizi teşhisi konacaktı.

Cal ve Petra söz konusu komplo planını allayıp pulladıktan sonra Durell ve Santana'ya sunmuşlardı. Durell planı kabullense de, Santana başlarda tereddüt etmişti. Ona göre özel verileri çalmak başka, insan öldürmek bambaşka bir şeydi. Ama sonuçta o da, diğerlerinin gayret ve şevkini kırmamak, kendisi de dahil, herkesin başarıya olan bağlılığını zedelememek, komplonun açığa çıkarılamayacağına ikna olup kurbanların sayısının sınırlı kalacağı düşüncesiyle ama en çok da, Uluslararası Hemşirelik'i kurtarmanın tek yolunun bu olmasından dolayı diğerleriyle birlikte plana rıza göstermişti. Anlaşılan, hepsi de şirketi başarıya ulaştırmanın kariyerlerinde bir dönüm noktası olacağına ve hak ettikleri zenginliğe ancak bu yolla kavuşacaklarına inanıyorlardı. Petra'nın fikrini değiştirmesinde az da olsa etkili olan bir baş-

ka unsur, ülkeye geldiğinden beri benimsediği ve üzerinde yoğun olarak çalıştığı Hinduizm öğretisiydi. Petra, ölümün bir son olmadığı, sadece yeni bir hayata açılan kapı olduğu ve kişinin Hint ahlak kurallarına bağlanmasının doğru olacağı yönündeki Hindu inancını yansıtan, yeniden doğmanın veya Punarjamma'nın içeriğine entelektüel açıdan adeta çarpılmıştı. Ve son olarak ortada, diğerleri gibi kendisinin de sağlık turizmini baltalamak adına gereken neyse yapacağına dair yemin ettiği gerçeği vardı.

Yeni strateji kabul gördükten sonra sorun, hemşirelerin yeni plana verdikleri tepki ve planda oynayacakları rol konusunda yaşanmıştı. Grubun Los Angeles'ta geçirdiği bir ay süresince Amerikan kültürüne ne kadar yabancı olduğu ortaya çıkmıştı, ailelerini geçindirmek için paraya çok bağımlıydılar ve Amerika'ya göç etmeyi dört gözle bekliyorlardı ama Cal, Petra ve Durell, hemşirelerin kendilerinden ne istenilirse yapmaya hazır olduklarından emin değillerdi. Diğer yandan Santana, hemşirelerin Hinduizm'deki yeniden doğma döngüsü inancından aldıkları destek ve organizasyonun ve bireyselliğin ötesinde grup halinde hareket etmenin önemine olan inançları sayesinde bir sorunla karşılaşmayacakları fikrindeydi. Santana daha sonra, burada anahtar rolü Veena'nın oynayacağını söylemiş, onu, Amerikalı bir hastayı 'uyutmanın' kaderinde olduğuna inandırmanın önemine işaret etmişti. Veena fiili lider olarak bu işi yapmaya gönüllü olursa, diğerleri de sorgusuz sualsiz onu takip edeceklerdi.

Ancak Veena'nın işbirliği yapması o kadar kolay olmamıştı. Herkes onun ekipte kendini işe en çok adamış ve göç etme konusunda en istekli kişi olduğunu kabul etse de, güçlü zekâsı, doğuştan gelen liderlik yeteneği ve harikulade güzelliğinden adeta kopuk biçimde, öz saygı ve öz farkındalık konusunda o derece sorunlu olduğunda da hemfikirdi. Aklında bu düşünceler olan Santana, geleneksel Hint kültürü ve dindarlığı güçlü biçimde içine işlemiş olan Veena'nın bir tür yükün altında ezildiğini profesyonel görüşü olarak arkadaşlarına aktarmış, söz konusu yük her neyse, ortaya çıkarılmasının ve üstesinden gelmesi için

ona yardım edilmesinin, Veena'yı işbirliği yapmaya ikna etmenin anahtarı olduğunu söylemişti.

Bu noktada bütün gözler Durell'e dönmüştü. Durell'in hemşirelerden biri olan Samira Patel'le olan yakın ilişkisi herkesin malumuydu. Bu her ne kadar Petra ve Santana'nın onaylamadığı bir ilişki olsa da, birden işe yarar hale gelmişti. Samira Veena'nın hem en iyi dostu, hem de oda arkadaşıydı, Veena birine güvenecekse, bu kişinin Samira olduğuna inanıyorlardı. Sonuç olarak Durell durumu anlamak üzere görevlendirilmiş, o da Samira'yı, Uluslararası Hemşirelik'in Veena'ya yardım etmesi gerektiğine ikna etmiş ve Veena'yı rahatsız eden şeyin ne olduğunu ortaya çıkaramazlarsa, hemşirelerin Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmesi de dahil olmak üzere, tüm programın tehlikeye gireceğini söylemişti.

Samira belli ki söylenen her kelimeye inanmış ve sırrı saklayacağına dair yemin etmiş olmasına rağmen, Veena'nın acı dolu aile geçmişini Durell'e aktarmıştı. Bu bilgiyi eline geçiren Cal, bir önceki günün öğleden sonrasında Veena'yla konuşarak ona, yeni stratejileri çerçevesinde liderlik ve işbirliği yapması karşılığında, bir daha tacize uğramamasını sağlayacaklarını söylemişti. Veena başlarda zorluk çıkarmış ama sonra kız kardeşleri ve annesine yönelik tehdidin sona erdirileceği konusunda söz alınca fikrini değiştirmişti. Bu, göç edebilmesinin önünde dikilen en büyük engeldi ne de olsa.

Cal Morgan iç geçirdi. Olanları yeniden düşünmek, Amerikalıları ameliyat olmak üzere Hindistan'a gitmekten caydırmak işinin başta düşündüğünden çok daha zor olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Başını iki yana sallarken, ileride neler olacağını merak ediyordu. Beklenmeyeni önceden tahmin etmenin mümkün olmadığını gördüğünde, bir çıkış stratejisine ihtiyacı olduğuna karar verdi. İşlerin kötüleşmesi durumunda en azından kendisi ve diğer üç yönetici için bir plana ve Hindistan'dan kaçmasını

sağlayacak kaynaklara ihtiyacı vardı. Programladığı sabah sekizdeki toplantıda bu konuyu açmaya karar verdi.

Yatakta yana dönen Cal, alarm saatine baktı. Saat altı kırk beşti, kahvaltı öncesinde koşmak ve Veena'nın işe gitmek için uyanıp uyanmadığını kontrol etmek istiyorsa yataktan kalkmalıydı. Doktorların bir gece önce acil serviste Veena'nın midesini tamamen yıkadıklarını biliyordu, sayesinde, Ambien ilacından minimum derecede etkilendiğini de söylemişlerdi ama o yine de emin olmak zorundaydı. Birinin Bayan Hernandez'in ölümünün doğal nedenlere dayanmadığından şüphe etmesine yol açacak nedenler olması durumunda, Veena'nın ertesi gün işe gitmemesi dikkati çekebilirdi. Ayrıca Veena vardiyası sona erdikten çok sonra hastane içinde görülmüştü.

Koşu giysilerini giyen Cal, malikânenin misafir bölümü tarafına doğru yöneldi. Son köşeyi de döndükten sonra Veena'nın kapısının aralık olduğunu fark etti, bu iyiye işaretti. Kapının kenar pervazına vurup merhaba dedikten sonra başını içeri soktu. Veena üstünde sabahlığı yatakta oturuyordu. Gözlerinin akındaki hafif kızarıklık dışında oldukça normal ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Odada yalnız değildi. Santana, Veena'nın karşısındaki Samira'nın yatağının üstüne oturmuştu.

Santana, "Hastamızın kendini gayet iyi hissettiğini söylemekten dolayı çok mutluyum," dedi. Santana Cal'dan beş yaş büyüktü. Cal gibi o da koşu giysisi giymişti ama ondan farklı olarak parlak, siyah ve dar pantolonu, sentetik kumaştan yapılmış, pantolonu kadar dar, kısa kollu siyah tişörtüyle çok daha şık görünüyordu. Koyu, kalın telli saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmıştı.

Cal, "Harika!" dedi, içten bir tavırla. "Sanırım işe gidebileceksin, değil mi?" diye sordu Veena'ya.

"Tabii," dedi Veena. Sesi, hafif uyuşmuş halini yansıtıyordu.

Santana açık sözlülükle, "Dün akşam neler olduğunu konuşuyorduk," dedi.

Cal yine, "Harika," derken, bu kez aynı şevkle söylememişti. İşin içinde kendisinin de olduğu olayları tartışmaktan rahatsızlık duyar, böyle hissetmekten kendini alamazdı.

"Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağına dair bana güvence verdi."

Cal, *Kalkışmasa çok iyi olur*, diye düşünürken, "Çok iyi," diye karşılık verdi.

"Bu işi tanrıların gözüne iyi gözükmek için yaptığını söyledi: Bir anlamda, cana karşılık, can gibi... Ama şimdi, tanrılar onu kurtardığı için, hayatta kalmasını istediklerini hissediyor. Gerçekte, tüm yaşadıklarını 'karmasının' bir parçası olduğuna inanıyor."

Sanki onu tanrılar kurtardı, diye düşündü Cal ama bu düşüncesini dile getirmedi. Bunun yerine, "Bundan daha mutlu olmazdım çünkü ona kesinlikle ihtiyacımız var," dedi. Cal Veena'nın yüzünü dikkatle incelerken, Santana'ya kendisiyle saldırgan biçimde sevişmesinden veya hastanın rahatsızlık verici biçimde, sancı ve acı çekerek ölmüş olmasından söz edip etmediğini merak ediyordu ama kadının yüzü gizemli biçimde sakindi. Bir gece önce acil servisten geri dönüp diğer yöneticilerle konuştuğunda Cal da onlara bunlardan söz etmemişti. Neden böyle davrandığını da tam olarak bilemiyordu. Bu konuda yürütebildiği en iyi tahmin, Veena'nın cinsel saldırısıyla, kendisini kullanmış olmasından dolayı hissettiği utançtı. Cal kadınları istediği gibi yönlendirmeye alışkındı, tersine değil. Kas gevşetici ilacın yol açtığı ve kendisine tarif edilen huzur dolu bir felçten çok farklı gelişen ölüm şeklinin, planlarına olan inanç ve şevki söndürmesinden korkuyordu.

Cal orada olmasını, kadınların konuyu konuşmak üzere bir fırsat olarak değerlendirebileceklerini düşünmesine rağmen izin isteyip odadan ayrıldı. Ama bunu fazla dert etmesine gerek kalmadı. Tek katlı evden dışarıya çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken koşmaya başladı. Chanakyapuri, şehrin sahil şeridi haricinde, koşmaktan zevk alınacak ormanların bulunduğu ender bölge-

lerinden biriydi. Ama maalesef her zamankine kıyasla biraz geç kalmıştı ve şimdiden yoğunlaşmaya başlayan trafik, geçen her dakika daha da çekilmez hale geliyordu. Toz ve hava kirliliği, gün ortasındaki seviyelerine ulaşmak üzereydi. Cal bu yüzden ana yoldan çıkıp arka sokaklara saptı. Hava burada daha iyiydi ama tıkalı ana yoldan çok uzaklaşmamıştı ki, bir grup maymuna rastladı. Maymunlar onu hep korkuturdu. Delhi'nin maymunları oldukça cesurdu, en azından Cal'ın tecrübesi böyle söylüyordu. Kendisine toplu halde saldıracaklarını sandığından değil, daha çok, özellikle de ısırılması durumunda hayvanların taşıdığını ve yakalanma ihtimalinin bulunduğunu düşündüğü egzotik hastalıklar yüzünden böyle hissediyordu. O sabah hayvanlar sanki Cal'ın huzursuzluğunu sezinlemiş gibi peşine takılmışlar, sarı dişlerini gösterip, kendi aralarında konuşmaya ve delirmişçesine çığlık atmaya başlamışlardı.

Maymunlar ve hava kirliliğinin, o sabah koşu yapmanın bir fiyasko olduğunu düşündürmeye fazlasıyla yettiğine karar veren Cal, yönünü aniden değiştirerek maymunların panik içinde kaçışmasına neden oldu. Ahırına dönmeye kararlı bir at gibi geliş rotasını izleyerek hızla malikâneye geri döndü. Dışarıda yarım saatten daha az bir süre kaldıktan sonra evde olmaktan ve özellikle duşun altına girmekten dolayı mutluydu. Sabunu köpürtüp tıraş olduktan sonra, hayal kırıklığına uğramasına neden olan koşu tecrübesine rağmen sabaha umutla bakıyordu. Santana'yla yaptığı kısa sohbet, Veena hakkındaki endişelerini belirgin ölçüde gidermişti. Santana onu ikna edinceye kadar, Veena'nın tekrar intihara teşebbüs etmesinden korkuyordu. Şimdi ise böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağına dair güven duyuyordu, işin içine 'karma' anlayışı girmiş, Veena Bayan Hernandez'e yaptığı şeyin, açıkça kaderinin bir parçası olduğunu düşünmeye başlamıştı, ki bu da diğer hemşirelerin işbirliğine gideceklerine dair iyiye işaretti.

Malikânenin aşçısının hazırladığı pastırma ve yumurtadan oluşan kahvaltısını zevkle yapan Cal, arka taraftaki camla kaplı

seraya doğru yöneldi. Taşındıklarında burada sadece birkaç iskemle vardı, sonradan yuvarlak bir masa getirtmişler ve mekânı, sabah toplantılarını yaptıkları yer olarak kullanmaya başlamışlardı.

Diğer üç yönetici çoktan yerlerine oturmuşlardı. Cal'ın içeriye girdiğini gördüklerinde aralarındaki hararetli sohbeti kestiler. Cal yüzü doğrudan bahçeye, sırtı malikânenin içine bakacak şekilde her zamanki iskemlesine oturdu. Diğerleri de, hepsi alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı olduklarını göstermek istercesine, her zamanki yerlerindeydiler. Cal'ın sağında Santana, solunda Petra otururken, Durell tam karşısındaydı. Hepsinin oturuşu, kişiliklerinin birer yansımasıydı. Durell hafif kamburu çıkmış, dirseği iskemlenin kolunda, çenesini eline dayamış halde kendine güvenli biçimde oturuyordu. Kaslı yapısıyla güçlü bir görüntü çiziyordu, koyu kahverengi cildi ve keçi sakalı vardı. Petra pür dikkat kesilerek, öğretmenini etkilemek ihtiyacı duyan bir ilkokul öğrencisi gibi iskemlenin kenarında dimdik oturmuştu. Uzun boylu, renkli ve cesur, oldukça güzel bir kadındı. Santana ise tam da olduğu gibi, yani hastasının konuşmasını bekleyen profesyonel bir psikolog tavrıyla ellerini kucağında birleştirmiş halde, rahatça iskemlesinin arkasına dayanmıştı. Her zaman sakin görünür, duygularını hep kontrol altında tutardı.

Cal herkesin tam olarak bilgilendirildiğinden emin olmak için, toplantıyı Veena'nın intihar teşebbüsüyle açtı. Santana'nın da devreye girmesini sağlayarak, onun sabah Veena'yla yaptığı konuşmasından öğrendiklerini, özellikle Veena'nın ısrarla bir daha böyle bir işe kalkışmayacağından ve nedenlerinden bahsettiği konuşmasını nakletme fırsat verdi. Cal yaşanan olayın kendisini korkuttuğunu itiraf ederek, ihtiyaç duyduklarında hızla devreye sokacakları bir çıkış stratejisine sahip olmak gereğinden söz etti. "Veena kendini öldürmeyi başarmış olsaydı," diye devam etti, "bir soruşturma başlatılırdı ve soruşturma hangi türden olursa olsun, Uluslararası Hemşirelik'in başına büyük bir bela açardı."

"Çıkış stratejisinden tam olarak kastin nedir?" diye sordu Petra.

"Kelime neyi ima ediyorsa o," dedi Cal. "Burada felsefi bir şeyden söz etmiyorum, tam anlamını kastederek konuşuyorum. Hindistan'dan derhal ayrılmamızı gerektirecek türden en kötü senaryoda, tüm detaylar önceden belirlenmiş olmalı. Öyle bir durumda zamanımız olmayacağı için, geçici önlemlere gerek kalmamalı."

Petra ve Santana aynı fikirde olduklarını belirtircesine başlarını salladılar. Durell ise sorgularcasına kaşını havaya kaldırdı sadece. "Karadan mı, denizden mi, havadan mı?" diye sordu.

Cal, "Her türlü öneriye açığım," diye karşılık verdi. Herkese teker teker baktı, sonra bakışları, bu tür detaylar konusunda oldukça titiz olan Petra'nın üstüne kilitlendi.

Petra, "Havadan çok zor olur," dedi. "Gandi Havaalanı'nda pasaport kontrolü çok sıkı. Günün hangi saatinde yola çıkacağımızı bilemediğimizden, birçok kişiye rüşvet vermek zorunda kalırız. Gizlice kaçmaya kalkışacaksak, bu işi kara yoluyla yapmalıyız."

Durell, "Katılıyorum," dedi. Dirsekleri masanın üstünde, elleri birbirine kenetlenmiş halde öne doğru eğildi. "Bence sadece bu amaç için bir araba veya dört çeker satın almalı, deposunu hep dolu tutup içine gerekli eşyaları doldurmalı ve her an yola çıkacakmışız gibi hazırda bekletmeli ve kuzey doğuya gitmeyi planlamalıyız. Nepal sınırını daha önceden kararlaştırdığımız noktada geçecek şekilde hareket etmeliyiz, zaten fazla bir seçeneğimiz de yok. Son olarak, gerekli yerlerle rüşvet dağıtabilmek için, arabada yeterli miktarda nakit bulundurmalıyız. Bu önemli."

Cal, "Yani bir araç satın alalım, aracı hazır tutalım ve gözden uzakta bir yerde saklayalım mı diyorsun?" diye sordu.

Durell, "Aynen," diye karşılık verdi. "Aracı garaja kaldırıp orada saklamalı, arada bir çalıştırmalıyız."

Cal omuzlarını silkti. Tepkilerini ölçmek için kadınlara bak-

tı. Kimse bir şey söylemeyince tekrar Durell'e döndü. "Önerdiğin şeyi yerine getirmek üzere seni görevlendirebilir miyim?"

"Sorun değil," dedi Durell.

"Şimdi yeni stratejimize dönelim. Şimdiye dek herhangi bir sonuç elde ettik mı?"

Santana, "Kesinlikle," dedi. "Birkaç saat önce CNN'deki bağlantımdan haber geldi. Haberi alır almaz, tam da beklediğim gibi zaman geçirmeden yayına sokmuşlar. Habere tepkiler harika ve anlaşıldığı kadarıyla umduklarından da fazla ilgi toplamışlar. Dünyanın birçok yerinden e-posta yağmış. Hafta boyunca başkanlık seçimi haricinde, başka hiçbir haber sayesinde bu kadar e-posta almamışlar. Dört gözle haberin devamının gelmesini bekliyorlar."

Arkasına yaslanan Cal'ın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Gösterdikleri ortak çabanın tüm projeyi etkilediğine dair duyduğu ilk iyi haberdi bu.

"Bu sabah uyandığımda, CNN'deki bağlantım Rosalyn Beekman'dan başka bir mesaj daha geldiğini gördüm. Üç önemli televizyon kanalının, haber bültenlerinde olaya, sağlık turizmine genel anlamda değinen haberler yayınlayarak yer verdiğini söylüyordu. Her üç haber bülteninin sonunda haberi sunan kişi, Hindistan'da ameliyat olmanın güvenirliliğinin ciddi biçimde sorgulanmaya başladığı vurgusunu yapmış."

Cal, "Harika," derken, yumruğunu birkaç kez hafifçe masaya vurdu. "Bu kulağıma müzik gibi geldi. Gelişmeler, aynı zamanda bu işi bir daha ne zaman tekrarlamamız sorusunu da gündeme getiriyor. CNN Santana'nın dediği gibi bu konuyla ilgili daha fazla haber elde etmek için yanıp tutuşuyorsa, onları bundan yoksun bırakmayalım derim."

"Aynı fikirdeyim," dedi Durell. "Kesinlikle doğru. Balık bir kez oltaya takılmışsa, avlamanın tam zamanıdır. Arkadaşlar size şunu da belirtmeliyim ki, Samira hazır. Veena'nın bu görev için kendisinden önce seçilmesine oldukça bozulmuş. Söylediğine göre, geçmişinde bir kalp sorunu olan ve bu sabah ameliyat geçirmiş, tam da bu işe uygun bir hastası varmış."

Cal kıkırdadı. "Bir de hemşirelere işbirliği yaptırmakta zorlanırız diye düşünüyordum, oysa kendilerinden gönüllü olmaya başladılar bile."

Cal bakışlarını Durell'den Petra ve Santana'ya çevirdi. "Ya siz hanımlar? Bir başka eylemde bulunmak konusunda ne düşünüyorsunuz? Geçen gece Veena'yı o halde bulduğumda, bu akşam bir başka iş yapmayı teklif edebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi..."

Santana, "Rosalyn daha fazla materyal istemekte ısrarcı davranıyor," dedi, Petra'ya bakarak. "Haberin yayınlanacağı nasılsa garanti, bu yüzden oyumu evet olarak kullanıyorum."

Petra gözlerini Santana'ya dikerek, "Samira'nın, Veena gibi aşırı bir tepki gösterme şansı nedir?" diye sordu. "Bir başka intihar vakasıyla uğraşmayı hiçbirimiz istemeyiz."

Durell, "Samira için bu söz konusu bile olamaz," dedi. Çok kesin konuşmuştu. "Samira Veena'nın yaşıtı, oda arkadaşı ve en iyi dostu olabilir ama kişilik anlamında birbirlerinden çok farklıdırlar. Bu da, gergin veya böyle durumlara alışkın olmaları sonucunu doğuruyor. Dün öğleden sonra, Veena işi yapmak üzere buradan ayrılmadan önce Samira'yı aile sırlarını başkalarına ifşa etmekle suçladı."

Petra, "Sen de aynı fikirde misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Santana. "Samira rekabeti seven biri ama lider değil. Daha önemlisi bencil, o kadar bastırılmış bir kişiliğe de sahip değil."

"Öyleyse ben de aynı fikirdeyim," dedi Petra.

"Peki, aynı hastanede iki gün üst üste benzer olayların yaşanmasına ne diyeceksiniz?" diye sordu Durell. "Sizce bu noktada bir sorun yaşar mıyız?"

Petra, "Güzel bir soru," dedi.

Bütün gözler Cal'a döndü. Cal omuzlarını silkerek, "Bence bunun bir önemi yok," dedi. "Bir takım nedenlerden ötürü ölümlerin arkasındaki gerçeğin ortaya çıkmayacağına dair bana güvence verdiler. Ayrıca, hastane yetkilileri ve onların maddi

destekçileri, kelime oyunumu hoş görün, olumsuz bir reklamdan olabildiğince kaçınmak için bu ölümleri bir an önce hasır altı etmek isteyeceklerdir. Hindistan'da tıbbi müfettişlik sistemi yok ama çok ufak bir ihtimal de olsa, birileri ölümlerden şüphelenip yine çok ufak bir ihtimalle kas gevşetici ilacı gündeme getirse bile, ilacın izi çoktan kaybolmuş olacak ve tortusunun, kalıntısının, her ne isim veriyorlarsa, ameliyat için yapılan anesteziden kaynaklandığı düşünülecektir."

Santana, "Aslında," dedi, "iki gün üst üste iki ölüm, oldukça büyük bir haber. Sanırım amacımıza hizmet edecektir."

Cal aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallarken Petra ve Durell'e bakıyordu. Onlar da başlarını salladılar. "Harika," dedi Cal, gülümseyip, ellerini masanın üstüne koyarken. "Fikir birliği içinde olmamız çok güzel. Haydi, şimdi işe koyulalım." Sonra Durell'e bakarak, "İşten geri döndüğünde Samira'ya iyi haberi verirsin," diye ekledi.

"Benim için zevk olacak," diye karşılık verdi Durell.

Bölüm 7

15 Ekim 2007
Pazartesi, 19.54
Los Angeles, ABD
(Uluslararası Hemşirelik'in sabah toplantısının bitmesiyle aynı anda)

Neil McCulgan kalemini bırakıp gözlerini ovuşturdu. Üstünde çalıştığı programı hâlâ tamamlayamamıştı. Acil Servis programını düzenlemesi gereken bilgisayar programının yazılımcısı olan şirket kısa süre önce el değiştirmişti. Yeni atanan genel müdür her şeyi kontrolü altına alana dek, yazılımı birbirine karıştırma olasılığı vardı. Bundan dolayı Neil programı elle ve özenle yeniden yazmak zorunda kalmıştı. Saatine baktı. Daha şimdiden sekize geliyordu, sözde yedide işten çıkacaktı, oysa şimdiden bitkin düşmüştü.

Programı tamamlayamaması gerçeğinin ardında iki neden yatıyordu. İlki, 405 numaralı karayolunda meydana gelen ve birkaç kişinin ölümüne, birkaç kişinin de ağır biçimde yaralanmasına neden olan zincirleme kazaydı. Kazazedeler Jennifer Hernandez'in bürodan çocukça bir tavırla çekip gitmesinden yarım saat sonra ambulanslarla hastaneye getirilmişlerdi. Tümüyle ilgilenmek saatler sürmüş, yani ölülerle hayatta kalanları ayırmak, ağır yaralı olanlara hemen müdahale edip ameliyat odasına yollamak ve yarası daha hafif olanların kırık kemiklerini uygun biçimde alçıya almak, kesiklerine dikiş atmak zamanın büyük bölümünü almıştı.

Yeniden yazılan programın yetişmemesindeki ikinci neden ise, Neil'in kendisini tam olarak işe veremiyor olmasıydı. Duvara doğru, "Kahretsin!" diye bağırdı, sonra kendini suçlu ve aptal gibi hissetti. İskemlesinde hızla dönüp hastaların durumlarına göre ayrıldıkları alana baktı. İki hasta kaşlarını kaldırmış halde, bulunduğu tarafa doğru bakıyordu. Ani öfkesinden dolayı utanan Neil, iskemlesinden kalktı, ürkmüş iki hastaya merak edilecek bir şey olmadığını anlatmak istercesine el sallayıp kapısını kapattı ve yine iskemlesine oturdu.

Neil Jennifer yüzünden kendini işe verememişti. Daha sonra, Hindistan'a gitmeme kararını haklı çıkarmak için Jennifer'ın davranışını ister istemez çocukça olarak tanımlasa da, yavaş yavaş, durumu hiç de iyi idare edemediğini kendine itiraf etmeye başlamıştı. Her şeyden önce, gerçek nedenlerin altında tamamen bencilce bir dürtü yatıyordu. Jennifer'a uydurduğu mazeret, yani Acil Servis'in programını yeniden yazmak işinin açık bir yalan olduğunu sonunda kabullenmişti. Çok daha açık sözlü davranmalıydı, böylece en azından dürüst bir tartışma olurdu. Kendisini suçlu hissetmesine neden olan en önemli şey de, ölen kişi babaannesi değil de, annesi olsaydı, teklife daha sıcak bakardım, şeklinde kendi kendine uydurduğu mazeretti, ki bu da yalandı. Neil, Jennifer'ın babaannesini birçok yönden annesi gibi gördüğünün gayet iyi farkındaydı.

Neil bir ara Jennifer'ı cep telefonundan aramış ama Jennifer açmamıştı. Bunun, arayanın kendisi olduğunu anladığından mı, yoksa çoktan yola çıkmış olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu, öğrenmenin de olanağı yoktu. Mantıksızca düşündüğü bir anda, uçağa binmeden onu havaalanında yakalamak bile geçmişti aklından. Ancak bu fikirden hemen vazgeçmişti, çünkü hangi havayoluyla uçacağını bilmiyordu. Beş ay önce Hindistan'a gitmiş olduğundan, Los Angeles'tan Delhi'ye uçan birçok havayolu olduğundan haberdardı.

Neil tüm öğleden sonrasını Jennifer'ın arzusuna böylesine kötü bir karşılık vermekten dolayı kendini ağır biçimde suçla-

makla geçirmiş, başta çocukça ve bencilce davrananın Jennifer olduğunu savunurken, sonra aynı suçlamayı kendine yöneltmişti. Bürodan arkasına bakmadan çıkmış olmakla, Jennifer'ın en doğrusunu yaptığına inanma noktasına bile gelmişti. Sonra, Jennifer aksi bir davranış sergilemiş olsaydı, kendini muhtemelen daha da küçük düşüreceği fikrine saplanmıştı.

İçgüdüsel bir hareketle ayağa kalkan Neil, iskemlesinin tekerlekleri üstünde hızla gidip kapıya çarpmasına neden oldu. Kapının arkasındaki askıdan temiz bir beyaz önlük alarak giydi ve ana masaya doğru yürüdü. Müsait bulduğu ilk hemşireye Clarence Hodges'ın hastaneden ayrılıp ayrılmadığını sordu. Clarence'ın işten resmi olarak Neil'le aynı zamanda ayrılması gerekirdi ama tıpkı Neil gibi, mesaisi biter bitmez hastaneden ayrıldığı da ender görülmüş bir şeydi. Hemşire Neil'e, Clarence'ın revirlerden birinde bir hastaya dikiş atmakla meşgul olduğunu söyleyerek, ona bulunduğu yeri işaret etti.

Neil Clarence'ın omzunun üstünden bakarak, "Vay canına!" dedi. Clarence hastanın sağ kulağını yerine dikmekle meşguldü. Örümcek ağını andıran siyah ipek iplikle, yüzlerce minik dikişi özenle atmayı gerektiren bir plastik cerrahi uygulama yapıyordu. Clarence'ı Neil işe almıştı, onun liseden arkadaşıydı. Liseden sonra birbirleriyle rekabet içinde olan farklı üniversiteleri seçmişler, Neil UCLA'ye giderken, Clarence USC'yi tercih etmişti, ancak tıp fakültesini ikisi de UCLA'de okumuştu. Böylesine dost olmalarını sağlayan şey, paylaştıkları sörf tutkusuydu. "Sıkı yırtılmış desene!"

Clarence geriye doğru yaslanıp gerindi. "Bobby ve kaykayı ağaçla biraz dalaşmışlar ve sanırım sonuçta ağaç galip çıkmış." Clarence örtünün kenarını kaldırıp hastasına baktı. Çocuğun uyuduğunu görünce şaşırdı. "Tanrım, kendimi iyice kaptırdım herhalde."

"Neden plastik cerrahlardan birini çağırıp halletmesini istemedin?" diye sordu Neil.

Clarence, "Bobby yüzünden," dedi, iğne tutacağının kıska-

cına yeni bir iplik geçirirken. "Bunu ona önerdiğimde, kulağı başına sadece birkaç dokunun yardımıyla tutunuyor olmasına rağmen, bana hastaneden ayrılacağını söyledi. O kadar uzun zamandır bekliyormuş ki, daha fazla sabredemeyecekmiş. Plastik cerrah olmadığımı söylememe rağmen, dikişi benim atmamı istedi. Çok ısrarcıydı, hatta masadan inip dışarıya çıkacakmış gibi kapıya yürümeye başladı. Uzun lafın kısası, işte bu yüzden işi ben yapıyorum."

"Sen çalışırken bir konu hakkında fikrini almamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, kesinlikle. Bobby nasılsa uyuyor, bana arkadaşlık etmiş olursun. Tabii, iki saniye öncesine kadar uyuduğundan haberim yoktu."

Neil hemen Jennifer'la aralarında geçen konuşmaları aktardı. Clarence Bobby'nin kulağını dikmeye devam ederken hiçbir yorum yapmadan dinledi. Neil konuşmasını "Anlayacağın, rezil bir durum," diye bitirdi.

"Peki hangi konuda fikrimi soruyorsun? Kalça ameliyatı olmak için Hindistan'a gider miydim? Cevabım, hayır."

"Mesele o değil. Mesele Jennifer'ın isteğini ele alış biçimim. Sanırım bu konuda çok berbat bir iş çıkardım. Sen ne düşünüyorsun?"

Clarence başını kaldırıp arkadaşının gözünün içine baktı. "Sen ciddi misin? Başka nasıl ele alacaktın ki?"

"Daha açık sözlü davranabilirdim."

"Ne anlamda? Yani, birisinin babaannesi için onca yolu tepecek halin yoktu ya? Demek istiyorum ki, onu hayata döndürecek değildin herhalde."

Neil, "Şu an onca yolu tepip Hindistan'a gitmeye pek meraklı değilim doğrusu," diye itirafta bulundu.

"İşte, gördün mü? Demek olayı gayet güzel idare etmişsin. Sana öyle karşılık vermiş olması onun sorunu. Bürondan öyle çekip gitmemeliydi."

Neil, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Pek ikna ol-

mamıştı. Durumu Clarence'a açıkladıktan sonra davranışından ötürü daha az suçluluk duymuyordu.

Clarence, "Bekle bir dakika," diyerek dikiş ipini tuttu ve Neil'e baktı. "Bana anlatmadığın bir takım şeyler var diye düşünmeye başladım. Bu kadınla nasıl bir ilişkin var? Ona âşık mısın, flört mü ediyorsun?"

"Bir anlamda, evet," diye itirafta bulundu. "Aslında, emin değilim. Sanki benden biraz uzak duruyor gibi. Genelde birlikteyiz ve çok güzel zaman geçiriyoruz. Hep konuşacak bir şeylerimiz oluyor, bana hep açık davranıyor, başkalarına anlatmadığı şeyleri anlatıyor. Bundan eminim."

"İlişki kurdunuz mu?"

"Hayır ama denemedik değil, Yani, bir kez denedik ama çok garip kaçtı. Aramızda çok özel şeyler konuşabiliyoruz, o an onu kollarıma almaya çalıştığımda ise, bam! Önüme duvar çıktı."

"Kulağa pek hoş gelmiyor."

"Biliyorum ama diğer taraftan, Jennifer çok zeki bir kız ve delicesine çalışkan. Onunla birlikte olmak harikulade bir şey. Onun gibi bir kızla hiç birlikte olmamıştım."

"Aynı kızdan bahsediyorsak, tam bir baş belası olduğunu da söylemeliyim."

"Bunu inkâr edecek değilim. Jennifer tıp fakültesinde daha ilk yılındayken gözüme çarpmıştı."

Clarence, "Peki," dedi. "Bu her şeyi değiştirir. Anladığım kadarıyla sen bu kadını seviyorsun."

"İlgileniyorum diyelim ama böyle aksilik yaptığına göre, hakkında bilmem gereken başka şeyler var demektir."

"Peşinden Hindistan'a gitmeyi mi düşünüyorsun? Bu konuda mı fikrimi soruyordun bana?"

"Evet. Hakkında emin olduğum tek bir şey varsa, o da inatçılığıdır. Anında bir şeye karar verir ve sonra kemiğin peşine düşmüş köpek gibi sonuna kadar gider. Şu an bana çok kızgın ve ben nedenini anlayabiliyorum. Beni sırdaşı olarak görüyordu ve kendisine destek olmamı istedi, oysa ben onu reddederek bir

anlamda en büyük korkusunun gerçek olduğunu ona göstermiş oldum. Hindistan'a gitmezsem, hakkında daha fazla şey öğrenme şansını sonsuza dek tepmiş olurum."

"Git öyleyse! Ben böyle düşünüyorum. Babaannesinin naaşının organize edilmesi yarım saatlik bir iş, sonra işiniz bitmiş olur. Böylece barışırsınız, sen de bu olay yüzünden köprüleri yakmamış olursun."

"Yani gitmeli miyim sence?"

"Kesinlikle. Zaten Hindistan'ı eğlenceli bulduğunu söylemiştin bana, böylece bir taşla iki kuş vurmuş olursun."

"İlginç demiştim."

"İlginç veya eğlenceli, ne fark eder ki? Buradaki sorumluluklarını da düşünmene gerek yok."

"Dört gün boyunca burada olmayacağım ama."

"İyi ya, olacağı varmış işte. Hiç durma! Gözün arkanda kalmasın, ne de olsa sana borcum vardı. Yerine ben bakarım, bakamayacak durumda olursam, başka birini bulurum."

"Dört günden fazlasına ihtiyacım olacağı kesin. Sadece yolculuk dört gün sürüyor."

"Meraklanma, tamam mı? Dedim ya, yerine ben bakarım. Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Evet."

"İşte, ihtiyacın olan tek şey bu. Ne zaman yola çıkacaksın?"

Neil, "Galiba yarın," derken, arkadaşının kendisini tahmin ettiğinden çok daha karmaşık ve stresli bir duruma sokup sokmadığını düşünüyordu.

Tabii, nereden bilecekti ki...

Bölüm 8

16 Ekim 2007
Salı, 19.45
Yeni Delhi, Hindistan

Samira Patel içgüdüsel bir tavırla, Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin ön girişinde duran uzun boylu Sih kapı görevlilerine utangaç bir ifadeyle gülümsedi. O da Veena'nın bir gece önce giydiği gibi, hemşire üniforması giymişti. Kapı görevlileri onun bu çapkınca tavrına karşılık vermediler ama onu tanıdıklarına hiç şüphe yoktu. Her ikisi de başlarını eğip selam verdi, sessizce öne doğru uzanıp içeriye girmesi için kapıyı açtılar.

O öğleden sonrasında Samira, üstlendiği görevi ifa etmek üzere yola çıkmadan önce, nasıl davranması, neler yapması gerektiği konusunda Durell tarafından birkaç saat boyunca eğitime tabii tutulmuştu. Buna, hastaneye girdikten sonra yapacağı şeyler de dahildi. Duyduğu heyecana rağmen, verilen talimatları harfiyen yerine getiriyordu. İnsanlarla göz göze gelmekten kaçınarak lobiyi katetti. Kütüphanenin bulunduğu ikinci kata çıkmak için asansöre binmek yerine merdivenleri kullandı. Işıkları yaktıktan sonra, raftan ortopedi ile ilgili birkaç kitap indirip kitapları masanın üstüne açık olarak yaydı. Bunu yaparken hastası Herbert Benfatti'nin o sabah geçirdiği diz ameliyatını düşünerek, özellikle kitapların diz konusunun işlendiği sayfalarını açtı. Bunların hepsi Durell'in fikriydi. Kıdemli hemşirelerden

biri tarafından sorulması durumunda, Samira'nın akşamın o geç saatinde hastanede ne yaptığı konusuna inandırıcı bir açıklama getirebilmesini istemişti.

Samira kütüphanede plana uygun bir ortam hazırladıktan sonra, Benfatti'nin sağlık çizelgesini kütüphanedeki bilgisayardan USB depolama aygıtına yükledi. Ardından merdivenlere geri dönüp, ameliyat odasının bulunduğu beşinci kata çıktı. O ana dek heyecanı beklentisinin de ötesinde gerçek bir iç sıkıntısına dönüşmüş ve gönüllü olmakta neden böylesine hevesli davrandığını kendi kendine sorgulamaya başlamıştı. Ancak neden gönüllü olduğunu da çok iyi biliyordu. Okulun üçüncü yılında tanıştıklarından beri Veena Chandra en iyi arkadaşı olmuş olsa da, Samira kendini hep değersiz hissetmişti. Sorun, Samira'nın Veena'nın asla rekabet edemeyeceği güzelliğini kıskanıyor olmasıydı, dolayısıyla onunla başka yollardan rekabet etmek istiyordu. Samira, Veena'nın saçının kendi saçına göre daha koyu ve parlak, cildinin kendi cildine göre daha ipeksi, burnunun kendi burnuna göre daha ufak ve biçimli olduğunu kabullenmişti.

Ancak Veena'nın da tamamen farkında olduğu bu çekişmeye rağmen kızlar, temelinde bir gün Amerika'ya iltica etme ortak rüyasının bulunduğu, güçlü bir arkadaşlık bağı geliştirmişlerdi. Okuldaki diğer arkadaşları gibi, ikisinin de zamanında internete girme olanakları olmuştu. Samira bundan Veena'ya kıyasla daha çok faydalanmış, sonuçta her ikisi de gözlerini Batı dünyasına ve bireysel özgürlük fikrine dikmişti. Genç kızlık yaşlarına gelinceye dek birbirlerinden ayrılmaz olmuş, birbirlerinin sırlarını paylaşmaya başlamışlardı. Samira Veena'nın, ailesinin adını lekelememek için asla başkalarına açmadığı, babası tarafından taciz edildiği gerçeğini öğrenmişti. Samira'nın Veena'nınkiyle taban tabana zıt sırrı ise, pornografik internet sitelerinden ve sonuçta cinsellikten hoşlanıyor olması ve bunu yadsıyıp, başka herhangi bir şey düşünmeyi beceremiyor olmasıydı. Bir erkekle cinselliğini yaşamak için yanıp tutuşuyor ve sıkı İslami gelenek içinde yetişmiş olmasından dolayı kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi

hissediyordu. Sonuçta, iki genç kadın arasında sıkı bir dostluk kurulmasını sağlayan şey, birbirlerini koruma isteği idi. Batı tarzı gece kulüplerine gidebilmek için ailelerine birbirlerinin evinde kaldıkları yalanını söylüyorlar ve bu sayede tüm geceyi dışarıda geçirebiliyorlardı. Sonraki yaşamda ödüllendirilmek beklentisiyle boyun eğmeyi, katlanmayı ve hayatın zorluklarını kabullenmeyi içeren geleneksel Hint karma değerlerini benimsemek yerine, Samira ve Veena sonraki değil, o an yaşadıkları hayatta ödüllendirilmek arzusunu taşıyorlardı.

Samira dün Veena'nın yeni stratejiyi uygulamaya koyacak ilk hemşire olarak seçildiğini duyduğunda büyük bir kıskançlık hissetmişti. Bu yüzden ben daha iyisini yaparım iddiasıyla bir sonraki görev için tereddüt etmeksizin gönüllü olmuştu. Kendine bu kadar güveniyor olmasının nedeni, bir konuda arkadaşına kıyasla daha ileride olmasıydı. Samira Veena'dan farklı olarak, Hindistan'ın eski kültürünü terk edip Batı dünyasının kültürüne kucak açmıştı. Durell'le yaşadığı ilişki de bunun açık bir kanıtıydı.

Samira titreyen eliyle beşinci kattaki merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı. Burası oldukça karanlıktı. Samira birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmadan dinledi. Klima makinesinin her zaman, her yerde duyulan sürekli vızıltısı dışında başka bir ses çarpmıyordu kulağına. Koridora çıkıp kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Yalnız olduğuna kanaat getiren Samira, bir yandan topuklarının plastik dolgu malzemesiyle yapılmış zeminde çıkardığı sese kulak kabartırken, diğer yandan ameliyat odası yönünde yürümeye başladı. Aydınlatma loştu ama yeterliydi. Dıştaki çifte kapıdan içeriye girip ameliyat salonunun boş olduğunu gördü. Burasının akşamları zaman zaman kullanıldığını, gece görevlilerinin resmen yasak olsa da, mola vermek ve biraz televizyon izlemek üzere buraya geldiklerini biliyordu. Ameliyat odasının çifte kapısına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Bu esnada kapı menteşeleri tiz bir sesle gıcırdamış, Samira'nın korkmasına neden olmuştu.

Samira kalbinin deli gibi attığını hissediyor, kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Kapının çıkardığı sese bir tepki gelip gelmediğini anlamak için birkaç saniye duraladıktan sonra ameliyat odasına girdi. Kapı kapanırken aynı sesi bir kez daha çıkarınca, Samira yine irkildi. Ancak biraz önceki mezarı andıran sessizlik ortama bir battaniye gibi çökmüştü anında.

Samira görevinin bu bölümünü bir an önce tamamlamak istiyordu. Ameliyat odasının fazlasıyla soğutulmuş havasına rağmen yüzünün terlemeye başladığını hissetti. Kaygılı olmak çok heves duyduğu bir şey değildi ama genç kızlığında ailesine karşı sergilediği uzun süreli ikiyüzlü hayat yüzünden bu duyguyu oldukça sık yaşamıştı.

Ameliyat odasına girip yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra Samira, hızla enjektörü kas gevşetici ilaçla doldurdu. Çok acele etmekten, felç edici ilaçla dolu cam şişeyi neredeyse yere düşürecekti. Şişe sert zemine düşüp kırılmış olsa tam bir felaket yaşanacaktı çünkü Samira yeri temizleyip temizlememekte tereddüt edecekti. Her bir sivri cam parçası, Peru'nun balta girmemiş ormanlarında yerlilerin kullandığı ok zehirine eşit bir zehirdi. Samira sabah ameliyat odasında ölü bulunsa, çok ironik bir durum olurdu bu.

Biraz önce geldiği yoldan merdiven boşluğuna geri dönmek Samira'yı rahatlattı. Görevinin gözden uzak bu bölümünde artık özgür olduğunu düşünmeye çalıştı ama olacaklardan habersizdi.

İki kat aşağıya inen Samira saate baktı. Sekizi biraz geçiyordu. Bu noktada endişelendiği tek şey, bu öğleden sonrası tanıştığı Bayan Benfatti'ydi. Kadın hâlâ kocasının yanında mıydı acaba? İşin iyi tarafı, Herbert Benfatti'nin gün içerisinde ameliyat olmasıydı, adamın hâlâ anestezinin etkisi altında, yani uykulu bir halde veya uykuda olması çok muhtemeldi. Bunu anlamanın tek yolu da odasına girip bakmaktı.

Üçüncü katın merdiven boşluğu kapısını açan Samira, gözleriyle koridoru baştan aşağı taradı. Hemşirelerin bulunduğu alanı

aydınlatan parlak ışığın altında iki hemşire görünüyordu, yani diğer ikisi ya hastaların yanındaydılar ya da mola vermişlerdi. Bunu öğrenmesinin olanağı yoktu.

İç sıkıntısı yine gittikçe büyümeye başlarken, kendine ya şimdi ya da hiç, diye telkinde bulundu. Derin bir nefes alıp koridora çıktı ve Bay Benfatti'nin odasına yöneldi. Adamın birkaç santim açık durmakta olan oda kapısına gelene dek her şey yolunda gitmişti. Artık işi bitirmek isteyen Samira kapıya vurmak üzere elini kaldırmıştı ki, eli havada kalıverdi. Eli tam kapıyla temas edecekken, kapının aniden açıldığını gördü büyük bir şaşkınlıkla. Samira karşısında sadece ilk adını bildiği akşam hemşirelerinden birini bulunca içgüdüsel olarak hafif bir çığlık attı. Bu obez ve oldukça kaba bir kadın olan Charu'ydu ve kapıyı tamamen kaplamıştı.

Samira'nın verdiği şaşkınlık dolu tepkinin tam aksine Charu, birinin yoluna çıkmış olmasından dolayı sinirlenmişti. Paha biçmek istercesine Samira'yı baştan aşağıya şöyle bir süzüp pek de dostça olmayan bir tavırla, "Burada ne işin var? Sen gündüzleri çalışmıyor musun?" dedi.

Charu ve Samira birbirlerini, vardiya değişimi esnasında gündüz hemşirelerinin gece hemşirelerine hastaların durumlarını rapor edip, özel ihtiyaçları hakkında onları bilgilendirdikleri raporlar vasıtasıyla tanıyorlardı.

Samira, "Hastamı kontrol ediyordum," derken, sesi istem dışı olarak biraz tereddütlü çıkmıştı. "Kütüphanede diz protezi ameliyatları hakkında kitapları inceliyordum."

Charu bu ifadeyi şüpheyle karşıladığını vurgulamak istercesine, "Öyle mi?" dedi.

Samira kendinden emin bir ifade takınmak isterken, "Öyle," diye tekrarladı.

Charu Samira'ya inanmayan bir ifadeyle baktı ama şüphesini kelimelere dökmedi. Onun yerine, "Bayan Benfatti kocasının yanında," dedi.

"Çok kalacak mı acaba? Semptomlar hakkında Bay Benfatti'ye sormak istediğim birkaç şey vardı da."

Charu Samira'nın yanından geçip giderken sadece omuzlarını silkti.

Samira, Charu'nun hemşire masasına doğru yürümesini izledi. Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Bayan Benfatti'nin odadan ayrılmasını beklerken orada oyalanamazdı ama kütüphaneye geri dönmesi halinde de kadının odadan ayrılıp ayrılmadığını anlayamayacaktı. Her şeyden öte, Charu'ya rastlamış olmasının işi yapmaması için geçerli bir sebep teşkil edip etmediğini merak ediyordu. Tabii burada sorun, Samira'nın geçmişinde kalbiyle ilgili bir sorun yaşamış, hedefe uygun bir başka Amerikalı hasta bulması için aradan belli bir zamanın geçecek olmasıydı. O zamana dek Veena'yla rekabet etmekten dolayı kendine bir yarar sağlaması gibi bir durum söz konusu olmayacaktı.

Samira ne yapacağını düşünürken bir kez daha şaşkınlığa uğradı. Bu kez ellili yaşlarının ortasında, saçlarına perma yaptırmış kısa boylu, tıknaz, şişmanca bir kadın olan Bayan Lucinda Benfatti'yi buldu karşısında. Gün içinde Samira'yla karşılaşmış olan kadın onu hemen tanıdı. "Tanrım, senin için uzun bir gün olmalı."

Samira, "Bazen öyle oluyor," diye kekeledi. Üstlendiği görevi yerine getirirken hedefi kimselere görünmemekti ancak şimdi bu hedef kötü bir şaka haline gelmişti.

"Saat kaça kadar çalışıyorsun?"

Samira, "Hiç belli olmuyor," diyerek yalan söyledi. "Ama birazdan eve gideceğim. Hastamız nasıl? Uğrayıp bir kontrol etmek istedim."

"Çok düşüncelisin tatlım. Kendisi gayet iyi ama ağrıları onu rahat bırakmıyor ve oldukça ağrısı var. Biraz önce gelen hemşire ona yeni bir ağrı kesici iğne yaptı. Umarım işe yarar. Neden içeriye girip bir merhaba demiyorsun? Eminim seni gördüğüne memnun olacaktır."

"Ağrı kesici verilmişse, korkarım bu pek uygun olmayabilir. Onu rahatsız etmek istemem."

"Hiç rahatsızlık vermezsin. Haydi gel!" Bayan Benfatti Samira'yı kolundan tutup kocasının odasına soktu. Odanın ışıkları oldukça kısılmıştı ama düz ekran televizyon açık olduğundan oda genel anlamda aydınlık sayılırdı. Ekranda BBC kanalı görünüyordu. Bay Benfatti yarı uzanmış bir pozisyonda yatağa dayanmış haldeydi. Sol bacağı diz eklemini dakikada birkaç kez yavaşça ama sürekli olarak otuz derecelik bir açıyla esneten bir aletle kaplanmıştı.

Bayan Benfatti televizyonun sesini bastırmak için, "Herbert, tatlım," diye seslendi. "Bak kim geldi."

Bay Benfatti uzaktan kumandayla televizyonun sesini kısıp Samira'ya baktı. Onu tanımıştı, karısı gibi o da Samira'nın çok uzun saatler boyunca çalıştığına dair bir yorum yaptı.

Samira karşılık veremeden Bayan Benfatti araya girdi. "Sizleri bilmem ama ben çok yorgunum. Otele geri dönüp kendimi yatağa atacağım. İyi geceler tatlım," diyerek Herbert'ı geniş alnından öptü. "Umarım iyi bir uyku çekersin."

Bay Benfatti sağ elini kaldırıp hafifçe salladı. Damar içine giren tüpün bulunduğu sol eli yerinden kıpırdamamıştı. Bayan Benfatti Samira'ya da veda edip odadan ayrıldı.

Samira bir an kendini garip bir pozisyonda buluverdi. Planını uygulayacaksa adamla sohbete dalmanın bir anlamı yoktu ancak orada öylecene dikilip duramazdı da. Ayrıca Bayan Benfatti'yle karşılaştığı düşünülürse, planı uygulamaktan vazgeçmesi için daha başka ne mazeret arıyordu ki? Bildiği tek şey, işi tereyağından kıl çeker gibi kolayca halledeceğini düşünürken, olayların hiç de beklediği gibi gelişmemiş olmasıydı. Ne yapacağına bir türlü karar veremeyen Samira olduğu yerde çakılıp kaldı.

Bay Benfatti bir şeyler söylemeden önce kısa bir süre bekledi ve, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı? İstersen mutfağa gidip sana çabucak atıştıracak bir şeyler hazırlayabilirim," dedi. Sonra kendi esprisine güldü.

Samira düşüncelerini toparlamaya çalışırken, "Diziniz nasıl?" diye sordu.

Bay Benfatti, "Harika," diye dalga geçti. "Koşmaya hazırım."

Samira'nın eli bilinç dışı bir hareketle cebine gitti ve parmakları tamamen dolu şırıngayı hissetti. Toparlanmak ve harekete geçmek için ilk adımı atmak üzere, orada neden bulunduğunu hatırlattı kendine.

Bay Benfatti çektiği acıyı detaylı biçimde anlatmaya devam ederken, Samira ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Mantıklı bir karara varması için kendisine yardımcı olacak bir kristal küre yoktu, o da tez canlılığına teslim olup daha önce planladığı gibi hareket etme yolunu seçti. Bu yönde karar vermesinde etkili olan şey, adamın karısının odadan henüz ayrılmış, hemşirenin de ağrı kesici iğneyi biraz önce yapmış olmasıydı; Bay Benfatti'nin odasına birkaç saat boyunca kimseler girmeyecekti. Bu da, adamın öldüğü anlaşılana dek Samira'nın olay yerinden uzaklaşması için bolca zaman bulacağı anlamına geliyordu. Samira şırıngayı sakladığı yerden çıkardı. İğnenin başlığını çıkarmak için dişlerini kullandı ve damar içine giren tüpe uzandı.

Bay Benfatti Samira'nın aniden yatağa yaklaştığını görmüş, kadının elindeki şırıngayı fark etmiş ve duyduğu acıdan dolayı sızlanmaktan vazgeçmişti. "Nedir bu?" diye sordu. Samira onu duymazlıktan gelip şırıngayı damar içine enjekte etmek üzere havaya kaldırdığında, sağ eliyle uzanarak Samira'nın sağ bileğini yakaladı. Hemen ardından birbirleriyle göz göze geldiler. "Bana ne iğnesi yapıyorsun?"

Samira, "Acınızı azaltmak için," diye uyduruverdi o an. Bay Benfatti'nin bileğine yapışmış olmasından dolayı dehşete düşmüştü aslında. Bir an için mantıksızca bir düşünceyle, Bay Benfatti'nin kendisini etkisiz hale getireceğinden endişe etti.

"Daha biraz önce ağrı kesici iğne yaptılar. Bu fazla olmuyor mu?"

"Doktor bir iğne daha yapılmasını söyledi. Aslında bu, uzun süreli uyumanıza yardımcı olacak bir iğne."

"Öyle mi?"

Samira, "Öyle," diye tekrarlarken, kısa bir süre önce Charu'yla yaptığı o rahatsız edici sohbet geldi aklına. Bakışlarını aşağıya yönelttiğinde Bay Benfatti'nin bileğini hâlâ sıkıca tutmakta olduğunu gördü. Adam güçlüydü, henüz bir acı hissetmiyor olsa da çok yakındı. Güçlü el, kan akışını engellemeye başlamıştı.

"Doktor burada mı?"

"Hayır, hastaneden ayrıldı. Talimatı telefonla verdi."

Bay Benfatti Samira'nın bileğini birkaç saniye daha tutup sonra aniden bırakıverdi.

Samira rahatlayıp derin bir nefes verdi. Parmaklarının ucu karıncalanmaya başlamıştı bile. Hiç zaman kaybetmeden, acele ettiği için bir yerlerine batırmamaya da dikkat ederek iğneyi hemen tüpün içine soktu. Söz konusu kas gevşetici ilaç olduğunda, çok ufak bir miktar bile sorun yaratabilirdi. Samira gecikmeden şırıngayı boşalttı. Hemen ardından Bay Benfatti'den gelen bir çığlık, Samira'nın elini adamın ağzına bastırmasına neden oldu.

Bay Benfatti buna, yastığının kenarına tutturulmuş hemşire çağırma düğmesine uzanarak tepki verdi ama Samira şırıngayı tutan eliyle hızlı davranıp düğmeyi çekti ve adamın erişemeyeceği bir uzaklığa atmayı başardı. O an adamın ağzını kapatan eline gösterilen direncin eriyip gittiğini hissetti. Elini geri çeken Samira, adamın cildinde, yüzüne aniden solucanlar nüfuz etmiş gibi bir tür kıpırdanma fark etti. Aynı anda kolları ve boşta olan bacağı hafifçe ve kontrol dışı kasılmaya başladı. Hemen ardından seğirmeler durdu. Cildi, özellikle televizyonun parlak ışığı altında bariz biçimde kararmış görünüyordu. Kararma yavaş yavaş başlamış, sonra Bay Benfatti'nin cildi uğursuz, koyu bir mor renge dönüşene dek hızlanmıştı.

Adam ölüm sancısını çekerken Samira adamın gözlerinin içine bakmaktan özellikle kaçınmıştı ama şimdi bakıyordu. Göz kapakları yarı açık, gözbebekleri ifadesizdi. Kapıya doğru geri adım atan Samira bir iskemleye çöktü ve yere düşmemek için sıkı sıkı tutundu. İstediği son şey, çıkacak gürültüyü duyan biri-

nin ne olduğunu anlamak için odaya girmesiydi. Oda kapısının ağzından Benfatti'ye son kez bakan Samira, adam sanki hâlâ hayattaymış gibi ritmik biçimde esneyip uzayan bacağını görüp bir an için hipnotize oldu.

Arkasını dönen Samira koşar adımlarla odadan ayrıldı ama dikkat çekmemek için adımlarını yavaşlatıp tekrar yürüyüş temposuna dönmeye zorladı kendini. Dört hemşireyi de rahatça görebildiği, hemşirelerin bulunduğu bölümden gözünü ayırmadan merdiven boşluğuna doğru yürümeye devam etti. Ancak kapıdan geçip merdiven boşluğuna çıktığında nefes almaya başladı. O ana dek nefesini tuttuğunu henüz fark etmiş, buna kendisi de şaşırmıştı.

Samira kütüphanede kitapları toparlayıp ışıkları kapattıktan sonra lobi katına indi. Lobinin boş olduğunu görmek onu memnun etti, kapı görevlilerinin paydos etmiş olduğunu fark ettiğinde ise daha da memnun oldu. Caddeye çıkıp motorlu bir çekçeke işaret etti. Araca binip uzaklaşırken geriye dönüp Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne şöyle bir baktı. Bina karanlıktı, gölgeler içinde kalmıştı ama en önemlisi sessiz görünüyordu.

Samira başardığı şeyden dolayı yolculuk boyunca kendini gittikçe iyi hissetmeye başlamış, daha önce duyduğu korku, iç sıkıntısı ve kararsızlık hızla geride kalmıştı. Motorlu çekçek tek katlı evin araba yoluna girerken, bu tür sorunlar devede kulak gibi görünmeye başlamıştı gözüne.

Şoför çekçeki durdururken, "Sizi burada bırakmalıyım," dedi Hintçe.

"Burada inmek istemiyorum. Beni kapıya kadar götür!"

Şoför Samira'ya bakarken gözleri karanlıkta sinirli bir ifadeyle parıldadı. Korktuğu çok açıktı. "Ama böylesine bir evin sahibi bu duruma çok öfkelenir ve polis çağırır. Polis de benden para ister."

Samira, "Ben burada yaşıyorum," diye atılıp, İnternet'ten öğrendiği bir küfrü savurdu. "Beni kapıya kadar götürmezsen, beş kuruş para alamazsın."

"Para almam daha iyi. Nasılsa polis benden on misli fazlasını ister."

Samira içinde bulunduğu duruma uygun birkaç kelime daha ederken üç tekerlekli motordan indi, arkasına bakmadan araba yolunda ilerlemeye başladı. Motorlu çekçek akşam karanlığına gürültülü biçimde karışmadan önce, arkasından kendi sarf ettiğine eş değer kaba sözler işitti. Eve doğru yürürken, Amerikalı'nın icabına bakmasıyla ilgili yaşadığı tecrübeyi evdekilere nasıl anlatacağını düşünüyordu. Çok geçmeden, duyduğu ufak endişeleri bir kenara bırakıp elde ettiği başarıya konsantre olması gerektiğine karar verdi: Bay Benfatti'nin icabına bakılmıştı. Önemli olan buydu. Veena'nın yaptığı gibi ağlayıp sızlamayacaktı kuşkusuz.

Eve girdiğinde dört yönetici ve diğer on bir hemşirenin, yani herkesin evde olduğunu gördü. Hepsi oturma odasında oturmuş, *Animal House* adındaki eski bir DVD'yi izliyordu. Cal onun odaya girdiğini görür görmez filmi durdurdu. Herkes gözünü merakla Samira'ya dikmişti.

Cal, "Eee?" diye sordu. Samira herkesi merakta bırakmaya bayılıyordu. Bir elma alıp, rapor vermeden filmi izlemek istercesine koltuğa oturdu.

Samira oyunu uzatmakta kararlıydı. "Eee, ne?" diye sordu.

"Bizi yalvartma!" diye tehditte bulundu Durell.

"Oh, Bay Benfatti'ye ne oldu diye merak ediyorsunuz."

Durell şakayla karışık, "Samira," diye uyardı.

"Her şey yolunda gitti, öngördüğünüz her şey gerçekleşti ama zaten ben, daha önceden söylediğim gibi farklı bir şey olmasını beklemiyordum."

"Hiç korkmadın mı?" diye sordu Raj. "Veena çok korktuğunu söylemişti." Raj hemşireler içindeki tek erkekti. Vücut geliştirme sporuyla uğraşanlara özgü fizik yapısına rağmen, yumuşak, neredeyse kadınsı bir sesi vardı.

Samira konuşurken aklına Benfatti'nin, kolunu kan akışına

engel olacak derecede güçle sıktığı gelse de, "En ufak bir korku bile duymadım," dedi.

Cal, "Raj yarın akşam için gönüllü oldu," diye açıkladı. "Bu sabah ameliyat olmuş, bu işe çok uygun bir hastası varmış."

Samira ona doğru döndü. Raj yakışıklı bir adamdı. Akşamları, etkileyici fiziğini vurgulamak istercesine dar bir gömlek giyer, kravat takardı. Samira, "Meraklanma, her şey yolunda gidecek," diyerek ona güvence verdi. "Kas gevşetici ilacın etkisini göstermesi sadece birkaç saniye sürüyor."

Raj, "Veena, hastasının yüzünün seğirdiğini söylemişti," dedi, endişeli bir ifadeyle. "Korkunç bir görüntüsü varmış."

"Evet biraz kas seğirmesi oluyor ama başlar başlamaz sona eriyor."

"Veena hastasının mosmor kesildiğini söylemişti."

"O da oluyor ama sen de ne denli zorlu bir iş başardığını görmek için hastanın başında durup seyretmek zorunda değilsin ki."

Hemşirelerden bazıları gülerken, Cal, Petra ve Santana ciddiyetlerini kaybetmediler.

Santana, "Ya Benfatti'nin bilgisayar kayıtları?" diye sordu. Samira bundan hiç söz etmediği için, Santana unutmuş olabileceğinden korkuyordu. Olayın televizyonda ayrıntılarıyla yayınlanması için, ölen kişinin geçmişine dair bilgilere sahip olması gerekiyordu.

Koltuğun arkasına yaslanıp vücudunu dikleştiren Samira, elini cebine atıp Veena'nın bir akşam önce Cal'a getirdiğine benzer bir USB aygıtı çıkardı. Sonra Santana'nın oturduğu yöne doğru havaya savurdu.

Santana bir hokey kalecisi gibi aygıtı havada yakaladı, içinde bilgilerin olup olmadığını anlarmışçasına havaya kaldırdı, sonra ayağa kalktı. "Bu hikâyenin CNN'de geniş yer almasını istiyorum. Konuyla ilgili bir ön bilgi vermiştim zaten, dört gözle hikâyenin aslının gelmesini bekliyorlar. Bağlantıda olduğum kişi, bana olayın hemen haber yapılacağı güvencesini verdi." Kanepe-

de yanında oturmakta olanlar diğerleri bacaklarını sehpaya uzatırlarken, Santana sehpanın arkasından geçip, bürosuna doğru yürümeye başladı.

Santana odadan ayrıldıktan sonra Samira, "Bir önerim var," dedi. Bence kendi ilacımızı kendimiz almalıyız. Gizlice ameliyat odasına girmek, planın en zayıf kısmı. Hastanede bulunmamamız gereken tek yer orası. Herhangi birimizi orada görürlerse, bunu hiçbir şekilde açıklayamayız."

Durell, "Kas gevşetici ilacı bulmak zor bir şey mi?" diye sordu.

"Paran varsa, Hindistan'da her türlü ilaca ulaşabilirsin," dedi Samira.

Petra, "Çok zorlanmadan halledebileceğimiz bir şey gibi görünüyor," dedi Cal'a.

Cal aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallayarak Durell'e baktı. "Bu konuda ne yapabiliriz, bir araştır bakalım."

"Tabii," dedi Durell.

Cal bundan daha mutlu olamazdı. Yeni stratejileri tıkır tıkır işliyor, işin içinde olan herkes kendi önerisini getiriyordu. İntihar girişimine rağmen, ilk adımı Veena'yla atmak fikrinin çok parlak bir fikir olduğunu düşünmekten alamıyordu. Sadece birkaç gün öncesine kadar Raymond Housman'la konuşmaya korkarken, şimdi konuşmaya can atıyordu. Uluslararası Hemşirelik kendisine yapılan yatırımın karşılığını vermeye başlamıştı, her ne kadar beklediği bir biçimde olmasa da, bu durum kendisini çok mutlu ediyordu. Ama kimin umurunda diye düşündü Cal. Önemli olan yöntem değil, sonuçtu.

Cal uzaktan kumandayı başının üstünde sallayarak, "Hey, filmin devamını izlemek isteyen var mı?" diye seslendi.

Bölüm **9**

16 Ekim 2007
Salı, 23.02
Yeni Delhi, Hindistan

Büyük jet İndra Gandi Uluslararası Havaalanı'nın asfalt pistine inerken, tekerlekleri sertçe zemine çarptı ve Jennifer'ı sarsarak uyanmasına neden oldu. Jennifer, yirmi dakika önce uçak inişe geçmeye başladığında, bir kabin görevlisi tarafından koltuğunu dikleştirmesi için uykudan uyandırılmışsa da yine uykuya dalmıştı. İşin garip tarafı, son bir saat haricinde, yolculuğun büyük bölümünde doğru dürüst uyuyamamış olmasıydı.

Burnunu pencereye dayayan Jennifer, Hindistan'a ait gözüne çarpan ilk görüntülerin tadını çıkarmaya çalıştı. Uçağın güçlü motorları çalışırken, aşağıda yol yol ışıldamakta olan pistin ışıklarından fazlasını göremiyordu. Onu şaşırtan şey, terminal boyunca manzarayı engelleyen sise benzer duman tabakasıydı. Yalnızca, karanlık içinde kuyrukları yükselmekte olan uçakların puslu görüntülerini seçebiliyordu. Terminal ise bir ışık lekesinden ibaretti. Bakışlarını yukarıya yönlendirdiğinde, yıldızsız, koyu gri gökyüzünün zirvesindeki dolunayı gördü.

Jennifer eşyalarını toplamaya başladı. Şansına yan koltuk boştu, beraberinde getirdiği ve uçuş boyunca, daha doğrusu üç uçuş boyunca okuduğu tıp kitabı, Hindistan rehberi ve romanını rahatça dayayabileceği bir yer bulmuştu. Seyahat programı

iki durakta durmasını gerektirmiş, o da bu fırsatı biraz yürüyüp bacaklarını esnetmek için kullanmış ama sadece bir kez uçak değiştirmişti.

Büyük uçak burnunu terminal girişine yanaştırıp emniyet kemeri ışığı söndüğünde, Jennifer eşyalarını çoktan toparlamıştı ama çıkışa yakın diğer yolcuların uçaktan inmelerini beklemek zorundaydı. Diğer yolcular gibi o da yorgunluktan bitmişti, ancak değişik ve egzotik bir ülkeye ayak basmaktan dolayı heyecan da duyuyor, sevgili babaannesinin ölümüyle uğraşmak üzere buraya gelmiş olmasına rağmen, asabiyetin yanı sıra coşku da hissediyordu.

Uçuş oldukça uzun sürmesine rağmen katlanılabilir bir yolculuk olmuştu. Uçuş süresinin uzunluğunun, hayattaki en yakınının kaybını kafasına takması için ona bol bol fırsat vereceğine dair başta duyduğu endişeye rağmen tam tersi olmuştu. Zorunlu yalnızlık, tıp eğitimi esnasında öğrendiği bir şeyi bir kez daha hatırlamasını sağlamıştı: ölümün, yaşamın bir parçası ve yaşamı böylesine özel kılan şeylerden birinin, ölümün varlığı olduğu... Jennifer babaannesini tabii ki çok özleyecekti ama onun kaybı hayattan elini eteğini çekmesine neden olmayacaktı.

Uçaktan inen Jennifer biraz harap ve pis terminal binasında yürürken, sonunda Hindistan'a gelmiş olmaktan dolayı duyduğu memnuniyeti hissetti. Uçakta herkes Batılı kıyafetler giymişti. Şimdi ise parlak renkli sariler ve daha sonra şalvar olarak adlandırıldığını öğreneceği, en az onlar kadar parlak renkli giysiler giymiş kadınlar görüyordu. Erkekler ise bol pijamalara benzer şeylerin üstüne hoti denilen ve bilekte daralan pantolonlu uzun elbiseler giyiyorlardı.

Jennifer bir sorunla karşılaşabileceği endişesiyle ilk potansiyel engele doğru yaklaştı: pasaport kontrolü... Pasaport kontrol kuyruğunun uzun olduğunu ve oldukça yavaş ilerlediğini fark etti. Pasaport polisi az sayıda olan kabinleri hem Hint vatandaşları, hem de turistler için ayırmıştı. Diğer taraftan, diplomatik kabinin önünde hiç kuyruk yoktu. Bu kabindeki görevli polis-

ler ya aralarında sohbet ediyor, ya da gazete okuyorlardı. Genel anlamda bürokrasi konusunda kendine güvenen, biraz önce okuduğu rehber sayesinde Hindistan bürokrasisi hakkında da bilgi sahibi olan Jennifer, havayolu, yetkilileri daha önceden haberdar etmiş olsa da, vizesi bulunmamasından dolayı kesinlikle bir sorunla karşılaşmayı bekliyordu. Her şey Bayan Kashmira Varini'ye bağlıydı, söz verdiği telefon konuşmasını yapmışsa ve doğru kişiyle konuşmuşsa sorun çıkmayacaktı.

Jennifer dikkat çekebilmek için kulübenin penceresinin önüne gelerek, "Affedersiniz," diye seslendi. Görevlilerin sohbeti bir anda kesildi, gazeteler masaya kondu. Yoğunluğun yaşandığı diğer kulübelerde tek kişi görev yapıyor olmasına karşın, önünde hiç sıra olmayan diplomatik pasaport kulübesinde çok sayıda görevli vardı ve hepsi de, bir iş çıkmış olması onları şok etmişçesine Jennifer'a bakıyordu. Görevliler bol, parlak üniformalar giymişti, giysileri belirgin bir biçimde pis olmasa da, darmadağın bir haldeydi.

Jennifer verilen talimatla pasaportunu uzattı ve durumu açıklamaya çalıştı. Pasaport polisi pasaportu cam aralıktan kaydırıp hiçbir şey söylemeden diğer taraftaki kuyruğa geçmesini işaret etti.

"Bana özellikle diplomatik kulübeye gelmem söylendi," diye açıklamaya çalıştı. Uzun bir yolculuktan sonra ülkeye giremememin endişesini hissederken, büyük bir üzüntü çöktü üstüne. Kendisi için vize ayarlandığını ve vizenin özellikle bu kulübede olacağı talimatının verildiğini anlattı aceleyle.

Pasaport polisi yine bir şey söylemeden ahizeyi eline aldı. Jennifer kulübenin dışında bulunduğu yerden bile hattın diğer ucundan gelen bağrışı duyabiliyordu. Polisin bir dakika sonra, oturduğu tezgâhın altından bir çekmeceyi açıp bir takım evraklar çıkardığını gördü. Sonra pasaportunu tekrar vermesi için işaret edince, Jennifer ona seve seve uydu. Polis, Jennifer'ın vize olduğunu tahmin ettiği bir şeyi pasaporta yapıştırdı, üstünü paraf ederek, mühür bastı. Pasaportu Jennifer'a geri verip, geçmesi

için bir işaret yaptı. En kötü ihtimali düşünüp yaşadığı korkudan sonra ülkeye girmesine izin verilmesiyle rahatlayan ve vize için herhangi bir ücret ödememekten dolayı şaşıran Jennifer, adamların fikrini değiştirebileceği ihtimaliyle aceleyle çantasını kaparak ilerledi. Polisin kendisine tek bir kelime etmeden her şeyin olup bitmesi, ona bürokrasiden neden hoşlanmadığını bir kez daha hatırlatmıştı.

Sıra bagajını almaya geldiğinde Jennifer, sistemin New York havaalanından daha iyi çalıştığını görüp şaşırdı. O, bagajları getiren döner mekanizmanın başına gelene dek, tekerlekli bavulu çoktan birkaç tur atmıştı bile.

Gümrük görevlileri pasaport polislerinden bile daha dağınık ve çok daha az meşgul görünüyordu. Hepsi, bagajların açılıp incelenmesi için yapılmış uzun tezgâhların kenarına oturmuştu ama hiçbiri bir şey yapmıyordu. Jennifer sorumluluk sahibi biri olarak tezgâhın önünde yavaşladı ama görevliler geçmesi için işaret ettiler.

Jennifer gümrük güvenlik kapısını itip terminalin ana geliş bölümüne geçti. Hindistan'ın temel karakteristiklerinden biri olan bir gerçekle yüz yüze geldi o an: etkileyici nüfus... Alanda büyük bir izdiham yaşanıyordu. Terminalin geliş bölümü, neredeyse aynı anda inen uluslararası uçuş yapmakta olan uçaklar sayesinde kalabalıklaşmış olsa da, terminalin diğer bölümlerinden oldukça farklıydı. Kapıların hemen ötesinde, on metre genişliğinde, otuz beş metre uzunluğunda yukarı doğru uzanan, kenarları metal tırabzanlı bir rampa vardı. Tırabzanlara yaslanmış, sardalye konservesini andıran biçimde birbirlerine yapışıp yassılaşmış, beklemekte olan insan sürüsünün çoğunun elinde ilkel tabelalar görünüyordu. Kalabalığın yaklaşık yarısı, aralarında gösterişli üniformalar giymiş ve otel logosu işli, vizörlü şapkalar takmış Batılı giysiler içindeki insanlardan oluşuyordu.

Jennifer karşılaştığı bu yeni güçlük karşısında affalayıp yol üstünde durdu. Kendisine, adının yazılı olduğu bir tabela taşıyacak Amal Palace Oteli'nden bir görevli tarafından karşılanacağı

söylendiği için, otele gitmek konusunda bir endişe duymamıştı o ana dek. Ancak bunun pek de doğru olmadığı hemen anlaşıldı. Geniş görüş açısına sahip bulunduğu yerden, binlerce tabela, bundan da fazla insan görünüyordu.

Dikkatleri üstünde toplamaktan hiçbir zaman haz etmeyen Jennifer, yine de yokuş yukarı yürümeye devam ederken kendini göstermek için çaba sarf etmeye başladı. Adını tabelalarda boşuna ararken, sürekli olarak birbirinden egzotik yabancılarla göz göze geliyordu. Hiç seyahat tecrübesi bulunmayan bekâr bir kadın olarak bu durum, özellikle etrafta bir polis veya yetkili birileri görünmediğinden, cesaret kırıcı ve biraz korkutucuydu.

Sadece sakin olmaya çalış, diye telkinde bulundu kendine. Her an, o gürültü içinde birilerinin adını sesleneceğini umuyordu. Jennifer'ın şansı veya şansızlığı, rampanın sonuna geldiğinde birilerinin yanına yaklaşarak bir şeyler söyleyip, söylemeyeceğinden emin olmamasıydı. İzdihamın baskısı altında kalmaktan hoşlanmasa da arkasına döndü, şimdi yavaşça çıktığı rampadan yine yavaşça aşağıya inmeye başlamıştı. Çıkış kapılarına yaklaştığında kimse adını seslenmedi, seslendiyse de o duymadı.

Jennifer otelle ilgili bilgi edinmek umuduyla tekrar içeriye yönelmişti ki, kapılar açıldı ve içeriye, gümrük görevlilerinin giydiğinden bir derece daha yıpranmış, kapıcı üniforması içinde genç bir adam girdi. Profesyonel bir kapıcıdan çok, bir öğrenciye benziyordu, üniforması sadece eski püslü değildi, aynı zamanda emanet gibi duruyordu. Genç adam bavulla dolu, dört tekerlekli bir arabayı itiyordu. Kapıdan geçtikten sonra yokuşu tırmanmak üzere hızını arttırırken az daha Jennifer'a çarpıyordu.

Kapıcı Jennifer'ı görüp, "Çok özür dilerim," derken, arabayı zorlukla durdurdu.

Jennifer kenara çekildi. "Hata benim. Çıkış kapısından girmeye kalkışmamalıydım. Yakınlarda bilgi alabileceğim bir nokta var mı acaba? Otelden biri beni karşılamaya gelecekti ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Hangi otel?"

"Amal Palace."

Kapıcı ıslık çaldı. "Sizi Amal'dan birileri karşılamaya geldiyse, mutlaka buradadır."

"İyi de, nerede?"

"Rampanın tepesine yürüyüp sağa dönün. O genel karşılama alanında mutlak birkaçını göreceksiniz. Hepsi koyu lacivert üniforma giyer."

Jennifer genç adama teşekkür edip tekrar rampadan yürümeye başladı. Kalabalığı zorlamaktan pek hoşlanmasa da, önündekileri iterek hızlanmaya çalıştı ve kapıcının söylediği gibi ütülü, özel bir terzinin elinden çıkmış, tam bedenlerine uyan üniformaları içinde Amal Otel'den gelmiş karşılayıcıları gördü. Jennifer adamların kendilerini göstermek için bir çaba sarf etmemiş olmalarını garip karşılasa da, şimdi adının yazılı olduğu tabelayı taşımakta olan adamın karşısında duruyordu. Adam adının Nitin olduğunu söyleyerek, Jennifer'ın iki parça bavulunu aldı ve onu terminalden çıkarmadan önce cep telefonundan Rajiv adındaki şoförü aradı. Birlikte yürürlerken onunla dostça sohbet etti.

Jennifer ve Nitin dışarı çıkıp kaldırımda Rajiv'in arabayı getirmesini beklediler. Jennifer bölgeyi bir battaniye gibi kaplamış sise benzer pusu ve havaalanının sokak lambalarıyla, arabaların farlarını çevreleyen ağır ışık halkasını fark etti. Bu uçaktaki manzaranın aynısıydı ama şimdi keskin bir koku da vardı.

Burnunu buruştururken, "Bu pus olağan mıdır?" diye sordu Nitin'e.

Nitin, "Ah, evet," dedi. "En azından yılın bu zamanı için."

"Yılın hangi zamanı görülmez?"

"Muson rüzgârlarının çıktığı zamanlarda."

"Sadece o zamanlarda mı?"

"Evet."

"Peki neden kaynaklanıyor?"

"Korkarım toz ve hava kirliliğinden. Delhi'de resmi rakam-

lara göre aşağı, yukarı on bir buçuk milyon insan yaşıyor, bu arada her gün sayı artıyor. Resmi olmayan rakamlara göre ise on dört milyon insan var. Kırsal kesimden büyük bir göç söz konusu, ki bu her şeyi zorluyor ve sürekli artan bir trafiğe neden oluyor. Kirli hava çoğunlukla araçların egzozu ve sokaklardaki tozdan kaynaklanıyor, varoşlardaki fabrikalar da buna katkıda bulunuyor."

Jennifer dehşete düştü ama hiçbir yorumda bulunmadı. Eylül ayında Los Angeles'ın kötü olduğunu düşünürdü ama Delhi sayesinde Los Angeles gözüne bahar zamanı Alp Dağları'nın otlak ve çayırları gibi görünmeye başlamıştı.

Pencereleri karartılmış, parlak siyah bir Ford Explorer kaldırıma yanaşırken Nitin, "İşte geldi," dedi. Rajiv şoför koltuğundan inip aracın çevresini dolaştı ve Jennifer'ı, "Namaste,"[1] diyerek selamladı. Yeni ütülenmiş, tertemiz, mükemmel bir beyaz üniforma giymiş, beyaz eldiven ve beyaz vizörlü şapka takmıştı. O, arabaya binmesi için arka kapıyı Jennifer'a tutarken, Nitin bavulları bagaja yerleştirdi. Hemen ardından Jennifer ve Rajiv Yeni Delhi'ye gitmek üzere yola koyuldular.

Ters yöne gitmekte olan ilk arabayı geçmeleri Jennifer'ı şaşkınlığa uğrattı. Explorer'ın direksiyonu sağda olmasına rağmen durumu kavrayamamıştı. Yaklaşmakta olan arabanın farları karanlığın içinde aniden belirip üzerlerine gelmeye başladığında Jennifer sağdan geçeceklerini düşünmüş ama arabalar birbirlerine doğru hızla yaklaşırken diğer araba Jennifer'ın sağına doğru hareketlenmemiş, tam tersine, sola sapacak gibi görünmüştü. Arabalar birbirlerinin yanından geçerlerken Jennifer kafa kafaya çarpışacakları beklentisiyle çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu. İşte ancak o zaman kavrayabildi durumu. Hindistan'da, tıpkı İngiltere'de olduğu gibi trafik soldan akıyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atmakta olan Jennifer arkaya yaslandı. Seyahat etmek konusunda bu denli acemi ol-

1 Namaste: Merhaba... Sanskritçe kökenli bir sözcük olarak asıl anlamı, içimdeki Tanrı, içindeki Tanrı'yı selamlar demektir.

masından dolayı utanıyordu. Yatışmak için Rajiv'in verdiği serin havluyu kullanarak alnını sildi ve yine şoförden aldığı soğuk sudan bir yudum içti. Bu arada büyülenmişçesine dışarıyı seyrediyordu.

Havaalanı yolundan ana yola çıktıklarında araba yavaşlamaya başladı. Gece yarısını geçmiş olmalarına rağmen, yol her iki yönden, çoğunluğunu aşırı yüklü kamyonların oluşturduğu her türlü araçla tıkanmıştı. Hepsinin üstünde ise, egzoz dumanı ve toza ek olarak gürültülü motorların şamatası ve birkaç saniyede bir her arabadan yükselen ve şoförlerin zevk olsun diye öttürdükleri korna sesinden oluşan boğucu bir tabaka asılıydı.

Jennifer bu manzarayı seyrederken inanmaz bir ifadeyle başını iki yana salladığını fark etti. Bu vahşi bir rüya gibiydi; trafik bu saatte böyleyse, gün içinde nasıl olabilir, tasavvur bile edemiyordu.

Şoför derdini anlatabilecek kadar İngilizce konuşuyordu ve şehre doğru yol alırlarken rehber rolünü gönüllü olarak üstlenmişti. Jennifer da, özellikle ana yoldan çıkıp Chanakyapuri'nin konut bölgesine girdiklerinde sorduğu sorularla üstlendiği bu rolde onu teşvik etti. Bu bölgede en azından kamyon veya otobüs yoktu, daha rahat ilerleyebiliyorlardı. Jennifer sokak sokak sıralanmış, hafifçe yıpranmış ama hâlâ etkileyici bir görüntüye sahip, göreceli olarak birbirlerine benzeyen beyaz malikâneleri fark etti ve Rajiv'den bunlar hakkında bilgi vermesini rica etti.

"Bunlar İngiliz egemenliği döneminden kalma tek katlı evlerdir," dedi şoför. "İngiliz diplomatlar için yapılmıştır, bazıları hâlâ diplomatlar tarafından kullanılmaktadır." Şoför yabancı elçilikleri işaret ederken gururlanmış gibiydi. Diğer ülkelerinkiyle kıyasladığında Jennifer'ın gözüne oldukça çirkin gibi gelen Amerikan elçiliğini gösterdi adam. Yapının en büyük özelliği büyük olmasıydı. Jennifer solunda kalan yapıyı daha iyi görebilmek için döndü. Babaannesinin naaşıyla ilgilenirken, burayı ziyaret etmesinin gerekebileceğini düşündü.

Şoför daha sonra oldukça etkileyici görünüme sahip Hint

devlet binalarını gösterdi. Binaların, Jennifer'ın adını daha önce hiç duymadığı ünlü bir İngiliz mimar tarafından tasarlandığını söyledi. Birkaç dakika sonra otele vardıklarında, Rajiv arabayı ön girişe çıkan rampaya çekti. Jennifer başta hayal kırıklığına uğradı. Bina, örneğine dünyanın birçok yerinde rastlanabilecek çok katlı bir yapıydı sadece. Oysa Jennifer tipik bir Hint tasarımıyla karşılaşmayı bekliyordu.

Ancak içerisi bambaşka bir dünyaydı. Otelin mekânları geç saate rağmen vızır vızır çalışıyordu ve giriş kaydını yaptırmak için sırada beklemek zorunda kalmak Jennifer'ı çok şaşırtmıştı. Aslında sıraya girmek diye bir şey söz konusu değildi. Ona beklerken oturması için rahat bir koltuk gösterip içecek bir şeyler ikram ederlerken, Jennifer lobiye göz atmak fırsatı bulmuştu. Jennifer hangi otelde kalacağından söz ederken havaalanındaki kapıcının gösterdiği tepkinin nedenini hemen anladı. Daha önce büyük bir otelde kalmamıştı, hele Amal Palace gibi bir otelde hiç... Ama burası, kendi deyimiyle çok ihtişamlı bir yerdi.

Yirmi dakika sonra otelin resmi giyimli misafir müdürü gelip onu dokuzuncu kattaki odasına çıkardı ve sonra odadan ayrıldı. Müdür odaya çıkarlarken, otelin, aralarında personel olarak tam teşekküllü, yirmi dört saat hizmet veren, içinde olimpik bir havuzun da bulunduğu banyo ve spor salonu da olmak üzere çeşitli olanak ve hizmetlerinden söz etmişti. Jennifer Neil'in de sözünü ettiği gibi, seyahatin biraz olsun keyfini çıkarmak için çaba göstermeye karar verdi o an. Neil'i çok kısa bir süreliğine de olsa düşündüğünü fark edince tüyleri diken diken oldu, bu nedenle onu hemen aklından çıkardı.

Jennifer kapısını kilitledikten sonra bavulunu açtı ve eşyalarını yerleştirip uzun, sıcak bir duş aldı. Duştan çıktıktan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Çok yorgun olduğunu bilmesine rağmen, otele gelmenin heyecanı ve Los Angeles'ta henüz öğlen olduğunun bilinciyle yeniden dirilmişti adeta. Uyumaya kalkışırsa yatakta bir sağa, bir sola dönüp duracağını ve hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Böyle yapmak yerine, banyo

kapısının arkasında asılı duran o lüks Türk bornozlarından birini üstüne geçirip geniş yatağının yorganını sıyırdı ve yastıkları yükseltip ensesine destek yaparak içine girdikten sonra uzaktan kumandayla etkileyici görünüme sahip düz ekran televizyonu açtı. Televizyonda ne bulacağına dair hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Önemli olan biraz rahatlamak ve bedenini artık uyku zamanı geldiğine inandırmaktı.

Televizyonda beklediğinden daha çok sayıda İngilizce yayın yapan kanal bulunca, kanallar arasında dolaşmaya başladı. BBC'ye rastlayınca haberleri izlemek üzere kanalı değiştirmedi. Ancak konsantre olmakta zorlanınca, yine kanalları dolaşmaya başladı ve hemen CNN'e rastladı. Bir Amerikan kanalı bulduğuna şaşıran Jennifer, haber sunucularını tanımadığı kanalı bir süre izledi. Aradan on beş dakika geçtikten sonra tam zaplamak üzereydi ki, kadın sunucunun, sağlık turizmine dair UCLA Tıp Merkezi'nin ameliyat salonundayken duyduğuna benzer bir haberi okumaya başlaması üzerine dikkatini yine o kanala verdi. Yine babaannesinin adının geçip geçmeyeceğinin merakı içinde haberi dikkatle dinledi. Ancak haberin hiçbir bölümünde Maria'nın adına rastlamadı. Bu kez hastanın adı başka ama hastane aynıydı: Kraliçe Viktorya.

Sunucu haberi okumaya devam ederken, Jennifer hipnotize olmuşçasına yattığı yerde doğruldu. "Hint hükümeti ameliyat başarı oranlarının, en az Batı ülkelerinin başarı oranları düzeyinde olduğunu iddia ederken, bu iddiaya bir darbe de, Maryland, Baltimore'lu Bay Benfatti'nin sözünü ettiğimiz gibi, dün gece Yeni Delhi saatiyle akşam dokuzu biraz geçe kalp krizinden ölmesiyle geldi. Bu trajik sonuç, hastanın geçirdiği basit diz protezi ameliyatının on iki saat sonrasında gerçekleşti. Bay Benfatti'nin geçmişinde kalp ritim bozukluğu olsa da, genel anlamda sağlığı yerindeydi. Hatta ameliyat öncesi hazırlık için geçen ay yapılan anjiyogram sonucu normal çıkmıştı. Haber kaynaklarımız böylesine büyük olaylara özel Hint hastanelerinde pek sık rastlandığını vurguluyorlar. Bu tür haberlerin bugüne dek ortaya çıkmama-

sının nedeni, Hint yetkililerin bunları hasır altı etmekte oldukça başarılı olması. Haber kaynaklarımız, müstakbel hastaların birkaç dolar tasavvur etmek uğruna böylesine bir risk almak isteyip istemeyecekleri konusunda yeterli derecede aydınlatılabilmeleri için, bu tür olaylar yaşandıkça bunları bize rapor edeceklerinin de altını çizdiler. Tabii kanalınız CNN, tüm gelişmeleri sizlere aktarmaya devam edecek. Şimdiki haberimiz..."

Jennifer'ın duyduğu habere ilk tepkisi Benfatti ailesinin acısını hissetmek oldu ve onların bu haberi kendisi gibi televizyondan duymamış olmalarını umdu. Tabii hastane hakkında da soru işaretleri doğmuştu kafasında. İsteğe bağlı ameliyatlar ertesinde iki gece üst üste iki beklenmeyen ölümün gerçekleşmesi kesinlikle olağandışı olduğu gibi, önlenebilir ve dolayısıyla da çok acı vericiydi. Bay Benfatti'nin evli olup olmadığını da merak etti Jennifer. Evliyse, acaba Bayan Benfatti de Hindistan'da mı, Hindistan'daysa bu otelde mi kalıyor diye geçirdi içinden. Eğer bir Bayan Benfatti varsa, kadına üzüntülerini şahsen bildirmek iyi olur diye düşündü, tabii kadının sinirleri yatışmışsa... Babaannesinin ölümüyle birlikte halen yaşamakta olduğu tecrübeye dayanarak, ölen kişinin yakınını rahatsız etmek isteyeceği en son şeydi ama bu insandan başka kederini paylaşacağı daha iyi birini bulamazdı.

Bölüm **10**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 08.31
Yeni Delhi Hindistan

Jennifer, Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin kendisini Amal Palace Oteli'nden alması için gönderdiği siyah Mercedes'ten indi. Dışarıda hava ılık ama çok sıcak değildi. Solgun sabah güneşi pusu delip geçmek için çok çaba sarf ediyor ve ışınlarını sadece hastanenin ayna görünümlü dış cephesine zayıfça yansıtabiliyordu. Jennifer binayı incelerken gözlerini siper etmek gereği bile duymadı. Bina beş katlıydı, soğuk ve ultra modern bir görünümü olmasına rağmen, bakır rengi camla, bu görüntüyü bütünleyen renkteki mermerin sıcak bileşimi, binadan oldukça hoşlanmasına neden olmuştu. Aslında gözü rahatsız eden şey binanın bulunduğu mahalleydi. Görünüşte oldukça pahalı duran bina, Pepsi'den ilkel leğenlere kadar her şeyi satan beyaza boyanmış ama oldukça pis, köhne, az katlı sıradan beton ticari binaların arasına sıkışıp kalmıştı. Yol çukurları ve çöple dolu olmasının yanı sıra, izdihamın yaşandığı trafiğe ve çalan kornalara ilgisiz gibi görünen birkaç ineğin de bulunduğu cadde de başlı başına bir karmaşayı yansıtıyordu. Trafik Jennifer'ın tahmin ettiği gibi bir gece öncesine göre çok daha kötüydü. Şimdi şatafatlı biçimde boyanmış, sağı solu çarpılmış kamyonların sayısı biraz daha az gibi görünse de, tıka basa dolu otobüsler, bisikletli çekçekler, bisikletler ve yayaların sayısında gözle görülür bir artış vardı.

Jennifer'ı özellikle rahatsız eden şey, paçavra haldeki kirli giysiler içindeki bazıları sakat, diğerleri hasta ve yetersiz beslenmekten dolayı gelişmemiş, ayağında ayakkabısı olmayan bir çocuk gürühunun yavaşça akan trafiğin içinde tehlikeli biçimde dolanarak para dileniyor olmasıydı. Bu yetmezmiş gibi, hastanenin birkaç kapı aşağısında sokağın diğer tarafında, kırık beton parçaları, taşlar, her türlü pislik ve çöple dolu bir çöp alanı vardı. Böyle bir yer olmasına rağmen bölge, oluklu metal, karton kutu ve kumaş parçalarından yapılmış kulübeleriyle birçok ailenin barındığı ve yaşadığı bir bölgeydi. Bu manzaraya ek olarak çevrede başı boş dolaşan sokak köpekleri, hatta fareler bile vardı.

Arabanın çevresinden dolanıp Jennifer'a kapıyı açan şoför, "Sizi burada bekleyeceğim," dedi. "İşinizin ne kadar süreceğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Jennifer.

"Hastaneden ayrılmak istediğinizde eğer beni burada göremezseniz, lütfen cep telefonumdan arayın."

Jennifer şoföre dediğini yapacağını söylerken, dikkati aslında hastaneye yönelmişti. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve duygularının farkında değildi. Babaannesinin ölümü nedeniyle sadece üzgün olmak yerine, sonunda burada bulunmaktan ötürü gittikçe artan biçimde tedirgin olmaya başlamıştı. Benzer ikinci bir ölümün yaşandığı haberini duyduğundan beri, bu ölümlerin önüne geçilip geçilemeyeceğini, en azından bu sonuçtan kaçınılıp kaçınılamayacağını merak ediyordu. Bunun çok mantıklı bir düşünce olmadığını ve genel ruh halinden kaynaklandığını da biliyor ama yine de böyle hissediyordu. Esas sorun bitkin düşmesi ve uzun uçak yolculuğundan sonra saat farkından doğan sersemliğin beklediğinden fazla olmasıydı. Tüm bunlara rağmen çok az uyuyabilmişti.

Her şeyi daha da kötüleştirmek istercesine şoförü onu otelden almakta gecikmişti. Kısa bir süre sonra öğreneceği üzere, bir Hint geleneği idi bu. Jennifer şoförü lobide dolaşarak beklemiş, oturması durumunda uykuya dalmaktan korkmuştu. Bu arada

Bayan Benfatti'yi soruşturmuş, kadının aynı otelde kaldığını öğrenmişti. Jennifer onu aramaya kesin olarak karar vermiş değildi ancak araması durumunda onu nerede bulacağını önceden bilmek istiyordu.

Jennifer uzun boylu, geleneksel giysiler giymiş, türbanlı ve tıpkı hastane binası gibi ağırbaşlı iki kapı görevlisi gördü. Adamlar kapıyı açmadan önce onu avuç içlerini birleştirip geleneksel Hint selamıyla selamlarken, ne bir kelime ettiler ne de doğal yüz ifadelerinde bir değişiklik oldu.

Hastanenin içi, sahip olduğu lüksü ve dıştaki modern ve zengin görünümünü vurgulamak istercesine klima cihazlarıyla aşırı derecede soğutulmuştu. Zemin mermer, duvarlar açık renkli ahşapla kaplıydı, mobilyalar parlak paslanmaz çelikle kadife karşımıydı. Sol tarafta, örneği beş yıldızlı Batı otellerinde görülen şık bir kahve dükkânı bulunuyordu.

Tam olarak ne yapacağını bilemeyen Jennifer, pembe, sıradan bir önlük değil de, göze çok hoş gelen sari giysisi içindeki çekici kadınların görev yaptığı ve hastaneden çok Ritz Carlton veya Four Seasons otellerindekileri andıran kabul masasına yaklaştı. Kadınlardan biri Jennifer'ın geldiğini fark edince, Jennifer kibar biçimde kendisine yardım edip edemeyeceğini sordu. Amerikan hastane çalışanlarının ve gönüllülerin rahatsızlık verici tavırlarına aşina olan Jennifer, daha şimdiden kurumun müşterilere olan yaklaşımından etkilenmişti.

Jennifer adını verir vermez görevli ona Bayan Kashmira Varini'nin kendisini beklediğini ancak her ihtimale karşı servis koordinatörünü bilgilendireceğini söyledi. Görevli telefon ederken Jennifer lobiyi incelemeye başladı. İçeride sevimli bir kitapçı ve hediyelik eşyalar satan bir mağaza bile vardı.

Bayan Varini çok kısa bir süre sonra kabul masasının arka tarafında yer alan ve birkaç büroya açılan kapının ağzında belirdi. Çok kaliteli bir kumaştan dikilmiş, özellikle dikkat çekici bir sari giymişti. Yaklaşırken Jennifer kadını şöyle bir tarttı. Çok belirgin olmasa da, bir yetmişlik Jennifer'dan biraz daha kısa

boylu ve zayıftı. Saçları ve gözlerinin rengi Jennifer'ınkilerden daha koyuydu ve saçlarını gümüş bir tokayla sıkıca başının arkasında toplamıştı. Yüz hatları genel olarak hoş olsa da, dudakları inceydi ve yüzünde, Jennifer'ın oyunun kuralını uygulamaktan mı, yoksa gerçek bir mutluluğu yansıtmaktan dolayı mı, pek karar veremediği ancak daha sonra sahte olduğunu anlayacağı bir gülümseme vardı. Jennifer'a yaklaşan Kashmira tipik Hintli selamıyla, "Namaste," dedi.

Jennifer sıkıldığını hissetse de selama karşılık verdi.

Kashmira sonra Jennifer'a yolculuğun nasıl geçtiği, oteli ve odasını beğenip beğenmediği, otele gelirken zorluk yaşayıp yaşamadığına dair sosyal nezaket kuralları dahilinde sorular yöneltti. Bu kadar kısa zaman diliminde bile, arada bir duruma uygun, görgü gereği kendini belli eden gülümsemeler hariç, yüzündeki o ifade kaybolmuştu.

Kashmira o noktada babaannesinin ölümünden dolayı doktorlar, tüm hastane personeli ve kendi adına duyduğu üzüntüyü naklederken aşırı derecede ciddileşti. "Kesinlikle hiç beklenmeyen, trajik bir olay," diye ekledi.

Jennifer, "Gerçekten öyle," derken gözlerini kadına dikmişti. Sadece dünyada kendine en yakın hissettiği insanı kaybetmekten dolayı değil, tüm tıp öğrenimi boyunca karşısına çıkacak olası en önemli rotasyon fırsatından uzaklaşmış olmaktan ötürü o sabah hissettiği öfke dalgasının yeniden kabardığını hissetti. İçine düştüğü durumdan peş para etmez babasının da herkes kadar suçlu olduğunu biliyor ama o an tüm suçu genelde Kraliçe Viktorya Hastanesi, özelde ise ilk izleniminin de etkisiyle, samimiyetten uzak olduğunu hissettiği Kashmira Varini'ye yüklüyordu.

Jennifer'ın uykusuzluk sorunu yaşadığından tamamen habersiz olan Kashmira, "Sevimsiz formaliteleri bir an önce halletmek üzere nereye gitmemizi istersiniz?" diye sordu. "İsterseniz kahve dükkânına veya benim büroma gidebiliriz, siz karar verin."

Cevap vermekte acele etmeyen Jennifer, önce Kashmira'nın

çıktığı, kabul masasının ardındaki açık kapıya, sonra ters yöne dönerek, cam cepheli kahve dükkânına baktı. Sonunda verdiği kararda, bir bardak kahve daha içmediği takdirde uykuya dalmak korkusu etkili oldu. Jennifer kararını Kashmira'ya iletince, servis koordinatörü oldukça memnun bir tavır sergiledi ve bu tür durumlarda yaptığı gibi hafifçe gülümsedi. Jennifer bu gülümsemenin de sahte olduğu hissine kapıldı.

Jennifer, yarıladığı kahve beklediği etkiyi yapmayınca, otele dönüp biraz uyumanın artık zorunlu olduğuna karar verdi. Kendini ne denli kötü hissettiğini daha iyi açıklamak için, hâlâ Los Angeles'ta olsaydı, gece yatmak için hazırlıklara girişmiş olacağından söz etti.

Hastanenin bir morgu bulunmadığından söz ederek, bu konuda yaşadıkları sıkıntılardan bahsetmekte olan servis koordinatörünün sözünü kesen Jennifer, "Bayan Varini," dedi. "Çok özür dilerim ama uykusuzluktan dolayı konsantre olmakta güçlük çekiyorum ve önemli bir karar vermek için kendimi her zamankinden daha yetersiz hissediyorum. Korkarım, birkaç saat uyumak için otele dönmek zorundayım."

"Bu benim hatam," diye karşılık verdi Kashmira, pek de inandırıcı olmayan bir tavırla. "Programı bu kadar sıkıştırmamalıydım. Ama bunu kestirme yoldan da halledebiliriz. Sizden sadece basit bir karar vermenizi bekliyoruz, gerisini biz hallederiz. Naaşın tahnit edilmesini mi, yoksa yakılmasını mı istiyorsunuz, sadece bize bunu söyleyin! Biz gereken ayarlamaları yaparız."

Jennifer gözlerini ovuşturup rahatça duyulacak bir biçimde içini çekti. "Bunu Los Angeles'tayken de yapabilirdim."

Kashmira aynı fikirde olduğunu belirtirken, "Evet, yapabilirdiniz," dedi.

Jennifer gözlerini açıp, içine bir şey kaçmışçasına kırpıştırdı, sonra sabırsızlanmakta olan karşısındaki Bayan Varini'ye baktı. "Tamam, babaannemi görmem gerek. Bunun için geldim buraya."

"Emin misiniz?"

Jennifer kendini kontrol etmeyi başarmadan önce, "Tabii ki eminim!" diye çıkıştı. Bu denli sert bir çıkış yapmak istememişti aslında. "O burada, değil mi?"

"Tabii burada. Ben sadece onu görmek isteyip istemediğinizden emin olmak istedim. Babaanneniz pazartesi akşamından beri burada."

"Soğutucunun içinde, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Düşündüm de, belki sizin gibi genç bir kadın..."

Jennifer sinirli bir tavırla, "Ben yirmi altı yaşındayım ve tıp fakültesi dördüncü sınıf öğrencisiyim," dedi aniden. "Duyarlılığım konusunda endişe etmenize gerek yok."

"Peki," dedi Kashmira. "Kahvenizi bitirir bitirmez babaannenizi görmenizi sağlarız."

"Yeterince kahve içtim ve sinirim tepemde." Jennifer yarı dolu kahve fincanını ve tabağını masanın ortasına iterek ayağa kalktı. Kashmira da aynı şeyi yaparken, Jennifer baş dönmesinin hafiflemesini bekledi.

Ultra modern, sessiz asansörlerden birini kullanarak makine odalarının, modern bir personel kafeteryasının, personel soyunma odasının ve muhtelif depoların bulunduğu bodrum katına indiler. Ana koridoru ve kafeteryayı geçtikten sonra nakliye bölümüne geldiler. Burada, kendisine büyük gelen bir üniforma giymiş, yaşlı bir güvenlik görevlisi, duvara dayanmış sırtı dik bir iskemlenin üstünde oturuyordu.

Bu bölümde iki soğutucu vardı, her ikisi de kafeteryadan çıktıktan sonra asansörün bulunduğu tarafta yer alıyordu. Kashmira hiçbir şey söylemeden Jennifer'ı en yakındaki soğutucuya yönlendirip kapıyı açmaya çalıştı. Jennifer kadına yardım etti. Bu, Kashmira'nın da açıkça belirttiği gibi, kesinlikle bir morg soğutucusu değildi. İçerisi, soğutucunun on metrelik derinliği boyunca, yerden tavana kadar rafla doluydu. Etrafa şöyle bir göz atan Jennifer, raflarda çoğunluğu oluşturan kapalı yiyecek-

lerin yanı sıra, soğukta beklemesi gereken tıp malzemelerinin de bulunduğunu fark etti. Tam ortada hastane sedyesi görünüyor, üzerinde, üstü temiz çarşafla tamamen örtülü biçimde biri yatıyordu. Soğutucunun içine mide bulandırıcı hafif bir koku hakimdi.

"İçerisi çok geniş değil," dedi Kashmira. "Belki kendi başınıza girmek istersiniz."

Jennifer hiçbir şey söylemeden içeriye adımını attı. İçeride hava donmaya yakın bir derecedeydi. Artık babaannesinin karşısında olan Jennifer, ona bakmayı isteyip istemediği konusunda eski güvenini yitirmişti. Bir tıp öğrencisi olarak kendisinden tam tersi beklenirken, gerçekte Jennifer, eğitimi esnasında bir hafta boyunca morgda gözlem yapma fırsatını bulduktan sonra bile, ölülere bakmaya asla alışamamıştı. Geriye dönüp servis koordinatörüne şöyle bir bakınca, kaşlarını kaldırmış kadının, *Eee? Babaannene bakacak mısın, bakmayacak mısın?* diyen yüz ifadesiyle karşılaştı.

Daha fazla zaman kaybedemeyeceğini anlayan Jennifer, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken, bir kenarından tuttuğu çarşafı tamamen çekerek babaannesini yüzünü açığa çıkardı. Başta duyduğu şok, babaannesinin oldukça normal görünüyor olmasından kaynaklanmıştı. Babaannesi, ne olursa olsun yanında yer alan, güvenilir, sıcak, cömert, sempatik, kır saçlı, Jennifer'ın bildiği o kadın gibi görünüyordu. Ama sonra daha yakından bakınca, cildinin ve dudaklarının kaymak taşı renginde görünmesine neden olan şeyin floresan ışık olmadığını anladı, boynu boyunca uzanan morluğu o zaman fark etti. Babaannesinin rengi gerçekte cansız, yarı saydam, kızarmış, açık pembeydi ve ölü olduğu su götürmezdi.

Jennifer'ın kırılgan ruh hali, üzüntüsünün kolayca öfkeye dönüşmesine yol açtı. Çarşafı bırakıp Kashmira Varini'ye baktı ve kadının takındığı sahte üzgün ifade daha çok sinirlenmesine neden oldu. Jennifer soğutucudan çıkıp Kashmira'nın ağır kapıyı

güçlükle kapatmaya çalışmasını izledi. Bu kez yardım etmek için bir girişimde bulunmadı.

Kashmira kapı kapandıktan sonra doğrulup ellerini silerken, "İşte!" dedi. "Sevgili babaanneniz için neden bir an önce karara varmanız gerektiğini görmüş oldunuz. Burada daha fazla kalamaz."

Jennifer, "Ölüm sertifikası hazırlandı mı?" diye sordu. Bu soruyu, içinde bulunduğu kederli ruh halinden çok, Bay Benfatti'nin başına gelenleri hatırladığı için sormuştu.

"Kesinlikle. Naaşın tahnit edilmesi veya yakılması gündeme gelmişse, ortada muhakkak bir ölüm sertifikası vardır demektir. Ölüm sertifikası Bayan Hernandez'in ilk cerrahı tarafından imzalandı."

"Ve ölüm nedeni kesin olarak kalp krizi olarak mı belirtildi?"

"Öyle!"

"Peki kalp krizine ne neden olmuş?"

Kashmira birkaç saniye boyunca Jennifer'a baktı. Jennifer yüz ifadesinden, kadın şoka mı girdi, sinirlendi veya sorularından dolayı mı bezdi, yoksa naaşın nasıl elden çıkarılacağına dair ayak sürmesinden mi bıktı, bir türlü çözemedi.

"Babaannenizin kalp krizine neyin neden olduğunu bilmiyorum. Ben doktor değilim."

"Ben doktor olmak üzereyim ve onun kalp krizinden ölmesine neyin sebep olabileceğini düşünemiyorum. Kalbi gerçek ve mecazi, her anlamda birçok açıdan mükemmeldi. Ya otopsi? Bu hiç düşünüldü mü? Yani, doktorlar hastalarına ne olduğunu bilmiyorlarsa, ki genelde bilmek isterler, bu otopsi yapılması için yeterli bir nedendir."

Kashmira bu öneri karşısında şaşkınlığa uğrarken, Jennifer da aynı durumdaydı. Bunu önerene dek aklından ne otopsi ne de otopsinin yapılmasını isteyebileceği geçmişti. Bunu söylemesinin nedeni Kashmira'ydı. Kashmira ve muhtemelen hastanenin, bir

karar vermesi için bu denli üstüne geliyor olmasıydı. Otopsi, yakılma, hatta tahnit şiddet dolu eylemlerdi ve Jennifer, böylesine bir hisse kapılmak ne kadar mantık dışı olsa da, bir şekilde sorumlu olduğunu düşünüyor ve bundan nefret ediyordu. Ancak aklına gelen yeni bir düşünce daha vardı: Herbert Benfatti'nin ölümü, Maria'nın ölümüyle ne derece benzeşiyordu ve her iki ölüm de engellenebilir miydi?

"Hindistan'da otopsiye karar verebilecek tek yetkili merci polis veya sulh hakimidir, doktorlar değil."

"Şaka yapıyorsunuz."

"Kesinlikle hayır."

"Bana sorarsanız bu, polisle sulh hakimi arasında bir danışıklı dövüş ortamı yaratmak istemek gibi bir şey. Ya babaannemin ölümünden, diğer hastaların hayatta kalmasını sağlayacak bir şey öğrenmek mümkünse? Yani, dün gece buna benzer bir başka ölüm olayı yaşandı, değil mi? Babaannemin kalp krizine neyin yol açtığını bilselerdi, Bay Benfatti'nin kalp krizi muhtemelen önlenir ve adam kurtarılabilir miydi acaba?"

Kashmira telaşla, "Bay Benfatti hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Bildiğim bir şey varsa, o da bu soğutucuda uzun süredir bir naaşın durduğu ve bir an önce çıkartılması gerektiğidir. Burada aileler yakınlarının naaşlarını hemen teslim alırlar, o yüzden bu sorunu bir an önce çözüme kavuşturmamız gerek. Sizin de açıkça gördüğünüz gibi, naaş burada kalamaz. Sonuçta burası cesetler için yapılmamış ama babaannenizin naaşı pazartesi akşamından beri burada duruyor."

"Bu sizin sorununuz," dedi Jennifer. "Hastanenizde bir morgun bulunmaması beni şok etti. Hindistan'a yirmi dört saatlik bir uçuş sonrasında buraya kısa bir süre önce geldim ve detayları yeni öğreniyorum. Sorunum, zihinsel ve bedensel olarak bitkin durumda olmam. Şimdi, bir karar vermeden önce otelime gidip birkaç saat uyuyacağım. Ayrıca elçiliğe uğrayıp lojistik konularda bana nasıl yardımcı olabileceklerini konuşacağım. Ne

diyeceklerini bildiğinize eminim ama ben bilmiyorum ve bu tip şeyleri ilk ağızdan duymak isterim."

Kashmira, "İlk ağızdan mı?" diye sordu.

"Bu bir deyimdir. Konuyla doğrudan ilgili kişi veya kişiler anlamına gelir. Şimdi iyi bir uyku çekeceğim, sonra yapabilirsem Amerikan elçiliğini ziyaret edip geri döneceğim."

"Çok geç olur. Kararın şimdi verilmesi gerek."

"Bakın Bayan Varini. Dürüst olmak gerekirse, beni aceleye getirmeye çalıştığınız gibi kötü bir hisse kapılmaya başladım. Ayrıca babaanneminkine çok benzeyen dün akşamki ölümün ardından, şimdi acele bir karar vermekten daha çok çekinir oldum. Siz bu konuda hiçbir şey bilmediğinizi söylüyorsunuz, herhalde doğrudur ama ben bu konunun detaylarını öğrenmek istiyorum. Babaannemin ölümüne çok benziyor."

"Özür dilerim ama diğer hastaların sağlık kayıtları gizlidir. Ve sizin durumunuzla ilgili olarak, bana kararınızı bu sabah itibariyle öğrenmem talimatı verildi. Babaannenizin naaşını bir saat daha soğutucuda tutamayız. "Kashmira konuşmasına vurgu yapmak üzere elini uzatıp soğutucunun kapısını tuttu. "İşbirliği yapmakta isteksizseniz, korkarım başkanımızla doğrudan görüşmek zorunda kalacaksınız çünkü sulh hakimiyle temas kurup isteğinizin mahkemede görüşülmesi için dilekçe yazmak yetkisine o sahip."

Jennifer, "Birkaç saat boyunca kimseyle görüşmek niyetinde değilim," diye çıkıştı. Şimdi gerçekten öfkelenmişti. Başlarda, Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin kendisini aceleye getirdiğinden şüphelenirken, şimdi bundan emindi. Böylesine bir durum bir taraftan, hastanede cesetlerin saklanabileceği uygun bir yer bulunmamasından dolayı anlaşılabilir bir şeyken, diğer yandan, otopsi yapılması isteğini kesin olarak belirtmiş olmasına rağmen bunu düşünmek bile istememeleri kışkırtıcıydı. "Aklımı toparlayabildiğim ilk fırsatta sizi arayacağım ve geri döneceğim. Bu arada, sizi uyarmak isterim. İznim olmadan babaannemin naaşına sa-

kın el sürmeyin, yoksa sigortası atmış biriyle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Kashmira aklı tamamen karışmış bir halde, "Sigortası atmış biri mi?" diye sordu.

Jennifer gözlerini yuvarladı. "Çok öfkeli biri demek istiyorum."

Bölüm **11**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 09.45
Delhi, Hindistan

Jennifer Mercedes'in penceresinden dışarıya baktı. Öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki, trafiğin farkında bile değildi. Aslında, 'çok öfkeli' diye nitelendirdiği duruma itiraf ettiğinden çok daha önceleri düşmüş olmasıydı. Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin kaba bir tutum sergilediğine ve kendisine, göreceli olarak kısa hayatında fazlasıyla üstlendiği ve bundan hoşlanmadığı bir kurban rolü yüklediğine şüphe yoktu. Geçmişinde bu rolden sıyrılmak başlıca hedefi ve zorluğu olmuş, okulu asmak ve kavga etmenin bir kural haline geldiği orta okuldayken ona yeni ufuklar açan bir olay yaşanmıştı. Gururlu bir kadın olan babaannesi normalde yapmayacağı bir şeyi yapıp birinden yardım dilemişti. Başvurduğu kişi New York tıp müfettişi, Dr. Laurie Montgomery'di. Babaannesi bir yaşından on üç yaşına kadar Laurie'yi yetiştirmiş ve ona bakıcılık yapmıştı.

Jennifer o zamanlar, öz babaannesine, 'Nine' diye hitap eden bir yabancıyla tanışmayı çok garipsemişti. Ama nine, Laurie Montgomery'nin on iki yıl boyunca bakıcılığını yapmış ve Dr. Montgomery hiç de sürpriz sayılmayacak biçimde nineye âşık olmuş, onu aileden biri olarak görmeye başlamıştı. Şeytanları onu uçurumun kenarına ittiği dönemde de, babaannesi Jennifer'ın bu bataktan kurtulmasına yardım etmesi için Laurie Montgomery'den ricada bulunmuştu.

Laurie, Maria'ya duyduğu sevgi ve saygının sonucunda yardım teklifini büyük bir memnuniyetle kabul etmişti. Kadın dik başlı Jennifer'ı okuldan sonra Baş Tıp Müfettişlik Bürosu'na davet etmiş ve ona, bir hafta boyunca mesleğinin nasıl bir şey olduğunu gözlemleme fırsatı vermişti. Diğer tıp müfettişleri on iki yaşında bir kızın morgda kariyer yapmasına şüpheci yaklaşmışlar ama sonuçta galip gelen Laurie olmuş ve beklentilerin ötesinde bir sonuç elde edilmişti. Durum, yeniyetme hayal gücünü zapt etmek açısından Jennifer'ın kendi deyimiyle yeterince 'garip' ve 'rezil' di, özellikle bunun ilk akademik kariyeri olduğu düşünülürse. Ancak Jennifer her şeyle gayet iyi başa çıkmıştı, ta ki üçüncü güne kadar... O gün morga, alnının ortasında kırmızı bir nokta bulunan, kendi yaşlarında tertemiz bir kız getirilmişti. Kız, rakip çete tarafından vurulmuştu.

Jennifer'ın hikâyesi şansına mutlu sonla neticelenmişti. Jennifer ve Laurie tahminlerinin ötesinde iyi ilişki kurmuşlar, bu durum Laurie'nin hem hayırsever annesi, hem de kendi özel okulunu Jennifer'a özel bir burs sağlamaları konusunda teşvik etmesi sonucunu doğurmuştu. Bir ay sonra Jennifer kendini çok çalışmayı gerektiren ve çetelerle bağlantı kurmasını engelleyen akademik bir ortamın içinde buluvermiş, sonra da gerisi gelmişti.

Jennifer şoförün irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle, "Tabii ya!" dedi.

Şoför dikiz aynasından Jennifer'a bakarken, "Bir sorun mu var, bayan?" diye sordu.

Jennifer omuz çantasına uzanıp cep telefonunu ararken, "Hayır, hayır, yok," dedi. New York'u aramanın kendisine kaça patlayacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bu konuyu dert etmeyecek, Laurie Montgomery'yi arayacaktı. Laurie ninesinin öldüğünü bile bilmiyordu ve bu, onu aramak için yeterli bir sebepti. Ayrıca naaşın ne yapılacağına dair bir karar verilmesi, hatta otopsi fikrinin değerlendirilmesi de gerekiyordu. Aklına Laurie'yi aramak fikri gelen Jennifer, şimdi neden bunu daha önce düşünmediğine dair mantıklı bir açıklama getirmekte zorlanıyordu.

Amerika'yı aramak için hangi numaraları tuşlaması gerektiğini bulmaya çalışırken Jennifer'ın aklında başka bir soru vardı: Doğu sahilinde saat kaçtı? Arada dokuz buçuk saatlik bir fark olduğunu biliyordu ama bu fark hangi yön için geçerliydi? Yorgunluktan bitkin halde olmasına rağmen kendini toplamaya çalıştı. New York ileride olduğuna göre, zaman olarak geride olması gerekir diye akıl yürüttü. Bu fikir o an için kulağına çok çılgınca gelse de, kendinden hemen hemen emindi. Yüzde yüz emin olmak için yine akıl yürütmeye devam etti ve New York'ta saatin gece yarısına yaklaşmakta olduğuna karar verdi.

Laurie'nin gece kuşu olduğunu bilen Jennifer, telefon açmaya can atıyordu. Arama nedenine rağmen, gittikçe heyecanlanmaya başladı. Dünyanın öbür ucundayken Laurie'yle konuşmak şok edici bir durumdu ve onunla bir yıldan fazla bir süredir konuşmamıştı. Telefon ilk çalışta açıldı.

Jennifer söze, "Umarım çok geç olmamıştır," diye girdi.

Laurie, "Hayır, kesinlikle," diye karşılık verdi. "Jennifer sen misin?"

"Benim."

Laurie'nin Jennifer'ın sesini duymaktan ötürü mutlu olduğu açıkça belliydi ve Kaliforniya'dan aradığını sanıyordu. İki kadın birkaç dakika boyunca havadan sudan konuştular. Sonra Jennifer Jack'i sorarken, Laurie düğünden beri Jennifer'ı aramamış olmaktan ötürü özür diledi ve buna mazeret olarak kısırlık tedavisinde yaşadığı karmaşayı gösterdi. Jennifer şansının açık olmasını diledi.

Bir anlık sessizliğin ardından Laurie, "Peki," dedi, "bu, sadece bir nezaket görüşmesi mi? Sesini duyduğuma çok sevindim tabii ama yardımcı olabileceğim bir şey mi var? Doktorluğun ihtisas devresi için bir tavsiye mektubu hazırlayabilirim dilersen."

Jennifer, "Seni aramamın özel bir nedeni var maalesef ama tıp eğitimimle alakalı bir şey değil," dedi. Sonra Hindistan'da olduğunu ve buraya gelme nedenini açıkladı. Konuşmasının bazı yerlerinde duraksayarak, kendini toparlamak zorunda kaldı.

Jennifer sözünü bitirdiğinde Laurie, "Hayır, olamaz!" dedi. "Hiç haberim yoktu. Çok üzüldüm!"

Laurie, yetişmesinde Maria'nın ne büyük katkısı bulunduğuna dair nostalji dolu sözler ederken, Jennifer kadının sesinin titrediğini duyabiliyordu. Laurie Maria'yı bir süre methettikten sonra şu soruyu sordu: "Hindistan'a naaşını mı, küllerini mi almak için gittin? Yoksa naaşı orada bırakmayı mı planlıyorsun? Ne de olsa Hindistan dünyanın en ruhani ülkesi. Ben Hindistan'da ölmüş olsam, küllerimin diğer milyarlarca ruh gibi Ganj Nehri'ne atılmasını isterdim."

Jennifer, "Bunu hiç düşünmemiştim," diye itirafta bulunurken, naaşın tahnit edilmesi veya yakılması seçenekleri arasında karar vermekte zorlandığını, daha sonra naaştan geri kalanı ne yapacağını ise hiç düşünmediğini açıkladı. "Bugün bir ara Amerikan Elçiliği'ne uğramaya çalışacağım. Masraflar konusunda uygun maliyetler sunacaklarını ve diplomatik detaylar konusunda bana yardım edeceklerini sanıyorum."

"Umarım öyle olur. Tanrım, bütün bunların altından tek başına kalkmak zorunda kaldığına çok üzüldüm. Keşke yanında olup sana yardım edebilsem. Maria benim için gerçek bir anne gibiydi, hatta öz annemin onu kıskandığı zamanlar bile olmuştu ama bu öz annemin hatasıydı tabii. Maria çocukluk dönemimde bana çok büyük destek olmuştu."

"Onun da zamanında senin için aynı şeyleri hissettiğine emin olabilirsin," dedi Jennifer.

"Bunu duyduğuma mutlu oldum ama şaşırmadım. Çocuklar böyle şeyleri hissederler, tıpkı çocukken benim yaptığım gibi."

"Sana fikir danışmak istediğim bir başka konu daha var. Müsait misin?"

"Kesinlikle. Can kulağıyla seni dinliyorum."

"Hastane yetkilileri beni gerçekten aceleye getirmeye çalışıyorlar ve ben bunu pek hoş karşılamıyorum. Ama mazeretleri de var. Buradaki özel hastane muhteşem aslında, son derece gelişmiş aletler kullanıyorlar. Ancak hastaneyi inşa ederlerken morg

bölümünü göz ardı etmişler çünkü hem Hindular hem de Müslümanlar, dini nedenlerden dolayı yakınlarının naaşını hastanede bekletmiyorlar."

"Belki hastane sahipleri ruhani Hindistan'da tüm tanrılar onların yanındayken, ölüm diye bir şeyle karşılaşmayacaklarını düşünmüşlerdir."

Jennifer hafifçe güldükten sonra konuşmaya devam etti. "Ninenin naaşı, içine girilebilen bir soğutucuda duruyor ama soğutucu kafeteryanın yanında ve içi kapalı gıda paketleriyle dolu. Hastanede bir naaşın konabileceği tek yer orası gibi görünüyor."

Laurie'den, "Iyyy!" diye bir ses çıktı.

"Bunu sana anlatıyorum çünkü hastane açısından ninenin naaşını bir an önce elden çıkarmak istemenin mantıklı bir nedeni var gibi görünüyor, özellikle ölüm sertifikasının ellerinde olduğu düşünüldüğünde..."

"Haklısın."

"Ama ben daha buraya gelmeden işi aceleye getirmeye, beni zorlamaya başladılar. Geldiğimden beri de, ki geleli daha birkaç saat oluyor, naaşı tahnit mi edelim, yoksa yakalım mı diye, karar vermem için beni sürekli sıkıştırıyorlar. Onlara kalsa, bu işi dün halledeceklerdi. Başta, babaannemin ölümüne sebep olmalarından dolayı öfkeliydim ve o yüzden zorluk çıkardım. Ama şimdi bambaşka bir durum söz konusu."

"Ne gibi? Ne demek istiyorsun?"

"Onlara Maria'nın ölümüne neyin sebep olduğunu sorduğumda, bana kalp krizi dediler. Sonra kalp krizinin neden kaynaklandığını sordum. Çünkü Maria kısa bir süre önce beni ziyarete Los Angeles'a geldiğinde onun UCLA Tıp Merkezi'nde baştan aşağıya bir sağlık taramasından geçmesini sağladım. Bana kalp sağlığının mükemmel olduğunu söylemişlerdi. Peki kalp sağlığı mükemmel olan biri, nasıl oluyor da sadece birkaç ay sonra isteğe bağlı bir ameliyatın on iki saat sonrasında kalp krizi geçiriyor? Yani, bu süreç içinde özel durumlarda ilaç zehir-

lenmesi anlaşılır bir şeydir ama ameliyatın on iki saat sonrasında değil. En azından ben öyle düşünüyorum."

Laurie, "Haklısın," dedi. "Görünürde bir risk faktörü yoksa, kendine neden sorusunu sorman çok doğal."

"Ben de soruyu bu yüzden onlara yönelttim ama tatmin edici bir cevap alamadım, en azından servis koordinatöründen. Kadın bana doktor olmadığını söyledi sadece ve anlaşılan bu cevabı yeterli buldu. Ben de o noktada otopsi istediğimi belirttim."

"Aferin sana," dedi Laurie. "Aklında soru kalmışsa, yapılması gereken budur."

Jennifer, "Ama işler öyle değilmiş," diye dudak büktü. "Servis koordinatörü Kashmira Varini, otopsi yapılıp yapılmayacağına doktorlar veya ölen kişinin akrabalarının değil, polis veya sulh hakimlerinin karar verdiğini söyledi. Ayrıca, Maria için ölüm sertifikası düzenlenmiş olduğu için de otopsi yapılmayacağını, dosyanın kapandığını da ifade etti."

"Hindistan adli tıp patoloji sisteminin zamanın gerisinde kalmış olduğunu duymuştum. Bu çok kötü. Adaletin yerinin bulmasının engellendiği bir ortam yaratılmasına neden oluyor. Gelişmekte olan birçok ülkede polis ve mahkeme genellikle işbirliği yapar ve bu işlerden rüşvet yerler."

Jennifer, "Dahası da var," dedi. "Aynı hastanede, iki akşam üst üste, birbirleriyle garip biçimde benzeşen iki ölüm vakası yaşandı. İlki babaannemdi, sonra geçen akşam Herbert Benfatti adında bir adam... Her iki olay da ameliyatın olduğu günün akşamında yaşandı ve her ikisinde de görünen ölüm nedeni kalp krizi. Bay Benfatti'nin ameliyat öncesi anjiyogramı tıpkı Maria gibi tertemizmiş."

"İkinci vaka için otopsi yapmışlar mı?"

"Hiçbir bilgim yok. Durumu babaannemin olayıyla ilgilenen servis koordinatörüne sorduğumda, bana dün akşam yaşanan bir ölüm vakası hakkında hiç bilgi sahibi olmadığını söyledi ama ona inanmadım."

"Neden?"

"Çoğunlukla sezgilerime dayanarak... Biliyorum, somut bir nedenim yok ama kadın gözüme dürüst biri gibi görünmedi. Kadın benden babaannemin naaşının nasıl elden çıkarılacağına dair karar vermemi bekliyor ve olayı sulandırmayı istemiyordu. Bilmiyorum."

"Onları oyalamaya devam edebilecek misin, ne dersin?"

"Gerçekten bilmiyorum. Benim kadar onlar da sinirlendiler, en azından servis koordinatörünün öyle olduğunu söyleyebilirim. Neden sordun?"

"Çünkü elimden geldiğince çabuk oraya gelip sana yardım edebilirim. Gelmezsem kendimi affetmem, biliyorum. Hatırlarsan Maria sana ve kardeşlerine olduğu kadar, bana da bir anne kadar yakındı. Dinle, hormonlar yüzünden çıldırmış bir kadınla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, yanına gelirim."

Jennifer çarpılmıştı adeta. Laurie'nin onca yolu tepip Hindistan'a gelmek isteyeceğini hiç düşünmemişti. "Hormonlu veya hormonsuz, benim için hiç fark etmez ama bil ki çok uzun süren bir yolculuk olacak," diye uyardı Jennifer. "Sakın beni yanlış anlama bana yardım etmeni ve destek olmanı çok isterim tabii!"

Laurie, "Yolculuğun uzun süreceğine şüphem yok," dedi, "ama ne kadar kötü olabilir ki? Hindistan Hava Yolları'nın New York'tan Delhi'ye direkt seferi olduğunu okumuştum."

"Benim katlanmak zorunda kaldığım yolculuktan daha avantajlı gibi görünüyor."

"Nerede kalıyorsun?"

"Amal Palace denilen bir otelde. Daha önce hiç böylesine muhteşem bir otelde kalmamıştım. Tabii çok fazla otelde kaldığım da söylenemez."

Laurie aniden, "Dur bir dakika!" derken kendine kızmış gibiydi. "Ben ne diyorum? Hindistan'a gelemem ki. Kısırlık tedavisinde dönem ortasındayım."

Jennifer, "Haklısın! Söylemiştin ama ben de unuttum," dedi. Bencilce, çok büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Laurie gelebilseydi harika olacaktı.

"Aslında," dedi Laurie, "her şeye rağmen, yanımda sperm fabrikamı da getirirsem yine gelebilirim. Son birkaç aydır Jack kendine bu adı verdi. Yani anlayacağın her şey yardımcı şef Dr. Calvin Washington'a bağlı. Bana izin vereceğini biliyorum ama ikimize birden verir mi, hiç fikrim yok. Ama denemeye değer. Anlayacağın ya ikimiz birden geliriz ya da hiçbirimiz gelemeyiz. Kusura bakma. Bu belirsizlikle yaşayabilir misin?"

Jennifer, "Tabii," dedi. "Dr. Washington'a, size izin vermesi için ondan ricacı olduğumu söyleyin."

"İşte bu çok akıllıca. On dört yıl önce bir haftalık çalışma iznini de o vermişti."

"Ben de sonunda karşılığını, bu haziranda alacağım tıp diplomasıyla veriyorum."

"Diplomanı alırken görmek için ben de orada olacağım," dedi Laurie. "Peki, ya zamanlama? Geleceğimizi var sayarsak, en erken ne zaman orada olabiliriz, hiç fikrin var mı?"

Jennifer, "Var," dedi. "Yanlış bilmiyorsam, orada günlerden hâlâ salı değil mi?"

"Evet. Gece yarısına gelmek üzereyiz."

"Yarın akşam, yani çarşamba akşamı yola çıkarsanız, perşembe geç saatte burada olursunuz."

"Biz gelene dek onları oyalayabilecek misin? Nineye otopsi yapılmasını düşünüyorsak, yakılmasını veya tahnit edilmesini istemeyiz."

"Elimden geleni yapacağım. Ne diyeceğim, geldiğinizde sizi havaalanından ben alırım."

"Bunu geleceğimiz kesinleştiğinde konuşuruz."

Görüşme sona ermeden hemen önce Jennifer, "Laurie," dedi, "sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Sence şüphesiz abarttığım bunca şeyi, Maria'nın ölümü sonrası yaşadığım kederi alt etmek için mi yapıyorum? Demek istiyorum ki, insanlar böyle durumlarda öylesine duygusal oluyorlar ki, sevdikleri kişiye otopsi yapılmasının gerekip gerekme-

diği konusunu kendilerine dert edemiyorlar bile. Yoksa bende mi bir gariplik var?"

"Kesinlikle ve kesinlikle hayır! Ben de olsam aynı tepkiyi verirdim. Normal insanlar kişiliği severler, bedeni değil. Beden, yitmesi ve ölmesi garanti bir depodur sadece. Babaanneni çok seviyor olman, cenaze gibi detaylarla uğraşmanın çok ötesinde başka şeylere hassasiyet göstermene neden oluyor, ki bu takdir edilmesi gereken bir şey bence."

"Umarım öyledir."

"Biliyorum ki, öyle," dedi Laurie. "Bir tıp müfettişi olarak çok sayıda ceset gördüm, birçok aile üyesinin tepkisine şahit oldum, inan bana."

Birkaç dakika sonra vedalaştılar ve Jennifer telefonu kapattı. Batıl inançları olmasa da, Laurie Montgomery'yi aramayı akıl etmesinden ötürü şans getiren yıldızına sessizce teşekkür etti. Laurie'nin gelecek olmasından dolayı heyecan duyuyordu. Bir gerçek vardı ki, Laurie söylediği kadar heyecanlıydı, ciğeri beş para etmez Neil McCulgan'ın iyi gün dostu olduğu da böylece ortaya çıkmış oluyordu. Jennifer, Laurie ve Jack'in izin alabilmesi için içinden dua etti.

Şoför, "Otelinize yaklaşıyoruz," diye seslendi. "Sizi bekleyeyim mi?"

Şoförden beklemesini istemek hiç aklına gelmemişti ama parasını babaannesini öldüren sağlık idare şirketi vereceğine göre neden olmasın, diye geçirdi içinden. Ne de olsa hastaneye geri dönmek durumundaydı. "Bekleyebilir veya birkaç saat içinde otele geri gelirsin. Öyle veya böyle, Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne geri dönmek istediğim zaman ben seni ararım."

"Anlaşıldı hanımefendi," diye karşılık verdi şoför.

Bölüm **12**

16 Ekim 2007
Çarşamba, 01.15
New York, ABD

Laurie, "Jack!" diye seslendi. "Uyan!"

Laurie yatak odasının ışıklarını açmış ama Jack'i düşünüp olabildiğince kısmıştı. Bir süredir tamamen aydınlatılmış çalışma odasında bulunduğundan, ortam onun gözüne oldukça karanlık geliyordu.

"Haydi tatlım," diye devam etti Laurie. "Uyan! Konuşmamız gerek."

Jack yüzü Laurie'ye dönük halde yan yatmıştı. Laurie onun ne kadar zamandan beri uyuduğunu bilmiyordu, herhalde iki saat olmuştu. Akşamları Jack basketbol sahasındaki koşusunu tamamladıktan sonra hafif bir yemek yerlerdi. Yemekten sonra, toparlanmadan önce bir saat DVD izlerler, filmin sonunu ertesi akşam getirirlerdi. Saat dokuz civarlarında genellikle 106. Cadde'ye, komşu evin basketbol sahasına ve Jack'in yenilenip ışıklandırılması için para verdiği küçük parka bakan iki çalışma odasına çekilirlerdi. On civarında Jack istisnasız esnemeye başlar, Laurie'nin başına bir öpücük kondurup güya kitap okumak üzere yatağa yatardı. Laurie ne zaman odaya göz atsa, Jack bir kitap veya tıp dergisi göğsüne dayanmış, okuma ışığı açık halde muhakkak uykuya dalmış olurdu.

Laurie, "Jack!" diye seslendi yine. Onu uyandırmanın zor

olacağını biliyordu ama kararlıydı. Sallama aşamasına geçmeden önce omzunu bir süre dürttü. Jack hâlâ uyuyordu. Laurie istemeden de olsa gülümsedi. Jack'in müthiş bir uyuma kabiliyeti vardı. Bazı durumlarda bunu sinir bozucu bulsa da, genellikle bu özelliğine imrenirdi. Laurie'nin uykusu, uyanmak zorunda olduğu sabah saatlerine dek oldukça hafif geçer, sonra kalan zamanda horlayarak uyurdu.

Laurie Jack'in omzunu son kez sertçe sarsıp yüksek sesle seslendi. Jack'in önce bir gözü, sonra diğeri açıldı. "Saat kaç oldu?" diye sordu, kalın bir sesle.

"Biri çeyrek geçiyor galiba. Konuşmamız gerek. Bir gelişme var." Başta Laurie, Jennifer'la yaptığı telefon görüşmesinden sonra Jack'i rahatsız etmeyi düşünmemişti. Onun uykuya daldığını tahmin etmiş ve haklı çıkmıştı. Sonra internete girip Hindistan yolculuğu hakkında geniş bilgi toplamıştı.

Jack, "Yangın mı çıktı?" diye sordu, her zamanki alaycılığıyla.

"Hayır! Ciddi ol. Konuşmalıyız."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Laurie, "Bekleyebilir aslında," diye itirafta bulundu. "Ama seni en başından uyarmak istedim. Sürprizlerden hoşlanmadığın konusunda beni uyarmıştın. Özellikle büyük sürprizlerden."

"Hamile misin?"

"Keşke! Ama yine de iyi bir tahmindi. Hayır, hamile değilim. Biraz önce bu haziranda UCLA tıp fakültesinden mezun olacak genç bir kızla, Jennifer Hernandez'le konuştum. Onu hatırladın mı? Düğünümüze gelmişti, üstünde seksi, kırmızı bir elbise vardı. Gözünün önüne getirebildin mi? Çok güzel bir vücudu vardı."

Jack, "Tanrım," diye mırıldandı. "Nerdeyse gece yarısı olmuş, sense tutmuş bilmem kim düğünümüzde ne giymiş diye sorgulamak için uyandırıyorsun beni. Rahat bırak biraz!"

"Elbisenin önemi yok. Ben sadece o tıp öğrencisini hatırlamana yardımcı olmaya çalışıyordum. On iki yaşındayken müfettişlik bürosunda bir hafta çalışan, aynı yıl annemle benim, burs almasını sağladığımız kız oydu."

Jack, "Tamam, onu hatırladım," derken, yalan söylediğinin anlaşılmasını istiyordu. İlgilendiği şey, tekrar uykuya dalmaktı belli ki.

"Bir saat kadar önce Hindistan'dan aradı. Babaannesi Yeni Delhi'de geçirdiği bir ameliyattan sonra öldüğü için oraya gitmiş. Hastane naaşın nasıl elden çıkarılacağına dair ona baskı yapıp duruyormuş."

Jack başını kaldırıp gözlerini açtı. "Hindistan mı?"

Laurie, "Hindistan," diye tekrarladı. Sonra Jack'e bütün hikâyeyi Jennifer'ın naklettiği gibi aktardı. Sözlerinin sonuna geldiğinde, "Hatırlar mısın bilmem, Maria Hernandez on üç yaşıma kadar bakıcılığımı yapmıştı. Sonra ayrılmasının tek nedeni, öz annemin onu kıskanmasıydı. Ayrılınca çok kötü hissetmiştim. Hangi elbiseyi giyeyim, neyi satın alayım gibi konularda Maria'nın düşüncelerine, anneminkilere kıyasla daha çok değer verirdim. O kadını çok sevmiştim. Çocukluğumun kritik yıllarında bana annelik yapmıştı. Arada bir evden kaçar, Queens, Woodside'daki evine ziyarete giderdim."

"Neden ameliyat olmak için Hindistan'a gitmiş?"

"Tam olarak bilmiyorum. Herhalde maddi nedenler yüzündendir."

Jack," Sence burada bir komplo mu var?" diye sordu, alaycı bir tavırla.

"Tabii ki hayır. Jennifer'ı, onun öyle bir düşünce içine girdiğini sandığım için destekledim. Hastanede bir sorun varsa, şüphesiz bir sistem hatasından kaynaklanmıştır. Hastanenin Jennifer'a baskı yaptığına da eminim. Naaş pazartesi akşamından beri soğutucuda bekletiliyormuş ama söz konusu yer bir morg soğutucusu bile değilmiş. Anladığım kadarıyla hastane kafeteryasının deposu olarak kullanılan, ağzına kadar dolu bir soğutucuymuş."

"Yani soğutucuda naaşla birlikte gıda da mı muhafaza ediliyormuş?"

"Söylediğine göre öyle. Aslında naaşın gıda paketleri ve

tıbbi malzemelerin ortasında durduğunu söylemek daha doğru olur. Gıdalar kapalı paketler halindeymiş, ki bu durum kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Neyse, Jennifer olayda bir tür komplo olduğunu düşünüyor."

"Bu çılgınlık! Bence Jennifer Hernandez boyundan büyük işlere kalkışmış ve bu yüzden biraz paranoyakça davranmış."

"Ben de aynı fikirdeyim, işte bu akşam seninle birlikte yola çıkacak olmamızın nedenlerinden biri de bu."

Jack, "Pardon, anlayamadım?" diye sordu. Duyduğu şeyin doğruluğundan emin olmak istiyordu.

"Yarın sabah ilk iş Calvin'in bürosuna gideceğim. Böylesine acil bir durumun, bize bir hafta, on günlük izin vermesi için yeterli bir neden olacağını umuyorum. Yeşil ışık yakarsa, doğruca Hindistan vizesi işini ayarlayan kuruma gidecek, sonra internetten rezervasyonunu yaptığım biletlerin parasını ödeyeceğim. Ondan sonra da..."

Jack, "Bir saniye!" diyerek yattığı yerde doğruldu ve battaniyeyi beline çekti. Gözleri şimdi faltaşı gibi açılmıştı. "Dur bakalım, acele etme! Dünyanın yarısını kat edeceğimize dair birilerine söz mü verdin sen?"

"Jennifer'a, yanına gelebilmek için her türlü çabayı göstereceğimi söylemeyi kastediyorsan, cevabım evet. Ona Calvin'den izin almamız gerektiğini de söyledim."

"Büyük bir üzüntü yaşayan genç bir kızın baskı altında paranoyakça davranışlar sergilemeye başlamış olması, ona yardım etmek için bilmem kaç bin kilometre uçmayı göze almayı haklı çıkarmaz."

Laurie, "Oraya gitmemizin tek nedeni Jennifer'a destek olmak değil," diye karşılık verirken, öfkesi kabarmaya başlamıştı.

"Mantıklı başka bir neden söyle o zaman!"

"Söyledim ya," diye çıkıştı Laurie. "Maria Hernandez on iki yıl boyunca bana annelik yaptı. Onun ölümü benim için gerçek bir kayıp."

"Madem gerçek bir kayıp, öyleyse onca zamandır onu neden hiç görmedin?"

Laurie kıpkırmızı kesildi ve bir an hiçbir şey söylemedi. Jack'in son sözleri Laurie'nin suçluluk duygusunu körüklemiş, aralarındaki anlaşmazlığı daha çok çıkmaza sürüklemişti. Laurie'nin Maria'yı çok uzun zamandır görmediği, hatta konuşmadığı bir gerçekti. Bir ara onu aramayı düşünmüş ama bu düşüncesini hayata geçirmemişti.

Jack, "Araştırma raporumun hazırlama süresi dolmak üzere," dedi. "Ayrıca bu cumartesi komşularla uzun zamandır beklediğim basketbol maçımız var. Maçı ayarlayan da benim hem."

Laurie, "Şu aptal basketbol maçından hiç söz etme," diye gürledi. Dişlerini sıkmış halde Jack'e hırlıyordu adeta. Kısırlık tedavisinin getirdiği baskı sonucu Jack'e olan dargınlıkları volkanik bir patlama gibi yüzeye çıkmaya başlamıştı. Laurie Jack'in, onun için tehlikeli olduğunu düşündüğü basketbolu hâlâ oynamaya devam ediyor olmasından dolayı da çileden çıkmıştı.

Laurie'nin hormon iğnelerine katlanmaya devam ettiğini en iyi Jack biliyor olmalıydı. Tavırlarında hiçbir sorunun olmadığı gibi bir yanılsama yaşayan Jack, bu yüzden Laurie'nin kendisine darıldığını hiç sezememiş olsa da, şu anda karşı karşıya geldiğine benzer, hormonların neden olduğu birkaç sürpriz patlamaya şahit olmuştu. Bu gerçek aklına gelince teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. Samimi olmaya gayret ederek, "Özür dilerim," dedi. "Hormonları tamamen unutmuşum."

Jack'in bu yorumu işleri bir anlığına da olsa daha da kötüleştirdi. Mantıklı düşünemeyen Laurie, Jack'in suçu sadece o anki anlaşmazlığa attığını düşündü. Ancak üzerinde biraz daha düşününce, o anki ruh haliyle, Whole Foods'un çıkışında seksen küsurluk nineyi azarlarkenki ruh hali arasındaki benzerlikleri gördü. Hemen ardından işin iç yüzünü kavradı ve gözyaşlarına boğuldu.

Jack yatağın kenarına gelerek kollarını Laurie'ye doladı. Kısa bir süreliğine hiçbir şey söylemedi. Daha önceki deneme

yanılma yöntemiyle elde ettiği tecrübeden, bunun yapılacak en iyi şey olduğunu biliyordu. Laurie'nin kendiliğinden yatışması için beklemek zorundaydı.

Laurie bir, iki dakikanın ardından gözyaşlarını dizginledi. Jack'e bakan gözleri parlak kırmızı ve suluydu. "Bu kısırlık tedavisi işinde bana gerçekten destek olmuyorsun!"

Jack gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Kendi açısından bakıldığında her şeyi denemişti ve ortada, ihtiyaç duyulduğunda sperm tedarik etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Laurie yine gözyaşlarına boğulurken, "Her dönem regl olduğumda, bu işten gına gelmiş havalarına giriyorsun," dedi. "'Ne yapalım, belki gelecek sefere,' demekten başka bir şey yapmıyorsun. Hayal kırıklığımı paylaşmak adına hiç çaba göstermiyorsun. Olay senin için yeni bir tedavi döneminden başka bir şey ifade etmiyor."

"Kayıtsız görünmekle sana yardımcı olduğumu sanıyordum. Açıkçası, ümitsizliğimi dışa vurmak çok daha kolay olacaktı. Ama bunun sana yardımı olacağını hiç düşünmedim. Dr. Schoener'in de böyle dediğini çok iyi hatırlıyorum. Özellikle umursamaz tavırlar takındım ben de."

Laurie, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Jack, "Gerçekten," diye karşılık verdi, alnına düşen kumral saçlarını geriye atarken. "Hindistan meselesine gelince. Senin gitmene karşı değilim. Maria Hernandez veya torunu Jennifer'ı tanımıyorum. Benim için, dünyanın yolunu kat etmenin zaman ve parasal açıdan anlaşılır bir tarafı yok, özellikle de parasal açıdan. Tabii seni özleyeceğim ama bana ihtiyacın olursa seninle gelirim."

Laurie, "Bunu öylesine mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Bana ihtiyacın varsa, gelirim. Bu kesin ama..."

Laurie, "Sana ihtiyacım var," dedi, ani bir coşkuyla. "Sensiz olmaz."

Jack, "Gerçekten mi?" derken, gür kaşları sorgularcasına havaya kalktı. "Nasıl, hayal bile edemiyorum."

"Tedavi dönemi, aptal," dedi heyecanla. "Dün Dr. Schoener kendime yapacağım uyarıcı iğnenin ve folikül salınımının gerçekleşmesine dört beş gün kaldığını söyledi. İşte bu noktada devreye sen giriyorsun."

Jack derin bir nefes verdi. Bu kısırlık tedavisi meselesiyle, Hindistan'a yapılacak yolculuğun bağlantısını bir türlü kuramıyordu.

"Böyle somurtma. Sana şu kadarını söyleyeyim ki, bu kadar çaba ve baskı söz konusuyken ve ben Hindistan'da her an folikül patlamasıyla karşı karşıya kalacakken, senin burada öylecene oturmana izin vermeyeceğim. Dr. Schoener bu aşamada özellikle iyimser çünkü ergenlik bu kez açık olan soldaki yumurta kanalımda gerçekleşiyormuş."

Jack kolunu Laurie'nin omzundan çekip sırtını yatak başına dayadı ve, "Amirimizin izin vermesi durumunda bizi Hindistan'a yapılacak acil bir gezi bekliyor anlaşılan. Belki izin vermemesi için ona para yedirebilirim!" dedi.

Laurie şakacı bir tavırla örtünün üstünden Jack'in kalçasına vurarak ayağa kalktı. "Aklıma iyi bir fikir geldi. Foliküllerim ve kan testim hakkında birine danışmak zorunda olduğumdan, belki Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde bir jinekolog bulabilirim. Hastane personelinden bir dost edinmemizin Jennifer'ın sorununu çözmemizde de yardımı dokunabilir."

Bir an titreyen Jack örtüyü boynuna kadar çekerek, "Olabilir," dedi. "Yolculuk öncesi bir uyarı: Vizeye ihtiyacımız varsa, pasaport için fotoğraf çektirmemiz gerekir."

"Sabah Colombus Meydanı'ndaki gün boyu açık fotoğrafçıya uğrayabiliriz."

Jack derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdikten sonra, "Benim aklımdan da bu geçiyordu," dedi.

"Tekrar uyuyacak mısın?"

"Tabii ki uyuyacağım. Gecenin bir saati başka ne yapacaktım?"

"Keşke ben de senin gibi uyuyabilsem. Oysa ki halletmem gereken bir sürü iş var."

Bölüm **13**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 11.42
Yeni Delhi, Hindistan

Jennifer büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Aşırı yorgunluğuna, hatta kendini göstermeye başlayan mide bulantısına rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Kalın perdeleri kapatmış, oda kapkaranlık olmuştu. Sorun aynı anda hem çok yorgun, hem de çok heyecanlı olmasıydı. Laurie'nin Hindistan'a gelme fikri gerçek olamayacak kadar güzeldi ve aklından hiç çıkmıyordu. Jennifer sonunda, *Boş ver* diyerek yataktan kalktı.

Yatağa yattığı gibi sadece iç çamaşırlarıyla ayağa kalkan Jennifer, pencereye gidip perdeleri açtı. Odaya Yeni Delhi'nin puslu şehir ışığı doldu. Hava kirliliği güneş ışınlarını bu denli engellemese, dışarıda hava sıcaklığının ne kadar artabileceğini merak etti dalgınlıkla.

Bakışlarını aşağıya yönelten Jennifer yüzme havuzunu gördü. Bu büyük bir havuzdu ancak havuzun keyfini çıkaran az sayıda insan vardı. Jennifer yanında mayo getirmediğine pişman oldu o an. Yolculuk için hazırlık yaparken böyle bir şey aklının ucundan bile geçmemişti ama şimdi geniş mavi havuza bakarken, bunu düşünmeliydim diye geçirdi içinden. Ne de olsa sıcak bir ülkenin lüks bir otelinde kalacağını biliyordu. Omuzlarını silkti. Mağazada ucuzluktan mayo bulabilirim belki diye geldi aklına ama sonra başını iki yana salladı. Böylesine lüks bir otel-

de ucuzluğa girmiş mayo bulsa bile, bu büyük bir ihtimalle tanınmış, marka bir mayo olacak ve çok para ödemesi gerekecekti. Jennifer bunun çok şanssız bir durum olduğunu düşündü çünkü yüzmek, egzersiz yapmak, uzun uçak yolculuğundan sonra zaman farkı yüzünden hissettiği sersemliği üzerinden atmak için tam da doktorların tavsiye ettiği bir şeydi.

Egzersiz yapmayı düşünen Jennifer'ın aklına otelin spor salonu geldi. Yanında getirdiği koşu giysilerini giyip biraz bisiklete binmek ve ağırlık kaldırmak geçti içinden. Tam bu düşünceyi uygulamak üzere harekete geçiyordu ki, saatine baktı. Öğle olmak üzereydi, bu da aklına bambaşka bir şeyi getirdi: öğle yemeği. Yolculuk yüzünden hissettiği ve oldukça uzun süren mide bulantısına rağmen, günlük beslenme düzenini normale oturtmaya çalışması, sersemlemişlik hissini üstünden atmaya yardımcı olabilirdi.

O sabah kimseyi, en azından Kraliçe Viktorya Hastanesi çalışanlarını etkilemek gibi bir düşüncesi olmayan Jennifer, hastaneye giderken sade bir polo tişörtle, dar bir kot pantolon giymişti, şimdi uyku girişimi başarısızlığa uğradıktan sonra üstüne aynı giysileri geçirdi. Bunu yaparken Bayan Benfatti'yi yemeğe davet etmek fikri geçiyordu aklından. Tabii kadın, duyduğu büyük üzüntü yüzünden derin bir depresyona girmiş olabilir, insan içine çıkmayı arzu etmeyebilirdi. Aynı zamanda böylesine bir olasılık, daveti yapması için geçerli bir nedendi. Bir tıp öğrencisi olarak Jennifer, ölüm ve hastalıkların, insanların desteğe en çok ihtiyaç duydukları zamanda onları yalnızlığa itebildiğine sık sık şahit olmuştu.

Jennifer fikrini değiştirmeden telefona sarıldı. Santrale Bayan Benfatti'nin odasına bağlanmak istediğini söyledi. Telefon çalarken, zil sesini koridorda duymak ve kadının odasının yakında bir yerde olup olmadığını anlamak için telefonu kulağından kısa bir süreliğine uzak tuttu. Ancak hiçbir şey duymadı.

Jennifer tam telefonu kapatıyordu ki, hattın öbür ucundan bir ses duyuldu. Bu zor duyulan ses, çok yavaş konuşan bir kadına aitti. Jennifer kadının ağladığını tahmin etti.

"Bayan Benfatti?" diye sordu Jennifer.

Bayan Benfatti, "Evet," diye cevap verdi, ihtiyatlı bir tavırla.

Jennifer kim olduğunu ve neden Hindistan'da bulunduğunu hızlı bir şekilde açıkladı. Jennifer babaannesinin de henüz bir gece önce kocasına benzer biçimde öldüğünü söylediğinde kadının iç geçirdiğini duydu.

Jennifer, "Kocanız için çok üzüldüm," diye devam etti. "Bir gece önce babaannemin de öldüğünü düşünürseniz, neler hissettiğinizi gerçekten anlayabiliyorum."

"Ben de sizin kaybınız için aynı şekilde üzüldüm. Bu çok büyük bir trajedi, özellikle evden bu kadar uzaktayken."

Jennifer, "Sizi aramamın esas nedeni," dedi, "düşündüm de... Belki benimle öğle yemeği yemek isteyebilirsiniz."

Bayan Benfatti buna hemen bir karşılık vermedi. Jennifer sabırla beklerken, kadının kendisiyle bir iç hesaplaşma içine girmiş olabileceğini düşünüyor, bunu anlayışla karşılıyordu. Kadının ağlamaktan dolayı sefil bir halde olduğunu, oldukça bitkin ve üzgün göründüğünü, bu yüzden odada kalmayı düşündüğünü tahmin ediyordu. Diğer yandan, bu tesadüf kadının ilgisini çekmiş olabilir, kendisiyle aynı kötü kaderi paylaşan biriyle konuşma şansına balıklama atlayabilirdi.

Bayan Benfatti sonunda, "Giyinmem gerek," dedi, "ve biraz da makyaj yapmalıyım. Biraz önce aynaya baktığımda, tabiri caizse, zombiye benziyordum."

"Hiç acele etmeyin," dedi Jennifer. Böylesine güç bir durumdayken bile kendisiyle dalga geçebilen bu kadından daha şimdiden hoşlanmaya başlamıştı. "Odamda veya otelin restoranlarından birinde sizi beklerim. Lobiden hemen çıkıştakini mi, yoksa Çin restoranını mı tercih edersiniz?"

"Çıkıştaki olsa iyi olur. Çok aç değilim zaten. Yarım saat içinde orada olurum, üstümde menekşe rengi bir bluz olacak."

"Ben de beyaz bir polo tişörtle, kot pantolon giyeceğim."

"Görüşürüz o zaman, bu arada, adım Lucinda."

"Harika. Görüşmek üzere Lucinda."

Jennifer telefonu yavaşça kapattı. Nedenini bilmese de, Lucinda hakkında iyi hisler edinmişti ve onunla öğle yemeğinde buluşmaya can atıyordu. Mide bulantısı da bir şekilde geçmişti.

Müşteriyi karşılayan görevlinin bulunduğu noktayı gören çok katlı restoranda masasındaki yerini almış olan Jennifer, lobiden girer girmez Bayan Benfatti'yi tanımıştı, en azından gördüğü kişinin o olduğuna emindi. Kadın koyu mor rengi bir gömleğin içine özenle ütülenmiş menekşe rengi bir bluz giymişti. Heybetli bir vücudu olan, iri bir kadındı. Gri renkteki saçı orta uzunluktaydı ve permalıydı. Kadının aşağı yukarı ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin etti.

Jennifer durup baş garsonla konuşmasını izledi. Baş garson kadına kendisini izlemesini söyleyip Jennifer'ın yönüne doğru döndüğünde, Jennifer Bayan Benfatti'ye elini salladı, kadın da karşılık verdi. Kadın yaklaşırken Jennifer onu izlemeye devam etti. Bayan Benfatti'nin başı dik yürüme tarzından etkilenmişti. Jennifer, ancak iyice yaklaştığında kadının hayat arkadaşını kaybettiğinin bir işareti olarak kan çanağına dönmüş gözlerini görebildi.

Jennifer ayağa kalkıp elini uzattı. "Bayan Benfatti," dedi. "Bu koşullarda olsa da, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Öğle yemeğinde bana eşlik etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Bayan Benfatti hemen konuşmaya girmedi. Baş garsonun sandalyesini çekip oturmasına yardımcı olmasını bekledi.

Baş garson masadan ayrıldıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Korkarım, kendimi kontrol etmek için çaba göstermek zorundayım. Her şey çok ani oldu. Dün kocam anesteziden sorunsuz çıkıp çok güzel bir gün geçirince, artık işin zor kısmını atlattığımıza inanmıştık ama sonra bunlar geldi başımıza."

Jennifer, "Anlıyorum Bayan Benfatti," dedi.

"Lütfen. Lucinda diye hitap et bana." Kadın oturduğu yerde doğrulmadan önce elindeki mendili gözlerinin kenarına bastırdı. Kontrolünü kaybetmemeye çalıştığı açıkça belli oluyordu.

"Evet, gayet tabii. Teşekkür ederim Lucinda!" dedi Jennifer. Aradan çıksın diye yemek siparişini bir an önce vermeyi teklif etti. Sonra kendinden söz etmeye başladı, tıp fakültesini bitirmek üzere olduğundan, annesini kaybetmesi ve kendisini babaannesinin yetiştirmesinden bahsetti. Yemekler gelip de konuşmasına ara verdiğinde, Lucinda'nın soru sormasına memnun oldu. Kadın, hiç söz etmemiş olmasından ötürü, babasını merak etmişti.

Jennifer mizahi biçimde abartılı ve sorgular bir ifadeyle, "Ondan hiç söz etmedim mi?" dedi. "Şok oldum doğrusu. Şey, belki de olmamışımdır. Ondan hiç söz etmeyişimin nedeni, belki de benim ve iki ağabeyimin babamın adını hiç anmıyor oluşumuzdur. Çünkü o bunu hiç hak etmiyor."

Lucinda o haline rağmen hafifçe kıkırdadı, gülerken nazik bir tavırla eliyle ağzını kapattı. "Babanın nasıl bir tip olduğunu tahmin edebiliyorum. O tiplerden bizim ailemizde de bir tane var."

Lucinda o noktadan itibaren Jennifer'ı memnun edecek biçimde konuşmaya girdi ve yemek boyunca bir süre hapis yatan amcalarının aileden nasıl dışlandığını anlattı, sonra iki oğlundan söz etti. Oğullarından biri Massachusetts, Woods Hole'da deniz bilimciydi ve bir çocuğu vardı, üç çocuk sahibi diğeri de bir bilim adamıydı ve New York'taki Doğa Tarih Müzesi'nde sürüngen hayvanlar uzmanı olarak çalışıyordu.

Jennifer biraz tereddütlü biçimde, "Peki ya kocanız?" diye sordu. Lucinda'nın tepkisinin ne olacağını bilmiyordu ama eninde sonunda yakınlarının ölümüne dair detaylardan konuşmak niyetindeydi. İki ölüm arasında ne derece benzerlik olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Kocamın uzun yıllar boyu işlettiği bir evcil hayvan mağazası vardı."

"Ailedeki biyologların nedeni şimdi anlaşılıyor."

"Doğru. Çocuklar o mağazayı çok severler, balık ve diğer hayvanlarla uğraşmaya bayılırlardı."

Jennifer nefesini tutarak, "Kocanızın ameliyatı için neden

Hindistan'a geldiniz?" diye sordu. Lucinda bu soruya, farklı bir karar verseydim kocam şimdi yaşıyor olacaktı, şeklinde bir düşüncenin etkisi altında kalarak cevap verebilirdi ancak olayla ilgili akla gelen diğer noktalar da göz önüne alındığında, Jennifer bu soruyu sormaktan kaçınmanın anlamsız olacağını düşündü.

"Çok basit bir nedenle: Diz ameliyatını ülkede yaptıracak paramız olmadığından."

"Sanırım aynı şey babaannem için de geçerliydi," dedi Jennifer. Konuşmanın gidişatından memnundu. Sesinde hafif bir titreme hissedilse de, Lucinda kendini kaybedip ağlamamıştı. Jennifer, "Söyler misiniz," diye devam etti, "Kraliçe Viktorya Hastanesi'ni nasıl buldunuz? Yetkililerle anlaşmanız kolay oldu mu, size karşı profesyonelce mi davrandılar? Yani, çevresi için aynı şey söylenemezse de, hastanenin kendisi mükemmel görünüyor."

Lucinda yine hafifçe kıkırdayınca Jennifer bunun, gülümsemesini eliyle gizlemeye çalıştığı, kadına özgü bir davranış olduğunu düşünmeye başladı. "Her yerin çöplük gibi olması ne korkunç değil mi? Doktorlar da dahil, tüm hastane personeli manzarayı görmezden geliyor, özellikle dilenci çocukları. Bazıları belli ki hasta."

"Ben de aynı derecede şaşkınım. Peki personelin size karşı tavırları nasıldı?"

"Harika, en azından başlarda öyleydi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Buraya ilk geldiğimizde mükemmel bir muameleyle karşılaştık. Şu otele bir baksana." Lucinda eliyle restoranı gösterdi. "Daha önce böylesine güzel bir otelde kalmamıştım. Aynı şey hastane için de geçerliydi. Aslında hastanedeki hizmet bize oteli hatırlatmıştı. Herbert bunu özellikle vurgulamıştı."

Kocasından böylesine gelişigüzel söz eden Lucinda bir an duraladı. Boğazını temizledi. Jennifer bir şey söylemeden kadının toparlanmasını bekledi. "Ama işler bu sabah biraz farklıydı."

"Öyle mi?" dedi Jennifer. "Nasıl farklıydı?"

Lucinda, "Beni resmen bunalttılar," dedi. "Her şey yolunda gidiyordu ki, kocamın naaşının yakılması veya tahnit edilmesi kararını vermem için bana baskı yapmaya başladılar. Bu kararı bir an önce vermek zorunda olduğumu söylediler. Batıl inançlarından dolayı kocamla bu konuyu hiç konuşmadığımızdan, hemen karar veremeyeceğimi söyleyince, beni zorlamaya başladılar. Onlara iki oğlumun buraya geleceğini ve kararı onların vereceğini söylediğimde, hastane temsilcisi birilerinin Amerika gibi uzak bir yerden gelmesini bekleyemeyecekleri karşılığını verdi. Benden bugün cevap almaları gerekiyormuş. Gerçekten sinirlendiklerini söyleyebilirim."

Şimdi kıkırdama sırası Jennifer'daydı. "Ben de aynı durumdayım," dedi, "ve aynı nedenden dolayı benim de üzerime geldiler."

"Ne tesadüf."

Jennifer, "Gerçekten öyle mi, merak ediyorum doğrusu," dedi. "Peki kocanızın naaşı nerede?"

"Bir yerlerde, soğutucunun içinde. Tam olarak bilmiyorum."

"Muhtemelen bodrum katında, personel kafeteryasının yakınındaki, içine girilebilen iki soğutucudan birindedir. Babaannemi de orada tutuyorlar."

"Peki sen neden bekletiyorsun?"

"Çok yakın bir dostum buraya geliyor. En azından geleceğini umuyorum. Kendisi tıp müfettişi olarak çalışan bir adli tıp uzmanıdır. Bana yardım edecek ve babaanneme bakacak. Babaannemin otopsiye ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum, hastane beni zorladıkça bu fikir bana daha da sıcak gelmeye başladı. Babaannemin kalp krizi geçirme riski yok gibiydi. Bundan oldukça eminim."

"Herbert'ın da olmadığını düşünüyorduk. Kardiyologu onu buraya gelmeden bir ay önce muayene etmişti. Kocamın gayet iyi olduğunu, sağlıklı bir kalbi ve düşük kolesterolü olduğunu söylemişti."

"Kocanız neden kardiyologa muayene olmuştu?"

"Üç yıl önce hayvanları görmek üzere birlikte Afrika'ya gitmiştik. İkimiz de bir takım aşılar yaptırmak ve sıtmaya karşı ilaç almak zorundaydık. İlacın yan etkisiyle Herbert'ın kalp atışlarında bir düzensizlik oldu ama sonra kendiliğinden geçti."

"Yani kocanızın kalbi her açıdan normaldi," dedi Jennifer. "Eh, aynı şey babaannem için de geçerliydi. Küçükken, kendisine kalp çarpıntısı olduğunu söylerlermiş, o da kalbinde bir sorun olduğunu düşünürdü hep. Ben de onu UCLA Tıp Merkezi'ndeki en iyi kardiyologlardan birine muayene ettirmiştim. Doktor babaannemde açık damar kanalı adı verilen bir durumun söz konusu olduğunu söylemişti. Bu embriyonun ihtiyaç duyduğu ama sonradan kapanması gereken bir damarmış. Babaannemim bu damarı açık kalmış ama damar çoğunlukla sonradan kapanırmış. Ayrıca kocanızda olduğu gibi kalp atışlarında bir düzensizlik de vardı ama buna soğuk algınlığı yüzünden aldığı ilaçların neden olduğu kesinleşmiş, zaten bu sorun da bir süre sonra tamamen geçmişti. Kalbi oldukça normaldi ve yaşına göre mükemmel sayılırdı. Kocanız ve babaannem gibi böylesine sağlıklı kalp geçmişine sahip iki insan söz konusu olduğunda, paranoyaklaşmamak elde değil doğrusu."

"Arkadaşınız Herbert'a da bir bakmak ister mi acaba?"

Garson kahve siparişlerini alıp masayı toplarken iki kadın hiç konuşmadan arkalarına yaslanıp sohbeti sindirdiler. Garson ayrılınca tekrar masaya doğru eğilip konuşmaya kaldıkları yerden devam ettiler. Jennifer, "Tabii, ondan kocanıza da bakmasını rica ederim. Harika bir insandır, aynı zamanda hem o hem kocası ünlü tıp müfettişleridirler. New York'ta birlikte çalışıyorlar," dedikten sonra duraladı. "Kocanızın durumunu ne zaman öğrendiniz?"

Lucinda, "İşin en garip tarafı da buydu," dedi. "Uykudayken telefonum çaldı. Arayan New York'tan bir aile dostumdu. Adam Herbert için başsağlığı dileklerini iletmek için arıyormuş. Sorun şu ki, ben o an hiçbir şeyden haberdar değildim.

Herbert'ın, üç saat önce onu hastanede bıraktığım haliyle gayet iyi olduğunu sanıyordum." Lucinda durdu, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken dudakları titriyordu. Sonunda duyulacak kadar sesli biçimde içini çekip gözlerini kuruladı. Jennifer'a baktı, gülümsemeye çalışıp özür diledi.

Jennifer, "Özür dileyecek bir şey yok," dedi. Aslında Lucinda'yı zorladığı için biraz suçluluk duyuyordu. Ancak iki olay arasındaki benzerliklerin gitgide artmaya başladığı da bir gerçekti. "İyi misiniz?" diye sordu Jennifer. Bir an gerçekte ne yaptığının bilincinde olmaksızın, uzanıp destek verdiğini göstermek amacıyla Lucinda'nın bileğini tuttu. Bu girişim Jennifer'ı bile şaşırttı. Kadını çok az tanıyordu ama ona dokunmuştu. Elini geri çekerken, "Belki konuyu değiştirsek iyi olacak," dedi.

"Hayır, sorun değil. Aslında konuşmak istiyorum. Yukarıda odamdayken sürekli bu olayı düşünüyordum ama bana bir yardımı olmuyordu. Konuşmak iyi geliyor."

"Peki New York'tan arayan arkadaşınızla konuştuktan sonra ne yaptınız?"

"Afallamıştım tabii. Ona bunu nereden duyduğunu sordum. CNN'de, sağlık turizmi haberleri sunulurken duymuş. Düşünebiliyor musun?"

Jennifer'ın ağzı açık kaldı. Lucinda'nın arkadaşının yaşadığı şeyi, aynı anda olmasa da, o da yaşamıştı.

Kırılgan duygularını kontrol altına almakta ustalaşan Lucinda, "Neyse," dedi, "ben arkadaşıma Herbert'ın iyi olduğu konusunda ısrar ederken, telefonumun ikinci hattı çalmaya başladı. Arkadaşımdan bir dakika hatta kalmasını isteyerek diğer tuşa bastım. Hastaneden arıyorlarmış, servis koordinatörümüz Herbert'ın gerçekten öldüğünü bildirmek için aramış."

Lucinda yine duraladı. Artık gözyaşı dökmüyor, derin nefes alıyordu.

Jennifer, "Acele etmeyin," dedi.

Lucinda başını sallarken, garson bir kahve daha arzu edip

etmediklerini sormak için masaya geldi. Tamamen özel konuşmaya dalmış iki kadın da garsona istemediklerini söylediler.

"Kocamın öldüğünü CNN'in benden önce öğrenmiş olması korkunç bir şeydi. Ama o an hiçbir şey söylemedim. Aldığım haber yüzünden yıkılmıştım. Kashmira Varini'ye hemen hastaneye geleceğimi söyleyebildim sadece."

Jennifer elini kaldırıp, "Bir dakika!" dedi. "Servis koordinatörünüzün adı Kashmira Varini mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Yakından tanıdığımı söyleyemem ama tanıştım. Babaannemin servis koordinatörü de oydu. İşler gittikçe garipleşmeye başladı. Bu sabah ona kocanızın ölümü hakkında soru sorduğumda, bana haberi olmadığını söylemişti."

"Kesinlikle haberi vardı. Dün akşam hastanede gördüğüm kadın oydu."

Jennifer, "Vay canına," diyebildi. "Kadının pek güvenilir olmadığına dair bir hisse kapılmıştım zaten ama gerçeği kolayca öğrenebileceğim bir konuda bana neden yalan söylemiş olsun ki?"

"Evet, çok anlamsız."

"Size tek bir şey söyleyebilirim. Bu öğleden sonra onu görünce bunu ona hemen soracağım. Çok gülünç bir şey bu. Ne yani, yüzümüze baka baka yalan söyleyebileceği birer çocuk olarak mı görüyor bizi?"

"Belki güvenlik açısından buna gerek duymuşlardır."

Jennifer, "Kıçımı yesinler!" dedi, sonra utandı. "Ağzımı bozduğum için özür dilerim. Bu iş beni gittikçe öfkelendirmeye başladı da."

"Özür dilemene gerek yok. Ne de olsa iki erkek çocuk yetiştirdim."

"Olabilir ama birçok insan kadınlara aynı hoşgörüyü göstermiyor. Neyse, CNN olayına geri dönersek... Buna çok benzer bir şey de benim başıma geldi." Jennifer babaannesinin ölüm haberini CNN'den nasıl duyduğunu ve bunun üzerine babaannesi-

nin durumunu kesin olarak öğrenmek için her şeyi organize eden sağlık hizmeti veren şirketle, hastaneyi aradığını anlattı. Babaannesinin gerçekten öldüğünü, ancak tüm bu görüşmelerden sonra kendisini arayan Bayan Varini'den öğrendiğini açıkladı.

"Çok garip! Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde kimsenin kimseden haberi yokmuş gibi görünüyor."

Jennifer, "İşin aslı bundan daha mı kötü yoksa, diye merak ediyorum," diye karşılık verdi.

"Ne gibi?"

Jennifer gülümsedi, başını iki yana sallayıp aynı anda omuzlarını silkti. "En ufak bir fikrim bile yok. Tabii yaşadığımız büyük üzüntü yüzünden paranoyakça davranıyor olabiliriz. En iyi dostumu, annemi, babaannemi aynı anda kaybetmenin verdiği şokla, doğru dürüst düşünemediğimi en başta ben itiraf edebilirim. Hepsinden öte, uzun uçak yolculuğundan sonra zaman farkından doğan yorgunluğun çocuklara has bir şey olmadığını öğrendim. Aşırı yorgunum ama uyuyamıyorum. Çok sağlıklı düşünemiyor da olabilirim. Belki isteğe bağlı bu tür ameliyatların ertesinde yaşanan ölümler Kraliçe Viktorya Hastanesi için öylesine sıradışı olaylardır ki, adamlar altından nasıl kalkacaklarını bilemiyor olabilirler. Ayrıca bir morg bile yapmamışlar."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Dostum Laurie Montgomery'nin buraya gelmesi için dua ediyorum. Gelmezse, ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bu arada, öğleden sonra hastaneye geri döneceğim. Bayan Varini'ye bana neden yalan söylediğini soracak ve o ana dek hâlâ net biçimde anlamamışlarsa, kimsenin babaanneme el sürmemesini çok açık biçimde bir kez daha anlatacağım. Ya siz? Bu akşam yemeğini beraber yemeye ne dersiniz?"

"Çok düşüncelisin. Bunu daha sonra bildirsem olur mu? Kendimi nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

"Ne zaman isterseniz haber verin. Yiyeceksek, muhtemelen erken bir saatte olur. Herhalde o saate kadar pilim biter ve on iki saat boyunca uyurum. Peki hastaneyle ilgili olarak ne yapmayı

düşünüyorsunuz? Çocuklarınızın buraya gelmelerini ve kararı onların almalarını mı bekleyeceksiniz?"

"Aynen öyle yapacağım."

"Belki dostumuz Bayan Varini'yi arayıp, bir yanlış anlaşılmaya izin vermemesini ve izniniz olmadan bir şey yapmamasını söyleseniz iyi olur. Vefat eden kişinin yakınları o büyük üzüntüyü yaşarlarken, onları zorlamak kolaydır. İşin ilginç tarafı, bu tür durumlarda otopsinin yapılması gündeme gelir, yapılmaması değil."

"Sanırım tavsiyene uyacağım. Dün akşam kendimde değildim."

Jennifer, "Yemeğiniz bitti mi?" diye sordu. "Ben hastaneye geri dönüyorum. Elçiliğe de gidecektim ama sanırım erteleyeceğim. Servis koordinatörüne sormak istediğim birkaç soru var, mesela bana neden yalan söylediği gibi... Şaşırtıcı bir şeyler öğrenirsem size haber veririm."

İki kadın hesaplarını ayrı ayrı ödedikten sonra ayağa kalkarken, birkaç komi seferber olup sandalyelerini çektiler. Restoran tamamen doluydu, masa bekleyen insanların arasından zikzak çizerek ilerlemek zorunda kaldılar. Lobiye çıktıklarında vedalaşıp sonra haberleşmeye söz verdiler. Tam ayrılıyorlardı ki, Jennifer'ın aklına bir şey geldi. "Mümkünse olayın CNN bağlantısını da araştıracağım. Size zahmet olmazsa New York'taki arkadaşınızdan, kocanızın haberini New York saatiyle tam olarak kaçta duyduğunu öğrenebilir misiniz?"

"Memnuniyetle. Zaten onu aramayı düşünüyordum. Haberi veren kişi olmaktan ötürü kendini çok kötü hissettiğini biliyorum."

Yine ayrılacaklardı ki, bu kez Lucinda, "Kendimi odamdan dışarı atmam için beni cesaretlendirdiğin için sağ ol. Galiba böylesi çok daha sağlıklı oldu. Artık kendi başıma kalmamaya gayret edeceğim," dedi.

Jennifer, "Benim için zevkti," diye cevap verdi. Şoföre haber vermek üzere telefonu elinde hazır bekliyordu.

Bölüm **14**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 13.42
Yeni Delhi, Hindistan

Şoför, "Ne kadar kalacaksınız hanımefendi?" diye sorarken arabadan inmesi için Jennifer'a kapıyı tutuyordu. Jennifer otelden hastaneye giderken yolda yirmi dakika boyunca uyumayı başarmıştı ama şimdi yola çıkmadan öncesine kıyasla kendini belirgin biçimde daha kötü hissediyordu. Yine de Kashmira Varini'yle konuşmak niyetindeydi.

Jennifer başını kaldırıp hastaneye bakarken, "Emin değilim," dedi. O an aklına, babaannesinin odasının bulunduğu dördüncü kata çıkıp kendisiyle ilgilenen gündüz hemşiresini bulmak geldi. "Ama çok uzun sürmez, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Şoför yolun aşağısını işaret ederek, "Burada beklemeye çalışacağım," dedi, "ama görevli beklememe izin vermezse, beni cep telefonumdan aramanız gerekecek."

"Sorun değil," dedi Jennifer.

Hastaneyi daha önceki ziyaretinde olduğu gibi, iki kapı görevlisi Jennifer hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Hava sabaha kıyasla sıcak olduğundan, içerisi daha serinmiş gibi hissediliyordu. Anladığı kadarıyla bunun nedeni aşırı çalışan klimalardı.

O sırada lobide kırk, elli kadar insan vardı, hepsi de orta üst sınıfa mensup Hintli veya hali vakti yerinde yabancılardı. Kabul masasının yanında bazıları tekerlekli sandalyede, müstakbel

hastalar bekliyordu. Hastaların hastaneye kabul işlemlerini yürütmekte olan hastane görevlileri ne yaptıklarını çok iyi biliyor görünüyorlardı. Kahve dükkânına göz atan Jennifer, içerisinin tamamen dolu olduğunu, insanların ayakta masa beklediklerini gördü.

Jennifer daha önce hastanede bulunmanın verdiği güvenle, asansöre doğru yönelmekte en ufak bir tereddüt bile yaşamadı. Binince, dördüncü kat düğmesinin basılı olup olmadığını kontrol edip kalabalığa karıştı.

Hastaların bulunduğu kat, görebildiği kadarıyla en güzel kattı. Zemin, sesi emen, çok kaliteli, çekici renklerde endüstriyel bir halıyla kaplanmış, ileri teknoloji ürünü, akustik tavan ve sesi körelten özel bir materyalden yapılmış duvarlarla bütünleşmişti. Etrafta neredeyse hiç ses yok gibiydi. Hemşirelerin bulunduğu bölüme yürüyen Jennifer'ın arkasından geçip giden, ağzına kadar dolu büyük yemek arabasının bile çok az sesi duyulmuştu.

Ameliyattan yeni çıkmış birkaç hasta vardı, yani kat görevlisi dahil herkes meşguldü. Dünyanın bir ucundaki gelişmekte olan bir ülkeye gelmiş olsa da, katın yönetilme prensiplerinin UCLA Tıp Merkezi'nde uygulanan prensiplerle ne denli benzeştiğini görmek Jennifer'ı oldukça etkiledi.

Ameliyattan çıkan hastalar çok kısa bir süre içinde odalarına yerleştiriliyor, ihtiyaçları karşılanıp yakınlarının kendilerine eşlik etmesi sağlanıyordu. Çevrede yaşanan telaş, başladığı gibi aniden sona ermişti. İşte ancak o zaman, isim kartında sadece 'Kamna' yazan kat görevlisi Jennifer'ı fark edebildi. Kadın, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Jennifer, "Sanırım edebilirsiniz," diye karşılık verdi. Kamna'nın bir ad mı yoksa, yetkili anlamına mı geldiğini merak ediyordu. "Adım Jennifer Hernandez, Maria Hernandez'in torunuyum. Kendisi bu katta kalıyordu galiba."

Kamna, "Haklısınız," dedi. "Kırk sekiz numaralı odada kalıyordu... Ah, çok üzgünüm."

"Ben de. Burada yaygın bir sorun mudur bu?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Yani burada ölüm vakalarına sık rastlanır mı?"

Kamna, Jennifer'dan yumruk yemişçesine silkinirken, bilgisayar terminallerinden birini kullanmakta olan bir başka hemşirenin başı da, yüzünde şok ifadesiyle şöyle bir havaya kalktı.

"Hayır, çok ender olan bir şeydir," dedi Kamna.

"Ama dün akşam yaklaşık aynı saatlerde bir vaka daha yaşanmış. İki vaka art arda yani."

Kamna sinirli bir tavırla, "Doğru," dedi. Destek almak ümidiyle diğer hemşireye bakıyordu.

Kadın, "Ben Hemşire Kumar," dedi. "Bu katın başhemşiresiyim. Yardımcı olabilir miyim?"

"Babaannemle kim ilgilendiyse, onunla görüşmek istiyorum."

"Aslında onunla iki kişi ilgilenmişti. Önce yeni personelimiz Bayan Veena Chandra, sonra Bayan Chandra yeni olduğu için, onu denetlemek üzere kıdemli hemşire Shruti Aggrawal."

"Yani babaannemle doğrudan ilişki kuran hemşire Bayan Chandra'ydı."

"Evet. Her şey yolunda gidiyordu, kesinlikle hiçbir sorun yaşanmamıştı. Bayan Hernandez gayet iyi durumdaydı."

"Bayan Chandra şu an müsait mi?"

Hemşire Kumar Jennifer'a dikkatle bakarken bir an duraksadı, belki onun intikam almak üzere hastaneye gelmiş, dengesiz biri olabileceği endişesini taşıyordu. Bayan Hernandez'in vefatından herkesin haberi olmuştu. Ama Jennifer sonunda sınavdan geçmiş olacak ki, "Tabii hemen bakalım. Müsaitse sizinle görüşmesini sağlarım," dedi.

"Çok iyi," dedi Jennifer.

Hemşire Kumar ayağa kalktı, koridorda yürüdü ve bir an arkasına dönüp Jennifer'a şöyle bir baktıktan sonra hastaların yattığı odalardan birine girip gözden kayboldu.

Jennifer Kamna'ya baktı. Kadının kılı bile kımıldamadı, belli ki Jennifer'ın niyetinin ne olduğu konusunda hâlâ şüphele-

ri vardı. Jennifer her an kaçmaya hazır bir tavşan gibi görünen görevliyi sakinleştirmek niyetiyle gülümsedi. Kamna da buna Jennifer'ınkinden çok daha kısa süreli ve sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. Jennifer kadını rahatlatma fırsatını bulamadan, Hemşire Kumar'ın yanında genç bir hemşire olduğu halde hasta odasından çıktığını gördü. Jennifer gözlerini kırpıştırdı. Yeni işe alınmış hemşire, üniforması içinde bile bir güzellik kraliçesi veya bir film yıldızına, hatta daha da rahatsız edici biçimde, iç çamaşır defilelerine çıkan mankenlere benziyordu. Jennifer'ın kendini şişman hissetmesine neden olacak türden bir kadındı. Mükemmel bir vücudu ve fotojenik bir yüzü vardı.

Başhemşire, hemşire bölümüne gelir gelmez, "Bu Hemşire Veena Chandra," dedi. Aynı anda asansör katta durmuş ve içinden, Jennifer'ın aşağı katta gördüğü, üniformalı güvenlik görevlilerinden biri çıkmıştı. Görevli arka planda ağır ağır yürüyor gibi görünse de, Jennifer onu, gözden kaybolduğu sırada başhemşirenin çağırmış olduğuna dair bir hisse kapıldı.

Veena ellerini birleştirerek Jennifer'ı selamlayınca, Jennifer da onu taklit etmeye çalıştı. Veena kusursuz bronz teni ve Jennifer'ın büyüleyici bulduğu çarpıcı gözleriyle yakından daha da güzel görünüyordu. Sorun, sanki mahcupmuş veya Jennifer'ın karşısında bulunmaktan dolayı sıkılıyormuş gibi, kadının bir an olsun Jennifer'la göz göze gelmekten kaçınıyor olmasıydı.

"Ben Jennifer. Bayan Hernandez'in torunuyum."

"Evet, Hemşire Kumar sizden söz etti."

"Size birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı?"

Veena bakışlarını şüpheli bir tavırla başhemşireye yöneltti, kadından sorun yok dercesine bir işaret alınca, "Buyurun," dedi.

Jennifer modern bir kanepeyle, iki iskemlenin bulunduğu küçük oturma alanını işaret ederek, "Pencerenin yanındaki şu iskemlelere otursak daha iyi olur," dedi. Jennifer heykel gibi durmuş, her söze kulak kabartmakta olan hemşire bölümündeki görevli ve başhemşirenin varlığından rahatsız olmuştu.

Veena yine Başhemşire Kumar'a bakınca Jennifer'ın aklı karıştı. Yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ettiği kadın, on iki yaşındaymış gibi hareket ediyor, kendisiyle oturup konuşmaktansa, başka herhangi bir yerde olmayı istermişçesine davranıyordu.

Hemşire Kumar omuzlarını silkip oturma alanına doğru bir işaret yaptı.

Oturacakları yere doğru yürürlerken Jennifer, "Umarım sizi huzursuz etmiyorumdur," dedi Veena'ya. "Öldüğünü duyduğumda, babaannemin Hindistan'da olduğunu bile bilmiyordum. Anlayacağınız ölümü beni çok üzdü ve nedenini anlamaya çalışıyorum."

Veena gergin bir tavırla, "Hayır, beni huzursuz etmiyorsunuz," diye karşılık verdi. "Ben gayet iyiyim." Bir an için Maria Hernandez'in çarpılmış yüzü Veena'nın gözünün önünde beliriverdi.

Jennifer boşuna bir çabayla kadınla sürekli bir göz teması sağlamaya çalışırken, "Çok huzursuz görünüyorsunuz," dedi.

"Belki bana kızgınsınızdır diye korktuğumdandır."

Jennifer elinden olmadan hafifçe güldü. "Size neden kızgın olayım ki? Siz babaanneme yardım ettiniz. Tanrım, hayır, tam tersine size müteşekkirim."

Veena başını sallasa da, ikna olmuş gibi görünmese de, gözlerini eskisi gibi kaçırmıyordu.

"Sizden sadece onun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Babaannem mutlu mu görünüyordu? Çok acı çekti mi?"

"Babaanneniz gayet iyiydi. Hiç acı çekmiyordu. Hatta sizden bahsetti. Doktor olacağınızdan söz etti."

Jennifer, "Doğru," dedi. Pek şaşırmamıştı. Babaannesi geldiği noktadan dolayı Jennifer'dan olağanüstü gurur duyar, kendisine kulak veren herkese, Jennifer'ı utandıracak derecede böbürlenirdi. Jennifer Veena'ya başka ne soracağını düşündü. Baştan pek hazırlıklı gelmemişti. "Kalp krizi geçirdikten sonra Maria'yı bulan siz miydiniz?"

Veena, "Hayır!" dedi, oldukça ateşli bir biçimde. "Hayır,

hayır," diye tekrarladı. "Bayan Hernandez gece vardiyasında öldü. Ben gündüzleri çalışırım. Üç otuzda işim biter. Ben o sırada evdeydim. Ben bir aydır buradayım. Bir amirle birlikte gündüzleri çalışıyorum."

Jennifer gerçekte yaşıtı olan genç hemşireye baktı. Kadınla sanki aynı dalga boyunda değillermişçesine ters giden bir şeyler olduğu konusunda hisse kapılıyor, bu histen bir türlü kurtulamıyordu. "Size birkaç kişisel soru sorabilir miyim?"

Veena tereddütlü bir tavırla başını salladı.

"Hemşire okulundan yeni mi mezun oldunuz?"

Veena başını sallayarak, "Yaklaşık üç ay önce," dedi.

"Babaannem, ölümüne tanık olduğunuz ilk hastanız mıydı?"

Veena bir kez daha başını sallayarak, "Evet, öyle," dedi. "İlk özel hastamdı."

"Üzüldüm. Doktor, hemşire, hatta tıp öğrencisi bile olsanız, böyle bir durumla karşılaşmak hiçbir zaman kolay değildir. Size karşı kesinlikle öfke duymuyorum. Belki kadere karşı ama size değil. Dindar mısınız bilmem ama öyleyseniz, dininiz size bu konuda rahatlamanızı sağlayacak yollar gösteriyor mu? Yani, böyle bir hayatı yaşamak belli ki babaannemin karmasıymış, belki sonraki yaşamında bu kadar çalışmak zorunda kalmaz. Hayatı boyunca çok çalışmıştı. Hem de başkaları için... O gerçekten çok cömert bir insandı. Çok iyiydi."

Jennifer Veena'nın gözlerinin dolduğunu görünce, hemşirenin sıkıntısının kaynağını anladığını hissetti. Babaannesi, kadının gerçek hemşirelik hayatındaki ilk ölüm vakası, kesinlikle Jennifer'ın da dahil olduğu zorlu bir dönüm noktasıydı. "Elinizden geleni yapmış biri olarak siz de övgüyü hak ettiniz," diye devam etti. "Sizi huzursuz etmek gibi bir niyetim yok. Ama birkaç sorum daha olacak. Babaannemin ölümü hakkında bildiğiniz gerçekler neler? Yani, onu kim, hangi koşullar altında buldu? Bulduğunda saat kaçtı?"

Veena parmağıyla gözlerinin kenarını silerken, "Uyku ilacı

isteyip istemediğini sormak için odasına giren Theru Wadhwa bulmuş onu," dedi. "Gözlerinin açık olduğunu fark edene dek onun uykuda olduğunu sanmış. Babaanneniz sonuçta benim hastam olduğu için, dün akşam işe geldiğinde Theru'dan öğrendim bunları."

Jennifer, "Saat kaçmış, biliyor musunuz?" diye sordu. Genç kadının sırrını ortaya çıkarmış ve konuyu açmış olmaktan dolayı Veena'nın artık rahatlamasını bekliyordu. Ama genç hemşire hiç de öyle görünmüyordu. Hatta daha da huzursuzlanmış gibiydi. Elleri kucağında, birbiriyle didişiyordu adeta.

"On buçuk civarında."

"Onu bulan hemşireyle doğrudan konuştuğunuza göre, size babaannemin nasıl göründüğünü tarif etti mi?" Yani ölümü kolay olmuş gibi, sakin mi görünüyormuş? Bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Odanın ışıklarını açtığında babaannenizin morarmış göründüğünü söyledi, hemen yardım çağırmış."

"Yani babaannemi tekrar hayata döndürmeye çalışmışlar, öyle mi?"

"Kısa bir süreliğine, evet. Hemşire, babaannenizin öldüğünün çok açıkça belli olduğunu söyledi. Kalp aktivitesi söz konusu değilmiş, vücudu soğumuş ve hafifçe katılaşmaya bile başlamış."

"Çoktan ölmüş demek. Ya morarmalar? Hemşire grilikten mi, yoksa gerçek morarmadan mı söz etti?"

Veena düşünüyormuş gibi görünüyordu. Birbiriyle didişen elleri şimdi oturduğu iskemlenin kenarlarını sıkıca kavramış durumdaydı. "Sanırım gerçek morarmadan söz ediyordu."

"Siyanoz morluğu gibi mi?"

"Galiba. Ben öyle anladım."

"Kalp krizi geçirmiş biri için oldukça garip bir durum."

Veena, "Öyle mi?" diye sordu. Bir nedenden dolayı şaşırmış gibiydi.

"Tüm vücudu mu morarmış, yoksa sadece dudakları ve parmak uçları mı?"

"Bilmiyorum. Galiba tüm vücudu."

Jennifer hemen konuyu değiştirerek, "Ya Bay Benfatti?" diye sordu. Birden aklına ölüm meleği diye anılan kişilere ait hikâyeler gelmişti. Bunlar hastane çalışanları içinden çıkan seri katillerdi, olaydan sonra kurbanlarını 'bulan' kişiler bunlar oluyor, bazen de kurbanlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Veena irkilmiş halde, "Bay Benfatti'ye ne olmuş?" diye sordu.

Jennifer, "Geçen gece olduğu gibi onu da hemşire Wad bilmem kim mi buldu?" diye sordu. Cevabın hayır olacağını biliyordu ama yine de sormak zorundaydı.

Veena, "Hayır," diye atıldı. "Bay Benfatti bu katta kalmıyordu. Üçüncü kattaydı. Onu kimin bulduğunu bilmiyorum."

Jennifer'ın arkasından biri, "Bayan Hernandez!" diye seslendi. Bir an irkilen Jennifer arkasını dönüp baktı. Bu, hemşire bölümünden kendisine doğru gelmekte olan Başhemşire Kumar'dı.

"Bayan Chandra maalesef hastasının yanına dönmek zorunda. Burada olduğunuzu bildirmek için Kashmira Varini'yi aradım. Size bürosuna gelmenizi söylememi rica etti. Nerede olduğunu biliyormuşsunuz. Başka sorularınız varsa, eminim kendisi cevaplayacaktır." Hemşire Kumar Veena'ya işine geri dönmesi için işaret etti.

Jennifer ve Veena birlikte ayağa kalktılar.

Jennifer, "Çok teşekkür ederim," dedi. Elini uzatıp kadının elini sıktı, buz gibi olduğunu anladığında çok şaşırdı.

Veena tereddütlü bir ifadeyle, "Bir şey değil," dedi. Şimdi utangaç kız tavırlarına geri dönmüştü. Gözleri bilinç dışı bir hareketle iki kadın arasında gidip geliyordu. "Ben işime geri döneyim."

Jennifer Veena'nın uzaklaşmasını izlerken, böylesine bir vücuda sahip olmak için ne kadar az yemek yemesi ve spor yapması gerektiğini düşünüp kederlendi. Sonra dikkatini Başhemşire

Kumar'a yönelterek, "Ne güzel bir kadın," diye itirafta bulundu.

Hemşire Kumar, "Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu, sertçe. "Bayan Varini'nin bürosunun yerini biliyorsunuz sanırım."

"Biliyorum," dedi Jennifer. "Onunla konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Hemşire Kumar, "Rica ederim," dedi ama hemen ardından topuklarının üstünde dönerek hemşire bölümüne doğru yürümeye başladı.

Terslendiğini hisseden Jennifer asansöre yöneldi. Bir an babaannesinin kaldığı odayı görmek geçti aklından ama sonra fikrini değiştirdi. Odanın gelir düzeyi yüksek hastalar için yapılmış, sıradan bir hastane odası olduğunu biliyordu. Gelen asansöre binerken, biraz önce kata çıkan güvenlik görevlisinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Kendisine şüpheyle baktıkları açıktı.

Asansör inerken Jennifer işe yeni girmiş hemşireyle aralarında geçen konuşmayı düşündü. Babaannesinin ölümünün etkisinden hâlâ kurtulamamış kadından etkilenmişti. Hemşire ne de olsa birkaç gün boyunca, günde birkaç saatini onunla birlikte geçirmiş olmalıydı. Tabii konuşmanın en ilginç bölümü babaannesinin farz edilen siyanozuydu. Bir an gözlerini yuman Jennifer, fizyoloji dersinde öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Tüm vücuda yayılmış siyanoza, ne tür bir kalp krizinin yol açabileceğinin bilimsel açıklamasını bulmayı denedi. Ama başarılı olamadı. Aklına gelen tek şey yemek yerken boğulmaydı. Babaannesinin iyi çalışan kalbi göz önüne alındığında, tüm vücuduna siyanoz yayılması için ciğerlerinin görevini yapmıyor olması gerekirdi.

Jennifer gözlerini açtı. Bu tür bir düşünce akla boğulmayı getiriyordu. Biri babaannesini boğmuş, bu da tüm vücuda yayılmış siyanoza yol açmış olabilirdi. Ancak bu fikri derhal aklında uzaklaştırdı Jennifer. Bu denli paranoyaklaşmaya başladığına kendisi de inanamıyordu. Bir an utandığını hissetti. Kimsenin babaannesini boğmadığını adı gibi biliyordu.

Asansör lobide durunca Jennifer dahil hemen herkes indi. Jennifer bir an kapıyı açık tutan güvenlik görevlisiyle göz göze geldiğinde, "Teşekkür ederim," dedi. Kendisine hitap edilmesinden dolayı şaşıran güvenlik görevlisi bu nezakete karşılık vermedi.

Jennifer hiç zaman kaybetmeden mermer masaya yönelip çevresinden dolaştı ve Kashmira Varini'nin açık kapısına doğru yürüdü. Kapı pervazına tıklatınca, masasında oturmuş form doldurmakta olan Kashmira, "Girin lütfen," diye karşılık verip başını kaldırdı. Jennifer'ın geldiğini görünce ayağa kalktı ve onu her zamanki gibi selamladı. Jennifer başını hafifçe eğerek karşılık verdi sadece. Kashmira oturmasını işaret edince Jennifer itaatkâr biçimde oturdu ve kadına baktı.

Kashmira, "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi. "Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir."

"Gözümü bile kırpmadım."

"Oh!" diyen Kashmira, belli ki güzel temennisine karşılık daha olumlu bir tepki bekliyor, bu sabah aralarında bodrum katında geçen konuşmaya göre daha iyi niyetli, daha hoş bir konuşma başlatmayı umuyordu anlaşılan. "Bir şeyler yediniz mi? Size bir sandviç veya salata ısmarlayabilirim."

"Öğle yemeği yedim, teşekkür ederim."

"Elçilikteki danışmanla görüştünüz mü?"

Jennifer, "Hayır," dedi ve ekledi: "Bayan Varini..."

"Lütfen, bana Kashmira diye hitap edin."

"Peki Kashmira. Sanırım anlaşacağız. Bu sabah size Bay Benfatti hakkında bir soru sormuştum. Ama siz bana yalan söylediniz. Bana Bay Benfatti hakkında hiçbir şey bilmediğinizi ifade ettiniz. Sonra ben onun servis koordinatörü olduğunuzu öğrendim. Ne diyorsunuz?"

Kashmira bir an söyleyeceklerini tarttı, konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Bunun için sizden özür dilerim. Yaşadığım hayal kırıklığının neticesinde öyle davrandım. Babaanneniz hakkında verilmesi gereken acil karar dışında başka bir

konuya odaklanmanızı istemedim, ki kararın verilmesinin bu kadar zor olduğunu sanmıyorum. Bizim başka hastalar hakkında konuşmadığımızı biliyorsunuzdur eminim. Size verdiğim cevabın dışında başka bir şey söylememem gerekirdi zaten. Size öfkelendiğimi de itiraf etmeliyim, hâlâ biraz öyle hissediyorum. Biraz önce Lucinda Benfatti'den bir telefon geldi, ona çocukları buraya gelene dek kararını bekletmesini özellikle tavsiye ettiğinizi söyledi. Onun aklından daha önce böyle bir düşünce geçtiğini biliyorum ama ilk şoku üzerinden attıktan sonra, naaşa gerektiği gibi bakılması için oğulları yola çıkmadan önce ne yönde hareket etmeyi tercih edeceğine dair bir karara varmasını umuyordum. Geçmişte hep böyle olmuştu. Daha önce hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştık."

"Naaşa gerektiği gibi muamele edilmesinin, burada genel bir sorun olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kashmira sert bir tavırla, "Tam tersine," dedi "Söylemediğim şeyleri söylemişim muamelesi yapmayın lütfen."

Kadının üstüne biraz fazla gelmekten korkan Jennifer, "Tamam, peki," dedi. "Özrünüz için teşekkür ederim, özrünüzü kabul ediyorum. Aslında yaptığınız açıklamadan etkilendim. Nasıl bir açıklama getireceğinizi merak ediyordum çünkü yaptıklarınızın bir açıklaması olduğunu sanmıyordum."

"Babaannenizin olayı aklımı tamamen başımdan almış durumda."

Jennifer, "En azından bir konuda anlaştığımızı görmek çok güzel," diye geveledi.

"Pardon?"

Jennifer, "Boş verin," dedi. "Kötü bir espri yapıyordum. Ama görmek istediğim bir şey var. Babaannemin ölüm sertifikasını görmek istiyorum."

"Neden peki?"

"Sertifikada ölüm sebebi olarak ne yazdığını görmek istiyorum."

"Söylemiştim ya, kalp krizi."

"Ben yine de görmek istiyorum. Sertifika sizde mi, fotokopisi de olur."

"Aslı bende. Ana dosyanın içinde."

"Görebilir miyim? Zaten bir kopyasını almak zorunda kalacaktım. Devlet sırrı değil nasılsa."

Kashmira bir an düşündü, sonra omuzlarını silkip kendini oturduğu iskemleyle birlikte bir sıra dolabın yanına itti. Çekmecelerden birini çekip etiketleri taradı ve sonunda içinden bir dosya çıkardı. Dosyayı açıp Hintlilere özgü gibi görünen bir belgeyi çıkardı. Masaya geri dönerek belgeyi Jennifer'a uzattı.

Jennifer belgeyi aldı, üstünde babaannesinin adını görünce kalbine bıçak saplanmış gibi hissetti. Belge Hintçe ve İngilizce yazılmış olduğundan anlamakta zorluk çekmiyordu. Kaydı inceledi, ölüm nedeni olarak kalp krizi, ölüm zamanı olarak da 15 Ekim 2007, akşam on otuz yazıyordu. Jennifer bu bilgileri hafızasına kaydedip belgeyi Kashmira'ya geri verdi. Servis koordinatörü de belgeyi olması gereken yere, dosyaya, dosyayı da dolaptaki yerine kaldırdı.

İskemlesini masasına itip geri gelen Kashmira Jennifer'ı şöyle bir süzdü. "Şimdi!... Artık her şey söylenip yapıldığına göre, naaşın tahnit edilmesi veya yakılması kararını bana bildirmeye hazır mısınız?"

Jennifer başını iki yana salladı. "Bu aralar benim de pek doğru düşünebildiğim söylenemez. Ama bir ümidim var. Babaannem şimdi adli tıp patalogu olarak görev yapan bir kadına bakıcılık yapmıştı. Onunla konuştum, buraya gelmek üzere yola çıktı. Sanırım varması yarın geceyi bulur. Vereceğim karar konusunda ona ve kendisi gibi tıp müfettişi olan kocasına danışacağım."

"Adli tıp patalogu olsun veya olmasın, hiçbir şey fark etmeyecek, bunu size hatırlatmak isterim. Otopsi söz konusu olamaz. Buna izin verilmedi ve verilmeyecek."

"Belki öyle, belki değil. En azından yanımda birilerinin olduğunu hissedeceğim. Çok sağlıklı düşünemediğimi biliyorum. Çok yorgunum ama bir yandan da uyuyamıyorum."

"İsterseniz size uyku ilacı temin edebilirim."

Jennifer, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Siz bana babaannemin hastane kayıtlarını verin yeter."

"Bunu halledebilirim ama yirmi dört saat alabilir."

"Her neyse! Ayrıca baş cerrahla görüşmek istiyorum."

"Kendisi çok meşgul, sormak istediğiniz özel sorular varsa bir kâğıda yazın, ben cevaplanmasını sağlamaya çalışırım."

"Ya yanlış tedavi veya tedavide ihmal gibi bir durum söz konusuysa?"

"Yabancı hastalar için böyle bir şeyden dolayı hak iddia etmek söz konusu değildir, üzgünüm."

"Bana çok yardımcı olduğunuzu söyleyemeyeceğim."

"Dinleyin Bayan Hernandez. Bizimle işbirliği yapmaya yanaşsanız, size ne denli yardımcı olacağımızı o zaman görürsünüz."

Jennifer ayağa kalktı.

"Gerçekten," dedi Kashmira. "Uyumanıza yardımcı olacak bir şeyler bulabilirim. Belki iyice dinlendikten sonra daha sağlıklı düşünebilir ve bir karara varmak zorunda olduğunuzu anlarsınız. Babaanneniz o soğutucunun içinde kalamaz."

"Bunu biliyorum,"dedi Jennifer. "Naaşı neden şehir morguna nakletmiyorsunuz?"

"Bu olanaksız. Ülkemizde kamuya açık morglar, anlaşılması güç ve karışık bürokrasi yüzünden korkunç bir durumdalar. Morglar İçişleri Bakanlığı tarafından idare ediliyor, olması gerektiği gibi Sağlık Bakanlığı tarafından değil. İçişleri Bakanlığı da yeterli fon ayırmadığı morglara yeterli ilgiyi göstermiyor. Bazılarının soğutucusu bile yok, bazıları da periyodik olarak böyle bir olanağa sahip oluyor ve cesetler genelde çürüyor. Dürüst olmak gerekirse, medyada yaratabileceği olası olumsuz sonuçları göz önüne alırsak, babaannenizin naaşının başına böyle bir şey gelmesine izin veremeyiz. Biz size yardımcı olmaya çalışıyoruz. Lütfen siz de bize yardımcı olun!"

Jennifer aniden dengesinin kaybolduğunu hissetti ve düş-

memek için çaba gösterdi. Kraliçe Viktorya Hastanesi hâlâ düşünceli bir tavır takınmaktan uzak olsa da, karar vermesi konusunda kendisini zorlamaktan vazgeçip ricacı olma konumuna gelmişti. "Ben otele geri dönüyorum," diyebildi Jennifer. "Dinlenmeliyim."

Kashmira, "Evet, gidip iyi bir uyku çekin," dedi. O da ayağa kalktı ve ellerini birleştirip başıyla Jennifer'ı selamladı.

Jennifer bir düzine hastanın daha hastaneye kabul işlemlerinin yapıldığı kalabalık lobiye daldı. Ön taraftaki cam duvara gidip, hastane yolundaki küçük dönemeçte şoföre ve arabaya bakındı. Şoförü göremeyince cebinden cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı.

Bölüm **15**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 14.55
Yeni Delhi, Hindistan

Kashmira Jennifer'ın lobideki karmaşanın içinden yolunu bulmasını izledi. Daha önce bir hasta yakınının kendisini böylesine çileden çıkardığı görülmüş bir şey değildi. Kadınla Hindistan'a gelmesi konusunu konuşurken, Maria Hernandez'in naaşının nasıl elden çıkarılacağı sorununun aslen sona erdiği düşüncesi içindeyken, şimdi sorun bir değil, iki adli tıp müfettişinin olaya dahil olmasıyla bir başka önemli ve acil boyut kazanmıştı. Kashmira, müdür Rajish Bhurgava'nın bu durumdan pek hoşnut kalmayacağını çok iyi biliyordu.

Jennifer lobiden çıkar çıkmaz Kashmira bürosundan çıkıp Rajish'in koridorun sonunda, köşede yer alan bürosuna doğru yürüdü.

Rajish'in özel sekreterine, "Müsait mi?" diye sordu.

Sekreter, "Sanırım," diye cevap verdi. "Ama keyfi pek yerinde sayılmaz." Dahili haberleşme cihazını kullanarak müdürün durumunu kontrol etti, sonra dış hattan gelen telefonu alırken Kashmira'ya içeriye girmesi için eliyle işaret etti.

Rajish telefon görüşmesi yapmadığı zamanlarda bir dizi belgeyi okuyor ve kötü el yazısıyla imzasını atıyordu. Gece işe geldiğinde giydiği kovboy kıyafetinden farklı olarak şimdi üstünde takım elbise vardı, beyaz gömlek giymiş Gucci kravat takmıştı.

Kashmira bürosunun kapısını kapatıp masasına yaklaşırken, "Kadın öğleden sonra geri döndü mü?" diye sordu. Kashmira öğle saatlerinde kendisini Jennifer'ın o sabah sergilediği inatçı tavır konusunda bilgilendirmiş ama konuşmasının sonunda kadının biraz uykusunu aldıktan sonra daha makul davranacağını ümit ettiğini, bu konuda iyimser olduğunu söylemişti. Kashmira Jennifer'la yaptığı otopsi hakkındaki kısa görüşmeyi de aktarmıştı. Bu yeni bilgi, Rajish'in otopsinin hiçbir koşulda mümkün olamayacağı yorumunu yapmasına neden olmuştu. Rajish, ameliyat öncesi tespit edilmesi gereken patolojik bulguların ortaya çıkma riskini almanın, istediği en son şey olduğunu da eklemişti. Kashmira kendisine Jennifer'ın Benfatti'nin adını da ortaya attığından söz etmiş, bunun üzerine Rajish Jennifer'ın bu ölümden nasıl haberdar olduğunu sorgulamıştı. Kashmira ise bu konuda hiçbir fikri olmadığını itiraf etmişti. Sonuçta Rajish'in Jennifer Hernandez hakkında pek de iyi duygular beslemediği rahatlıkla söylenebilirdi.

Kashmira Rajish'in sorusuna karşılık olarak başını sallayarak, "Biraz önce ayrıldı," diye cevap verdi.

Rajish, "Eee?" diye atıldı. Kısa sürede yaşanan iki ölüm vakası yüzünden zor durumdaydı. Bir gece önce nüfuzlu Ramesh Srivastava tarafından bir kez daha çağrılmış ve kendisinden, daha hastane tarafından bilgilendirilmeden, CNN International'ın yeni bir ölüm vakasının yaşandığı haberini verdiği bilgisini almıştı. Yüksek makamdaki devlet görevlisi Rajish'i doğrudan tehdit etmemiş olsa da, olayda suçlu olduğu yönündeki iması yeterince rahatsız ediciydi.

"Korkarım durum daha da kötüleşiyor. Kadın şimdi de karar vermek için cuma gününü beklemek istediğini söyledi. Anlaşılan ölen kadın, daha sonra adli tıp patalogu olan bir kadının bakıcılığını yapmış. Kadın yarın akşam burada olacakmış."

Rajish elini alnına vurdu, baş ve işaret parmaklarıyla şakaklarını ovmaya başladı. "Olamaz," diye inledi.

"Daha da kötüsü, kadın kendisi gibi adli tıp patalogu olan kocasını da yanında getiriyor."

Ufak bir panik yaşamaya başlayan Rajish ellerini indirip Kashmira'ya baktı. "Şimdi Amerikalı iki adli tıp uzmanıyla mı baş etmek zorundayız?"

"Öyle görünüyor."

"Otopsinin kesinlikle söz konusu olmayacağını Bayan Hernandez'e net olarak anlattın mı?"

"Evet. Hem sabah hem de öğleden sonra... Buraya gelmekte olan kadının adli tıp uzmanı olması bence bir tesadüf. Yani hemen bir sonuca varmamalıyız."

Rajish doğrudan tavanı görünceye dek oturduğu yerde geriye kaykıldı. "Böyle sorunlarla karşılaşmayı hak edecek ne yaptım ben? Yapmaya çabaladığım tek şey, CNN'in ilk haberinden sonra medyanın konuyu deşmesini engellemek."

"O açıdan şimdilik yeni bir sorun görünmüyor. Dün de, bugün de etrafta medyadan kimse yoktu."

"Bu ufak iyilikleri için tanrıya şükürler olsun ama özellikle şu an ikinci ölüm vakasının yaşanmasıyla bu durum her an değişebilir."

"Bayan Hernandez bu duruma da müdahale edebilir gibi görünüyor."

Rajish aniden öne doğru eğildi, bir an Kashmira'nın karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalmış halde kalakaldı. "Bunu nasıl becerecekmiş peki?"

"Dul kadın ve o bir şekilde bir araya gelmişler. Lucinda Benfatti kısa bir süre önce arayıp, oğulları cuma günü buraya gelene dek kendisinin de kocasının naaşına dokunulmasını istemediğini tekrar vurguladı. Bildiğiniz gibi bunu dün akşam da söylemişti ama ben onunla konuşunca fikrinin değişeceği konusunda ikimiz de ümitliydik. Öyle olmadı. Kadın Jennifer'ın buraya gelmekte olan adli tıp uzmanı arkadaşlarından söz etti, Jennifer'dan arkadaşlarının kocasının naaşını da incelemelerini rica etmiş. Bu medyanın kulağına giderse, hemen üstüne atlarlar."

Rajish ellerini hırsla masasının üstüne indirdi, okunmayı bekleyen belgelerden birkaçı havaya savruldu. "Bu kadın dik kafalılığını herkese bulaştıran bir bela. Korkarım bu olay hızla hasıraltı edemeyeceğimiz bir noktaya doğru sürükleniyor. Böylesine büyük acı yaşayan insanlar, duygusal açıdan başkalarının başına bela açamayacak kadar kötü durumda olurlar. Hernandez denilen bu kızın sorunu ne?"

"Daha önce de söylediğim gibi, inatçının teki," dedi Kashmira.

"Peki dini değerlere önem veren biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Öyle olduğunu veya olmadığını düşündürecek hiçbir şey söylemedi bana. Neden sordunuz?"

"Eğer öyle biriyse, onu babaannesinin naaşını kullanarak yola getirebiliriz."

"Nasıl?"

"Babaannesinin naaşının Varanasi'nin dünyaca ünlü merdivenlerinde yakılıp, küllerinin Ganj Nehri'ne savrulmasını teklif edebiliriz."

"Ama bu Hindulara ait bir ayrıcalıktır."

Rajish burnunun dibindeki sineği kovarcasına bir hareket yaptı. "Brahma rahiplerini biraz fazladan görmek bu sorunu çözer. Bu teklif Bayan Hernandez'i heyecanlandırır belki. Teklifi, ölen kişi için yapılan özel bir jest olarak sunabilir, aynı öneriyi Bayan Benfatti'ye de getirebiliriz."

Kashmira, "Bu konuda pek iyimser değilim," dedi. "Dinsel açıdan pek bir cazibesi yok, Varanasi'de yakılmak sadece gerçek Hindular için bir anlam ifade ediyor. Ama yine de deneyeceğim. Hernandez denilen bu kadın, uykusunu biraz alması durumunda farklı düşünebileceğini bizzat kendisi itiraf etti. Çok yorgun ve uzun uçak yolculuğu sonrasında zaman farkından dolayı sersemlemiş halde. Belki böyle bir rüşvet onu yola getirir."

Rajish, "Naaşları kafeteryanın soğutucusundan çıkarmalıyız," dedi. "Özellikle hastanenin Uluslararası Karma Komisyon tarafından gözlem altında tutulduğu bu günlerde... Böylesine

küçük bir hata yüzünden adımızı kötüye çıkaramayız. Ben bu arada Ramesh Srivastava'yı arar ve özellikle Hernandez yüzünden zor bir duruma düştüğümüzün haberini veririm."

"Hernandez için elimden geleni yaptım, emin olun. Çok açık konuştum. Hiçbir hasta yakınına yapmadığım kadar hem de."

"Biliyorum. Sorun kaynaklarımızın kısıtlı olması. Bu, Ramesh Srivastava gibi birinin düşeceği bir durum değil. Adam tüm Hint bürokrasisini arkasına almış durumda. İsterse, Bayan Hernandez'in adli tıp uzmanı dostlarını ülkeye sokmaz bile."

Kashmira, "Gelişmelerden sizi haberdar ederim," diyerek gitmeye hazırlandı.

Rajish hafifçe elini sallayarak, "Lütfen et," dedi. Sonra dahili haberleşme cihazından sekreterini arayarak, Ramesh Srivastava'yı bağlamasını istedi. Bu konuşmayı yapmayı hiç de arzu etmiyordu aslında. Srivastava'nın ne denli nüfuzlu olduğunu aklından çıkarmıyor, tek bir işaretle kendisini kovdurabileceğini çok iyi biliyordu.

Bölüm **16**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 15.15
Yeni Delhi, Hindistan

Gün, Ramesh Srivastava açısından pek de iyi geçmemişti. Sabah bürosuna gelir gelmez Sağlık Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı kendisini aramış ve bakanın, Hindistan'ın yeni yeni gelişmekte olan sağlık turizmi endüstrisini ilgilendiren, CNN International'a ikinci kez konu olmuş haber dolayısıyla öfkeli olduğunu bildirmişti. Sonra telefonların ardı arkası kesilmemişti. Sağlık Bakanlığı ve Sosyal Yardımlaşma Kurumu'nun ortak sorumlusu, Hindistan Sağlık Hizmetleri Federasyonu Başkanı, hatta Turizm Bakanı aramış, hepsi de şimdiye dek benzeri görülmemiş, böylesine olumsuz uluslararası bir haberin ortaya çıktığı bu dönemde sağlık turizminin başında kendisinin bulunduğunu hatırlatmışlar, hemen bir şeyler yapmadığı takdirde, kariyerini bitirebileceklerini ifade etmişlerdi. Sorun, Ramesh'in ne yapacağını bilmiyor olmasıydı. CNN International'ın haberi nasıl ele geçirdiğini çözmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı.

Üç saatlik öğle yemeğinden geri dönen Ramesh, bürosunun kapısından içeri girerken sekreteri, "Rajish Bhurgava hatta," dedi. Ramesh hızlı adımlarla odasına girip alıcıyı kaparcasına eline aldı. "Sızıntıyı buldun mu?" diye sordu hemen.

"Bir saniye," dedi Rajish'in sekreteri. "Bay Bhurgava'yı bağlıyorum."

Ramesh iskemlesine çökerken içinden küfretti. Sulu gözleri ve elmacık kemiği üstünde, delikanlılık dönemindeki sivilcelerin yol açtığı derin izler bulunan iriyarı, kel bir adamdı. Etli parmaklarıyla sabırsızca masasının üstünde tempo tutuyordu. Rajish Bhurgava'nın hatta olduğunu duyar duymaz sorusunu aynı heyecanla tekrarladı.

Rajish, "Hayır," diye itiraf etti. "Ancak konuyu personel şefiyle enine boyuna görüştüm. Muhtemel suçlunun, az sayıda özel hastaya bakmakta olan, hastaneye giriş ayrıcalığına sahip akademisyen doktorlardan biri olduğuna inanıyoruz hâlâ. Bunlardan bazılarının, hükümetin özel hastanelere teşvik ve vergi ayrıcalığı sağlama pahasına, kırsal alandaki bulaşıcı hastalıkları kontrol altına almak için ayrılan bütçeyi kıstığına körü körüne inanmakta olduğunu biliyoruz. Personel şefi şu anda, sözünü sakınmayan bu tür adamlardan hangisinin dün ve pazartesi akşamı hastanede olduğunu tespit etmeye çalışıyor."

"Peki kendisi ölümler hakkında ne diyor?" diye homurdandı. "Aynı olayın iki gece üst üste yaşanması kabul edilemez bir durum. Nerede hata yapıyorsunuz acaba? CNN bu talihsizlikleri günde yedi, sekiz kez tüm dünyaya duyururken, siz aslında, altı aydır devam eden reklam kampanyamızı, özellikle en büyük hedef kitlemizin bulunduğu Amerika'da yalanlamış oluyorsunuz."

"Aynı soruyu ben de sordum ona. Tamamen şaşkın durumda. Ne hasta herhangi bir belirti göstermiş ne de kendi ülkelerinde ve burada yapılan testlerde bir sorun görünmüş."

"Hastaneye kabul edilirken kardiyogramları istenmiş mi?"

"Evet, gayet tabii. Buraya gelmeden önce yaptırmışlar, ikisinin de Amerikalı kardiyologlar tarafından verilmiş temiz raporu varmış. Personel şefimiz, hastanın geçmiş tıp kayıtlarını incelemenin bile olanları önceden kestirmeye yardımcı olamayacağını söylüyor. Her iki hastanın da hem ameliyatı hem de ameliyat sonrası tamamen sorunsuz geçmiş."

"Peki Hernandez adlı kadınla ilgili sorun ne aşamada? Onu halledebildiniz mi bari?"

Rajish, "Korkarım hayır," diye itirafta bulundu. "Naaşın nasıl elden çıkarılacağına dair karar verememişti, şimdi de otopsi isteyebileceğinden söz ediyor."

"Neden?"

"Babaannesinin kalbinde hiçbir sorun olmadığına inanmasından dolayı sanırım."

Ramesh, "Otopsi yapılmasına karşıyım," dedi, kesin bir tavırla. "Bunun bize hiçbir faydası olmaz. Otopsi sonucu temiz çıksa bile, bunu bizi temize çıkarmak için kullanmazlar çünkü ortada bir hikâye yok. Tam tersine, otopside bizim önceden bilmemiz gereken patolojik bulgular çıkarsa, bizi çarmıha gererler. Hayır, otopsi yapılmayacak."

"Bayan Hernandez olayı daha da karmaşık hale getirmek için vefat eden kişinin şimdi adli patolog olan eski bir tanıdığıyla temas kurmuş. Kadın ve kendisi gibi adli uzman olan kocası yoldalar, cuma günü Delhi'de olacaklar."

"Olamaz," dedi Ramesh. "Otopsi için resmi başvuruda bulunurlarsa, başvurunun tanıdık bir sulh hakimi tarafından ele alınmasını sağlayalım."

Rajish, "Elimden geleni yaparım," dedi. "Belki bağlantılarınız sayesinde o iki adli uzmanı ülkeye hiç sokmamak gibi bir seçeneği de değerlendirmek istersiniz."

"Bu konuda geçerli başka nedenlerim olmalı. Aksi takdirde sadece havaalanında bekletilirler. Bu kişilerin CNN'de yer alan hastane ölümleriyle alakalı olduğunun ortaya çıkması bile medya açısından başımıza büyük sorunlar açabilir. Özgür medya işte böyle bir bela, bu tür haberlere de bayılırlar."

"Hernandez başımıza başka yollardan da dert açabilir. Anlaşılan bu sabah Bayan Benfatti'yle görüşmüş ve onu, babaannesinin naaşı meselesinde olduğu gibi, kocasının naaşına el sürülmemesi ve bekletilmesi için ikna etmiş."

Kulaklarına inanamayan Ramesh, "Olamaz!" dedi.

"Maalesef öyle. Servis koordinatörünün anlattıklarını dinlerken, Hernandez'in başımıza bela açmak için özellikle böyle

davrandığını düşünmeye başladım. Hatta onun paranoyaklaşmaya başlayıp, bu trajediye bilerek yol açmışız gibi, olanlardan bizi sorumlu tutacağını bile düşünüyorum."

Ramesh, "Anlaşıldı öyleyse," dedi. "İşlerin böyle gitmesine seyirci kalamayız."

Rajish ümitle, "Sizin yapabileceğiniz bir şey var mı efendim?" diye sordu.

"Belki," diye karşılık verdi Ramesh. "Hiçbir şey yapmadan oturup bu kadının paranoyasını tatmin edene dek dizginleri elinde tutmasına izin veremeyiz."

"Kesinlikle haklısınız."

"Her türlü gelişmeden beni haberdar edin," dedi Ramesh.

Rajish, "Merak etmeyin," diye karşılık verdi.

Ramesh telefonu kapatıp çalışma köşesindeki klavyenin başına geçti. Adres defterine girip, Endüstriyel Güvenlik Birimi adlı bir organizasyonu el altından yöneten, Yeni Delhi Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Naresh Prasad'ın numarasını buldu. Ahizeyi tekrar eline alıp numarayı çevirdi. İki adam altı aydır hiç konuşmamış olsalar da, Ramesh ona telefon açmak için bir sebep bulmadan önce bazı konularda bilgi alışverişinde bulunmuşlardı. "Sağlık turizmi konusunda çözülmesi gereken bir sorunumuz var ve bunun için uzmanlığınızdan yararlanmamız gerek."

"Dinliyorum," dedi Naresh.

"Müsait miydiniz?"

"Bundan daha müsait olamazdım."

"Babaannesi talihsiz bir kalp krizi sonucu pazartesi gecesi Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde vefat eden Jennifer Hernandez adında genç bir kadın var. CNN bu haberi bir şekilde ele geçirdi ve hastanelerimizin güvenirliğini sorgulayacak tarzda haber yaptı."

"Çok kötü."

"'Kötü' demek, olayı olduğundan küçük göstermek demektir," dedi Ramesh. Sonra ikinci ölüm de dahil olmak üzere, yaşadıkları soruna ait tüm detayları Naresh'e aktardı. Ardından

Jennifer'ın yaptığı ve istenmeyen kişi ilan edilmesine yol açan şeyleri tek tek sıraladı. "Bu olayın sağlık turizmine yönelik reklam kampanyamız üzerinde çok ciddi ve zararlı etkileri olmaya başladı. Bu da hedeflerimize ulaşmamıza engelleyebilir. Bu konuda bilgin ne derece güncel bilmiyorum ama hedeflerimizi 2010 yılına gelindiğinde Hindistan sağlık turizminin yıllık iki nokta iki milyar dolarlık bir endüstri haline gelmesi şeklinde değiştirmiştik."

Naresh ıslık öttürdü. Telaffuz edilen rakamdan çok etkilenmişti. "Bu rakamlardan haberim yoktu. Bilgi teknolojisi sektörünü yakalamaya çalışıyorsunuz anlaşılan. Bu alanda çalışanlar sizi kıskanacak, ne de olsa kendilerine döviz kaynağı gözüyle bakılmasına alıştılar."

Ramesh, "Ama yaşadığımız son olaylar, hedeflerimize ulaşmakta bizi ciddi biçimde zorlayacak," dedi, Naresh'in sorusunu duymazlıktan gelerek. "Yardıma ihtiyacımız var."

"Bizler bugünler için buradayız. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"İşin iki yönü var. Birincisi genel anlamda teşkilatınızı ikincisi doğrudan sizi ilgilendiriyor. Teşkilatınız, böylesine gizli bilgileri CNN'e kimin servis ettiğini ortaya çıkarmak için bir araştırma başlatmalı. Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin baş yöneticisi ve personel şefi, bunun hastaneye giriş ayrıcalığı da bulunan akademisyen bir doktor olduğuna inanıyor. Viktorya Hastanesi'nde böyle kaç doktor var bilmiyorum ama hepsinin araştırılmasını istiyorum. Bu kişinin kim olduğunun ortaya çıkarılmasını istiyorum."

"Bunu kolayca halledebiliriz. En iyi adamlarımı görevlendiririm. Peki işin doğrudan beni ilgilendiren yönü nedir?"

"Kız... Jennifer Hernandez... Kızın icabına bakılmasını istiyorum. Çok zor olmasa gerek. Amal Otel'de kalıyor."

"Neden göçmenlik bürosundan bir yöneticiyi aramıyorsunuz? Kızı derhal sınırdışı ederler. Sorununuz da çözülmüş olur!"

"Anladığım kadarıyla kız atılgan, inatçı ve becerikli bir tip.

Göçmenlik bürosu işe karışırsa, kızın yaygara koparmasından endişeleniyorum. Medya bu durumda olayı CNN'de yayınlanan ölüm haberleriyle ilişkilendirirse, hikâye hükümetin örtbas etmesi gereken bir boyuta taşınabilir. Bu da şüphesiz her şeyi daha da kötü hale getirir."

"Haklısınız. Peki 'icabına bakılmasından' kastınız tam olarak nedir? Bu konuda net konuşmalıyız."

"İşin bu kısmını yaratıcılığınıza bırakıyorum. Ne de olsa haklı şöhretinizi buna borçlusunuz. Kızın önümüzde potansiyel bir engel olarak dikilmesinin önüne geçilmesini istiyorum. Bunu nasıl başarırsanız başarın, kabulümdür. Aslında ne yapacağınızı bilmememe daha iyi. Daha sonra kızın davranışlarını yakından izleyen biri olarak bu konuda bana bir şey sorulduğunda yalan söylemek zorunda kalmam."

"Ya kızın bir tehdit olmaktan çıkmasını ve hali hazırdaki görünümünün sahte olduğunu garanti edersem?"

"Tabii, böyle bir şey bizim açımızdan oldukça tatminkâr olacaktır. Özellikle ekibinin, köstebek doktorun kimliğini de ortaya çıkarması durumunda... Bu sorunu, işin her iki tarafından tutarak halletmeliyim."

"Alacağım ücret her zamanki gibi mi olacak?"

"Benzer diyelim. Her şeyi kontrol edin. Kızı izleyin. Unutmayın, kızın medyanın diline düşmesini istemiyoruz. Hele hele mağdur duruma düşmesini hiç... Alacağınız ücrete gelince... Olayın zorluğuna göre değişecektir. İkimiz de aynı yolun yolcusuyuz. Birbirimize güvenebiliriz."

"Sizi en kısa sürede bilgilendireceğim."

"Çok iyi."

Ramesh telefonu kapattı. Polisle yaptığı konuşmanın sonlarına doğru, hükümetin resmi olarak işin içinde olmamasından dolayı Hernandez olayı ile ilgili daha kolay, ucuz ve muhtemelen daha hayırlı bir çözüm için aklına bir fikir gelmişti. Yapması gereken tek şey, yeterince öfkeli olarak bildiği birini bulmaktı.

İşin içinde para olduğunda, Ramesh kolayca öfkelenen birini tanıyordu. Ramesh Shashank Malhotra adının daha önce aklına gelmemesine şaştı. Ne de olsa adam kendisine düzenli olarak rüşvet veriyordu ve Dubai'de unutulmaz bir tatil geçirmesini sağlamıştı.

Shashank abartılı bir coşkuyla, "Selam yakın dostum," dedi. "Sesini duymak ne güzel. Ailen nasıl?"

Ramesh Shashank'ı, gözde Connaught Place'i tepeden gören görkemli bürosunda otururken gözünde canlandırabiliyordu. Shashank Hindistan'ın bir kısmı kanuni, bir kısmı kanundışı birçok işe bulaşmış yeni tip işadamlarından biriydi. Son zamanlarda özellikle sağlık hizmetleri işine el atmıştı ve sağlık turizmini ikinci bir servet yapmanın kolay yolu olarak görüyordu. Son üç yılda bu sektöre önemli miktarda yatırım yapmıştı ve halen yaşanmakta olan sorunla birebir ilgili Delhi, Bangalor ve Chennai'daki Kraliçe Viktorya Hastaneleri'nin yanı sıra, Delhi, Mombay ve Hiderabad'da şubeleri bulunan Tıp Merkezleri'nin sahibi olan bir şirketin ana hissedarıydı. Sağlık hizmetleri konusunda Hindistan'ı yirmi birinci yüzyılın en önde gelen ülkesi olarak gösteren ve halen Avrupa ve Kuzey Amerika'da devam etmekte olan reklam kampanyalarının bedelinin büyük bir kısmını karşılayan kişi de oydu. Shashank Malhotra sektörün en önemli oyuncularından biriydi.

Karşılıklı, nezaket gereği edilen sözlerden sonra Ramesh iş konusunu açtı. "Sizi burada, Delhi'deki Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde yaşanan bir sorun yüzünden aradım. Konu hakkında bilgilendirildiniz mi?"

Shashank ihtiyatlı bir tavırla, "Ufak bir sorun olduğunu duymuştum," dedi. Shashank Ramesh'in ses tonundaki değişimi fark etmişti ve genelde beraberinde para harcama zorunluluğunu getiren *sorun* kelimesine karşı oldukça duyarlıydı. Finansal imparatorluğunun yeni üyeleri olmalarına rağmen hemen kâr getirmeye başlayan Kraliçe Viktorya Hastaneleri ve Tıp Merkezleri grubunu ilgilendiren sorunlara karşı ise özellikle hassastı.

Ramesh, "Ufaktan öte bir sorun bu," dedi. "Bence bu konuda bilgi sahibi olmalısınız. Vaktiniz var mı?"

"Şaka mı ediyorsun? Tabii, duymak isterim."

Ramesh olayları Dedektif Naresh Prasad'a anlattığına benzer biçimde aktardı ama Shashank'ın konu hakkında bilgisi olmasından dolayı, hükümetin sağlık turizmine dair ekonomik beklentilerinden söz etmedi. Ramesh anlattıkça Shashank'ın durumun önemini ve aciliyetini kavrayacağını biliyordu çünkü adam konuşmasını kesip arada bir soru soruyordu.

Ramesh konuşmasını bitirip susunca, Shashank da sessizleşti. Ramesh, Shashank'ın özellikle reklam kampanyasında elde edilen kazanımların yok olmasından endişe duyacağını hissediyordu.

Shashank, "Bunları bana daha önce anlatmalıydınız," diye homurdandı. Şimdi bambaşka bir insanmış gibi konuşuyor, sesi alçak ve tehditkâr çıkıyordu.

"Bu genç hanım babaannesinin naaşı konusunda kararını verip evine geri dönünce her şey yoluna girecektir sanırım. Eminim bu sorunu halledebilecek, kızın, önerilerine kulak vereceği birilerini tanıyorsundur."

"Kız nerede kalıyor?"

"Amal Palace Oteli'nde."

Ramesh o an telefonun kapandığını duydu.

Bölüm **17**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 15.45
Yeni Delhi, Hindistan

Veena saatine baktı. Daha önce rapor vermek hiç bu kadar zamanını almamıştı. Üç on beşte paydos etmesi gerekirken, saat nerdeyse dörde geliyordu.

Hemşire Kumar akşamcı başhemşireye, "Tamam öyleyse," dedi. "Sorunuz var mı?"

"Sanmıyorum," dedi akşamcı başhemşire. "Teşekkür ederim."

Herkes ayağa kalktı. Diğerleri kendi aralarında sohbet etmeye başlarlarken, Veena kestirmeden asansöre yöneldi. Samira Veena'yı fark etti ve yetişmek için arkasından koşturdu.

Samira, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Veena cevap vermedi. Hangisinin önce geleceğini anlamak için gözleri bir asansörden diğerine gidip geliyordu.

"Veena!" Samira bu kez hırsla seslendi. "Benimle hâlâ konuşmuyor musun? Bence çok abarttın artık."

Veena Samira'yı duymazlıktan gelerek açılan kapıdan asansöre girdi. Samira da arkasından geldi.

Samira, "Başta bana öfkeli olmanı anlayabiliyorum," diye fısıldadı, arkadaşının arkasında durarak. Asansöre başka hemşireler de binmiş, gün içinde yaşanan şeyler hakkında gevezelik ediyorlardı. "Ama üstünde biraz düşünecek zamanın olduktan

sonra, bunu kendim ve diğerleri için olduğu kadar, senin için de yaptığımı anlayacağını sanmıştım."

Asansör bir katta durdu, başka binenler oldu. Veena asansörün arkasına doğru ilerledi ve yüzünü çevirdi. Samira da onu katıldı. Fısıldayarak, "Bu sessizlik hiç de adil değil," diye devam etti. "Dün akşam hakkında detayları bilmek istemiyor musun?"

Veena da fısıltıyla, "Hayır!" diye cevap verdi. Cal'ın Veena'ya ailevi sorunlarından haberi olduğunu açıkladığı pazartesi gününden beri, Samira'ya ettiği ilk kelimeydi bu. Dünyada bunu kendisinden başka bilen tek kişi Samira'ydı, yani Cal'ın haber kaynağı çok belliydi.

Gevezelik eden diğer hemşirelerin uğultusu arasında, "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedi, alçak bir sesle. "Baban hakkında onlara hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyorum ama bu farklı bir durumdu. Durell göç etmemizin buna bağlı olduğunu söyledi ve sorununun çözüleceğinin sözünü vererek, seninle ve ailenle ilgileneceklerinden bahsetti."

Veena, "Ailem aşağılandı," dedi. "Bu leke hiçbir zaman silinmeyecek."

Samira hiçbir şey söylemedi. Veena'nın o an büyük ailesini ve ailesinin adını düşündüğünü, yeni sahip olduğu özgürlüğü ve kız kardeşlerinin o korkunç babasından kurtulmasının verdiği sevinci daha sonra yaşayacağını biliyordu. Ama ışığı bir an önce görmesini de bekliyordu. Samira her şeyden çok da, Hindistan'ın kültürel engellerinden kaçmayı istiyordu. Uluslararası Hemşirelik'in göç etmekte kendisine yardımcı olmasını bekleyemezdi.

Vardiya değişim zamanı olduğundan asansör her katta duruyordu.

Veena gözünü asansörün hangi katta olduğunu gösteren panelden almaksızın, "Doğrudan eve gitmiyorum," dedi. "Shrimati Kashmira Varini'ye uğrayacağım."

Samira, "Ne için peki?" diye fısıldayarak sordu.

"Bu öğleden sonra kurbanımın torunu beni görmeye geldi.

Onunla konuşmaktan çok rahatsız oldum. Cal böyle bir şeyle karşılaşabileceğimden hiç söz etmemişti. Kız çok korkuttu beni. Babaannesinin ölümü yüzünden çok şaşkınmış ve işin aslını araştıracakmış. Bundan hiç hoşlanmadım."

Asansör lobi katına gelince yolcuların hepsi indi. Veena birkaç adım attıktan sonra durunca Samira da aynı şeyi yaptı.

Samira kimsenin kendilerini duymayacağına emin olduktan sonra, "Belki Cal ve Durell'le konuşmadan önce bir girişimde bulunmasan daha iyi olur senin için," dedi.

"Belki Cal bilmek ister diye, kızın nerede kaldığını öğrenmek istiyorum. Servis koordinatörü eminim biliyordur."

"Herhalde."

"Kız senin kurbanından da söz etti."

Samira, "Ne anlamda?" diye sorarken, içini panik duygusunun kaplamakta olduğunu hissetti.

"Bayan Hernandez'i bulan kişinin, Bay Benfatti'yi bulan kişiyle aynı olup olmadığını merak ediyormuş."

"Bu onu niye ilgilendirsin ki?"

"Bilmem."

Samira, "İşte şimdi beni de endişelendirdin," dedi.

Veena arkasını dönüp kabul masasına doğru yönelirken Samira, "Seni burada bekleyeceğim," dedi. Yalnızca elini sallayarak karşılık veren Veena, masanın çevresinden dolaşıp Kashmira Varini'nin açık büro kapısından içeriye bir göz attı. Servis koordinatörünün yalnız olmasını umuyordu. Kadının gerçekten yalnız olduğunu görünce içeri girdi.

Veena, "Özür dilerim," diye seslendi. Kashmira başını kaldırıp bakarken onu başıyla selamladı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Selama karşılık veren Kashmira, "Tabii," diye cevap verdi.

Veena kadının masasına yaklaştı. "Bu öğleden sonra Bayan Hernandez'in torunu Jennifer'la konuştum."

"Evet, Hemşire Kumar kızın burada olduğunu bildirmek

için beni aradığında bundan da söz etmişti. Otursana!" Kashmira çenesiyle bürosundaki boş iskemlelerden birini işaret etti.

Veena çok fazla kalmayı planlamamıştı ama yine de oturdu.

"Onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Anlaşması zor birine benziyor."

Veena Amerikalı kıza karşı gittikçe artan bir huzursuzluk duygusuyla sarmalanırken, "Ne açıdan?" diye sordu.

"Birçok açıdan. Elden çıkarabilmemiz için babaannesinin naaşına ne yapacağımız konusunda bir karar vermesini bekliyoruz ama o reddediyor. Bu trajedinin tıbbi bir hatadan kaynaklandığı veya kasten yapıldığı gibi paranoyakça bir düşünceye kapılmış olmasından korkuyorum. Amerikalı birkaç adli tıp uzmanıyla konuşup onları buraya gelmeye bile ikna etmiş. Oysa otopsinin söz konusu olmayacağını daha önceden birkaç kez net biçimde belirtmiştim."

Kashmira 'kasten' kelimesini kullanırken Veena elinde olmadan yerinden hafifçe zıplamış, tedirginliğinin çok belli olmamasını ümit etmişti. Jennifer Hernandez'in potansiyel bir bela olduğu yönündeki hissiyatı, şimdi daha geniş bir boyut kazanmıştı.

Kashmira Veena'ya doğru eğilip, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Yorucu bir gün oldu da."

"Su veya başka bir şey içmek ister misin?"

"Ben iyiyim. Size Jennifer Hernandez'in nerede kaldığını sormak için uğradım çünkü onu aramayı düşünüyordum. Tüm sorularına cevap verdiğimden emin olmak istiyorum. O buradayken çok meşguldüm, Hemşire Kumar hastama geri dönmem için konuşmamızı bölmek zorunda kalmıştı."

Kashmira, "Amal'da kalıyor," dedi. "Sen onunla konuşurken nasıl görünüyordu? Saldırgan bir hali mi vardı? Benimleyken sağı solu pek belli olmuyordu. Bunun yorgunluğundan mı, öfkeli olmasından mı kaynaklandığını bilmiyorum."

"Hayır, hiç saldırgan bir tavrı yoktu. Aslına bakarsanız, tam tersiydi. Babaannesinin, mezuniyetimden sonra ilk hastam olmasından dolayı bana sempatiyle baktı."

"Bu pek de ona özgü bir davranış gibi görünmüyor."

"Ama babaannesinin ölümü yüzünden mutsuz olduğunu özellikle vurguladı. Tabii bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Olayı araştıracakmış. Bu sözleri sarf etti ama bunu yaparken oldukça alelade bir şeyden söz edermiş gibiydi."

"Onunla konuşursan, babaannesinin naaşı konusunda karar vermesi için onu cesaretlendirmeye çalış. Bize çok yardım etmiş olursun."

Konunun açılması durumunda elinden geleni yapacağını söyleyen Veena, Shrimati Varini'ye iyi akşamlar dileyerek lobiye koşturdu. Burada Samira'yı bulup, birlikte dışarı çıktılar.

Araba yolunda yürürlerken Samira, "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Bu Hernandez denilen kadın hakkında Cal'la konuşmalıyız. Kız beni çok endişelendiriyor. Kashmira Varini bile onunla sorun yaşıyormuş. Jennifer Hernandez'in, babaannesinin ölümünün tıbbi bir hatadan kaynaklandığı veya kasten yapıldığı yönünde şüpheleri olduğundan söz etti. Ölümün doğal bir nedenden kaynaklanmadığına inanıyormuş."

Samira aniden durdu ve Veena'yı dirseğinden yakalayıp kendine doğru çekti. "Yani kız babaannesinin öldürülmüş olabileceğini mi düşünüyormuş?"

"Öyle de denebilir," dedi Veena.

"Bence bir an önce eve dönmeliyiz."

"Kesinlikle."

İş çıkış saati öncesi olmasına rağmen daha şimdiden tıkanmış trafikte boş bir motorlu çekçek bulacak kadar şanslıydılar. Arka koltuğa oturup şoföre evin adresini verdiler ve bir an evvel eve varmak ümidiyle yola koyuldular.

Bölüm **18**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 16.26
Yeni Delhi, Hindistan

Kütüphane kapısından seslenen Durell, "Bir dakikan var mı?" diye sordu. Cal Uluslararası Hemşirelik'in harcamalarını gösteren hesap çizelgesinden başını kaldırıp baktı. Şirketin, sabit masraflarını karşılamak için yapılan harcamalar neticesinde sermayeyi tüketme hızı oldukça büyüktü ama işler halen öylesine iyi gidiyordu ki, Cal iki, üç gün öncesinde olduğu kadar endişeli değildi.

Cal, "Tabii," dedi. Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına götürdü. Durell'in, çalışma masası olarak kullandığı yere birkaç harita sermesini izledi. Adamın iri, güçlü elleriyle dikkatle yerleştirdiği birkaç farklı araç fotoğrafı da gözüne çarptı. Durell alışıldığı üzere kaslarını iyice ortaya çıkaran siyah, dar tişörtlerden birini giymişti.

Durell dik durup, ellerini keyifle ovuşturarak, "Tamam," dedi. "Hepsi hazır."

Sözlerine devam edecekti ki, ön kapının hızla çarpıldığını duydular. Ses odadan duyulmakla kalmamış, şiddeti Cal'ın masasının üstündeki kahve fincanının takırdamasına yol açmıştı. İki adam bakıştılar. Cal, "Neler oluyor?" dedi.

"Birileri eve geldiğini bilmemizi istiyor herhalde," dedi Durell. Saatine baktı. Neredeyse dört buçuk olmuştu. "Kötü bir gün geçirmiş hemşirelerden biri olmalı."

Durell sözünü bitirmişti ki, Veena ve Samira kütüphane kapısının önünde belirdiler ve ikisi de aynı anda konuşmaya başladılar.

Cal kadınlara, "Hey!" diye seslenip elleriyle sakin olmaları için işaret etti. "Teker teker konuşun. Umarım söyleyecekleriniz önemlidir, Durell'in sözünü kestiniz."

Veena ve Samira bakıştılar. Söz alan Veena oldu. "Kraliçe Viktorya'da muhtemel bir sorun var gibi..."

Cal sözünü keserek, "*Muhtemel* bir sorun mu?" diye sordu.

Veena heyecanla başını salladı.

"Öyleyse biraz saygılı davranmanızı beklerdim. Durell bana bir şeyler anlatmak üzereydi."

Arabaların fotoğraflarını toplamaya başlayan Durell, "Buna daha sonra da bakarız," dedi.

Cal adamı bileğinden tutup gözlerinin içine baktı. "Hayır, devam et! Kızlar bekleyebilir."

Durell Cal'ın kulağına eğilerek, "Emin misin?" diye sordu. "Bu kaçış olayının gizli olduğunu sanıyordum."

"Sorun değil. Kıyamet bile kopsa, onların bizimle birlikte olmalarını isterim zaten. Bırak onlar da dinlesin. Yardım edebilirler."

Durell başparmağıyla 'her şey yolunda' işareti yapıp ayağa kalktı.

"Dinleyin," dedi Cal. "Durell en kötü durum senaryosu kapsamında, beklenmedik olay adı verilen bir şey üstünde çalışıyordu. Ama bu gizli bir bilgidir. Başkalarına söz etmek yok."

Merakları uyanan kadınlar masa başına toplanıp haritaya baktılar.

Durell, "Umarım kızları işin işine dahil etmenin, plan yürürlüğe girdiğinde birlikte kaçmamızın önüne yeni zorluklar çıkaracağının farkındasındır," dedi Cal'a.

"Bunu da daha sonraki bir zamanda halledersin," dedi Cal. "Şimdi planı bir duyalım!"

Durell araçların fotoğraflarını tekrar masaya yaymaya başladı. Bunu yaparken kızlara, gerektiğinde ülkeden nasıl kaçacaklarına dair bir fikir geliştirdiğini anlattı.

Veena ve Samira gergin bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Bu tam da anlatacakları şeyle ilgili bir konuydu.

"Öncelikle, bunlar satın alabileceğimiz ve buradaki garajda muhafaza edebileceğimiz araçlardan birkaçı. Aracın deposu doldurulacak, gerekli malzemeler yüklenecek ve her an harekete hazır olacak. Sanırım dört çeker bir araç olması gerek çünkü önerdiğim rota üzerinde yolların durumu pek iç açıcı değil."

Cal, "Önerdiğin rota nedir?" diye sordu.

"Delhi'nin güneydoğusuna yönelip Varanasi'ye gitmek için ana otobanı kullanacağız. Oradan Raxaul-Birgunj sınırını geçip Nepal'e girmek için kuzeydoğuya hareket edeceğiz." Durell izleyecekleri rotayı parmağıyla harita üzerinde gösterdi.

"Burası sınırı geçmek için uygun bir yer mi?"

"Bence en uygun yer burası. Raxaul Hindistan'da, Birgunj ise Nepal'de. Görünen o ki, ikisi de aralarında sadece birkaç yüz metre mesafe bulunan, büyümekte olan, pis ve çirkin şehirler. En büyük geçim kaynakları da anladığım kadarıyla her gün yolu kullanan iki binden fazla kamyon şoförüne hitap eden seks işçileri."

"Doğru yermiş gibi görünüyor."

"Bizim aradığımız şartlarda, kusursuz bir yer. Sessiz, sakin bir geçiş olur, bizden vize bile talep etmezler. Sadece bir gümrük noktası gibi."

"Burası dağların içinde bir yer mi?" diye sordu.

"Hayır, tropikal ve düz bir bölge."

"Gerçekten de mükemmel bir yer gibi görünüyor. Peki sınırı geçtikten sonra ne olacak?"

"Nepal tarafındaki Prethir Otobanı'ndan Katmandu'ya ve oradaki uluslararası havaalanına gideceğiz. O noktadan sonra artık evimize uçmayı bekleyeceğiz."

"Nepal'deki arazi dağlık ama değil mi?"

"Ah, evet!"

Cal, "Öyleyse bir Toyota Land Cruiser almayı öneriyorum," dedi, araca ait fotoğrafı eline alıp havada sallarken. "Böylece altı kişilik koltuğa ve dört çekere sahip olmuş oluruz."

Durell diğer fotoğrafları toplarken, "Tamamdır," dedi. "Benim de ilk tercihim oydu zaten."

"Aracı satın al, hazır et ve garaja koy. Haftada bir çalıştırılmasını sağla. Ayrıca herkes araca koyacağı çantasını da akşamdan hazır etsin."

"Aracın anahtarları üstünde duracaksa, çantalarımızın orada kalmasını istemem. Evin arka tarafındaki çitin bir bölümü çökmüş durumda."

"Öyleyse aşağıdaki zindana benzer odayı kullanalım. Oraya açılan kapının kilidi var, değil mi?"

"Evet, ortaçağ kalelerine aitmiş gibi duran büyük, eski bir anahtarı var."

"Tamam. Hepimiz küçük birer bavul hazırlayıp zindana kilitleyeceğiz."

"Peki anahtar ne olacak?" diye sordu Durell. "Hepimiz anahtarın nerede olduğunu bilmeliyiz. Planı yürürlüğe sokmamamızı gerektirecek önemli bir sorunla karşılaşırsak, anahtarın yerinden haberdar olmamız gerek. Anahtar yüzden gecikmek, başımıza dert açabilir."

Cal kütüphaneye baştan aşağıya göz gezdirdi. Hacimli antik kitapların yanı sıra, masalarda ve raflarda çok sayıda süs eşyası bulunuyordu. Cal'ın bakışları kısa bir süre sonra mermer şömine rafı üstünde duran karton bir kutunun üstüne kilitlendi. Ayağa kalkıp kutunun yanına geldi. Bu dallı budaklı boyanmış ve perdahlanmış, yeterince büyük bir kutuydu. Biraz uğraştıktan sonra kutuyu açtı. İçi kullanıma hazır halde boştu. "Anahtar burada dursun. Ne dersiniz?" Kutuyu herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

Cal Hint el sanatı eseri kutuyu aldığı gibi yerine koyarken herkes başını salladı. İskemlesine geri dönerken kadınlara hita-

ben, "Anlaşılmayan bir şey var mı? Küçük bir çanta hazırlayıp Durell'e verirsiniz. Ama birkaç günlük ihtiyacınızı giderecek küçük bir şey olsun, tamam mı?" dedi.

Kadınlar yine başlarını salladılar.

"Durell, her şey yolunda gibi görünüyor," dedi Cal, "hem de böyle bir şeye ihtiyaç duyma şansımız sıfıra yakınken. Ama her şeye hazırlıklı olmak en iyisi." Cal Veena'nın kesinlikle önceden tahmin edilmeyen intihar girişiminin bir tür uyarıcı işaret olduğunu düşünüyordu ama düşüncesini kelimelere dökmedi. Kızı süzdü, yaşadığı ani değişim karşısında büyülendi. Kızın sessizce yaşadığı taciz olayını artık öğrenmiş biri olarak, ona ihtiyaç duyduğu anlarda dengesinin yerinde olup olmayacağını merak ediyordu.

Durell haritaları toplarken, "Petra ve Santana'nın detaylar hakkında bilgilendirilmesini sağlarım," dedi Cal'a. Sonra hemşirelere dönerek, acil planın yürürlüğe sokulmasını gerektiren beklenmedik bir olay olması durumunda onlarla nasıl ilişki kuracağı konusunda daha sonra bilgi vereceğini söyledi.

Cal Durell'e dönerek başını salladı, sonra dikkatini Veena ve Samira'ya yöneltti. "Peki," dedi. "Sıra sizde. Neymiş bu muhtemel sorun bakalım?"

Veena ve Samira aynı anda heyecanla konuşmaya başladılar, sonra durdular ve tekrar aynı anda konuşmaya başladılar. Ardından Samira susup sözü Veena'ya verdi. Veena Jennifer Hernandez ve Hernandez'in servis koordinatörüyle aralarında geçen konuşmayı aktardı.

Cal elini havaya kaldırıp onu susturdu ve, "Durell, bunu sen de dinlesen iyi olur!" diye seslendi. Durell haritaları katlamış, kapıdan dışarıya çıkmak üzereyken döndü ve geri geldi. Cal ona kızların anlattıklarını özetledi, sonra devam etmesi için Veena'ya işaret etti.

Veena sözlerine devam ederek, Jennifer'ın, hastanenin ölen kadının naaşı konusundaki önerilerine nasıl karşı çıktığını, daha önemlisi, babaannesinin ölümünü soruşturduğundan söz etti.

Servis koordinatörünün, Jennifer babaannesinin ölüm nedeninden söz ederken, *hata* ve *kasten* kelimelerini kullandığını söylediğini aktardı. Veena, "Korkarım, kız ölümün doğal nedenlerden kaynaklandığına inanmıyor," diye özetledi. "Ve siz bana böyle bir şeyin olmayacağını, insanların böyle bir şeyin olacağına ihtimal bile vermeyeceklerini söylemiştiniz. Ama Jennifer Hernandez denilen bu kız aynen bunu yapıyor ve ben tüm olanlar hakkında kötü şeyler..."

Cal elini havaya kaldırdı ve Veena'nın yatışmasını işaret ederken, "Tamam, tamam," dedi. "Çok fazla heyecanlanıyorsun." Cal Durell'e baktı. "Hernandez denilen şu kızın aklına nasıl böyle bir şey gelebilir?"

Durell başını iki yana salladı. "Ben de merak ediyorum ve öğrensek iyi olur. Kas gevşetici ilaç hakkında dikkate almadığımız bir şey olabilir mi?"

"Hayır, böyle bir şey aklıma gelmiyor," dedi Cal. "Anestezi uzmanı kuramsal olarak çok net konuşmuştu. Kurbanın geçmişte bir tür kalp sorunu yaşamış olması gerektiğini, bunun ayrıntısının da önemsiz olduğunu söylemişti. Kişi son on iki saatte ameliyat geçirmiş olmalı ve ilaç mevcut damar içi hattına enjekte edilmeliydi. Öyle demişlerdi, değil mi?"

Durell, "Ben de öyle hatırlıyorum," dedi.

Veena, "Kız tıp öğrencisiymiş," diye ekledi. "Bu tür şeyler hakkında bilgisi var."

Cal, "Bunun bir önemi olmamalı," dedi. "Bu planı anestezi uzmanının görüşleri doğrultusunda yapmıştık ve adam bunun güvenilir bir yol olduğunu söylemişti."

"Kız iki adli uzmanın Hindistan'a gelmesini sağlıyor," dedi Samira.

Veena, "Doğru," dedi, "kızın yanı sıra o iki uzmana da dikkat etmemiz gerekecek."

Samira, "Veena'ya hastam Benfatti'den de söz etmiş, anlaşılan ondan da haberi var," diye ekledi.

"Haber CNN'de yayınlandıktan sonra herkesin bilgi sahibi olması normal," dedi Cal. "Sorun bu değil."

Veena, "Ama tıp müfettişlerinin buraya geliyor olmasından dolayı endişeli değil misiniz?" diye sordu. "Adli tıp uzmanı bunlar. Ben çok endişeleniyorum."

"Tıp müfettişleri beni iki nedenle endişelendirmiyor; birincisi, senin anlattıklarından anlaşıldığı kadarıyla Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin otopsi yapılmasına izin vermek gibi bir niyeti yok, ikincisi, otopsi yapılsa ve kas gevşetici ilaç kalıntıları bulunsa bile, bu anestezinin bir parçası olarak hastalara verilmiş bir ilaç şeklinde değerlendirilecek. Beni endişelendiren tek şey, Hernandez'in daha işin başında bir şeylerden şüphelenmeye başlamış olması. Böyle şüpheci davranmasına ne neden olmuş olabilir?"

Durell, "Belki sadece paranoyasıdır," diye akıl yürüttü. "Ve arka arkaya iki ölüm vakasının birden yaşanmış olması."

Cal," Bu ilginç bir fikir," dedi. "Gerçekten de böyle olmuş olabilir. Kız ne de olsa, bir anda babaannesinin Hindistan'da geçirdiği ameliyat sonrası öldüğünü öğreniyor. Onca yolu tepip buraya gelmek zorunda kalıyor. Sonra o daha hazır olmadan, hastane naaş konusunda bir an önce karar vermesi için baskı yapmaya başlıyor. Hepsinden öte, ortada benzer bir ölüm vakası daha var. Tüm bunlar bir insanı paranoyak yapmaya yeter de artar bile. Belki bundan çıkarmamız gereken ders, aynı hastanede arka arkaya iki eylem yapmamamız gereğidir."

Durell kız arkadaşını savunarak, "Ama Samira'nın bu işe uygun mükemmel bir hastası vardı," dedi. "Samira da oldukça hevesliydi. Bence bu tür girişimleri desteklemeliyiz."

"Şüphesiz öyle, zaten yaptığımız da buydu. Sen mükemmel bir iş çıkardın Samira. Yine de bundan sonra aynı hastanede arka arkaya iki kurban seçmeyelim. Eylemlerimizi yaymalıyız. Ne de olsa altı ayrı hastanede hemşirelerimiz var. Hiçbir şekilde risk almanın bir anlamı yok."

"Eh, bu akşam o tür bir risk almıyoruz," dedi Durell.

Veena kaygılı bir ifadeyle, "Bu akşam yeni bir eylem mi olacak?" diye sordu. "Sizce olayların yatışması için birkaç gün veya bir hafta, en azından Jennifer Hernandez'in ülkeden ayrılmasını beklemek daha iyi olmaz mı?"

Cal, "Elde ettiğimiz başarı göz önüne alınırsa, durmak zor görünüyor," dedi. "Dün akşam Amerika'da üç kanal, CNN'de yayınlanan haberin bir benzerini yapmış ve Asya'da sağlık turizminin sanıldığı kadar güvenli olmadığına dair ifadeler kullanmışlar. Tabii çok etkili olmuş."

Durell, "Doğru," dedi. "Mesaj adresini buluyor. Santana CNN'deki bağlantısından, daha şimdiden sağlık turizmine dair iptallerin başladığı bilgisini almış. Babamın hep dediği gibi, ortada bir başarı varsa, bunu tartışamazsınız."

Veena, "Bu akşam hangi hastane seçildi?" diye sordu, aynı o ciddi ses tonuyla. İlk iki olaydan sonra bir üçüncüsünün gerçekleşmesine karşı olduğu gerçeğini saklamaya çalışmıyordu. Ne de olsa programı başlatan kendisiydi.

Cal, "Tıbbi Merkez," dedi. "Raj bu akşam arayıp kırklı yaşlardaki hastası David Lucas'ın mükemmel bir aday olduğunu söyledi. Adam obezitesinin kontrol altına alınması için bu sabah karın ameliyatı geçirmiş. Kalp sağlığı açısından da daha iyi bir aday olmazdı. Adama üç yıl önce stent takılmış, yani engelleyici bir hastalığı olduğu biliniyor."

Durell, "Ayrıca işi daha da kolaylaştırıyoruz," dedi. "Samira'nın kas gevşetici ilaç hakkında getirdiği mükemmel öneriyi dikkate aldık. Artık ilacı kendi olanaklarımızla temin ediyoruz, yani bundan sonra ameliyat odasına gizlice girmek gibi bir risk almayacağız."

"Doğru," dedi Cal. "İlaç bugün elimize geçti. Planımızı daha iyi ve daha güvenli bir biçimde uygulayabilmemiz için bu tür önerilere ihtiyacımız var. Sanırım bu tür yapıcı düşünceleri cesaretlendirmek için hemşirelerimize fazladan bir ödeme yapmalıyız."

Durell, "Öyleyse Samira bir ikramiyeyi hak etti demektir," derken, tebrik etmek için kızın elini sıktı.

"Buzu kırdığı için bir ikramiye de Veena'ya," dedi Cal ve kıza sarıldı. Kızın hemşire üniforması altındaki biçimli ve sıkı bedeni yüzünden tahrik olduğunu hissetti.

Veena, "Yani tüm bunlar Jennifer Hernandez için bir şey yapmayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sordu. Kendini hemen Cal'dan geri çekti. Kızın babaannesinin ölümünü araştırıyor olması Cal ve Durell'i kendisi kadar endişelendirmemiş gibiydi ve Veena buna çok şaşırmıştı. "Belki bilmek istersiniz diye uğraşıp kızın nerede kaldığını öğrendim."

"Nerede kalıyormuş?"

"Amal Palace'ta."

"Öyle mi?! Ne büyük tesadüf, biz de Uluslararası Hemşirelik için sizlerle görüşmeyi orada yapmıştık."

"Cal, ben ciddiyim."

"Ben de. Ama bu kadınla ilgili olarak Uluslararası Hemşirelik prensipleri dahilinde hiçbir girişimde bulunmayacağım. Hiç şüphe çekmeden böyle bir şeyi yapamayız. Çok endişeleniyorsanız, bir neden uydurup kadınla bir araya gelin ve şüphelerinin nereden kaynaklandığını öğrenmeye çalışın. Durell bunun kızın kendi paranoyasından kaynaklandığını söylerken eminim haklıydı. Bu sayede atladığımız bir şey olmadığını öğrenmek hem sizin hem de bizim için rahatlatıcı olur."

Veena, "Ben yapamam," derken, hastalık yüzünden titriyormuşçasına başını iki yana sallıyordu.

"Neden?"

"O kadını düşünmek bile, gözümün önüne babaannesinin ölürkenki çarpılmış yüzünü getiriyor ve her yanımı ateş basıyor. Kadının bana tekrar tekrar teşekkür etmesi kulaklarımda çınlıyor."

Cal, "Öyleyse onunla hiçbir şekilde bir araya gelme," dedi, sinirli bir ifadeyle. "Ben endişelerinle başa çıkabilmen için sana yardımcı olmaya çalışıyordum."

Veena, "Belki bunu hiç yapmamalıydım," dedi aniden.

"Şu an o konuyu deşmeye hiç gerek yok. Unutma, artık başka hastalarla 'ilgilenmen' gerekmiyor. Sen üstüne düşeni yaptın. Topu yuvarladın, hepsi bu. Artık yardımcı bir roldesin."

"Yani demek istiyorum ki, belki hiçbirimiz böyle bir işe bulaşmamalıydık."

"Buna karar verecek durumda değildin," dedi Cal. "Sen sadece diğerlerine destek olmak açısından, yerine getirmen gereken ahlak kurallarını düşün. Unutma ki, bu eylem sayesinde babandan kurtuldun ve yine bu eylem sayesinde sen ve Samira da dahil olmak üzere meslektaşların Amerika'da özgürlüğünüze kavuşacaksınız."

Veena bir an olduğu yerde dikildi, aynı fikirde olduğunu belirtmek istercesine başını salladı, sonra hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Veena'nın sessizce odadan ayrılmasını izledikten sonra Durell, "Veena kendine gelebilecek mi?" diye sordu.

"Gelecektir," dedi Samira. "Sadece biraz zaman alacak, o kadar. O hepimizden daha çok acı çekiyor. Sorunu, bizler gibi Batı kültürüne yakın olacak kadar internet tecrübesinin bulunmaması ve Hint kültürüne bizler kadar yabancılaşmamış olması. Örneğin, sizlere sırrını ifşa etmiş olmamdan dolayı yüzüme bakmadığı onca günün ardından nihayet bugün benimle konuşmaya başladığında söylediği ilk şey, babasının tacizinden sonunda kurtulmasının ve rüyalarını gerçekleştirecek olmasının verdiği mutluluk değil, ailesinin adına leke sürülmüş olmasıydı."

"Galiba anlamaya başlıyorum," dedi Cal. "Ama beni endişelendiren şey şu intihar meselesi. Bunu bir kez daha deneme olasılığı var mı?"

"Hayır! Kesinlikle yok! Böyle bir şeye kalkıştı çünkü din ve aile bağlamında bunu yapması gerektiğini hissetti ama sen onu kurtardın. Hepsi bu. O zaman o öyle olduğunu sansa da, ölmek karmasında yoktu. Hayır, yeniden intihara kalkışmaz."

Cal, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "En iyi arkadaşı sensin... Cinsellik hakkında konuşur mu hiç?"

Samira yapmacık bir ifadeyle güldü. "Cinsellik mi? Şaka mı yapıyorsun? Hayır, cinsellik hakkında hiç konuşmaz. O seksten nefret eder. Aslında şöyle söylemek daha doğru. Bir gün çocuk sahibi olmak istediğini biliyorum. Ama zevk almak için seks yapmak ona göre bir şey değil. En azından tanıdığım insanlar gibi değil bu konuda." Samira Durell'e göz kırpınca adam bıyık altından kıs kıs güldü.

Cal, "Teşekkürler," dedi. "Bu soruları sana haftalar önce sormalıydım."

Bölüm **19**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 18.15
New York, ABD

Dr. Jack Stapleton gözleri kapalı halde yatarken kulağına yabancı bir ses çalındı. Bu, tarif etmekte zorlandığı, uzaktan gelen dingin bir uğultuydu. Bir süreliğine sesin kaynağının ne olabileceğini düşündü. Manhattan 106. Caddedeki aslında tuğladan yapılmış kumtaşı evleri sadece iki yıl önce yenilenmiş olduğundan, bir an yeni yapılandırılmış bir ev için bu sesin normal olabileceğini düşündü ama bu olasılığa fazla itibar etmedi. Biraz daha düşününce, sesin böyle bir şey için fazla yüksek çıktığını anladı. Uğultuyu bir şeye benzetmeye çalışırken, aklına birden şelale geldi.

Jack gözünü kırpıştırıp açtı. Ellerini örtünün altından, yatağın karısının bulunduğu tarafından çekerken ona dokunmamaya çalıştı. Sesin ne olduğunu şimdi anlamıştı: Bu duş sesiydi. Laurie hiç alışılmadık biçimde çoktan uyanmıştı. Ne de olsa karısı iflah olmaz bir gece kuşuydu ve sabahları Baş Tıp Müfettişliği Bürosu'na makul bir saatte yetişebilmesi için yataktan sürüklenerek çıkarılmak zorunda kalırdı hep. Jack ise büroya herkesten önce erken gitmekten hoşlanır, bu sayede kendince en uygun gördüğü davaya bakma şansını elde ederdi.

Şaşıran Jack örtüyü üzerinden atıp tamamen çıplak halde, ki o halde uyumaktan hoşlanırdı, buharlı banyoya yürüdü. Laurie duş kabininde görünmüyordu bile. Jack kabinin kapısını açtı.

Yoğun su sesinin arasından, "Hey!" diye seslendi.

Laurie başında sabun köpüğü olduğu halde duştan dışarıya sarktı. "Günaydın uykucu," dedi. "Uyanma zamanın gelmişti. Yoğun bir gün olacak."

"Neden söz ediyorsun?"

Laurie, "Hindistan yolculuğundan!" dedi. Başını tekrar duşa sokup sel gibi akan suda saçlarını hızla durulamaya başladı.

Jack üstüne su sıçramaması için geriye çekilip kabinin kapısını kapattı. Şimdi her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Gece ilk uyandığında Laurie'yle yaptıkları konuşmayı belli belirsiz hatırlıyordu ama hepsinin kâbustan ibaret olduğunu düşünmüştü.

Jack Laurie'yi, annesiyle birlikte giriştikleri düğün hazırlığından beri ilk kez böylesine istekli görüyordu. Kısa bir süre sonra Jack, Calvin'in bir haftalık izin verme durumuna bağlı olarak çıkacakları yolculuk için Laurie'nin geç saatlere kadar uyumayarak gerekli her türlü ayarlamayı ve kalacak yer rezervasyonunu yaptığını öğrenecekti. O akşam yola çıkacaklar, Paris'te uçak değiştirip ertesi akşam geç saatlerde Yeni Delhi'de olacaklardı. Laurie Jennifer Hernandez'in kaldığı otelde bir oda ayarlamıştı.

Jack sabahın yedisinde kendini Colombus Meydanı'nda bir mağazada, dijital kameranın lensine bakarken buldu. Flaş patladığında yerinden sıçradı. Birkaç dakika sonra Laurie'yle birlikte caddeye çıktılar.

Laurie, "Dur da fotoğrafına bakayım," dedi. Sonra kıkırdadı. Jack fotoğrafı çekip aldı elinden. Dalga geçtiği için kızmıştı karısına. Laurie, "Benimkini görmek ister misin?" diye sordu ama Jack cevap vermeden fotoğrafı ona uzattı. Karısının fotoğrafı Jack'in tahmin ettiği gibi kendininkinden daha iyiydi. Flaş, fotoğraf bir profesyonel tarafından çekilmişçesine koyu renk saçlarının kumralını ortaya çıkarmıştı. En önemli fark ise gözlerdeydi. Jack'in açık kahverengi gözleri baş ağrısından mustaripmişçesine göz çukuruna kaçmışken, Laurie'nin mavi-yeşil gözleri parlaktı.

Yedi buçukta büroya vardıklarında, Laurie'nin içinde işlerin

yolunda gideceğine dair bir his vardı. O gün işlerin çok yoğun olması durumunda Calvin, psikolojik olarak izin vermeye pek eğilimli olmayacaktı. Ama büroda işler yoğunmuş gibi görünmüyordu, en azından şimdilik. Jack'le birlikte, tüm tıp müfettişleri için günün başladığı toplantı odasına girdiler. Gece boyunca davaları gözden geçirmekle sorumlu tıp müfettişi Dr. Paul Plodget masada oturmuş *The New York Times* gazetesi okuyor, önünde, çoktan gözden geçirilmiş, alışılmışın dışında az sayıda dosya duruyordu. Yanında, sağlam plastikten yapılmış kahverengi iskemlede ise, işi büroya erken gelerek vakaları gececi teknisyenlerden devralmak olan morg teknisyenlerinden biri, Vinnie Amendola oturuyordu. Büroda içilen kahveyi de Vinnie hazırlardı. O da *New York Post* okuyordu.

Laurie emin olmak için, "Pek yoğun değiliz galiba ha?" diye sordu.

Paul başını gazeteden kaldırmadan, "Hem de hiç," dedi.

Jack az sayıdaki dosyayı karıştırmaya başlarken, "İlginç bir vaka var mı?" diye sordu.

"Kimin sorduğuna bağlı," dedi Paul. "Sorun olabilecek bir tek intihar vakası var. Ölenin anne ve babasını görmüşsünüzdür belki. Erken saatten beri dışarıda park etmiş halde bekliyorlar. Güçlü bağlantıları olan, tanınmış bir Musevi ailesi. Açıkça, otopsi yapılmasını istemiyorlar ve oldukça hoşgörüsüz davranıyorlar." Jack'in söylenenleri duyduğuna emin olmak için başını gazetenin kenarından dışarıya uzatıp baktı.

Jack, "Vakanın gerçekten otopsiye ihtiyacı var mı?" diye sordu. Kanuna göre intihar vakalarında otopsi yapılması gerekiyor ama Büro, özellikle dini nedenler söz konusu olduğunda ailelere karşı hassas davranıyordu.

Paul omuzlarını silkti. "Bence evet, bu yüzden durumu ustalıkla idare etmemiz gerek."

Vinnie, "Bu da Dr. Stapleton'ın vakadan uzak duracağı anlamına gelir," diyerek yorumda bulundu.

Jack parmak uçlarıyla Vinnie'nin gazetesine vurarak adamı

korkudan havaya sıçrattı. "Tavsiyeye uyarak vakayı üstlenme min bir sakıncası var mı?" diye sordu Paul'e.

"Tabii, senin olsun."

Laurie, "Calvin geldi mi?" diye sordu.

Paul gazetesini indirip Laurie'ye, *Sen delirdin mi?* dercesine abartılı bir ifadeyle baktı.

Laurie, "Jack'le birlikte bugünden itibaren acil bir konu için bir süreliğine izin kullanmak istiyoruz," dedi Paul'e. "Sorun ol mazsa, ki olmayacakmış gibi görünüyor, elimdeki tüm vakaları devretmek istiyorum."

"Sanmıyorum, sorun olmaz," dedi Paul.

Jack vaka dosyasını havaya kaldırarak, "Ben anne ve babayla görüşmek için dışarıya çıkıyorum," dedi, herkese hitaben.

Laurie Jack'i kolundan yakaladı. "Ben Calvin'i bekleyeceğim. İzin verip vermeyeceğini olabildiğince çabuk öğrenmeliyim. Verirse, vizelerimizi almadan önce sana çabucak bir uğrarım."

"Tamam," dedi Jack ama aklı anlamlı gibi görünen vakaya takılmıştı çoktan.

Laurie çabucak girişteki masada görevli Marlene'nin yanına gidip, Calvin büroya geldiğinde kendisine haber vermesini söyledikten sonra asansöre binerek beşinci kattaki bürosuna çıktı. İskemlesine oturup çözüm bekleyen vaka dosyalarının içine daldı. Ama dosyaları ayrıntılı olarak incelemeye fırsat bulamadı, aradan yirmi dakika geçmişti ki, Marlene Calvin'in her zamankinden erken gelip ön kapıdan büroya girdiğini haber verdi.

Baş tıp müfettişi yardımcısının bürosu, şefin binanın ön girişindeki çok daha büyük bürosunun hemen yanındaydı. Saat henüz sekizdi ve sekreterler henüz işbaşı yapmadıkları için Laurie geldiğini kendisi haber vermek durumunda kaldı.

Calvin, Laurie'yi kapı ağzında görünce, "Girsene!" dedi. "Ne söyleyeceksen çabuk söyle lütfen. Bir an önce belediyeye gitmeliyim." Calvin, liseden mezun olduktan sonra tıp eğitimi almak için o kadar istekli davranmasa, çok rahat profesyonel futbolcu olabilecek, siyahi bir adamdı. İnsanların gözünü kor-

kutan fiziki yapısının yanı sıra, hiddetli mizacı ve mükemmelliğin peşinde koşan yaradılışıyla oldukça başarılı bir yöneticiydi. Büro belediyeye bağlı bir kurum olmasına rağmen, her şey Calvin Washington sayesinde, onun sorumlu olduğu kurumun çatısı altında hallediliyordu.

Laurie, "Seni bu kadar erken rahatsız ettiğim için kusura bakma," diye başladı, "ama Jack ve benim acil bir işimiz çıktı."

Calvin belediye başkanıyla görüşürken ihtiyaç duyacağı evrakları toparlarken, "Ah," dedi, monoton bir sesle. "En verimli iki patolojistimden bir süre ayrı kalacakmışım gibi bir his var içimde. Peki anlat bakalım sorun nedir, kısa olsun ama!"

Laurie boğazını temizledi. "On dört yaşındayken buraya davet ettiğim Jennifer Hernandez adındaki kızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unuturum. Bunu yapmana kesinlikle karşı çıkmıştım ama sen beni bir şekilde ikna etmiştin. Sonra bunun, büronun o ana dek yaptığı en iyi şeylerden biri olduğu ortaya çıktı. Demek aradan on dört yıl geçmiş, ha? Tanrım!"

"Gerçekten de o kadar olmuş. Aslında, Jennifer bu bahar UCLA Tıp Fakültesi'nden mezun oluyor."

"Bu harika. O kızı çok sevmiştim."

"Sana selamlarını yolladı."

Calvin, "Sen de ona selam söyle," dedi. "Laurie, zamanın doluyor. Beş dakika içinde şu kapıdan dışarı çıkmam gerek."

Laurie, Maria Hernandez'in ölümü ve Jennifer'ın naaşla başa çıkmakta nasıl zorlandığına dair hikâyeyi anlattı. Calvin'e, Maria'ya nasıl bir anne gözüyle baktığından, Maria'nın sadece Jennifer'a değil, kendisine de bebekliğinden genç kızlık zamanına dek çok yakın olduğundan söz ederek, Jack'le birlikte Hindistan'a gidebilmek için bir haftalık izin istediğini söyledi.

Calvin, "Başınız sağ olsun," dedi. "Ona saygı duyduğunu göstermek için çabaladığını anlayabiliyorum ama Jack'in de neden seninle gelmesi gerektiğini pek çözemedim. Çok önemli bir

şey olmadığı takdirde ikinizi de aynı anda kaybetmek bize burada zorluk çıkarır."

"Jack'in de benimle gelmesi gerekiyor ama bunun Hernandez'in ölümüyle bir alakası yok," diye açıkladı Laurie. "Jack'le birlikte yaklaşık sekiz aydır kısırlık tedavisi sürecinden geçiyoruz. Şu anda kendime yüksek dozda hormon enjekte edeceğim bir dönemdeyim ve birkaç gün içinde folikül salma iğnesi yapacağım. İşte bu noktada..."

Calvin araya girerek, "Tamam, tamam!" dedi. "Anladım. Tamam! Size bir hafta izin. Biz burada idare ederiz." Calvin çantasını aldı.

Laurie, "Teşekkür ederim Dr. Washington," derken, vücudunu bir anda heyecan dalgasının kapladığını hissetti. Yolculuk hayali gerçeğe dönüşüyordu. Şef yardımcısının ardından o da odadan dışarıya çıktı.

Calvin ön kapıya yürürken, "İşe döneceğiniz tarihi bildirmek için beni arayın," diye seslendi omzunun üstünden.

Laurie asansörlere doğru ilerlerken, "Ararız," diye karşılık verdi.

Calvin, "Bir şey daha," diye seslendi, kapıyı poposuyla tutarken. "Hamile kal; bana bir hediye getirmiş olursun." Sonra dışarıya çıktı.

Laurie'nin henüz olgunlaşmaya başlayan heyecanı, yaz yağmuru gibi çabucak sönüverdi. Calvin'in son sözleri onu çileden çıkarmıştı. Asansöre binerken bir dizi küfür savurdu. Hamile kalmak için kendine yeterince baskı uyguluyor ve bunun sonucu büyük bir moral bozukluğu yaşıyorken, başkalarının da buna katkıda bulunmasına ihtiyacı yoktu. Onun gözünde Calvin'in konuya yaklaşımı, cinsel ayrımcılığa yakın bir tavrı temsil ediyordu. Ne de olsa Calvin Jack'e aynı derecede baskı uygulamıyordu.

Asansörde beşinci kat düğmesine bastı. Erkeklerin bu denli duyarsız olduklarına inanamıyordu. Bu bağışlanamaz bir tavırdı.

Sonra öfkesi geldiği gibi, hızla dağıldı. Aniden sağduyusuna kavuşan Laurie, hormonlarının işbaşında olduğunu biliyordu. Dün akşam Jack'le, markette ise yaşlı kadınla yaşadığına benzer bir şeydi bu. Onu şaşırtan ve utandıran şeyse, bu duygunun böylesine çabuk etkisi altına girebiliyor olmasıydı. Mantıklı düşünecek zamanı bile olmuyordu.

Bürosuna geri dönen ve duygularını tekrar kontrol altına aldığını hisseden Laurie, arkadaşı Shirley Schoener'i aradı. Bunun uygun bir zaman olduğunu biliyordu, çünkü Shirley saat sekizle dokuz arasını kısırlık tedavisi yürüttüğü hastalarıyla telefon veya e-posta yoluyla iletişim kurmaya ayırırdı. Telefona anında cevap verdi.

Diğer hastaların da arayabileceğini bilen Laurie hemen konuya girerek, Shirley'ye Jack'le birlikte akşam Hindistan yolculuğuna çıkacağını söyledi ve nedenini açıkladı.

Shirley, "Sizi kıskandım," diye karşılık verdi. "Hindistan'ı çok... ilginç bulacaksın."

Laurie, "İnsanlar hoşlanmadıkları bir şeyden söz ederken diplomatik olmak adına böyle derler," dedi.

Shirley, "Hindistan'ı tanımlamak biraz zor, o yüzden," diye açıkladı. "Ülke insanda çok farklı duyguların uyanmasına yol açıyor; basit, gelir geçer tanımlamaları anlamsız kılıyor. Ama ben Hindistan'ı çok sevmiştim!"

Laurie, "Aslında Hindistan'ı görecek fazla zamanımız olmayacak," dedi. "Korkarım ülkeye girmemizle çıkmamız bir olacak."

"Fark etmez. Hindistan tezatlarla dolu bir ülke. İster Delhi, ister Bombay, ister Kalküta'da ol, ne kadar uzun kaldığına bağlı olmaksızın, ne demek istediğimi anlayacaksın. Çok karmaşık bir ülke. Bir yıl önce bir tıp konferansı için gitmiştim, daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor. Görkemli bir güzellikle, kentsel çirkinlik hepsi iç içe geçmiş adeta. Büyük bir zenginliğin yanı sıra, hayal edemeyeceğin içler acısı bir yoksulluk da var. Emin ol, nefesin kesilecek. Etkilenmemek mümkün değil."

"Eh, gözlerimizi açık tutacağımız kesin ama Hindistan'a Maria Hernandez'in ölümü meselesi için gidiyoruz. Diğer yandan, tedavi döneminin gereklerini de yerine getirmeliyim tabii."

Shirley, "Tanrım," diye bağırdı. "Hindistan heyecanı yüzünden bir an tamamen unuttum. Bu dönem için çok umutluyum; uzaklara gitmeni istemiyorum. Hamile kalırsan, ki bu dönem bunun gerçekleşeceğini sanıyorum, kendime pay çıkarmam mümkün olmaz."

Laurie kıkırdayarak, "Şimdi de sen baskı yapmaya başlama lütfen," derken, o anki tepkisini Calvin'in masum dileğiyle ilişkilendirdi.

Shirley, "Hormonlarınla sorun yaşadığından şüpheleniyorsun bir de!" diyerek güldü.

"Hiç hatırlatma. Ama böyle bir şey olacağını gerçekten düşünmezdim. Tanıdığım bazı insanların tedaviden benim kadar olumsuz etkilenmediklerini çok iyi biliyorum."

"Demek Yeni Delhi'ye vardıktan bir gün sonra seni orada muayene edecek birine ihtiyacın olacak. Aşırı uyarılma riskini göze almak istemeyiz."

"Seni bu yüzden aradım zaten. Yeni Delhi'de tanıdığın, tavsiye edebileceğin biri var mı?"

Shirley, "Çok," diye karşılık verdi. "O konferansta tanıştığım birçok doktorla temas halindeyim. Hint tıbbı birçok insanın düşündüğünden çok daha fazla ilerlemiş durumda. Sana rahatlıkla tavsiye edebileceğim, yarım düzineden fazla doktor tanıyorum. Erkek, kadın veya şehrin belli bir bölgesinde olması gibi özel tercihlerin var mı?"

Laurie, "Kraliçe Viktorya Hastanesi'yle bağlantılı biri olursa iyi olur," dedi. "Yönetimle işimizi görmeye çalışırken, personelden birini tanıyor olmak yardımımıza dokunabilir."

"Çok haklısın. Bak ne diyeceğim. Hemen birkaç telefon açayım. Şimdi Delhi'de saat akşamüstü beş kırk beş. Yani mükemmel bir zaman. E-posta da atabilirim ama telefon açıp doğrudan

konuşmak daha iyi olacak. Şu an başka hastalarımdan da arayan yok nasılsa."

Laurie, "Teşekkürler Shirley," dedi. "Sana borçlu kalacağım kesin ama borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Aynı profesyonel hizmeti benden almak istemezsin sanırım."

Shirley, "Bunun şakasını bile yapma," dedi. "Ben batıl inançları olan birisiyim."

Laurie telefonu kapattıktan sonra bilinçdışı bir hareketle saatine baktı. Hindistan vizesi almak için başvuracağı yer saat dokuzdan önce açılmazdı, yani daha zamanı vardı. İlk iş olarak havaalanını aradı ve kredi kartını kullanarak rezervasyonunu yaptığı biletleri satın aldı. Sonra Jennifer'ı aradı. Telefon beş kez çaldıktan sonra sonunda açıldı. Laurie telesekreterin çıkacağını düşünürken telefona Jennifer cevap verdi. Nefes nefese kalmıştı.

Laurie kendini tanıttıktan sonra kötü bir zamanda arayıp aramadığını sordu, ne de olsa birazdan tekrar arayabilirdi.

Jennifer derin bir nefes alarak, "Hayır, sorun değil," dedi. "Kaldığım otelde, şık bir Çin restoranında akşam yemeği yiyiyorum. Telefon çaldığında cevap vermek için koşarak lobiye çıktım. Bil bakalım akşam yemeğinde kimle beraberim?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bayan Benfatti'yle. Dün akşam Kraliçe Viktorya'da ölen adamın karısı."

"Büyük bir tesadüf, desene."

"Aslında tesadüf sayılmaz. Onu aradım ve akşam yemeği için buluştuk. Maalesef, kocasının ölümüyle babaannemin ölümü arasında garip benzerlikler var."

Laurie, "Gerçekten mi?" diye sordu. Bunların gerçek mi, yoksa hayal gücünün ürünü benzerlikler mi olduğunu merak ediyordu.

"Tanrım, sen beni arıyorsun ama ben burada gevezelik edip duruyorum. Hindistan'a geleceğinizi söyle lütfen bana."

Laurie sesinde belirgin bir heyecanla, "Gerçekten geliyoruz," dedi.

Jennifer, "Bu harika!" diye bağırdı. "Ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin. Dr. Washington'a teşekkürlerimi ilet lütfen."

"Onun da sana selamı var," dedi Laurie. "Oradaki durumla ilgili önemli bir değişiklik var mı?"

"Pek sayılmaz. Yeşil ışık yakmam için bana hâlâ baskı yapıyorlar. Sizin geleceğinizi ve cuma sabah saatlerinde burada olacağınızı söyledim."

"Bizim adli tıp uzmanı olduğumuzdan bahsettin mi?"

"Tabii."

"Peki ne tepki verdiler?"

"Otopsi yapılmasının söz konusu olmadığına dair bir başka vaaz... Kesinlikle hoşgörüsüz davranıyorlar."

Laurie, "Göreceğiz," dedi.

"Babaannemle ilgilenen hemşireyle konuştum. Kızı görsen, tam bir güzellik kraliçesi."

"Bu sözler senin gibi birinin ağzından çıkınca gerçek bir kompliman oluyor."

"Ben onunla aşık atamam. Muhtemelen aklına esen her şeyi yiyip, kilo almayan tiplerden. Gerçekten güzel bir kız. Onunla ilk tanıştığımda oldukça garip davrandı."

"Nasıl yani?"

"Utanmış veya sıkılmış gibiydi, tam olarak bilemiyorum. Sonunda ona kızgın olmamdan korktuğu anlaşıldı."

"Ona neden kızacakmışsın ki?"

"Ben de aynı şeyi sordum. Neymiş biliyor musun? Hemşirelik okulundan mezun olduğundan beri babaannem kaybettiği ilk hastasıymış. Çok dokunaklı bir durum, değil mi?"

Laurie, "Babaannen hakkında ondan bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu. Jennifer'ın etkili olsun diye sorduğu, aslında cevabını beklemediği sorusu hakkında bir yorum yapmadı. Laurie önce, hemşirenin Jennifer'ın kendisine kızgın olabileceğini düşünmesiyle, babaannesinin hemşirelik hayatında kaybettiği ilk hastası olması arasında ne tür bir bağ olduğunu kavrayamadı. Sonra bunun kültürel bir nedenden kaynakladığını düşündü.

Jennifer, "Pek bir şey öğrenemedim," dedi ama sonra, "Tabii babaannemin ölü bulunduğunda siyanozlu olması dışında," diye ekledi.

Laurie, "Gerçek siyanoz mu?" diye sordu.

"Kız öyle dedi, ben de özellikle sordum. Ama o da bunu başkasından duymuş. Babaannem onun vardiyasındayken değil, akşam vardiyası esnasında ölmüş. Hemşire bunu, ölümünün hemen ardından babaannemi bulan diğer hemşireden öğrenmiş."

Laurie, "Belki tıbbi soruşturma yapmaktan vazgeçmelisin," dedi. "Dikkatleri üstüne topluyor olabilirsin."

Jennifer, "Muhtemelen haklısın," diyerek, aynı fikirde olduğunu belirtti. "Sizlerin de geleceğinizi düşünürsek... Uçuş detaylarınız nedir?"

Laurie uçuş numarasını ve tahmini varış zamanını verdi. "Daha önce teklif ettiğin gibi, havaalanına kadar gelmene gerek yok," dedi. "Bir taksiye atlar geliriz."

"Gelmek istiyorum. Otelin arabalarından birini ayarlarım. Ne de olsa tüm harcamalarım karşılanıyor."

Laurie bu şartlar altında Jennifer'ın havaalanına gelerek kendilerini karşılamasına karşı çıkmadı. "Neyse, sen şimdi yemeğine ve sana eşlik eden hanımefendiye geri dön."

"Bayan Benfatti'den söz etmişken, ona kocasının durumuna da bakabileceğinizden söz ettim. Umarım sorun olmaz. Dediğim gibi, iki ölüm arasında benzerlikler var."

"Önce sözünü ettiğin benzerliklere bakar, sonra karar veririz," dedi Laurie.

Jennifer, "Bir şey daha var," dedi. "Bu öğlen Amerikan elçiliğine gittim ve bana çok yardımı dokunan iyi bir memurla görüştüm."

"Herhangi bir şey öğrendin mi?"

"Anlaşılan, Kraliçe Viktorya Hastanesi'ndeki servis koordinatörü naaşın Amerika'ya gönderilmesi konusunda doğruyu söylemiş. Bunu yapmak için birçok bürokratik engeli aşmak ge-

rekiyormuş ve oldukça pahalıya patlarmış. Yani kararımı naaşın yakılması yönünde vereceğim galiba."

Laurie, "Bunu oraya vardığımızda tartışırız," dedi. "Şimdi sen yemeğine geri dön bakalım."

Jennifer neşeyle, "Emredersiniz efendim. Yarın akşam görüşmek üzere," dedi.

Laurie ahizeyi yerine koydu. Bir süreliğine elini ahizenin üstünden kaldırmadan kalp krizi ve genel siyanozu düşündü. Kalbiniz tekleyince pompalama faaliyeti durur ve genel siyanoz olmazdınız. Siyanoz genellikle ciğerlerin iflas ettiği ve kalbin pompalama faaliyetinin devamının söz konusu olduğu zamanlarda gerçekleşir.

Elinin altındaki telefon acı acı çalmaya başlayınca Laurie irkildi. Nabzı hızla atarken ahizeyi kaldırıp, "Alo," dedi.

Nazik bir ses, "Dr. Laurie Montgomery'le görüşmek istiyorum," dedi.

Laurie merak içinde, "Benim," diye karşılık verdi.

"Adım Dr. Arun Ram. Biraz önce Dr. Shirley Schoener'la görüştüm. Bana kısa bir süre sonra Yeni Delhi'ye geleceğinizi ve aynı zamanda, kısırlık tedavisinin hormon kullanma dönemında olduğunuzu söyledi. Foliküllerinizin boyutunun yakından takip edilmesi ve idrarınızdaki estrojenik madde seviyesinin kontrolünün yapılması gerekiyormuş."

"Doğru. Aradığınız için teşekkür ederim. Ben de gereken yerleri aramak için Dr. Schoener'in bana telefon numaralarını bildirmesini bekliyordum."

"Zahmet etmenize gerek yok. Dr. Schoener sizinle biraz önce konuştuğunu söyleyince, sizi aramayı ben teklif ettim ona. Size yardımcı olmak bana şeref verir. Kendisi hakkınızda biraz bilgi verdi ve oldukça etkilendim. Amerikan televizyon dizilerini izlediğim öğrenimimin ilk dönemlerinde, ben de adli tıp uzmanı olmayı arzuluyordum. Ama maalesef düş kırıklığına uğradım. Bu ülkede söz konusu dalla ilgili olanaklar, rezil bürokrasimiz nedeniyle oldukça kötü."

"Çok üzüldüm. Bu uzmanlık alanında iyi yetişmiş insanlara ihtiyacımız var aslında. Olanaklar geliştirilse, bundan Hindistan kazançlı çıkar."

"Dr. Schoener aslında ilk olarak meslektaşım Dr. Daya Mishra'yı aramış. Kendisi bayandır, onu tercih edeceğinizi düşünmüş. Ama Dr. Schoener Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne giriş izni olan biriyle ilgilendiğinizi söyleyince, Dr. Mishra beni önermiş."

"Evet, beni kabul ederseniz çok mutlu olurum. Kocam ve benim Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde başka bir işimiz var."

"Tam olarak hangi gün geliyorsunuz?"

"Bu akşam New York'tan yola çıkıyoruz. Programa göre Delhi'ye, on dokuz ekim perşembe akşamı, yirmi iki elli gibi bir saatte varacağız."

"Kısırlık tedavi döneminin hangi aşamasındasınız?"

"Yedinci gündeyim ama daha önemlisi, pazartesi günü kendisiyle konuştuğumda, Dr. Schoener tetikleyici iğnenin yapılmasından önce beş günlük bir zaman öngördü."

"Yani sizi en son pazartesi günü muayene etti ve her şey yolundaydı."

"Evet, her şey yolundaydı."

"Öyleyse sizi cuma sabahı görsem iyi olur. Hangi saatte burada olmayı tercih edersiniz? Cuma araştırma günüm olduğu için bana herhangi bir saat uyar. Programım da müsait zaten."

Laurie, "Bilemedim," dedi. "Sabah sekiz nasıl?"

Dr. Arun Ram, "Sabah sekiz olsun öyleyse," dedi.

Dr. Ram'la olan görüşmesini bitiren Laurie, Shirley'yi arayıp yardımları için teşekkür etti.

Shirley, "Onu seveceksin," dedi. "Zeki biridir. Aynı zamanda esprili ve başarılıdır da."

"Daha ne olsun," dedi Laurie.

Gerekli tüm telefon görüşmelerini yapan Laurie saatine baktı. Hindistan'ın vize işlemlerini yürütmesi için görevlendirilen kuruma müracaat etmek üzere yola koyulma zamanı gelmişti.

Çantasından Jack'in ve kendisinin pasaportlarını alıp, o sabah çektirdikleri fotoğrafları da içlerine iliştirdi.

Pasaport ve fotoğrafların yanı sıra cep telefonunu da omuz çantasına koyan Laurie, bürosundan çıkıp asansörlere yöneldi. Asansör kapısının açıldığını duyunca koştu ve o anda çalışma arkadaşı Dr. Riva Mehta'yla çarpıştı. İki kadın birbirlerinden özür dilerken Laurie gülmeye başladı.

"Tanrım, moralin yerinde galiba," dedi Riva.

Laurie, "Öyle," diye karşılık verdi neşeyle.

Riva, "Yoksa hamile misin?" dedi. Riva ve Laurie aynı büroda çalışmanın yanı sıra, birbirlerinin sırdaşıydılar da. Riva onun, Shirley dışında kısırlık tedavisi stresini paylaştığı tek dostuydu.

Laurie, "Keşke," dedi. "Hayır, Jack'le birlikte acil bir iş için Hindistan'a gidiyoruz." Laurie kapanmak için çabalayan asansör kapısıyla cebelleşiyordu.

"Harika," dedi Riva. "Hangi şehre gidiyorsunuz?" Riva on bir yaşındayken ailesiyle birlikte Hindistan'dan Amerika'ya göç etmişti.

Laurie, "Yeni Delhi," dedi. "Aslında, Hindistan vizesi almaya gidiyordum. Yarım saat içinde geri dönmüş olurum. Seninle Hindistan hakkında konuşmayı ve tavsiyelerini duymayı çok isterim."

Riva elini sallayarak, "Seve seve," dedi.

Laurie asansöre binerek ısrarla kapanmaya çalışan kapıyı serbest bıraktı. Asansör inerken Riva'nın morali konusunda yaptığı yorumu düşündü ve son iki, üç ayki halini göz önüne getirdiğinde, kendini gerçekten iyi hissettiğini fark etti. Kısırlık tedavisi yüzünden manik depresif biri haline gelmemeyi diledi içinden.

Zemin katta inen Laurie, acele adımlarla otopsi odasına yürüdü. Odada fazla kalmayacağı için sadece bir başlık ve önlük alarak çifte kapıyı itip içeri girdi. Saat neredeyse dokuza geliyor olmasına rağmen içeride Jack ve Vinnie'den başka çalışan yoktu. Diğer morg teknisyenleri vakaları hazırlıyor ve cesetleri soğu-

ucudan dışarı çıkarıyordu ama incelemeyi yapacak doktorlar henüz ortalarda yoktu. Jack ve Vinnie yalnız başlarına çalışıyorlardı. Üzerinde çalıştıkları cesedin göğsünde Y şeklinde geniş bir yarık açılmış, karın bölgesine dikiş atılmıştı. O anda cesedin kafatasını açmışlar, beyin üstünde çalışıyorlardı.

Jack'in yanına gelen Laurie, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Doğrulup kollarını geren Jack, "Her zamanki gibi parti veriyoruz," diye cevapladı.

Laurie, "Tipik bir silahla intihar vakası mı?" diye sordu.

Jack hafifçe güldü. "Pek sayılmaz. Şu noktada, cinayet olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Laurie, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Nasıl?"

Jack cesedin üstüne eğilip tersine çevrilmiş ve ters yüz edilmiş kafatasını tutarak eski yerine yerleştirdi. Başın yan tarafında ve tıraş edilmiş bölgenin merkezinde beş, altı santimlik siyah beneklerle çevrilmiş, dairesel, derin, kırmızı bir yaranın girişi net olarak görünüyordu.

Laurie, "Tanrım," dedi. "Haklısın. Bu intihar değil."

"Hepsi bu değil," dedi Jack. "Kurşun aşağıya doğru dik bir yol izlemiş ve ensenin deri altı dokusuna saplanmış."

Vinnie, "Tüm bunları nasıl anlayabiliyorsunuz?" diye sordu.

Laurie, "Çok kolay," dedi. "Bir insan kendini vururken namluyu daima cildine dayar. Sonrasında yaranın içine kurşunun yanı sıra patlayıcı gazlar da dolar. Bileşke giriş yarası, cilt kafatasından ayrılıp parçalanırken, lime lime yıldız şeklinde olur."

Jack neşterin ucuyla yaranın çevresindeki siyah halkalara işaret ederek, "Şu noktaları görüyor musun?" dedi. "Bu barut kalıntısıdır ve intihar vakalarında yaranın içine girer." Sonra Laurie'ye dönerek, "Silah ateşlendiğinde sence namlu ne kadar uzaklıktaydı?"

Laurie omuzlarını silkti. "Herhalde otuz, kırk santim."

Jack aynı fikirde olduğunu belirterek, "Ben de öyle düşü-

nüyordum," dedi. "Ve sanırım kurbanımız o esnada yerde yatıyormuş."

Laurie, "Patronu bu durumdan bir an önce haberdar etsen iyi olur," dedi. "Bu, politik açıdan kaçınılmaz biçimde yan etkileri olacak bir vaka."

"Bence de," dedi Jack. "Ne muhteşem değil mi? Ölüm nedeni olarak, otopsi öncesiyle sonrası arasında ne büyük düşünce farklılıkları oluyor. Bunun gibi kaç vaka gördük kim bilir?"

"İşimizi böylesine önemli kılan şey de bu zaten," dedi Laurie.

Jack, "Hey!" dedi. "Calvin'le görüştün mü?"

Laurie, "Ah, evet!" dedi, oraya gelme nedenini hatırlarken. "Onun için uğramıştım zaten. Şimdi Hindistan vizesi almaya gidiyorum. Calvin bize bir hafta izin verdi."

Jack, "Tüh!" dedi ama sonra Laurie'nin tepki göstermesine fırsat vermeden güldü.

Bölüm **20**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 19.40
Yeni Delhi, Hindistan

Raj Khatwani merdiven boşluğundan kapıyı aralayarak, Tıp Merkezi Hastanesi'nin üçüncü kattaki koridoruna bir göz attı. Görünürde kimseler yoktu ama ilaç arabasının camın cama değmesiyle ortaya çıkan kendine özgü sesini duyabiliyordu. Kapıyı kapattı. Yangına dayanıklı olarak imal edilmiş kalın kapının ardından geçip giden arabanın sesine kulak kabarttı.

Sırtını beton duvara dayayarak nefes alış verişini kontrol altına almaya çalıştı. Yaşadığı gerginlik yüzünden bunu başarmakta zorlanıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. O an düşünebildiği tek şey, Veena ve Samira'ya duyduğu artan saygınlıktı. İlk hastasını ölüm uykusuna yatırmasının eşiğindeyken, olayın aslında tahmin ettiğinden çok daha stresli olduğunu fark ediyordu. Özellikle Samira'nın işin çocuk oyuncağı olduğunu söylemesi, başta daha farklı bir düşünceye kapılmasına neden olmuştu. Oysa şimdi, *Amma da çocuk oyuncağıymış*, diye geçiriyordu içinden, sinirli bir biçimde.

Aradan yeterli zaman geçtikten sonra tekrar kapıyı araladı. Kimseyi göremedi, kulağına herhangi bir ses de çalınmayınca, kapıyı ardına kadar açtı ve başını yavaşça içeri uzatarak koridoru baştan aşağıya kontrol etti. Uzakta, ana koridordaki masada duran ve ayakta tedavi edilen bir hastayla konuşmakta olan iki

hemşire dışında gözüne ilişen başka birileri olmadı. Hemşireler, konuştukları zar zor duyulacak kadar uzaktaydılar. Tam ters yönde ise, koridorun her iki tarafında sadece üç oda vardı. Bunlar uzun koridorun her iki ucunda, her biri bitkiyle ve hastaların kullanabilecekleri iskemlelerle dolu seralardı.

Raj'ın kulaklarında Samira'nın tavsiyesi çınlıyordu: Sakın kimseye görünme ama görünürsen normal davran. Bırak, hemşire üniforman konuşsun. *Sakın görünmeymiş!* diye içten içe alay etti Raj. Yüz kiloya yakın iriyarı bir adam olarak, hemşireler ve sayısız ufak işi halletmek için sağa sola koşuşturan yardımcılarla dolu hastane katında görünmemek onun açısından özellikle zor bir işti.

Raj Tıp Merkezi'ne gelmeden bir akşam evvel, tavsiyelerini almak üzere Samira ve Veena'nın odasına gitmişti. Aslında yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmemiş ve bu ziyareti daha çok kadın meslektaşlarına duyduğu saygı nedeniyle gerçekleştirmişti. Ama şimdi onları ziyaret etmiş olmaktan dolayı çok memnundu. Samira görüşme esnasında heyecanlandığını itiraf etmişti, ki şu anda aynı durumda olan Raj için bunu bilmek iyi bir şeydi. Veena ise hiçbir şey söylememişti.

Uluslararası Hemşirelik'in on iki hemşiresi içinde tek erkek hemşire olan Raj, çekici diğer on bir kadın hemşirenin gözdesiydi. Pürüzsüz koyu cildi, esmer, kısa saçları, insanın içine işleyen koyu renk gözleri ve hafif kancalı burnunun altında ince bıyığı ile çok yakışıklı bir adamdı. Ancak kendine özgü en önemli fiziksel özelliği vücut yapısıydı. Geniş omuzları, dar beli ve şişkin kasları vardı. Vücut geliştirme sporunun bütün inceliklerine hakim, siyah kuşak bir dövüş uzmanıydı. Ama bu görüntüsüne rağmen Raj'ın erkeksi bir hali yoktu. Kadınsı olduğu da söylenemezdi, en azından fikren böyle bir çizgiye yakın durmuyordu, yani homoseksüel değildi. Kendini sadece Raj olarak görüyordu. Görünüşte karakterine ters düşen vücut geliştirme ve savaş sanatlarında siyah kuşak sahibi olma girişimi, aslında babasının fikriydi. Oğlunun sosyal eğilimlerini erkenden fark eden babası,

onun sosyal bakımdan zalim bir dünyada korunmasını sağlayacak birtakım tedbirler almak istemişti. Yaşı ilerledikçe Raj, çoğunlukla kadın olan arkadaşlarından gördüğü ilginin de etkisiyle vücut geliştirme işinden zevk almaya başlamıştı. Savaş sanatlarından hoşlanmasının nedeni ise, bu faaliyetin onun gözünde saldırgan bir spordan çok, bir tür dans olmasıydı.

Raj çıplak betondan gelen yüksek ayak sesleri duydu aniden. Merdiven boşluğunda, yukarı kattan birinin basamakları indiğini fark etti dehşet içinde. Sesin yakınlığından, gelen kişinin çok kısa bir süre sonra üçüncü katla dördüncü kat arasındaki sahanlığa erişeceğini söyleyebilirdi. Raj işte o noktada, gelen kişinin görüş alanına girecekti! Görünmek istemiyorsa önünde iki seçenek olduğunu biliyordu; ya zemine kadar koşarak merdivenlerden inecek, ya da orada görünmek riskini alıp, üçüncü kat kapısından içeri girecekti.

Ayak sesleri hızla yaklaşırken, Raj bir karar vermek zorundaydı! Panik olmuştu. Basamaklardan inen kişi sahanlığa yaklaşırken, yankılanan ayak seslerini duyuyordu. Daha da büyük bir paniğe kapılan Raj, üçüncü kata açılan kapıyı açtı, sadece bir adım atarak kalçasıyla kapıyı kapattı. Koridoru boylu boyunca incelerken, farkında olmadan bir süredir nefesini tuttuğunu anladı ve derin nefes almaya çalıştı. Arkasında, merdiven boşluğunda, şimdi boğuk gelen ayak seslerinin üçüncü kata inmekte olduğunu duyabiliyordu. Gelen her kimse, üçüncü kata girmek isteyebileceğini düşünerek hastasının yattığı odaya yöneldi. Harekete geçmek zorunda kalmıştı. Sanki sudan korkan biri havuz kenarında duruyorken, arkadan itilmiş gibiydi. Raj David Lucas'ın kapısına gelene dek arkasına bakmadı. Biraz ileride iki hemşire, tedavi süreciyle ilgili aralarında derin bir sohbete dalmış halde diğer hastanın odasından çıkmıştı. Şansına hemen masaya doğru yöneldiler. Tam ters tarafa bakmış olsalardı, üç metre ötedeki Raj'la göz göze gelecekler, Raj da açıklama yapmakta ciddi zorluk çekecekti.

Raj sonunda kimseye görünmeden odadan içeriye sızmayı

başardı ama kapıdan girer girmez durdu. Sakin bir sohbetin sesi çalındı kulağına. David Lucas yalnız değildi!

Kalmakla kaçmak arasında karar veremeyen Raj olduğu yerde dondu kaldı. Ama hemen ardından içini rahatlama duygusu kapladı. Bu bir ziyaretçi değil, televizyonun sesiydi. Güven duygusu yerine gelen Raj, odanın iç kısımlarına doğru yürüdü, banyonun dış duvarından dönerek hastane yatağında yatmakta olan, dikkat çekici biçimde obez hastayla karşı karşıya geldi. Hasta uykudaydı. Bir tulumbaya bağlı tüp, burun deliklerinden birine yerleştirilmişti. Biriktirme şişesi içinde hafif kan renginde, yarım kap sarımsı bir sıvı toplanmıştı. Bay Lucas'ın arkasındaki duvara monte edilmiş kalp monitöründe düzenli bir ritim göze çarpıyordu. Hemen her şey, o öğleden sonra saat üçte odadan ayrılırken bıraktığı gibiydi.

Raj elini beyaz hemşire üniformasının cebine atarak, evdeyken hazırladığı şırıngayı çıkardı. Veena ve Samira'dan farklı olarak, kas gevşetici ilacı almak için boş ameliyat odasına gitmek zorunda kalmamıştı ve kendini şanslı hissediyordu. Bunun için Samira'ya teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ve zaten etmişti de.

Sıvının akmadığından emin olmak için –ki 10 cc.lik şırıngayı ağzına kadar doldurduğundan bu uzak bir olasılıktı– gerekli kontrolü yaptıktan sonra Raj, harekete geçmeye hazırdı. Kas gevşetici ilaçtan adama gereğinden az vermek, istediği en son şey olduğundan şırıngayı bilerek ağzına kadar doldurmuştu.

Kapıya geri gelen Raj koridoru bir kez daha baştan aşağıya inceledi. Onun bulunduğu yöne doğru gelmekte olan bir hemşire vardı ama o da odalardan birine girerek gözden kayboldu. Zamanlamanın bundan daha iyi olmayacağını düşünen Raj yatağın kenarına geldi. Serum torbasını dikkatle eline aldı, dişleriyle şırınganın kapağını çıkardı ve sonra şırıngayı hafifçe torbaya sapladı. Steril olmak konusunda bir endişe duymasına gerek yoktu.

Her şeyiyle hazır olan Raj, açık olan televizyonun sesinin arasından, birilerinin odaya yaklaşmakta olduğunun habercisi

sesler duyup duymadığını anlamak için bir an duraladı. Herhangi bir ses duymayınca şırınganın içindeki sıvıyı tamamen torbaya boşaltmak üzere iki elini kullandı. Önceden serum torbasının üst kısmına tıkaç tıkamadığından, enjekte ettiği sıvının damara bağlı kanala hızla aktığını fark etti. Ancak bu etki hastanın verdiği tepkiyle gölgede kaldı. Tıpkı Samira'nın dikkati çektiği gibi, David Lucas'ın yüz kasları kasılıp, lifler neredeyse anlık biçimde demet haline gelirken, aynı anda gözleri açıldı. Elleri ve ayakları sürekli seğirirken, çığlık atmaya başladı.

Raj gördüğü manzara karşısında şok olmuş halde bir adım geri çekildi. Daha önce uyarılmış olmasına rağmen, hastanın verdiği tepki beklediğinden daha hızlı ve şaşırtıcı olmuştu. Yattığı yerde doğrulmaya çalışırken, adamın yeni bir dalgayla, sıvı dolu bir torbaymışçasına anında arkaya devrilmesini izledi. Raj ani bir tiksintiyle arkasını dönerek kaçmaya başladı. Ancak çok fazla uzağa gidemedi. Koridora çıkan kapıyı açtığında, kapıyı itmek üzere elini havaya kaldırmış beyaz önlüklü biriyle şiddetli biçimde çarpıştı.

Raj yere devirmemek için sarıldığı adama "Çok özür dilerim," dedi, sersemlemiş bir halde. Bu hiç beklenmedik bir çarpışmaydı ve daha da kötüsü Raj adamı tanıyordu. Bu, eve gitmeden önce hastasını son bir kez kontrol etmeye gelen, David Lucas'ı ameliyat eden cerrah Nirav Krishna'ydı.

"Tanrım," diye inledi Dr. Krishna. "Nedir bu acelen?"

Panik duygusu en üst seviyeye ulaşan Raj, bir an için ne cevap vermesi gerektiğini düşündü. Başka bir yolu olmadığını fark edince doğruyu söylemeye karar verdi. "Acil bir durum var. Bay Lucas'ın hayatı tehlikede."

Dr. Krishna hiçbir şey söylemeden Raj'ı bir kenara itip hızla odaya daldı. Yatağın yanına geldiğinde David Lucas'taki siyanoz başlangıcını fark etti. Göz ucuyla monitöre baktığında kalbin göreceli olarak normal attığını gördü. İşte o anda hastanın nefes almadığını fark etti. Adamın yüzündeki kas liflerinin demet hali-

ne geldiğini görmedi, çünkü bu durum o odaya girmeden hemen önce sona ermişti.

Dr. Krishna, "Şok aletini getir hemen!" diye bağırdı. Hastanın burnundaki tüpü söküp bir kenara attı. Yatağın kumandasını kapıp, hastanın baş kısmını alçak pozisyona getirdi. Raj'ın olduğu yerde çakılı kaldığını görünce, şok aletini getirmesi için ona bir kez daha bağırdı. Hastayı hayata döndürmeye çalışacaktı.

Raj şimdi hareket etmeyi başarsa da, yaşadığı dehşetten hâlâ sıyrılamamıştı. Koşarak odadan çıktı ve şok aletinin muhafaza edildiği, koridorun sonundaki hemşire merkezine yöneldi. Koşarken ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aklına yardım etmekten başka bir şey gelmedi. Doktor kendisini görmüştü, bu durumda ortadan kaybolursa işin içinde olduğu kesinlikle anlaşılırdı.

Hemşire merkezine gelen Raj, iki hemşireye 304 numaralı odada acil durum vakası yaşandığını söyledi. Hiç duraklamadan, aletin muhafaza edildiği deponun kapısını açtı, aleti kaptığı gibi yine koşarak David Lucas'ın odasına yöneldi. Odaya vardığında ışıklar açılmıştı. Dr. Krishna suni teneffüs yapıyordu ve David Lucas, Raj'ın daha da büyük bir dehşete kapılmasına neden olacak şekilde çok kötü görünmüyordu: siyanozu büyük ölçüde hafiflemişti.

"Hava torbası!" diye bağırdı Dr. Krishna. Raj'ın ardından koşup gelen hemşirelerden biri torbayı kapıp doktora doğru attı. Dr. Krishna hastanın başının duruş açısını değiştirdi, torbayı yerleştirerek adamın nefes almasını sağladı. Hastanın göğsü şimdi, suni teneffüs yapılırkenki durumuna kıyasla daha iyi inip kalkıyordu. Dr. Krishna, "Oksijen!" diye bağırdı bu kez. Diğer kat hemşiresi tüpü yatağın baş kısmının üstünden geçirdi ve Dr. Krishna kompresyon uygularken, tüpü nefes alma torbasına bağladı. Bay Lucas'ın rengi saniyeler içinde çok büyük bir değişime uğramış, artık normal pembe görünüme kavuşmuştu.

Bunlar olurken Raj, ne tür bir felakete sürüklenmekte olduğunu anlamak fırsatını bulmuştu. Hastanın ölmesinin mi, yok-

sa kurtulmasının mı daha iyi olacağını bile idrak edemiyordu. Oradan sıvışmak mı, kalmak mı, buna da karar verememişti ve yaşadığı bu belirsizlik yüzünden olduğu yere mıhlanmış vaziyetteydi.

İşte bu noktada nöbetçi doktor Sarla Dayal odaya girdi. Yatağın başucuna geldiğinde, Dr. Krishna ona durumu hızla özetledi.

Dr. Krishna, "Odaya girdiğimde kesin biçimde siyanozluydu," dedi, "ve kalp monitörü normal görünüyordu. Sorun nefes almıyor olmasıydı."

Dr. Dayal, "Felç geçirdiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Belki kalp krizi bir tür felç sürecini hızlandırmıştır. Hastanın geçmişinde kalp hastalığı varmış."

"Olabilir," dedi Dr. Krishna. "Kalp monitörü bize bir şey anlatmak istiyor gibi. Kalp ritmi yavaşlıyor."

Dr. Dayal elini hastanın göğsüne koydu. "Kalp atış hızı yavaşlıyor ve oldukça hafif hissediliyor."

"Muhtemelen hastanın obez olmasıyla ilgilidir."

"Ateşi de oldukça yükselmiş. Yakından bir bakın."

Dr. Krishna hava torbasını çevirip, David Lucas'ın göğsünü inceledi. "Haklısınız." Kat hemşirelerinden birine dönerek, "Ateşi ölçmek için derece getirin!" dedi. Hemşire başını sallayıp hastanın termometresini getirdi.

"Kalp uzmanı burada mı?" diye sordu Dr. Krishna.

Dr. Dayal, "Tabii," diye karşılık verdi. Dr. Ashok Mishra'yı hemen çağırması için diğer hemşireye talimat verdi. "Ona acil bir durum olduğunu söyleyin," diye ekledi.

Monitörü izlemekte olan Dr. Krishna, "Kalp atış hızının yavaşlamasından hiç hoşlanmadım," dedi. "Potasyum seviyesini ölçelim."

Boştaki hemşire hastadan kan alıp laboratuvara koşturdu.

Karmaşanın ortasında kalmak istemeyen Raj geriye çekilmiş, sırtını duvara dayamıştı. Odadakilerin hastayı kurtarmakla böylesine meşgul olmalarından, dolayısıyla kendisini neredeyse

yok saymalarından dolayı şükrediyordu. Odadan sıvışmak geçti aklından yine ama dikkatleri üstüne çekebileceği düşüncesi yüzünden olduğu yerde kalakaldı.

Telefonu kapatmakta olan hemşire, "Dr. Mishra hemen geliyor," diye seslendi. "Acil başka bir işi bitirip hemen geleceğini bildirdi."

"Bu hiç iyi değil," dedi, Dr. Krishna. "İçimde kötü bir his var. Kalbin dakikadaki atış sayısının azalması yönündeki gidişat şimdiye dek çoktan sona ermeliydi. Hastanın kalbinde kesinlikle bir sorun var. Çabuk reaksiyon fasılasının arası açılıyor."

Hemşire inanmaz gözlerle termometreye bakarken, "Hastanın ateşi çok yüksek," diye seslendi.

Dr. Krishna, "Kaç?" diye sordu.

"Kırk beşin üstünde."

Dr. Krishna, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Çok yüksek ateş! Buz getirin!"

Kat hemşiresi koşarak odadan çıktı.

"Dr. Dayal haklısınız galiba," diye inledi Dr. Krishna. "Kalp krizi ve felç vakasıyla karşı karşıyayız."

Biraz önce laboratuvara koşturan hemşire geri geldi. Nefes nefeseyken, "Potasyum seviyesi litrede dokuz nokta bir. Teknisyen bu kadar yüksek bir seviyeyi daha önce hiç görmediğini, testi bir kez daha tekrarlayacağını söyledi," dedi.

Dr. Krishna, "Olamaz!" diye bağırdı. "Böyle bir potasyum seviyesi daha önce hiç görmedim. Biraz kalsiyum glukonat verelim; on mililitrede yüzde on çözelti kadar. Şırıngayı doldurun. Birkaç dakika içinde enjekte ederiz. Ayrıca yirmi ünite kadar insülin istiyorum. Katyon alışverişi reçinemiz var mı? Varsa onu da getirin."

Kat hemşiresi buz torbasıyla geri geldi. Dr. Krishna buzu hastanın üstüne boşaltırken bir kısmı yere saçıldı. Hemşirelerden biri şırıngayı doldururken, diğeri reçine bulmak üzere odadan ayrıldı.

Kalp monitörü sinyali düzleşirken Dr. Krishna, "Kahretsin!"

diye bağırdı. "Kalp durdu." Yatağın yanına gelip hastaya göğüs masajı yapmaya başladı.

Göğüs masajı bir yirmi dakika kadar daha devam etti ama enjekte edilen ilaca, buza, katyon alışverişi reçinesi ve tüm çabaya rağmen kalbin yeniden çalışması sağlanamadı. Dr. Krishna, "Galiba artık pes edeceğiz," dedi sonunda. "Anlaşılan çabalarımız bir işe yaramıyor. Muhtemelen hastanın aşırı vücut ısısı yüzünden, korkarım ölüm katılaşması da başladı. Durmanın zamanı geldi." Hastaya göğüs masajı yapmayı durdurdu. Dr. Dayal çabaların işe yaramayacağını on dakika önce söylemiş olmasına rağmen Dr. Krishna reddetmiş, "Bu benim hastam," demişti.

Kat hemşirelerine ve Dr. Dayal'a yardımlarından dolayı teşekkür eden Dr. Krishna, hastayı yeniden hayata döndürme çabasının başlangıcında açtığı beyaz örtüyü şimdi hastasının başına kadar çekerek kapıya yöneldi. Diğerleri atıkları toplayıp odayı düzene sokar ve naaşı hazırlarken, omzunun üstünden, "İşin kırtasiye kısmını ben hallederim," dedi. "Bugün yönetimden gelen e-posta talimatına göre, ölüm vakalarının derhal bildirilmesi gerekiyor. Ayrıca Başkan Khajan Chawdhry'yi bizzat arayıp, kötü haberi ileteceğim."

İki hemşire, "Teşekkür ederiz Dr. Krishna," dedi.

Dr. Dayal, "İsterseniz Khajan'ı ben arayabilirim," diye teklifte bulundu.

"Bunun benim yapmam gerekiyor," dedi Dr. Krishna. "O benim hastamdı ve her türlü sorumluluğu üstlenmem gerek. Kraliçe Viktorya'da yaşanan ölümler uluslararası medyanın dikkatini bu kadar çekmişken, bu vaka en hafif deyimle, rahatsız edici olarak görülecektir. Eminim vakayı hasıraltı etmek ve bir an önce kapatılmasını sağlamak için çok büyük bir baskı olacak. Bu çok kötü, çünkü daha normal koşullar altında, hastanın zorluk çıkaran kalp hastalığına dair geçmişinden başlayarak, yüksek ateşe ve olağanüstü yükselen potasyum seviyesine varana dek yaşanan bir dizi fiziksel olayın nedeninin öğrenmeyi çok isterdim."

Dr. Dayal, "Korkarım bunu asla öğrenemeyeceğiz," dedi.

"Yönetimin bu olayı hasıraltı etmek isteyeceği konusunda sizinle hemfikirim. Ama Khajan benimle konuşmak isterse, ona hastanede olduğumu ve dahili hattan bana ulaşabileceğini söyleyin."

Dr. Krishna Dr. Dayal'ın sözlerini işittiğini anlatmak istercesine omzunun üstünden elini salladı. Odanın hole açılan kapısına giden koridoru dönmek üzereydi ki, bir an Raj'ı gördü. Gözü birden, heykel gibi kalakalmış hemşireye kitlendi. "Tanrım, seni tamamen unuttum evlat. Gel benimle!" Dr. Krishna peşinden gelmesi için Raj'a eliyle işaret etti, sonra ona kapıyı tuttu.

Sanki görünmez bir varlıkmış gibi kendisiyle kimsenin ilgilenmemeye devam edeceği gibi boş bir ümide kapılmış olan Raj, istemeyerek de olsa doktoru takip etti. Kalbi bir kez daha küt küt atmaya başlamıştı. Neyle karşılaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama pek de hoş şeyler olmayacağı kesindi.

Hole çıkan Dr. Krishna Raj'ın yanına gelmesini bekledi. "Seni unuttuğumuz için kusura bakma genç adam," dedi cerrah. "İşim gerçekten başımdan aşkındı ama seni şimdi tanıdım. Bu sabah Lucas'ı kontrol etmek için uğradığımda görmüştüm seni. Yanılmıyorsam gündüz hemşiresisin. Adın neydi?"

Raj, "Raj Khatwani," dedi tereddütle.

"Ah, evet Raj! Bugün işin çok uzamış galiba."

"Aslında çalışmıyordum. Saat üçte paydos ettim."

"Hâlâ hastanedesin ve üstündeki üniformayla kesinlikle çalışıyormuş gibi bir halin var."

"Hastaneye kütüphaneyi kullanmak üzere geri dönmüştüm. Bay Lucas'a yaptığınız ameliyat hakkında bilgi toplamak istedim. Obezite ameliyatları hemşirelik eğitim programında yer almıyor."

"Çok etkileyici! Senin yaşındayken öğrencilik zamanlarımı hatırlattın bana! Kendini yetiştirmek, tıpta başarılı olmanın anahtarıdır. Gel, hemşire bölümüne birlikte yürüyelim."

Raj bir an evvel kaçmamak için kendini zor tutarken, doktorla birlikte yürümeye başladı. Adamın yanında ne kadar uzun kalır ve onunla ne kadar çok konuşursa, kendini suçlu çıkarma-

ya o denli eğilimli olacağını çok iyi biliyordu. Kalçasına baskı yapan, pantolon cebindeki kas gevşetici ilaç şırıngasını bile hissediyordu.

"Araştırmaların sonucunda cevap alamadığın bir soru var mı aklında?"

Raj çaresizce konu hakkında gerçekten araştırma yaptığını ortaya koyabilecek bir soru getirmeye çalıştı aklına. "Eee..," dedi. "Mideyi ne kadar küçültmeniz gerektiğini nasıl anlıyorsunuz?"

Dr. Krishna, "Güzel soru," derken, cevabını özenli el hareketleriyle desteklenmiş, profesyonel bir tavırla vermeye başladı. Merdiven boşluğuna çıkan kapının yanından geçerlerken, Raj'ın gözünün oraya takıldığını fark etti. Cerrah birden durdu, açıklamasını yarıda keserek, "Özür dilerim," dedi, "bir yere mi yetişmen gerekiyor?"

"Eve gitmeliyim," dedi Raj.

Dr. Krishna, "Öyleyse seni tutmayayım," dedi. "Ama sana bir sorum olacak. Ölümcül seviyeye gelmeden önce Bay Lucas ne durumdaydı?"

Raj bir açıklama getirebilmek için hızla düşündü. Tereddüt ettiği her anın inandırıcılığını zedeleyeceğinin bilincinde, yaşadığı gerilim daha da artıyordu. "Okuduklarımdan sonra hastaya soracağım bazı sorular vardı. Ama odaya girer girmez bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım."

"Bilinci açık mıydı?"

"Bilmiyorum. Acı içindeymişçesine kıvranıyordu."

"Muhtemelen kalp krizi geçirdiği içindir. Aşırı kilolu hastaların ölümüne genellikle bu neden olur. Neyse, günü neredeyse kurtarıyordun. Teşekkür ederim."

Raj, "Bir şey değil," deyip yutkunurken, nerdeyse kendini ele veriyordu. Kendisine teşekkür edildiğine inanamamıştı.

"İstersen elimdeki obezite ameliyatlarıyla ilgili birçok iyi makaleyi okuman için ödünç verebilirim."

"Bu harika olur," diyebildi Raj.

İki adam el sıkıştıktan sonra ayrıldılar. Raj merdiven boşluğunda gözden kaybolurken, Dr. Krishna ölüm sertifikasını doldurmak ve servis koordinatörü ile Khajan Chawdhry'ye haber vermek üzere hemşire bölümüne yöneldi.

Raj merdiven boşluğuna gelince durmak zorunda kaldı. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, başı dönmeye başlamıştı. Baş dönmesini geçmesi beklerken yirmi, otuz saniye kadar dizlerinin üstüne çöktü. Alnında biriken soğuk terleri sildikten sonra ayağa kalkıp tırabzanlara tutundu. Biraz rahatladığını görünce birkaç basamak indi, sonra tamamen normale döndüğünü hissedince lobiye kadar devam etti.

Lobinin boş olduğunu görmekten dolayı memnun olan Raj, koşar adımlarla çıkış kapısına yönelip binadan ayrıldı. Dışarı çıkınca biraz yavaşlamak için kendini zorladı ama kendini paniğe kapılmaktan alıkoymayı başaramayınca koşmaya devam etti. Kendisini herkesin gözünün üstünde olduğu, elinde para dolu torbalarla bankadan çıkmakta olan soyguncu gibi hissediyordu. Her an bir düdüğün acı acı çalmasını ve kendisine durmasının emredilmesini bekliyordu.

Hâlâ kalabalık olan caddeye çıkan Raj, motorlu bir çekçeğe durmasını işaret etti. Tıp Merkezi çekçeğin arka küçük penceresinden gözden kaybolana dek rahatlayamadı. Kendinden geçmiş halde gözlerini ileriye dikmiş talihsiz olayı bir kez daha yaşarken, kendini dehşetin kollarına bıraktı. Olayların nihai sonucunu kestiremediğinden, yaşadıklarını diğerlerine anlatmaya korkuyor ama anlatmazsa daha da kötü şeyler olabileceğinden endişe ediyordu.

Malikânenin ön kapısından içeri giren Raj durdu ve etrafı dinledi. Oturma odasındaki video sisteminin büyük hoparlöründen çıkan bas sesin yaydığı titreşimi hissedince o tarafa yöneldi. Cal, Durell, Petra ve Santana'nın yanı sıra, Veena, Samira ve diğer iki hemşireyi bir gerilim filmi izlerken buldu. Durell coşkuluydu ve filmin altından kalkması zor bir kavgaya karışan başrol oyuncusuna tezahürat yapıyordu.

Raj, Cal'ın arkasına geçti, kısa bir an tereddüt ettikten sonra hafifçe omzuna dokundu.

Filmden dolayı gerilmiş olan Cal dürtüldüğünü hissedince yerinden hafife sıçradı, dikkatinin dağılmasına neden olan kişiye bakıp, filmi durdurdu. "Raj! Seni gördüğüme sevindim. Nasıl geçti?"

Raj, "Korkarım pek iyi geçmedi," diye itirafta bulunurken gözlerini Cal'dan kaçırdı. "Tam bir felaketti."

Odaya bir an sessizlik çöktü, herkesin gözü Raj'a çevrildi.

Veena, "Bu kadar çabuk harekete geçmememiz gerektiğini söylemiştim," diye atıldı. "Beni dinlemeliydiniz!"

Cal susması için elini kaldırdı. "Hemen bir sonuca varmadan önce Raj'ı dinlesek iyi olur. Detayları atlamadan olanları anlat Raj."

Raj doktorla çarpışmasından başlayıp, hastayı yeniden hayata döndürme çabasının boşa gitmesinin ardından koridorda doktordan aldığı teşekküre kadar tüm hikâyeyi fazla süslemeden aktardı. Sözlerini bitirince sustu. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışırken bakışları hâlâ yerdeydi.

Cal kısa bir sessizliğin ardından, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Oldukça rahatlamıştı. O da diğerleri gibi, Raj'ın gerçekten yaptığı işten dolayı suçlanmasına benzer, çok daha kötü bir gelişme duymayı bekliyordu. "İzin ver de durumu özetleyeyim. Teşhis kalp krizi ve bir tür felç. Ölüm sertifikasında böyle yazacak, değil mi?"

Raj başını salladı. "Anladığım kadarıyla, evet."

"Ve otopsi, herhangi bir soruşturma veya kovuşturma gibi bir şeyden söz edildiğini duymadın?"

"Hayır, öyle bir şey söz konusu olmadı. Cerrahın anlattıklarına kulak misafiri olduğumda, ölüm vakası söz konusu olduğunda, bunun hastane başkanına derhal bildirilmesini mecbur eden bir e-posta aldığını duydum. Anlaşılan Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde yaşanan iki ölüm vakasının uluslararası alanda dikkat çekmesi yüzünden bir hassasiyet var. Bu akşamki vakayı örtbas etmek için her şeyi yapacaklar."

"Ağzından bal damlıyor," dedi Cal. "Bu şartlar altında, bu tür potansiyel bir felaketin daha iyi bir sonuç doğurması beklenemezdi. Raj, bence sen harika bir iş çıkarmışsın."

Raj kendine gelmeye başlıyordu. Odadakilerle göz teması kurmayı bile başarmıştı artık. Cal'ın teşvikiyle herkesten bir alkış koptu. Cal, "Dolaptan bira alıp, Raj'ın şerefine kadeh tokuşturalım," dedi.

"Başka eylemlerde bulunmaktan vazgeçmeyecek miyiz?" diye sordu Veena. "Bence şu anda bir karar alıp, eylemleri en az birkaç gün için durdurmalıyız. Şansımızı daha fazla zorlamayalım."

"Bu makul bir öneri," dedi Cal, "ama şu anki durumdan en iyi şekilde faydalanmalıyız. Hastanın hastane kaydını aldın mı?" diye sordu Raj'a. Raj elini cebine atıp, USB cihazını ve kas gevşetici ilacı enjekte ettiği şırıngayı çıkardı. Cal USB cihazını alıp Santana'ya verdi. "Bu ölüm vakasını hemen CNN'e bildirelim. Hastayı hayata döndürme çabasının boşa gitmesi, haberin etkisinin daha da büyük olmasını sağlayacak. Bir an evvel yayınlamalarını sağla."

Santana cihazı aldı. "Sadece birkaç dakikamı alır, sonra birayla geri dönerim. Biraz beklemeye ne dersiniz?"

Bölüm **21**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 21.05
Yeni Delhi, Hindistan

Jennifer'ın uyku düzeni daha önce hiç bu kadar raydan çıkmamıştı. Lucinda Benfatti'yle yediği akşam yemeğinden sonra odasına geri döndüğünde o kadar yorgundu ki, neredeyse dişlerini fırçalarken uykuya dalacaktı. Ama yatağa yatıp ışıkları kapattıktan sonra zihni uyanmaya başladı. Bunun, Laurie ve Jack'in gelişini büyük bir heyecanla bekliyor olmasından ve onları havaalanından karşılamak için otel arabalarından birini ayarlamasının gerekli olup olmadığını merak etmesinden kaynaklandığını biliyordu. Göründüğü kadarıyla uluslararası yolcu uçaklarının varış saatleri akşam ondan, sabah ikiye kadarki zaman diliminde yoğunlaşıyor, otel araçlarına olan talep de bu saatler arasında en yüksek noktaya ulaşıyordu.

Araç bulmak konusunda geç kalmaktan endişe eden Jennifer yattığı yerde doğruldu, ışığı açtı ve otel görevlisiyle konuşmak için telefonu tuşladı. Yaptığı konuşma sonucunda bir şey öğrendi. Amal Palace, müşterilerini havaalanından almak hizmetini tamamen ücretsiz veriyordu ve Laurie'yle Jack'i karşılamak üzere çoktan bir araç ayrılmıştı. Otel görevlisi, söz konusu araca binip binemeyeceğini soran Jennifer'a olumlu cevap verdi, araç yola çıkmadan önce kendisine haber verileceğini söyledi.

Aklına takılan bu işi de tamamlayan Jennifer, tekrar ışığı

söndürüp çarşafın altına kıvrıldı. Önce ellerini göğsünde birleştirmiş halde sırtüstü yattı. Ama araba rezervasyonu yaptırmaktan dolayı faaliyete geçmiş olan zihni, başka şeyler düşünmesine yol açtı. Aklı bu kez de, Laurie ve Jack'in servis koordinatörüyle başa çıkmak konusunda kendisinden daha şanslı olup olmayacaklarına ve muhtemel bir otopsinin gündeme gelip gelmeyeceğine takıldı.

Birkaç dakika sonra Jennifer yana dönüp siyanozu düşünmeye ve Herbert Benfatti'nin de siyanoz geçirip geçirmediğini ve bunu nasıl öğrenebileceğini merak etmeye başladı.

Beş dakika sonra yüzüstü yatmış, ertesi gün ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bütün gün Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde dolanıp, servis koordinatörüne yakasını kaptırmak gibi bir niyeti yoktu. Biraz etrafı gezmek geçti aklından ama aklı bu kadar meşgulken bunun sıkıcı olabileceğini düşündü. Ruh hali ne kadar iyi olursa olsun, söz konusu eski yapılar ve mezarlar olduğunda, turistik gezi yapmaktan hoşlanacak bir tip olmadığını bilecek kadar kendini iyi tanıyordu. Jennifer'ın ilgisini çeken şey insanlardı.

İşte o noktada Hindistan, Hintliler ve Hint kültürü hakkında ne kadar az şey bildiğini düşünmeye başladı.

Karanlığın içinde, "Kahretsin!" diye söylendi. Vücudu yorgunluktan bittiğini söylemekte ısrarcı olsa da, zihni arı kovanı gibi vızıldıyordu. Hayal kırıklığı içinde doğruldu, başucu lambasını yaktı ve yataktan kalktı. Gömme dolaba koyduğu Hindistan rehberlerini alarak yatağın üstüne attı. Sonra televizyonu açıp daha önce koltuktan izleyebileceği şekilde ayarladığı cihazı yataktan izleyebileceği açıya getirdi. Yatağa uzanıp uzaktan kumandayla CNN International kanalını açtı. Sonra suyu unuttuğunu fark edip tekrar bir küfür savurdu. Yataktan inip mini bara yöneldi, içinden bir şişe maden suyu alıp kapağını açtı. Tekrar yatağa geri döndü, yastıkları kabartıp yatak başına dayadıktan sonra uzandı. Sonunda rahat etmiş halde rehberi eline alıp, rehberin Yeni Delhi'yle ilgili bölümünü açtı.

CNN spikerleri monoton bir sesle zeki bir Fransız girişimcinin Dubai'de Disney temalı otel açma hayalinden söz ederlerken, Jennifer Moğol imparatoru tarafından inşa edilmiş Kızıl Kale hakkındaki yazıyı okuyordu. Yazıda birçok olay, kişi ve tarihten söz edilmişti. Bir sonraki sayfada, cuma günleri aynı anda kaç kişinin namaz kılabildiği gibi, daha önceki sayfaya benzer sıkıcı detaylarla Hindistan'daki en büyük cami hakkında bilgiler veriliyordu. Ama sonra gerçekten ilgisini çeken bir şey buldu: Eski Delhi'de çok ünlü bir pazara ait detaylı bir açıklama...

Jennifer dünyaca ünlü baharat pazarının yerini rehberdeki harita üstünde tespit etmeye çalışırken, televizyondaki bir haber dikkatini çekti. Kadın spiker, "Daha önceleri göklere çıkarılan Hindistan sağlık turizmine dahil hastanelerle ilgili soru işaretleri yaratan iki ölüm vakasının ardından, şimdi de bir saat kadar öncesinde üçüncü bir vakanın yaşandığı haberi geldi. Daha önceki ölümler Yeni Delhi'deki Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde yaşanmışken, bu akşamki trajik ölüm yine Yeni Delhi'de bulunan Tıp Merkezi'nde gerçekleşti ve obez ama sağlıklı kırk sekiz yaşındaki Florida, Jacksonville'li David Lucas adındaki hasta hayatını kaybetti. Bu sabah mide küçültme ameliyatı geçiren Lucas, ardında dul karısının yanı sıra, on ve on iki yaşlarında iki çocuk bırakmış."

Şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi olan Jennifer doğruldu.

Erkek spiker, "Büyük bir trajedi," diyerek, kadın meslektaşıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Özellikle çocukları da düşünürsek. Ölüm nedenini açıklamışlar mı?"

"Evet. Kalp krizi ve felç karışımının bileşimi gibi bir şey."

"Çok kötü. İnsanlar birkaç kuruş tasarruf etmek için Hindistan'a gidiyor ve sonra bir tabut içinde geri dönüyor. Ameliyat olmam gerekse ve biraz daha az para ödeyip ölmekle, daha fazla ödeyip hayatta kalmak arasında tercih yapmam gerekse, tercihimin ne yönde olacağı çok açık."

"Şüphesiz. Ve anlaşılan o ki, çok sayıda hasta da aynı tepki-

yi veriyor. CNN'e, daha önce Hindistan'da ameliyat olmak için rezervasyon yaptırmış insanların, rezervasyonlarını iptal ettiklerine dair çok sayıda e-posta bilgisi ulaşmış durumda."

Erkek spiker, "Buna hiç şaşırmadım," dedi. "Dediğim gibi, ben de olsaydım aynı şekilde hareket ederdim."

Spikerler sadece iki hafta sonra kutlanacak Cadılar Bayramı ile ilgili başka bir habere geçtiklerinde, Jennifer televizyonun sesini kıstı. Yine afallamış durumdaydı. Özel bir Hint hastanesinde, sağlıklı bir Amerikalı daha ameliyat sonrası kalp yüzünden hayatını kaybetmişti.

Jennifer zamanı kontrol edip Atlanta'da saatin kaç olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Sabah on bir buçuk olduğu gibi bir sonuca varınca, gayri ihtiyari telefona sarıldı ve AT&T'nin yönlendirme hizmetinden faydalanarak CNN'e bağlandı. Görüşmek istediği konuyu açıkladı, birkaç farklı bölüm arasında tur atmasının ardından, sonunda ilgilendiği konu hakkında cevap alabileceğini sandığı bir kadına bağlandı. Kadın kendini Jamielynn olarak tanıttı.

Jennifer, "Biraz önce CCN International'da sağlık turizmiyle ilgili bir ölüm haberi izledim," dedi. "Öğrenmek istediğim, kimin..."

Jamielynn Jennifer'ın sözünü keserek, "Özür dilerim, haber kaynaklarımızı ifşa etmiyoruz," dedi.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Jennifer. "Ama haberin size ne zaman ulaştığını söylersiniz belki. Bu bilgi kaynağınızı riske atmaz nasılsa."

"Sanırım atmaz," dedi Jamielynn. "Bir sorayım! Hatta kalın lütfen!" Jamielynn birkaç dakika sonra tekrar hattaydı. "Size ancak haberin ne zaman geldiğini söyleyebilirim, o kadar. Doğu saatiyle sabah on kırk birde gelmiş ve on bir sıfır ikide yayınlanmış."

Jennifer, "Teşekkür ederim," dedi ve bilgiyi telefonun yanındaki not defterine kaydetti. Sonra otel görevlisini arayıp Tıp Merkezi'nin telefon numarasını aldı ve aradı. Telefonun birkaç

kez çalmasını bekledi. Açılınca David Lucas'ın odasına bağlanmak istediğini söyledi.

"Özür dilerim, saat sekizden sonra hasta odalarına telefon bağlayamıyoruz."

Jennifer cevabını bilmesine rağmen yine de, "Aile üyeleri sekizden sonra nasıl arıyor?" diye sordu.

"Onların direkt numaraları var."

Jennifer veda etmeden telefonu kapattı. Heyecanlandığını hissederken resepsiyonu aradı. Otelde Bayan David Lucas adında bir misafirin kalıp kalmadığını sordu. Cevabı beklerken, kendinde, kadını olayın hemen ertesinde aramak cesaretini bulup bulmayacağını merak ediyordu.

"Özür dilerim ama otelde o isim altında kayıtlı biri yok," dedi resepsiyon görevlisi.

Jennifer, "Emin misiniz?" diye sordu. Hemen hayal kırıklığına kapılmıştı.

Görevli ismi heceledi ve başka bir şekilde hecelenip hecelenmediğini sordu. Jennifer hayır cevabını verdi ve cesareti kırılmış halde telefonu kapatmaya hazırlanırken, aklına bir şey geldi. "Kraliçe Viktorya Hastanesi ile olan bağlantım nedeniyle burada, Amal Palace Otel'inde kalıyorum. Diğer özel hastaneler de, yabancı müşterilerinin yakınlarının başka otellerde konaklamasını sağlıyorlar mı acaba?"

"Evet," dedi görevli. "Otelimizin tamamen dolu olduğu durumlarda Kraliçe Viktorya Hastanesi de misafirlerini başka otellerde ağırlar."

"Bunların hangi oteller olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet, tabii. En gözde olan beş yıldızlı oteller Tac Mahal, Oberoi, Imperial, Ashok, Grand ama doluluk durumlarına göre Park ve Hyatt Regency de kullanılır. Bu otellerden biriyle görüşmek isterseniz operatör size memnuniyetle yardımcı olacaktır."

Görevlinin tavsiyesine teşekkür eden Jennifer, otelleri söylenen sırayla aramaya başladı. Hedefine, üçüncü otel olan Imperial'de ulaşması fazla zamanını almadı.

Imperial otelinin santrali, "Bağlayayım mı?" diye sordu.

Jennifer tereddüt etti. Kocasının durumundan haberdar olsun veya olmasın, kadını ciddi biçimde rahatsız edecek ve üzecekti. Ama bu olayın, babaannesinin ve Bay Benfatti'nin ölümleriyle olan benzerlikleri yüzünden fazla bir seçeneği olmadığını hissetti. Sonunda, "Evet, bağlayın," dedi.

Jennifer telefonun çaldığını duyunca yüzünü buruşturdu. Telefon açılınca hemen konuya girdi, hızla kendini tanıtmaya ve rahatsızlık vermekten ötürü özür dilemeye çalışırken dili sürçtü.

Bayan Lucas, "Rahatsız etmiyorsunuz," dedi. "Lütfen Rita deyin bana."

Jennifer, *Arama nedenimi öğrendiğinde sana Rita diye hitap etmemi istemeyeceksin*, diye geçirdi içinden. Bu esnada söze girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. CNN haberi çoktan yayınlamış olsa da, Rita'nın da, kendisi ve Bayan Benfatti gibi, kocasının başına gelenlerden haberi olmadığı açıktı. Vereceği haberin etkisini yumuşatmak için Jennifer, haberi CNN izlerken öğrendiklerinde kendisinin ve Lucinda'nın neler hissettiğini açıkladı.

Rita samimi bir ifadeyle, "Haberi böyle almak çok kötü," dedi. Ama Jennifer'ın bu konuşmayı akşam saat dokuzdan sonra yapıyor olmasından dolayı bir şeylerden şüphelendiği sesinden belliydi.

"Evet," dedi Jennifer, "özellikle Amerikan medyasının bu tür durumlardan uzak durmaya özen gösterdiğini düşünürsek. Bu tür haberleri öncelikle ailenin duymasını isterler. Ama Bayan Lucas, birkaç dakika önce CNN International'ı izliyordum ve haberde kocanızın trajik ölümü hakkında bilgi veriyorlardı."

Sonunda söylemek istediğini kelimelere dökmeyi başaran Jennifer, sessizleşti. Aradan saniyeler geçerken üzüntüsünü ifade etmekle, Bayan Lucas'ın cevap vermesini beklemek arasında kararsız kaldı. Karşı taraftan hiçbir cevap gelmeyince daha fazla dayanamadı. "Bu kötü haberi vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm ama geçerli bir nedenim var."

Rita, "Bu bir çeşit eşek şakası mı?" diye sordu öfkeyle.

Kadının duyduğu öfke ve acıyı hisseden Jennifer, "Maalesef hayır," dedi.

"Ama David'in yanından ayrılalı henüz bir saat oldu ve gayet iyi durumdaydı," diye bağırdı Rita.

"Hiç tanımadığınız biri durup dururken sizi arıyor ve bunları söylüyor; ne hissettiğinizi çok iyi anlıyorum Bayan Lucas. Ama Jacksonville, Florida'dan David Lucas'ın yaklaşık bir saat kadar önce Tıp Merkezi'nde hayatını kaybettiği ve ardında bir eş ve iki çocuk bıraktığı haberi tüm dünyaya duyuruldu."

Rita çaresizlik içinde, "Aman Tanrım!" diyebildi.

"Bayan Lucas, lütfen hastaneyi arayıp haberi teyit edin. Eğer doğruysa, ki olmamasını diliyorum, lütfen beni arayın. Amacım size yardım edebilmek. Haber doğruysa naaşın tahnit edilmesi veya yakılması konusunda hemen karar vermeniz için size baskı yapmaya başlayacaklar. Bu durumda onlara lütfen bir cevap vermeyin. Babaannem ve Bay Benfatti'nin ameliyat olduğu hastanede yaşadığım tecrübeler nedeniyle, Hindistan sağlık turizmiyle ilgili ortada çok ters giden bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Rita, "Ne diyeceğimi bilemiyorum!" diye atıldı. Öfkelenmiş ama Jennifer'ın samimi konuşması nedeniyle de aklı karışmıştı.

"Hiçbir şey söylemeyin. Sadece hastaneyi arayıp sonra beni haberdar edin. Ben biraz önce hastaneyi aradım ama bana bilgi vermediler. Tabii haberin televizyonda yayınlandığını göz önüne alırsak, bu çok aptalca bir durum. Ben Amal Palace Oteli'nde kalıyorum ve telefonunuzu bekleyeceğim. Hastanenin yapması gereken bir şeyi yapmak zorunda kalmış olmamdan dolayı sizden bir kez daha özür dilerim."

Jennifer bunları söyledikten sonra hatta çevir sesini duydu. Rita telefonu yüzüne kapatmıştı. Rita'nın yerinde olsa aynı şekilde davranabileceğini düşünen Jennifer, ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Böylesine korkunç bir haberi veren kişi olmaktan dolayı kendini çok kötü hissediyor, bu rolü üstlenmiş olmaktan dolayı

tiksiniyordu. Aynı zamanda bir doktor adayı olarak, bu durumu kariyeri boyunca birçok kez yaşayacağını da biliyordu.

Uyuyabilmenin artık kesinlikle söz konusu olmadığını bilen Jennifer, ne yapacağını düşünmeye başladı. Rehberi biraz daha okumak geçti aklından ama hemen vazgeçti. Kendini veremeyecekti. CNN'in haberi doğru olsa bile, Rita'nın, korkunç haberi veren kişi olarak, duyduğu tepkiyle kendisini aramayabileceğinden endişe etmeye başladı.

Aklına daha iyi bir fikir gelmeyince televizyonun sesini açarak boş gözlerle CNN'in Darfur haberini izlemeye başladı. Rahatlama fırsatını yeni yeni buluyordu ki, telefonu çaldı. İlk çalıştan sonra hemen açtı. Arayan, beklediği gibi Rita'ydı ama kadının sesi değişmişti. Şimdi ağlamaktan zar zor konuşuyordu.

"Kim olduğunu ve ne tür bir insan olduğunuzu bilmiyorum ama kocam ölmüş."

"Çok üzgünüm ve kendimi bu haberi vermek zorunda kalmaktan dolayı hiç de iyi hissetmiyorum. Bunu yapmış olmamın nedeni, hastanenin muhtemelen, naaşın tahnit edilmesi veya yakılması konusunda karar vermeniz için sizi zorlamaya çalışacak olması."

"Bu neyi değiştirir ki?" diye sordu Rita.

"Bunlardan biri söz konusu olduğu takdirde, otopsi yapılma şansı ortadan kalkar. Görünen o ki, kocanızın beklenmeyen vefatıyla, babaannemin ve Bay Benfatti'nin vefatı arasında benzerlikler var. Kocanızın vefatı beklenmeyen bir şeydi, değil mi?"

"Kesinlikle evet! Sadece bir ay önce doktorundan ameliyat için izin almıştık."

"Aynı şey babaannem ve Bay Benfatti için de geçerliydi. Dürüst olmak gerekirse, bu ölümlerin doğal olmadığından endişe duyuyorum. Bir şeyler ters gidiyor derken bunu kastediyordum."

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Bu ölümlerin kasıtlı olduğundan endişeleniyorum."

"Yani biri kocamı öldürdü mü?"

Jennifer, "Bir şekilde evet," derken, sözlerinin kulağa ne kadar paranoyakça geldiğini fark etti.

"Neden peki? Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Bundan çıkar sağlayabilecek kimse de yok."

"Korkarım bu konuda hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Ama yarın akşam adli tıp uzmanı olan iki dostum buraya geliyor. Babaannemin ölümüyle ilgili olarak bana yardım edecekler. Dilerseniz onlardan kocanızın ölümünü de araştırmalarını rica edebilirim." Jennifer, Laurie ve Jack'e danışmadan bu tür vaatlerde bulunmanın doğru olmadığını biliyor ama yardım etmek konusunda istekli davranacaklarını düşünüyordu. Bildiği bir diğer şey de, ortada bir komplo varsa, incelenecek vaka sayısının fazlalığının komployu aydınlatma şansını arttıracağıydı.

Jennifer hatta Rita'nın burnunu hınkırdığını duydu. Acısını kontrol etmeye çalışırken kadının nefesi titriyordu.

"Lütfen Bayan Lucas. Potansiyel delilleri yok etmelerine izin vermeyin. Bunu sevdiklerimize borçluyuz. Ayrıca, kocanızı bulan kişiye kocanızın morarmış olup olmadığını sorun. Babaannem ve Bay Benfatti, her ikisi de ölü bulunduklarında morarmış haldeydiler."

Gözyaşlarına engel olmaya çalışan Rita, "Bunun nasıl bir yardımı olacak ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu tür durumlarda, korktuğum şey gerçekse eğer, hangi ipuçlarının gizemi çözeceğini öngörmek mümkün değildir. Tıp öğrenimi görüyorum ve teşhis koyabilirim. Neyin önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Siz doktor musunuz?"

"Henüz olmadım. Tıp fakültesinde son sınıftayım. Haziran 2008'de mezun olacağım."

Rita hırçınlığı belirgin bir şekilde yatışmış halde, "Bunu neden daha önce söylemediniz?"diye sordu.

"Bir önemi olacağını düşünmemiştim," dedi. Aslında biraz düşündüğünde, geçmişte, insanların tıp öğrencisi olduğunu öğrendiklerinde, tıpla alakalı bir konu olmadığı durumlarda bile

fikirlerine daha çok itibar ettikleri durumlarla karşılaştığını hatırladı.

"Herhangi bir konuda söz vermiyorum," dedi Rita. "Ama şimdi hastaneye gidiyorum ve söylediklerinizi düşüneceğim. Sabah sizi ararım."

"Anladım," dedi Jennifer.

Rita'nın bu kez telefonu kapatmadan önce veda etmesi, Jennifer'ın iyimser bir sonuç çıkarmasına yol açtı. Kadın kendisiyle temas etmekle kalmayacak, aynı zamanda işbirliği de yapacaktı. Ama Jennifer yaşanan bu üçüncü ölüm ve uzantıları hakkında düşünürken, aklına Shakespeare'den bir alıntı geldi: "Danimarka Devleti'nde çürümüş bir şeyler var." Aynı anda aklına gelen bir başka şey de, bu komplo teorisini, babaannesinin ölümünün neden olduğu korkunç acıyı engellemek için kullanıyor olabileceğiydi.

Bölüm **22**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 22.11
Yeni Delhi, Hindistan

Ramesh Srivastava soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapmıştı. Akşam saat onu geçmiş olmasına rağmen kendisini hâlâ arıyorlar ve o, bütün geceyi telefonda geçirecekmiş gibi hissediyordu. İlk arayan sağlık turizmi bölümünün yardımcısı olmuş ve biraz önce yardımcılarından birinin kendisine telefon açarak, CNN'de bir başka Amerikalı hastanın özel bir Hint hastanesinde öldüğü haberinin yayınlandığını söylediğini bildirmişti. Bu üçüncü günde üçüncü vakaydı ve bu kez Tıp Merkezi'nde gerçekleşmişti. Haberi değerli kılan nokta, hasta David Lucas'ın henüz kırklı yaşların başında olmasıydı. Ramesh huzurunu kaçıran bu telefon konuşmasını henüz bitirmişti ki, söz konusu hastanenin başkanı Khajan Chawdhry'den gelen, konuyla ilgili oldukça detaylı bir başka telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştı. İşte şimdi yine telefon çalıyordu.

Ramesh hatır sormak gibi teşebbüste bulunmadan, "Kim o?" diye sordu. Üst düzey bir Hintli memur olarak bu kadar çok çalışmak zorunda kalacağını hiç tahmin etmemişti.

"Yine ben, Khajan Chawdhry efendim," dedi hastanenin başkanı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kesinlikle otopsi yapılmaması konusunda verdiğiniz talimatla ilgili küçük bir sorunumuz var."

Ramesh, "Nasıl bir sorun olabilir?" diye parladı. "Çok açık bir talimat bu."

Khajan daha önceki konuşmasında David Lucas'ın vefatıyla ilgili olarak yaşanan bir dizi tuhaf olaydan söz etmiş, hastanın nefes yollarında bir tıkanma söz konusu olmamasına rağmen siyanoz başlangıcı olgusundan, kalbin iletim sistemindeki değişikliğe ve hastanın yüksek ateşinden, potasyum seviyesindeki olağanüstü yükselişe kadar her şeyi açıklamıştı. Tıp eğitimi almamış olan Ramesh, bu anlamsız ve sinir bozucu resmi tıp deyimlerini bir kenara bırakmasını isteyince, kendisine muhtemel ölüm nedeni hakkında akla en yatkın gelen tahminin bir tür kalp krizi, felç karışımı bir şey olduğunu söylemişti. Ramesh bunun üzerine, ölüm sertifikasını imzalayacak ilgili doktora ölüm nedeni olarak aynen bunları yazmasının söylenmesini, otopsiye hiçbir koşul altında izin verilmeyeceğini bildirmişti.

Khajan çekingen bir ifadeyle, "Sorun karısı," dedi. "Otopsi isteyebileceğinden söz ediyor."

Ramesh, "İnsanlar genellikle otopsi yapılmasını istemezler," dedi, sinirli bir şekilde. "Doktor verdiğim talimat sonrasında kadınla özellikle bu konuyu görüşmüş mü?"

"Hayır, doktor özel sektörde otopsiye karşı olumsuz bir yaklaşımın olduğunu biliyor ve özellikle, söz konusu vakayla ilgili düşüncelerinizin gayet iyi farkında. Otopsi hakkında kadınla görüşme yapan kişi doktor değil, ölümünün duyulması sonrasında karısını arayan Jennifer Hernandez adında Amerikalı bir kadın. Babaannesinin naaşını incelemek üzere buraya iki adli tıp uzmanının gelmekte olduğunu, dilerse kocasının naaşını da inceleyebileceklerini söyleyen ve naaşın tahnit edilmesi veya yakılması konusunda acele etmemesini tavsiye eden de bu Hernandez denilen kadın."

Ramesh yüksek bir sesle, "Yine mi bu kadın!" diye inledi. "Bu Hernandez artık iyice zıvanadan çıktı."

"Bayan Lucas otopsi konusunda ısrar ederse ne yapayım?"

"Kraliçe Viktorya'daki Rajish Bhurgava'ya söylediğim gibi,

otopsi talebinin yakından tanıdığımız bir sulh hakimine verilmesini garanti edin ve ona, otopsi yapılmaması yönünde bir karar çıkarmasını söyleyin. Bu arada, naaşın tahnit edilmesi veya yakılması konusunda Bayan Lucas'ın bir karara varması için elinizden geleni yapın. Sıkıştırın onu! Hâlâ hastanede mi?"

"Evet efendim."

"Elinizden geleni yapın."

"Peki efendim."

Ramesh hattı kapatıp hemen Dedektif Naresh Prasad'ı aradı.

Naresh, "İyi akşamlar efendim," dedi. "Aylardır sesinizi duymamışken, şimdi bir günde iki kez görüşüyoruz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Neler öğrendin?"

"Hangi konuda ne öğrendim?"

"Kraliçe Viktorya Hastanesi'ndeki köstebek ve başımın belası Jennifer Hernandez denilen kadın hakkında tabii."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde. Daha bugün görüştük. Her iki olayla ilgili hiçbir şey yapmadım henüz. Yarın konuyla ilgili bir ekip oluşturacağım."

"Her iki sorun da daha kötüye gitmeye başladı ve ben bir an önce harekete geçilmesini istiyorum."

"Kötüye gitmeye başladı derken kastettiğiniz nedir?"

"Bir başka ölüm daha oldu ve CNN haberi hemen yayınladı. Bunu bir yardımcımdan duydum. O da, tesadüf eseri televizyon izleyen yardımcısından öğrenmiş. Hastanenin başkanı da haberi, hastayı bizzat hayata döndürmeye çalışan doktorundan almış."

"Bu son vaka da Kraliçe Viktorya'da mı olmuş?"

"Hayır, bu kez Tıp Merkezi'nde."

"Çok ilginç! Olayın değişik bir hastanede gerçekleşmesi, suçluyu, eğer kadrolu bir doktorsa, yakalamamızı kolaylaştırır. Her kimse, her iki hastaneye de giriş ayrıcalığı olan biri demektir. Bu durum şüpheli listemizi oldukça daraltır."

"İyi düşündün. Benim aklıma gelmemişti."

"Belki bu yüzden siz bürokrat, ben de polis müdürü oldum. Peki ya kadın? Sizi daha çok sinirlendirecek ne yaptı?"

Ramesh, Jennifer'ın ölen adamın karısına hastaneden önce ulaşarak, kocasının öldüğü haberini verdiği ve otopsi talep etmesi konusunda aklını çeldiği yönünde Khajan'ın anlattıklarını aktardı.

"Hernandez adamın öldüğünü nasıl öğrenmiş?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama CNN International'da izlemiş olabilir."

"Belki CNN'de ona bilgi veren birisi vardır. Buna ne dersiniz?"

Ramesh bir an için cevap vermedi. Böyle zihin jimnastiği yaparak zaman kaybetmekten dolayı canı sıkılıyordu. Bu Naresh'in işiydi, kendisinin değil. Sonuç almak istiyordu artık. Tüm bu pisliği ortadan kaldırmayı ve sonra, halkla ilişkiler konusunda yaşanan hasarı tespit edip, ardından tamir etmeyi arzuluyordu.

Ramesh Naresh'in sorusunu duymazlıktan gelerek aniden, "Dinle!" dedi. "Sonuçta gelinen nokta şu: Jennifer Hernandez büyük bir bela ve Hindistan sağlık turizmini, sağlık hizmetleri sisteminin aptallığı ve kontrolden çıkmış sağlık hizmetleri enflasyonu nedeniyle potansiyel en büyük pazarımız olan, özellikle Amerika Birleşik Devletleri açısından büyük bir riske sokuyor. Bu kadının icabına bakılmasını istiyorum. Bunu ya kendin yaparsın ya da güvendiğin bir adamına havale edersin. Birkaç gün onu izle ve kiminle görüştüğünü, kiminle konuştuğunu ve nereye gittiğini bana anında haber ver. Bununla ilgili tam bir rapor istiyorum, en önemlisi, olay çıkarmasına ve medyaya konu olmasına izin vermeden ülkeden sınırdışı edilmesini sağlayacak bir mazeret bulmanızı bekliyorum. Yanlış bir şey yapmıyorsa, bir bahane uydurursunuz. Ama Tanrı aşkına, kadını mağdur pozisyonuna sokacak bir şey yapmayın, anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Naresh. "Sabah işe Hernandez'le başlarım, onunla bizzat ben ilgileneceğim. CNN'e haber ulaştıran kişiyi bulmak için de güvendiğim bir ajanı görevlendiririm."

Ramesh, "Çok iyi," dedi. "Dediğim gibi, gelişmelerden beni haberdar et."

Ramesh telefonu kapattıktan sonra çileden çıkmış bir halde derin bir nefes verdi. Naresh konusunda ilerleme kaydedip adamı işe koşmuş olmasından dolayı kendini iyi hissediyordu, ne de olsa adam yarın sabahtan itibaren Jennifer Hernandez'i izlemeye başlayacak ama bunun yeterli olup olmayacağı zamanla anlaşılacaktı. Naresh'in güvenilir ve işinin ehli bir adam olduğunu düşünüyordu ama çekmecedeki en keskin bıçak olduğu da söylenemezdi. Ramesh aynı zamanda CNN'de yayınlanan haberin, sabah kendisini arayıp önceki iki ölüm hakkında şikâyette bulunan daha üst kademedeki yetkililer üzerinde yapacağı etkiden endişe duyuyordu. Etkinin olumlu olmayacağı çok açıktı ve Naresh'in sistemli ama yavaş tarzının ne denli etkili olduğu konusunda daha fazla şüphe uyanmasına yol açacaktı. Bu düşünceler, yine yavaş ve sistemli çalışan Shashank Malhotra'yla öğleden sonrasında yaptığı görüşmeyi hatırlamasına neden oldu. Girişken işadamını biraz daha sinirlendireceğini düşünse de, günün son telefon konuşması olması ümidiyle, ahizeyi eline aldı.

Shashank arayanın kim olduğunu anlar anlamaz, "Bu kez iyi haberler vermek için mi arıyorsun?" diye sordu hemen.

Ramesh, "Keşke öyle olsaydı," dedi. "Maalesef akşam bir başka yabancı hasta daha öldü ve haber CNN International'da yayınlandı."

Shashank, "Yine Kraliçe Viktorya'da mı?" diye sordu. Havadan sudan konuşacak ruh hali içinde olmadığı açıktı.

"Olayın tek olumlu yönü bu," dedi Ramesh. "Ölüm bu kez Tıp Merkezi'nde oldu." Kraliçe Viktorya Hastanesi gibi Tıp Merkezi Hastanesi'nin de, Shashank'in sahibi olduğu şirketin bir parçası olduğunu bilen Ramesh, yaptığı bu yorumla bir bakıma Shashank'i kışkırtıyordu. "Olumsuz yönü ise, hastanın genç olması ve ardında bir eş ve iki çocuk bırakması. Bu tür hikâyeler medyanın ilgisini daha çok çeker."

"Bildiğim bir şeyi söylemene gerek yok."

"Diğer sorun ise Jennifer Hernandez. Olay başka bir hastanede gerçekleşmiş olmasına rağmen, diğeri gibi bir şekilde bu olaya da dahil olmuş."

"Ne yapmış?"

"Kolayca anlayacağınız gibi, bu tür vakalarda otopsiden uzak durmak isteriz çünkü otopsi ateşe benzinle gitmek gibidir. Ne kadar az dikkat toplarsak o kadar iyi olur, bu nedenle medyadan uzak durmaya ve onlara özellikle haber değeri olabilecek bir şey vermemeye gayret ediyoruz, ki otopsiler her zaman haber olabilecek konulardır."

"Anlıyorum. Mantıklı... İyi de, kız ne yaptı, ondan söz etsene!" diye gürledi Shashank.

"Her iki olayda da otopsi talep etmeleri konusunda kurbanların dul eşlerinin akıllarını çeldi."

Shashank, "Kahretsin!" diye parladı.

Ramesh soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Merak ediyorum," dedi, "bu öğleden sonra sizinle görüşürken kızla konuşup, yaptığı şeylerin hayrına dokunmayacağı konusunda onu ikna edebilecek, hatta Hindistan sağlık turizmine daha fazla zarar vermeden babaannesinin naaşını alıp Amerika'ya dönmesi için aklını çelecek birilerini tanıyıp tanımadığınızı sormuştum. İkindi saatlerinde ise sadece Amerika'dan değil, Avrupa'dan da çok sayıda kişinin ameliyat rezervasyonlarını iptal ettiği haberini aldım."

"İptal etmişler, öyle mi?"

Shashank'in işadamı aklıyla iptalleri, kaybedeceği parayla ilişkilendirdiğini bilen Ramesh, "Evet, iptal etmişler," diye tekrarladı.

"İtiraf etmeliyim ki öğlen önerini kulak arkası etmiştim," diye gürledi Shashank, "ama şimdi icabına bakacağım."

"Böylece Hint sağlık turizmine büyük bir iyilik etmiş olursunuz. Belki unutmuşsunuzdur diye söyleyeyim, kız Amal Palace Otel'de kalıyor."

Bölüm **23**

17 Ekim 2007
Çarşamba, 22.58
Delhi Hindistan

Kabin görevlisi Neil McCulgan'ın omzunu nazikçe dürterken, "Özür dilerim efendim," dedi. "Koltuğunuzu dik konuma getirebilir misiniz? İnişe geçmek üzereyiz, birkaç dakika içinde İndira Gandi Uluslararası Havaalanı'na inmiş oluruz."

Neil söyleneni yaparken, "Teşekkür ederim," dedi. Esnedi, sonra koltuğuna yaslanıp rahat bir pozisyon alana dek kıpırdandı. Singapur'dan bir buçuk saat gecikmeyle ayrılmışlardı ama Hindistan'a sadece bir saat geç varıyorlardı. Rüzgâra karşı uçmalarına rağmen, yarım saatlik gecikmeyi bir şekilde telafi etmişlerdi.

Neil'in yan koltuğunda oturan yolcu, "Uçakta böylesine rahat uyumanıza imrendim doğrusu," dedi.

Neil, "Bu konuda şanslıyım galiba," diye karşılık verdi. Adamla yolculuğun ilk bir saatinde sohbet etmiş, onun kuzeybatı Hindistan'da Viking mutfak malzemeleri sattığını öğrenmişti. Yaptıkları sohbet esnasında acil servis doktoru olarak genel anlamda dünya hakkında ne kadar az şey bildiğini fark eden Neil, adamı oldukça ilginç bulmuştu.

Adam, "Delhi'de nerede kalacaksınız?" diye sordu.

"Amal Palace Otel'de," dedi Neil.

"Ben de yanındaki mahallede oturuyorum. Taksiye birlikte binelim mi?"

"Otelden gelip beni alacaklar. Dilerseniz siz de gelin, valiz için de beklemezsiniz. Yanımda sadece tekerlekli bir valiz getirdim."

Adam, "Ben de," diyerek elini uzattı. "Adım Stuart. Kusura bakmayın, kendimi daha önce tanıtmalıydım."

Neil de elini uzatarak, "Neil. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Neil öne eğilip pencereden dışarıya bakmaya çalıştı.

Pencere kenarında oturan Stuart, "Henüz görünürde bir şey yok," dedi.

"Işık falan da mı?"

"Pusun etkili olduğu yılın bu zamanı, hayır. Şehre giderken ne demek istediğini daha iyi anlarsınız. Yoğun bir sis gibi ama nedeni genelde hava kirliliği."

Neil alaycı bir tavırla, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Neil başını koltuğun başlığına dayayarak gözlerini kapattı. Yolculuğunun sonuna gelirken, Jennifer'la nasıl temas kurması gerektiğini düşünmeye başladı. Aktarmalar esnasında onu aramayı geçirmişti aklından. Ama karşısına çıkarak mı, yoksa onu arayarak mı daha çok şaşırtabileceğine karar veremedi. Telefon etmesinin avantajı, Jennifer'a fikre alışması için zaman kazandıracak olmasıydı. Burada sorun, Jennifer'ın Neil'e çekip gitmesini söyleme olasılığının fazlalığıydı. Sonunda bundan korkan Neil, telefon etmekten vazgeçmişti.

Devasa uçağın tekerlekleri gürültülü biçimde piste deyince, Neil'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Uçak fren yaparken öne savrulmamak için elleriyle koltuğun kollarına tutundu.

"Delhi'de ne kadar kalacaksınız?" diye sordu Stuart.

Neil kaçamak bir cevap vererek, "Fazla değil," dedi. Taksiyi paylaşmakla ilgili daha önceki önerisini geri çekmeyi düşündü. Sohbet edecek havada hissetmiyordu kendini.

Neil'in imasını anlamış görünen Stuart, pasaport ve gümrük

kontrolünden geçinceye kadar hiçbir şey söylemedi. Otelin arabasını beklerlerken, "İş için mi buradasınız?" diye sordu.

"Hem iş, hem eğlence, ikisinden de biraz," diye yalan söyledi Neil. "Ya siz?"

Adam, "Ben de," dedi. "Buraya sık geliyorum ve bir dairem var. Hoş bir şehir ama amacıma uygunluk açısından Bangkok'u tercih ederim."

Neil ilgilenmiş gibi yaparak, "Öyle mi," derken, adamın 'amacı'nın ne olduğu konusunda meraklanmıştı.

Adam Neil'e Viking mutfak malzemeleri kartını uzatırken, "Delhi'yle ilgili sorunuz olursa beni arayın," dedi.

Neil şöyle bir göz attığı kartı cebine koyarken, içten bir tavırla, "Ararım," dedi.

Yorgun iki yolcu da otelin gönderdiği dört çeker aracın arka koltuğuna kuruldu. Neil gözlerini kapatıp Jennifer'la nasıl ilişki kuracağını düşünmeye başladı yine. Şu an onunla aynı şehirdeydi ve bu yüzden tahmin ettiğinden daha fazla heyecanlanmıştı. Onu görmeyi ve istediği anda onunla birlikte gelmemesinden dolayı özür dilemeyi gerçekten dört gözle bekliyordu.

Neil gözünü açıp saate baktı. Sabaha karşı beş olmuştu. Jennifer'ı göreceği için heyecanlanmasına rağmen sabaha kadar beklemek zorundaydı. Ama sonra programı hakkında hiçbir bilgisi olmadığını fark ederek, onu nasıl şaşırtacağını düşünmeye başladı. Birden içini korku kapladı. Bunu daha önce düşünmemiş olması pek de ona göre bir davranış olmasa da, Jennifer Delhi'deki ilk tam günü olan çarşamba günü babaannesiyle ilgili işleri tamamlamış ve aynı gün ülkeye geri dönmüş olabilirdi. Neil Hindistan'a, belki onun döndüğü uçakla gelmiş bile olabilirdi.

Gözlerini açan Neil bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Kendine gülerek pencereden dışarıya, yolculuk arkadaşının biraz önce sözünü ettiği puslu havaya baktı. Manzaraya bakmak bile, sağlık bilinci yerinde biri olan Neil'in kendini kötü hissetmesine yetti.

Kısa bir süre sonra otel aracı otelin ana girişindeki rampa-

ya tırmandı. Birkaç otel görevlisi aracın etrafını sararak kapıyı açtı.

Stuart Neil'le el sıkışırken, "Herhangi bir konuda yardımım dokunabilecekse beni arayın," dedi. "Yolculuk için teşekkür ederim."

Neil, "Rica ederim," diye karşılık verdi. Hem hafif hem de tekerlekli valizini, taşımakta ısrar eden görevlinin elinden almak için biraz çaba sarf eden Neil otele yöneldi.

Otele giriş işlemleri bir masada oturarak yapılıyordu. Neil pasaportunu uzattı ve kendini Arvind Sinha olarak tanıtan resmi giyimli memura, Jennifer Hernandez'in otele kaydını yaptırıp yaptırmadığını sordu. Bu esnada içinden dua ediyordu.

Arvind, "Bir kontrol edeyim efendim," dedi. Masasının altından çıkardığı klavyeyi kullanarak, "Evet, yaptırmış," dedi.

İşte! dedi Neil içinden. Jennifer'ın ülkeden ayrılmış olabileceği olasılığı aklına girdiğinden beri kendi kendine işkence ediyordu. "Oda numarasını söyler misiniz?"

Arvind, "Özür dilerim, bu bilgiyi veremem," dedi. "Güvenlik gerekçesiyle misafirlerimizin oda numaralarını veremiyoruz. Ama Bayan Hernandez telefonunu kitlememişse santral sizi ona bağlar. Tabii bu saatte aramanın uygun olduğunu düşünüyorsanız. Saat gece yarısını geçti."

Neil, "Anlıyorum," dedi. Jennifer'ın otelde olduğunu öğrendiğinden beri duyduğu heyecanın yanı sıra, biraz da hayal kırıklığı hissediyordu. En azından odasına gidip kulağını kapıya dayamayı planladı. İçerden televizyonun sesini duyarsa kapıyı çalmaya karar verdi. "Yarın veya başka bir gün ayrılmak için talimat verip vermediğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Arvind klavyeye geri dönerek monitöre baktı. "Ayrılacağı tarihle ilgili bir kayıt yok."

Neil, "Güzel," dedi.

Birkaç dakika süren formalitelerin ardından, Arvind ayağa kalaktı. "Size odanızı gösterebilir miyim?"

Neil de ayağa kalktı.

"Bagaj etiketiniz var mı?

Neil, "Hayır, hepsi bu," dedi, tekerlekli valizini havaya kaldırarak. "Az eşyayla yolculuk ederim."

Neil asansörlere çıkan ana kapıdan geçen otel görevlisini takip ederken, sabah Jennifer'a nasıl bir sürpriz yapacağını düşünüyordu. Programı hakkında bilgi sahibi olmadığı için buna karar vermek zor olacaktı. Sonunda gelişmelere göre hareket etmeye karar verdi.

Asansörde yukarıya çıkarken Neil, "Özür dilerim Bay Sinha," dedi, "sabah sekiz on beş için uyandırma notu alır mısınız?"

"Tabii efendim!"

Bölüm **24**

18 Ekim 2007
Perşembe, 07.30
Yeni Delhi, Hindistan

Jennifer stresli olduğu zamanlarda gördüğü ve babasının dahil olduğu o tekrarlanan, karmaşık rüyayı görmüştü yine. O güne dek insanların kendisi hakkında düşüneceklerinden korkup, rüyasını kimselere anlatmamıştı. Kendisinin de üzerinde fazla düşündüğünü sanmıyordu. Rüyasında babası yüzünde zalim bir ifadeyle sessizce yaklaşıyor, Jennifer da durması için bağırıyordu. Sonunda kendini mutfakta bulan Jennifer bir kasap bıçağı kapıyor ve babasına doğru savuruyordu. Ama babası ona doğru gelmeye devam ediyor, bıçağı asla kullanamayacağını söyleyerek onunla alay ediyordu. Jennifer yine de bıçağı kullanıyor, babasını art arda bıçaklıyor ama adam sadece gülüyordu.

Jennifer normalde o noktada uyanır, kendini ter içinde bulurdu. Şimdi de aynı şey olmuştu. Aklı karışmış halde uyanan Jennifer, Hindistan'da olduğunu ve telefonun çaldığını fark etti. Arayanın, babasını öldürme teşebbüsünün şahidi olduğu gibi mantıksız bir fikre kapılan Jennifer, ahizeye yapıştı.

Arayan Rita Lucas'tı ve Jennifer'ın sesindeki heyecanı sezinlemişti. "Umarım kötü bir zamanda aramıyorum."

Kendine gelmeye başlayan Jennifer, "Hayır, sorun değil," dedi. "Rüya görüyordum sadece."

"Bu kadar erken aradığım için kusura bakmayın ama sizi

kaçırmak istemedim. Aslında bekliyordum. Hiç uyuyamadım. Gecenin büyük bölümünü hastanede geçirdim."

Jennifer saatli radyoya baktı. Akrep ve yelkovanın büyüklüğü çok farklı olmadığından, saatin kaç olduğunu anlaması için kısa bir sürenin geçmesi gerekti.

"Birlikte kahvaltı ederiz diye düşünmüştüm."

"Çok iyi olur."

"Bir an evvel buluşabilir miyiz? Çok yorgunum da. Buraya, Imperial Otel'e kadar gelmenizi rica etsem, çok zahmet vermiş olur muyum? Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Memnuniyetle gelirim. Yarım saatten daha kısa bir sürede hazırlanmış olurum. Imperial, Amal Palace'tan ne kadar uzakta, biliyor musunuz?"

"Çok yakın. Janpath'ın hemen ilersinde."

"Korkarım, Janpath'ı bilmiyorum."

"Çok yakın. Taksiyle beş dakikalık mesafede."

Jennifer çarşafı sıyırıp bacaklarını yataktan sarkıtırken, "Öyleyse sekize doğru orada olmaya çalışırım," dedi.

"Restoranda buluşuruz. Ön kapıdan girince lobiden dümdüz ilerleyin. Restoran sağda kalıyor."

"Yarım saat sonra görüşürüz," dedi Jennifer.

Telefonu kapattıktan sonra hızla hareket etmeye başladı. Tıp öğrencisi olarak sabahları çabucak hazırlanmakta ustalaşmıştı, uzun bir süre önce, on beş dakika fazla uyumanın, acele hazırlanmak için gösterdiği çabaya değdiğine karar vermişti.

Rita Lucas'ın kendisini görmek istemesinden dolayı memnundu. Bu üçüncü Amerikalı turistin ölümü hakkında bilgi sahibi olmaya ve söz konusu ölümün diğer ikisiyle benzerliğini öğrenmeye can atıyordu.

Duş alırken ve giyinirken, günü nasıl geçireceğini düşündü. Can sıkıcı servis koordinatörünün kendisini sinirlendirmesine fırsat vermemek için Kraliçe Viktorya Hastanesi'nden uzak durmak niyetindeydi. Bu da, sabah, öğlen, ikindi ve akşam, Laurie gelene dek babaannesinin durumuyla ilgili bir ilerleme kaydede-

memesinin verdiği hayal kırıklığını kafaya takmaktan daha iyi bir şey yapmak için düşünmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde ise ne yapacağını çok iyi biliyor ve havaalanına yapacağı yolculuğu iple çekiyordu.

Jennifer elinde rehberle odasından çıkarken kendisiyle gurur duyuyordu. Saat henüz yedi elli üçtü ve bu muhtemelen bir rekordu. Asansörde aşağıya inerken gün içinde yapacaklarını düşünmeye başladı. Lucinda Benfatti'yi, öğlen veya akşam yemeğini birlikte yemeleri için aramayı planlamıştı. Kahvaltısının uzamaması şartıyla, her ne kadar meraklısı olmasa da, sabah biraz etrafı gezmeyi düşünüyordu. Bu kadar yol gelip de, şehri görmeden ayrılmanın yazık olacağına karar vermişti. Öğleden sonrası içinse, biraz spor yaptıktan sonra havuzun kenarında uzanıp tembellik yapmayı planlıyordu.

Imperial Otel'e gideceğinden söz ettiğinde Amal Palace'ın kapı görevlilerinden biri Jennifer'a, biraz maceraya atılmaktan hoşlanıyorsa, otelin araba yolunun aşağısına yürümesini ve oradan yeşil, sarılı motorlu bir çekçek çevirmesini tavsiye etmişti. Adam sabah işe gidiş zamanında, trafiğin yoğun olduğu bu saatlerde, gideceği yere normal bir taksiye nazaran çok daha çabuk varacağını da söyleyince, Jennifer tavsiyeye uymaya karar vermişti.

Jennifer başlarda yanları açık, üç tekerlekli tasarımıyla aracın garip ve hoş olduğunu düşünmüş ama kaygan muşamba koltuğa oturup yola çıktıklarında, aracın yarışırmışçasına hız yapmasından dolayı fikri değişmişti. Şoför aracın yönünü ileri, geri hızla değiştirirken, düşmemek için sıkıca tutunmaya çalışmış, yarış sona erdiğinde bu kez havaya egzoz püskürten diğer arabaların ve otobüslerin arasında slalom yapmaya başlamış, araçta sağa, sola savrulmuştu. Yaşadığı son rezalet ise, düştükleri geniş bir yol çukurunun kendisini büyük bir hızla havaya savurması sonucunda başını cam elyaf tavana çarpmasıydı.

Ama maceranın en kötü kısmı, şoförün kendilerine doğru yaklaşmakta olan iki otobüsün arasında hızlanmasıyla yaşan-

mıştı. Çekçekten elli kat daha büyük otobüslerin arasında ezilip kalmak gibi bir olasılığı göz ardı ettiği anlaşılan şoför, aralarındaki mesafe hızla kapanıyor olmasına ve otobüsün, yan tarafına sıkı sıkıya tutunmuş yolcuları Jennifer'a değecek kadar yaklaşmış olmalarına rağmen, en ufak bir yavaşlama belirtisi göstermemişti.

Çekçek ve otobüslerin birbirine değeceğini düşünen Jennifer, sıkı sıkıya tutunduğu korkulukları bıraktı, kollarını çekerek koltuğun kenarına yapıştı. Birazdan çarpışma sesini duyacağından emin halde gözlerini kapatıp dişlerini sıktı ama hiçbir şey olmadı. Duyduğu şey, kırmızı ışığa yaklaşmakta olan otobüslerin kulak tırmalayıcı fren sesleriydi. Jennifer gözlerini tekrar açtı. Bu esnada çekçek şoförü fren yapan otobüslerin arasından bir roket gibi fırladı, sonra kendi frenlerini devreye sokarak, çok kısa bir mesafede durmayı başardı.

Çekçek yalpalayarak durduktan sonra, etrafı yaşları üçle, on iki arasında değişen, paçavralar giymiş, pislik içindeki çocuklardan oluşan bir güruhla çevrildi. Çocuklar sağ elleriyle yemek yeme işareti yaparken, sol elleriyle Jennifer'ı dürtüyorlardı. İçlerinde yaşça büyük olan bazı kızlar, sırtlarında kundağa sarılmış bebek taşıyorlardı.

Jennifer çocukların, bazıları mikrop kapmaktan ötürü açık sarı bir sıvıyla kabuk bağlamış kederli, koyu renk gözlerine bakarken geriye doğru büzüldü. Aralarında bir tür isyan çıkarmaktan korkan ve çocuklara para vermeyen Jennifer, yardım etmesi için şoföre baktı. Ama şoför hiçbir harekette bulunmadığı gibi, arkasına bile dönmedi. Dalgın bir tavırla çekçekin debriyajını salarak, minik motoruna yüklendi.

İçler acısı bir sefaletle burun buruna gelmekten dolayı kendini kötü hisseden Jennifer, bir an karma felsefesini taşıyan Hinduizme tepki duydu, sonra inananlarını böylesine bir adaletsizliğe alıştırmış olmasından dolayı korkuyla karışık bir şaşkınlık yaşadı.

Işığın kırmızıdan yeşile dönmesiyle rahatlayan Jennifer,

aracın, ezilmemek için yana çekilen çocuklara aldırış etmeyen çekçekler, mopedler, motosikletler, otobüsler, kamyonlar ve arabalardan oluşan sürü yüzünden adeta kabarmış, taşmış trafiğin içine dalmasını izledi.

Söylendiği gibi Amal Palace ile Imperial Otel arasındaki yolculuk kısa sürmüştü. Ama Jennifer, Imperial'ın araba yoluna girmesine izin verilmediğini söyleyen şoföre parasını ödeyip otele doğru yürümeye başladığında, fiziksel ve zihinsel anlamda bir maratondan çıkmış gibi hissediyordu kendini. Her şeyden öte, maruz kaldığı egzoz dumanı yüzünden biraz başı ağrımaya başlamıştı.

Otele yaklaştığında koloni atmosferine sahip binanın güzelliğinin tadını çıkardı. Ama çevre için aynı şeyi söylemek zordu. Bu noktada aklına, fabrikalar arasında sıkışıp kalmış Kraliçe Viktorya Hastanesi geldi.

Dhaval Narang zamanının çoğunu Shashank Malhorta için çalışan insanlarla çene çalıp onlarla iskambil oynamakla geçirdiğinden, dünyanın en iyi mesleğine sahip olduğunu düşünüyordu. Kendisini çağırıp herhangi bir görev verdiklerinde, bu daima ilginç ve zor bir şey olurdu, durum şimdi de farklı değildi. Üstlendiği görev, Jennifer Hernandez adında genç bir Amerikalı kadından kurtulmalarını sağlamaktı. İşin zor kısmı, kadının neye benzediğine dair hiçbir fikri olmamasıydı. Bildiği tek şey, kadının Amal Palace Oteli'nde kaldığıydı. Burada daha ne kadar kalacağını da bilmediğinden, kadını aramak, ne yaptığını gözlemlemek ve alışkanlıklarını öğrenmek için çok zaman kaybetmek gibi bir lüksü yoktu. Shashank'in emri, kızın bir an önce icabına bakılması yönündeydi.

Radyosunu Bollywood'dan esinlenilmiş müziklerin çaldığı istasyona ayarlayan Dhaval, açık yaka siyah bir gömlek giymiş, boynuna birkaç altın zincir takmış halde, kullandığı siyah Mercedes e-Class arabayı Amal Palace'ın araba yoluna sokup üstü kapalı araç giriş yerine sürdü. Arabanın kilitli torpido gözün-

de altı santimlik susturucu takılmış, otomatik bir Beretta duruyordu. Bu, kullandıktan sonra attığı birçok silahtan biriydi. İşi bitirdikten sonra silahı ortadan kaldırmak veya suç mahallinde bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Shashank için çalışmaya başladığında, önceleri adam bu alışkanlığın çok pahalıya patladığından şikâyet etmiş ama Dhaval alışkanlığından vazgeçmeyeceği konusunda ısrarlı davranmış, hatta onu işi bırakmakla tehdit etmişti. Shashank sonunda yumuşamıştı. Ne de olsa Hindistan'da silah bulmak, Dhaval'ın özgeçmişine sahip birini bulmaktan çok daha kolaydı.

Rajasthan'ın küçük bir köyünde büyüyen Dhaval, zamanında taşranın acımasız hayatından kurtulmak için orduya yazılmış, bu kararı hayatını birçok açıdan değiştirmişti. Ordu hayatından ve insanları öldürmek için resmi bir izne sahip olmaktan hoşlanmıştı. Başvurusuyla birlikte yeni bir oluşum olan Hindistan Özel Güçleri'ne kabul edilmiş, sonra seçkin Ulusal Güvenlik Muhafızları'nda Siyah Kedi olmuştu. Kariyeri etkileyici biçimde ilerlemiş, bu durum kendisini 1999 yılındaki askeri harekâtta gerçek bir savaşın içinde buluncaya kadar devam etmişti. Harekât sırasında bir akşam, Pakistan tarafından desteklendiği sanılan bir grup isyancıya yapılan baskında Dhaval, dizginlenemez bir zalimlik sergilemiş ve teslim olmaya çalışan on yedi kişiyi katletmişti. Komutanı, üstlendiği sorumluluğu yerine getirmeyip utanç verici davranmasından dolayı Dhaval'ı ordudan azletmişti.

Ulusal Güvenlik Muhafızlığı'nın yaşananları örtbas etmesi Dhaval'ın şansı olmuş ve Dhaval, iş alanında ilgisini başka tarafa yönelten ve bu esnada düşmanlarının sayısı artan Shashank Malhorta'nın radarına yakalanmıştı. Dhaval tarzında birinin tecrübesine ve girişkenliğine ihtiyaç duyan Shashank, eski ajanın peşine düşmüş ve onu ekibine dahil etmişti.

Amal Palace Oteli'nin bir elinde park etiketleri, diğerinde kalem tutan kapı görevlisi arabaya yaklaşırken Dhaval pencereyi araladı. Kapı görevlisi, "Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

Kahvaltı için toplanmakta olan işadamları yüzünden oldukça meşguldü.

Dhaval bir avuç dolusu bozuk parayı kapı görevlisinin eline tutuşturdu. Paralar adamın uzun kırmızı ceketinin cebinde kayboldu hemen. "Girişe yakın bir yere park etmek istiyorum. Herhalde bir saat kadar kalırım, iki saati bulmaz."

Kapı görevlisi Dhaval'a hiçbir şey söylemeden otel girişinin hemen karşısındaki son park alanını işaret etti, sonra ilerlemesi için diğer arabaya doğru el salladı. Dhaval üstü kapalı araç giriş yerini destekleyen dış sütunların çevresinden dolaştı ve özel ayrılmış noktaya park etti. Mükemmel bir yerde duruyordu. Otel girişini önü kapanmayacak bir noktadan görüyor ve arabası, araba yolunun sokağa çıkış yönüne bakıyordu.

Arabadan inen Dhaval lobiye girdi ve dahili telefonu kullanarak Jennifer Hernandez'i aradı. Zil altı kere çaldı, sonra sekreter devreye girince telefonu kapattı. Kahvaltı için ayrılan büyük restorana doğru ilerleyip, başgarsona Jennifer Hernandez'in kahvaltıya inip inmediğini sordu.

Başgarson, "Hayır efendim," dedi.

"Onunla burada buluşacaktım ama daha önce hiçbir araya gelmedik. Nasıl biri olduğunu söyleyebilir misin?"

"Orta boylu, esmer, gür saçları omuz hizasında kesilmiş, düzgün hatları olan çok güzel bir genç bayan. Dar kot pantolon ve pamuklu gömlek giymekten hoşlanıyor."

Dhaval, "Çok etkilendim," dedi. "Beklediğimden çok daha iyi bir tarif oldu bu. Teşekkürler."

Başgarson gülümsedi ve göz kırparak, "Güzel kadınları daha iyi hatırladığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Hernandez de gerçekten güzel bir kadın."

Dhaval aklı biraz karışmış halde restorandan dışarıya çıktı. Saat henüz sekizi biraz geçiyordu ve Jennifer ne odasında ne de kahvaltı salonundaydı. Lobinin ortasında durup etrafta başgarsonun tarifine uyan birilerinin olup olmadığına baktı ama göre-

medi. Sonra bakışları geniş pencerelere kaydı ve havuzda yüzen altı, yedi kişiyi gördü.

Otelden çıkan Dhaval, havuzda yüzenleri kontrol etti. Aralarında iki genç kadın vardı. Biri, kahverengi saçları orta uzunlukta bir kadındı ama hatlarının güzel olduğu söylenemezdi. İkincisi ise sarışındı, yani o da tarife uymuyordu. Dhaval otele geri dönerek, spor salonu ve saunayı kontrol etmek için alt girişi kullandı. Ağırlık çalışan ve bisiklete binen iki kişi vardı ama ikisi de erkekti.

Biraz cesareti kırılan Dhaval, yukarıya, lobiye geri dönerek araba kiralama masasına yöneldi. Buradaki Samarjit Rao adındaki görevli Shashank Malhorta'nın tezgâh altı bordrosunda kayıtlı biri olduğundan, adamı tanıyordu. Shashank Delhi'de işadamlarını ağırladığında onları daima Amal'a yerleştirir ve genellikle adamların nereye gittikleri konusunda bilgi sahibi olmayı önemserdi.

Sam, "Bay Narang," dedi, saygılı bir tavırla. "Namaste." Sam Dhaval'ı tanıyor ve bu yüzden ondan korkuyordu.

"En azından başgarsonun ifadesiyle, güzel olduğu söylenen genç bir kadın kalıyormuş otelde. Adı Jennifer Hernandez. Bu kadını tanıyor musun?"

Sam huzursuz bir ifadeyle çevresine bakınırken, "Tanıyorum," dedi. Dhaval'in kim olduğunu bilen başka otel görevlileri de vardı.

"O kadını bana gösterecek birilerine ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii efendim. Geri döndüğünde, yardımcı olurum."

"Otel dışında mı?"

"Evet, saat sekizden biraz önce ayrıldı."

Dhaval içini çekti. Erken gelip kadını otelden ayrılmadan önce görmeyi ve peşine düşmeyi planlamıştı oysa.

Dhaval, "Eh, birkaç saat oyalanıp dönmesini bekleyeyim o zaman," dedi. "Bir gazete alıp duvarın önünde bir yere oturaca-

ğım," diye eklerken, boş birkaç iskemleyi işaret etti. "Geldiğinde bana haber verirsin."

Neil, saat 8.15'teki uyandırma servisi tarafından derin uykusundan uyandırılınca, bir an nerede olduğunu anlamayarak telefona panik içinde cevap verdi. Ama aklı hemen başına geldi ve yataktan çıkmadan önce santrale teşekkür etti. İlk işi perdeleri açmak ve puslu güneş ışığına bakmak oldu. Hemen altında, birkaç kişinin yüzdüğü havuz vardı. Neil de gün içinde aynı şeyi yapmayı iple çektiğini fark etti. Bu, gerginliği ve uçak yolculuğundan dolayı yaşadığı sersemliği atmak için çok iyi bir fırsat olacaktı.

Gün içinde yapacağı şeylerin beklentisi ve artan heyecanıyla banyoya koşturup duşa girdi. Sonra dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı ve üstüne temiz bir gömlekle kot pantolon giydi. Hazır halde yatağın kenarına oturdu ve titreyen parmaklarıyla santral düğmesine bastı. Los Angeles'tan arıyormuş gibi yapacak, konuşma esnasında Jennifer'ın o gün neler yapmayı planladığını öğrenmeye çalışacaktı. Sonra aldığı bilgiler doğrultusunda onu şaşırtacaktı.

Santralin cevap vermesi saatler sürmüş gibiydi. Sabırsızca, "Haydi, aç şunu!" dedi kendi kendine. Santral sonunda cevap verince, Jennifer'ın odasına bağlanmak istediğini söyledi. Ardından telefonun çaldığını duyunca, her an Jennifer'ın sesini duymak beklentisi içinde, heyecanı katlandı.

Telefon altı, yedi kere çalınca Neil Jennifer'ın telefonu açmayacağına kanaat getirip ahizeyi yerine koydu. Sonra ona cep telefonundan ulaşmaya çalıştı ama telefon henüz açılmadığını gösterir biçimde ilk çalıştan sonra telesekretere düştü. Bir ihtimal duşta olduğunu düşünüp beş, on dakika sonra odasını bir kez daha çaldırmayı düşündü ama tedirginliği arttıkça orada oturup beklemeyeceğini anladı. Oda anahtarını alarak dışarıya çıktı ve lobiye indi. Jennifer'ı kahvaltıda bulabileceğini düşünüyordu şimdi de.

Restoran hemen hemen doluydu. Başgarsonla konuşmak için sırada beklerken gözleriyle çok katlı restoranı taradı. Solda, en üst katta, siyah duvarın hemen dibinde besleyici gıdalarla dolu büfe uzanıyordu.

Birkaç kat aşağıda sağda, bahçeyi ve havuzu gören geniş pencereler vardı. Neil Jennifer'ı burada da görmemekten dolayı hayal kırıklığı yaşıyordu.

Sıra Neil'e gelince başgarson, "Kaç kişisiniz?" diye sordu.

"Sadece bir," dedi Neil.

Başgarson garsonlardan birine vermek üzere mönüyü alırken Neil, "Otel misafirlerinden Jennifer Hernandez'i tanıyor olabilir misiniz? Orta boylu..." diye soruyordu ki, başgarson, "Tanıyorum," diye atıldı. "Bu sabah kendisini soran ikinci beyefendisiniz. Ama kahvaltıya inmedi henüz."

Cesareti kırılan Neil, "Teşekkürler," dedi. İlk aradığında Jennifer duşta olmalıydı. Neil garsonun peşinden giderek pencerelerin yanındaki iki kişilik masaya geldi ama oturmadı. "En yakın dahili telefon nerede?"

Genç kadın garson parmağıyla işaret ederek, "Tuvaletlere giden koridorlarda birkaç tane var," diye karşılık verdi.

Neil garsona teşekkür edip gösterdiği yöne doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kalbinin yine küt küt attığını hissedince buna kendisi de şaşırdı. Bu kadar heyecanlanacağını hiç beklemediğinden, Jennifer'a itiraf etmeye istekli olduğundan daha çok bağlanıp bağlanmadığını merak etti. Santral memurunun sesi duyulunca, Neil yine Jennifer'ın odasına bağlanmak istediğini söyledi. Bu kez onunla konuşacağına emin halde, söze nasıl gireceğini bile düşünmeye başlamıştı. Ama buna gerek kalmadı. Telefon bir öncekinde olduğu gibi sürekli çaldı ama açılmadı.

Neil sonunda telefonu kapattı. Bu kez telefonun açılacağından çok emin olduğu için, duyduğu hayal kırıklığı bir öncekine göre daha büyük olmuştu. Birden, buraya geleceğini bir şekilde haber alan Jennifer'ın, kendisinden özellikle kaçınmış olabileceği

gibi mantık dışı bir paranoyaya kapıldı. Aklını başına toplayınca, "Bu çok saçma," diye mırıldandı kendi kendine.

İyi bir kahvaltının kendisini beklediğini düşünen Neil masasına yöneldi. Yürürken, Jennifer'ın yokluğunun, onu arayan diğer adamla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Bu sorunun cevabını düşünürken bir başka şeyin farkına vardı: Jennifer'ı kıskanıyordu.

Masada garsonun kendisini görebileceği bir yere oturan Neil, mönüyü eline alarak garsona işaret etti.

Dedektif Naresh Prassad, devletin kendisine tahsis ettiği Ambassador marka beyaz arabayla Amal Palace Oteli'nin araba yoluna saptı ve otel girişindeki rampaya girerken hızlandı. Saat dokuza yaklaştığından çok sayıda araba otel girişine yanaşıyor ve çoğunlukla işadamı olan yolcularını indiriyordu.

Sıra Naresh'e geldiğinde, göz kamaştırıcı bir biçimde giyinmiş türbanlı kapı görevlilerinden biri ona doğru el salladı, yaklaşınca durması için işaret etti. Ambassador'un kapısını açtı, doğrulup, arabadan inen Naresh'i selamladı.

Daha önce sayısız kez tekrarladığı şeyi yapan Naresh, cüzdanını açıp polis kimliğini ortaya çıkardı. Cüzdanı, uzun boylu kapı görevlisinin okuyabileceği ve üzerindeki fotoğrafı görebileceği şekilde neredeyse bir kol uzunluğunda havaya kaldırmıştı. Naresh kısa boylu olmasından dolayı ortaya komik bir görüntünün çıktığını hissetti. Bir altmışlık boyuyla, iki metrelik Sih kapı görevlisinin yanında cüce gibi kalmıştı.

"Arabanın kapıya yakın bir yere park edilmesini ve gerektiğinde hemen ayrılabileceğim şekilde hazır tutulmasını istiyorum," dedi Naresh.

Kapı görevlisi Naresh'in kimliğini dikkatle incelediğini işaret edercesine, "Evet Dedektif Prassad," dedi. Parmağını şaklatıp, arabayı park etmekle görevli gençlerden birine gerekli talimatı verdi.

Naresh otelin çift kapısına doğru yönelerek birkaç basamağı

çıkıp araba bekleyen bir grup otel müşterisinin yanından geçerken, sıkılgan bir halde kendini olabildiğince uzun boylu göstermeye çalıştı. İçeri girince, geniş lobide çevresine bakınıp bundan sonra nasıl hareket edeceğini düşündü. Kısa bir süre sonra, müşterilerin kişisel hizmetleriyle ilgilenen otel görevlisinin desteğini almanın en mantıklı yol olduğuna karar verdi. Göze batmaktan kaçınarak, akşam yemeği için yer ayırtmaya gelmiş, masadaki otel müşterilerinin iki görevlinin başından ayrılmasını bekledi.

Resmi giyimli görevli yüzünde etkileyici bir gülümsemeyle, "Sizin için ne yapabilirim efendim?" diye sordu. Naresh şaşırmıştı. Adam ve iş arkadaşı, Hindistan kamu görevlilerinde pek de rastlanmayan biçimde, yaptıkları işten gerçekten zevk alıyorlarmışçasına hevesle çalışıyorlardı.

Fazla göze batmama çabasını sürdüren Naresh, kimliğini gizlice gösterdi. "Otel müşterilerinizden biriyle ilgileniyorum. Ciddi bir şey değil, sadece bir formalite. Sadece güvenliğiyle ilgileniyoruz."

Görevli sesini alçaltarak, "Nasıl yardımcı olabiliriz dedektif?" diye sordu. Görevlinin adı Sumit'ti.

Bir otel müşterisiyle olan işini bitiren diğer görevli, Naresh'in polis kimliğini görmüş, konuşmaya dahil olmak için yanlarına yaklaşmıştı. Bu görevlinin adı ise Lakshay'dı.

"Otel müşterisi olan, Jennifer Hernandez adında genç bir Amerikalı bayan biliyor musunuz?"

Lakshay, "Ah, evet!" diye atıldı. "Çok hoş, çekici misafirlerimizden biri. Ama şimdiye dek buraya sadece şehir haritası istemek için geldi, o kadar. Ona ben yardımcı olmuştum."

"Görünüşe göre oldukça dost canlısı bir kadın," diye ekledi Sumit. "Yanımızdan geçerken bize hep gülümser ve göz teması kurmaya çalışır."

"Onu bugün gördünüz mü?"

Sumit, "Evet gördüm," dedi. "Yaklaşık kırk dakika önce otelden ayrıldı." İş arkadaşı Lakshay'ın sorgu dolu yüz ifadesine cevap olarak, "Sen bir ara masadan ayrılmıştın," ekledi.

Naresh içini çekti. "Çok yazık. Yalnız mıydı, yoksa yanında birileri mi vardı?"

"Yalnızdı ama dışarıda birileriyle buluşup buluşmadığını bilmiyorum."

"Nasıl giyinmişti?"

"Sıradan günlük giysiler vardı üstünde: parlak renkli polo gömlek ve kot pantolon."

Naresh olasılıkları tartarcasına başını salladı.

"İzin verin de kapı görevlilerine sorayım. Onu hatırlıyor olabilirler," diyen Sumit, masanın arkasından dolaşıp canlı hareketlerle dışarıya yöneldi.

Naresh, rüzgârdan ceketinin kuyruğu sallanan görevliyi camdan izlerken, "Anlaşılan yaptığı işten çok zevk alıyor," diye yorumda bulundu.

Lakshay, "Hep öyledir," dedi. "Genç bayan yanlış bir şey mi yapmış?"

"Bunu söyleyemem."

Lakshay başını salladı. Bariz merakından dolayı biraz utanmıştı.

Sumit'in Sih kapı görevlilerinden biriyle yaptığı kısa ama canlı konuşmayı izlediler. Sumit sonra görev yerine döndü.

"Kadın, tabii aynı kişiden söz ediyorsak, ki ben bundan eminim, Imperial Otel'e kadar gitmiş."

Orta yaşlı bir İngiliz çift masaya yaklaşınca Naresh yana çekildi. Çift Delhi'nin eski bölgesinde öğle yemeği yiyecekleri iyi bir restoran için isim önerisi alırken, Naresh ne yapması gerektiğini düşündü. Önce hemen Imperial'e koşturmayı geçirdi aklından ama sonra Jennifer'ın otelden ayrılmasının üstünden yaklaşık bir saat geçmiş olduğunu ve onu kaçırabileceğini fark edince fikrini değiştirdi. Zaten çevrede kadının kimliğini doğrulayacak kimse de olmayacaktı. Jennifer'ın o gün başka bir yere gitmeyeceği ve kısa bir süre içinde geri döneceği ümidiyle Amal'da beklemeye karar verdi. En azından, Amal'da kızı tanıyan görevliler vardı.

Sumit turist kadına yemek rezervasyonunun yapıldığına dair

kâğıdı verince kadın, "Yardımın için teşekkürler," dedi. İngiliz çift ayrılır ayrılmaz, Naresh tekrar masaya yaklaştı.

"Şuna karar verdim," dedi. "Lobinin ortasında oturacağım. Bayan Hernandez gelirse, bana işaret edersiniz."

Sumit, "Memnuniyetle dedektif," derken, Lakshay da başını salladı.

Jennifer kahvaltı masasının karşısından Rita Lucas'a bakarken, kadının kendini böylesine toparlayabilmiş olmasından etkilenmişti. Jennifer Imperial Otel'e ilk geldiğinde kadın, tüm geceyi önce hastanede birkaç saat boyunca kalarak, sonra ailesi ve arkadaşlarıyla telefonda konuşarak geçirdiği ve sonuçta hiç uyumadığı için kendine bakamadığını söyleyerek, görüntüsünden dolayı özür dilemişti.

Kadın ölen kocasının tam tersine, solgun, zayıf biriydi. Yüzünde, birdenbire içine düştüğü trajedi karşısında sergilediği utangaç ve çaresiz bir meydan okumanın izlerini okumak mümkündü.

"Kocam çok iyi bir insandı," demişti. "Boğazına düşkün olsa da... Hakkını vermeliyim ki çok çaba sarf etti ama görünüşünden ve çok yemek yemesinden dolayı utanıyor olsa da bunu başaramadı."

Jennifer kadının konuşma ihtiyacı duyduğunu hissederken başını sallamıştı. Bu durumdan kocasından çok kadının utanç duyduğu ve kocasını, sonu ölümle biten obezite ameliyatı olmaya onun zorladığı gibi bir izlenime kapılmıştı.

Daha öncesinde Rita, hastanenin, naaşın ortadan kaldırılması konusunda kendisine baskı yaptığını itiraf etmiş, başta bunu bir öneri olarak sunduklarını ama sonra gittikçe ısrarlı davranmaya başladıklarını söylemişti. Rita, Jennifer'la konuşmuş olmasa pes edeceğini ve naaşın yakılmasına izin vereceğini de eklemişti.

Rita, "Beni etkileyen şey, kocamın nasıl öldüğüne dair açıklama yapmaktan aciz olmalarıydı," diye açıklamıştı. "Önce, sadece bir kalp krizi, sonra felçle birlikte kalp krizi, ardından felce

yol açan kalp krizi şeklinde bir şeyler söylediler. Sanki bir türlü karar veremiyormuş gibiydiler. Otopsi önerdiğimde neredeyse saldırgan bir tavır takınmaya başladılar; en azından servis koordinatörü öyleydi ama cerrah ilgisiz gibi görünüyordu."

Jennifer, "Kalp krizi geçirdiğinde cildinin morarmış olduğundan söz ettiler mi?" diye sormuştu.

Rita, "Evet, cerrah bundan söz etti," diye cevaplamıştı. "Ama morluğun hemen geçtiğini ve yapay solunum cihazının devreye girmesiyle, kocamı hayatta tutmak konusunda ümitlendiğini söylemişti."

Rita sormadan önce bir an duraladıktan sonra, "Babaanneniz konusunda size yardımcı olmak için buraya gelen adli tıp uzmanlarından haber var mı? Bana kocamın naaşına da bakabileceklerinden söz etmiştiniz. Bu hâlâ mümkün mü?" diye sordu.

"Hâlâ yolda oldukları için sorma şansı bulamadım. Ama eminim bir sorun olmayacaktır."

"Yardım ederlerse gerçekten müteşekkir kalacağım. Sevdiklerimize bunu borçlu olduğumuza dair yorumunuzu düşündükçe, size daha çok hak veriyorum. Anlattıklarınız yüzünden ben de olaya oldukça şüpheli yaklaşıyorum şimdi."

"Bu akşam geldiklerinde bunu onlara sorar ve yarın size bilgi veririm," dedi Jennifer.

Rita içini çekti, yanaklarından birkaç damla gözyaşı süzülürken mendille gözlerini kuruladı. "Söyleyecek pek bir şeyim kalmadı ve çok bitkin olduğumu biliyorum. Odama çıksam iyi olacak. Şansıma yanımda Xanax vardı. Şimdi tam kullanma zamanı."

İki kadın ayağa kalkıp hemen kucaklaştılar. Jennifer Rita'nın bu denli narin olmasına şaşırmıştı. Sanki biraz sıksa, kadının kemikleri kırılacaktı.

Lobide vedalaştılar. Jennifer sabah arayacağına dair söz verdi, Rita da kendisini dinlediği için teşekkür etti. Sonra ayrıldılar.

Jennifer otelden çıkarken, Amal'a dönmek için motorlu çekçeke değil normal bir taksiye bineceğinden emindi.

Bölüm **25**

18 Ekim 2007
Perşembe, 09.45
Yeni Delhi, Hindistan

Imperial Otel'den Amal Palace Oteli'ne olan kısa yolculuk esnasında Jennifer, yan taraflarının kapalı olması ve en azından görünürde daha güvenli gibi durması dışında, normal taksinin motorlu çekçekten pek de farkının olmadığına karar verdi. Taksi şoförü aracını en az çekçek şoförü kadar atak kullanıyordu ama aracının manevra kabiliyeti biraz daha azdı.

Jennifer yolda saatini kontrol ettikten sonra, sabah etrafı gezmek, öğleden sonrasında ise spor yapıp havuzda yüzmekle ilgili başta yaptığı plana sadık kalabileceğini gördü. Rita'yla kahvaltı ettikten sonra ortada bir takım garip şeylerin döndüğüne ve kendisinin olayları saplantı haline getirmediğine dair kanaati güçlenmişti. Taksinin penceresinden dışarıya bakarken Delhi trafiğine, sabah iş trafiğinin hafiflemekte olduğunu fark edecek kadar aşina olmaya başladığını fark etti. Uzun süreli dur kalklar, yerini kısa süreli bekleyişlere bırakmıştı. Şehirde dolaşmak için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

Otele geri döndüğünde odasına çıkmadı. Dahili telefonu kullanarak Lucinda Benfatti'yi aradı.

Jennifer özür dileyerek, "Umarım çok erken aramıyorumdur," dedi.

"Hayır tabii ki," dedi Lucinda.

"Biraz önce, dün akşam kocası ölen kadınla kahvaltıdaydım. Olay Kraliçe Viktorya'da değil ama benzer başka bir hastanede olmuş."

"Ama onunla aynı acıyı paylaştığımız kesin."

"Hem de birçok yönden. Olay, bizim yaşadıklarımıza çok benziyor. Ölüm haberi yine kadının kocası duymadan önce CNN'de yayınlandı."

Lucinda, "Bu ortada üç ölüm vakası olduğu anlamına geliyor," dedi. Şok olmuştu. "Haydi ikisi tesadüftü diyelim ama üç olay... Hayır."

"Ben de aynen böyle düşünüyorum."

"Adli tıp uzmanı dostlarının buraya gelmesine çok seviniyorum."

"Ben de. Ama şu ana dek suları fazla bulandırdığımı hissediyorum. Bugün olayları düşünmemeye çalışacağım. Hatta bir turist gibi davranabilirim. Bana eşlik etmek ister misiniz? Nereleri gezeceğim umurumda değil aslında. Kafamı biraz dağıtmak istiyorum."

"Bu iyi bir fikir ama bana göre değil. Ben yapamam."

Jennifer, "Emin misiniz?" diye sorarken, ısrarcı davranıp davranmamakta kararsızdı.

"Evet, eminim."

"Kafamı dağıtmaktan söz ettim ama yine de siz birkaç şey sormak istiyorum. New York'taki arkadaşınızdan CNN'de Herbert'ın ölüm haberini saat kaçta duyduğunu öğrenebildiniz mi?"

Lucinda, "Evet, öğrendim," dedi. "Şurada bir yere yazmıştım. Bir saniye!"

Jennifer Lucinda'nın masanın üstünde bir şeyleri karıştırdığını ve kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Kadının tekrar telefona dönmesi bir dakika sürdü. "İşte. Bir zarfın arkasına not almışım. Sabah on birden biraz önce. Zamanı çok iyi hatırlıyor çünkü televizyonu on birde başlayacak bir programı izlemek üzere açmış."

Jennifer bunu not ederken, "Tamam," dedi. "Şimdi sizden başka bir ricam daha olacak."

"Tabii."

"Dostumuz Varini'yi arayıp ona ölüm sertifikasında yazan zamanı sorun, veya oraya gidecekseniz, ölüm sertifikasına bizzat bakmak istediğinizi söyleyin. Bu hakka sahipsiniz. Zamanı bilmek istiyorum ve nedenini size söyleyeyim. Babaannemin olayında ölüm haberini Los Angeles saatiyle sabah yedi kırk beşte almıştım. Bu Yeni Delhi saatiyle akşam sekiz on beşe karşılık geliyor. Burada, Yeni Delhi'de babaannemin ölüm sertifikasına baktığımda ölüm zamanı olarak akşam on otuz beş yazıyordu. Yani saatlere bakarsanız, ölüm, haber televizyonda duyurulduktan daha sonra gerçekleşmiş."

"Çok garip! Sanki o ölmeden önce birileri öleceğinden haberdarmış gibi."

Jennifer, "Aynen öyle," dedi. "Hindistan'da bu tutarsızlığı açıklayabilecek garip olaylara rastlanabiliyor. Örneğin, birileri akşam dokuz otuz beş yazması gerekirken, on otuz beş yazabiliyor. Ama bu bile CNN'in haberi alıp soruşturması, ardından sağlık turizmi ile ilgili bir haber yazıp bunu yayınlaması için oldukça kısa bir süre."

"Haklısın. Bunun neden kaynaklandığını bilmek beni de memnun edecek."

"Son bir şey daha," dedi Jennifer. "Babaannemin öldüğü anlaşıldığında cildi morarmış haldeymiş. Buna siyanoz denir. Ama ben bu durumu fizyolojik olarak açıklamakta güçlük çekiyorum. Kalp krizinden sonra hasta bazen biraz morarmış olabilir. Elleri, ayakları, parmak uçları morarabilir ama bu durum tüm vücut için söz konusu olmaz. Babaannem ve Herbert'ın ölümü arasındaki diğer benzerliklerin yanı sıra, böyle bir şeyin de söz konusu olup olmadığını bilmek istiyorum. Herbert da ölü bulunduğunda vücudu morarmış halde miymiş acaba?"

"Bunu kimden öğrenebilirim?"

"Hemşirelerden. Hastanede neler olup bittiğini bilen bir

hemşireden. Eğer varsa, hastanedeki bir tıp öğrencisi de olabilir."

"Bir bakayım."

"Size böyle görevler yüklemiş olmaktan dolayı kusura bakmayın."

"Sorun değil. Hiç olmazsa yapacak bir şeylerim var demektir. Kafamı yaşadığım üzüntüye takmamı engeller hiç olmazsa."

"Etrafı gezmek istemediğinize göre, akşam yemeğini birlikte yemeye ne dersiniz? Oğullarınızı karşılamak üzere havaalanına mı gideceksiniz, yoksa burada mı bekleyeceksiniz?"

"Havaalanına gideceğim. Onları bir an evvel görmek için sabırsızlanıyorum. Akşam yemeği ile ilgili olarak daha sonra haber versem olur mu?"

"Tabii," dedi Jennifer. "Öğleden sonra sizi ararım."

Karşılıklı veda sözcüklerinden sonra Jennifer otelin dahili telefonunu kapattı ve aceleyle otelin, müşterilerin özel hizmetleriyle ilgilenen masasına koşturdu. Şehri gezmeye karar verdiğine göre, bir an evvel yola koyulabilirdi. Ama masada kuyruk vardı ve beklemek zorunda kaldı. Sıra kendisine geldiğinde masaya yaklaştı ve o an görevlinin verdiği tepki gözünden kaçmadı. Görevli sanki eski bir dostuyla karşılaşmış gibiydi. İşin en şaşırtıcı yönü, bu görevli, geçen gün kendisine şehir haritası veren görevli bile değildi.

Jennifer gözlerini genç adamın koyu renk gözlerine dikmiş halde, "Bir konuda tavsiye almak istiyorum," dedi. Genç adam kendisiyle sürekli göz teması kurmak yerine, omzunun üstünden arada bir lobiye bakar gibiydi. Jennifer sonunda dayanamayıp arkasını dönmek ihtiyacı hissetti ama sıradışı bir şey göremedi.

Görevli sonunda Jennifer'la normal bir göz teması kurarak, "Ne tür bir tavsiye?" diye sordu.

Jennifer, "Bu sabah biraz şehri gezmek istiyorum," dedi. Görevlinin adının Sumit olduğunu fark etmişti. "İki, üç saatliğine ne tavsiye edersiniz?"

Sumit, "Eski Delhi'yi gördünüz mü?"

"Şehirde hiçbir yer görmedim."

Sumit, "Öyleyse kesinlikle Eski Delhi'yi öneririm," derken, eli şehir haritasına gitti. Usta bir hareketle haritayı açarak masanın üstüne yaydı. Jennifer haritaya baktı. Geçen gün aldığı haritanın bir benzeriydi bu.

Sumit, "Burası Eski Delhi," dedi, sol işaret parmağıyla işaret ederek. Jennifer görevlinin parmağını takip ederken, göz ucuyla Sumit'in sanki birinin dikkatini çekmek istercesine sağ elini başının üstünden salladığını gördü. Görevlinin kime el salladığını anlamak için arkasını dönerek lobiye baktı ama harekete karşılık veren birini görmedi. Tekrar görevliye doğru dönünce, genç adamın kurabiye kavanozuna uzanmaya çalışırken yakalanmış bir çocuk gibi biraz utanmış halde başını eğdiğini gördü.

Sumit, "Özür dilerim," dedi. "Eski bir arkadaşıma el sallamaya çalışıyordum."

"Sorun değil," dedi Jennifer. "Eski Delhi'de nereleri görmeliyim?"

Sumit, "Kesinlikle Kızıl Kale'yi," dedi, parmağını belli bir noktaya bastırarak. Sonra Jennifer'ın şehir rehberini alıp ilgili sayfayı açtı. "Belki Hindistan'ın en ilginç yapısı, Agra'daki Tac Mahal'den sonra Kızıl Kale'dir."

Görevlinin dikkatini artık tamamen kendisine verdiğini fark eden Jennifer, "Oldukça iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi.

Son müşterisiyle işini bitiren ve bir diğerinin masaya yanaşmasını bekleyen diğer görevli, "Günaydın Bayan Hernandez," dedi. Bu geçen gün kendisine haritayı veren görevliydi.

Jennifer, "Size de günaydın", diye karşılık verdi.

Sumit, "Bayan Hernandez Eski Delhi'yi gezmeye gidiyor," dedi Lakshay'a.

Sırada bekleyen müşteriye masaya yaklaşmasını işaret eden Lakshay, "Çok beğeneceksiniz," dedi.

Jennifer, "Peki Kızıl Kale'den sonra ne yapayım?" diye sordu.

"Sonra aynı Moğol İmparatoru tarafından yaptırılmış Cuma Mescidi'ni görebilirsiniz. Hindistan'ın en büyük camiidir."

"Bu iki yapı çarşıya yakın bölgede mi?" diye sordu Jennifer.

Sumit, "Evet ama *çarşı* sıradan bir çarşı değildir. Dar sokaklardan oluşan bir labirent, sokaklardan da dar katrelerin bulunduğu ve hemen her şeyi bulabileceğiniz bir yerdir. Dükkânlar çok ufaktır ve sahibi olan tüccarlarla sıkı pazarlık etmeniz gerekir. Olağanüstüdür. Çarşıda dolaşmanızı, ilgilenirseniz alışveriş etmenizi, sonra da Kerim adındaki restoranda öğle yemeği yemenizi tavsiye ederim," diyerek, haritada bir başka yeri işaret etti. "Yeni Delhi'nin en özgün Moğol restoranıdır."

Jennifer, "Güvenli midir?" diye sordu. "Burada hastalanmak istemiyorum."

"Çok güvenlidir. Başgarsonunu tanırım. Dilerseniz kendisini arayıp geleceğinizi söylerim. Restorana giderseniz Amit Sigh'i sorun. Sizinle ilgilenecektir."

Jennifer, "Teşekkür ederim," dedi. "Güzel bir program oldu sanırım." Haritayı alarak katlamaya çalıştı.

Sumit haritayı Jennifer'ın elinden alarak usta bir hareketle eski haline getirdi. "Eski Delhi'ye nasıl gitmeyi düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

"Henüz düşünmedim."

"Otel arabalarından birini kullanmanızı önerebilirim. İngilizce bilen bir şoför ayarlayabiliriz, arabada klima da bulunur. Taksiye göre biraz daha pahalıdır ama siz çevreyi ve pazarı gezerken şoför sizi bekler. Bayan misafirlerimizin çoğu bu hizmetten memnun kalıyor."

Jennifer bu fikri hemen benimsedi. Bu, şehir gezisi yapmak için ilk ve son fırsatı olacağından, hakkını vererek yapması gerektiğini düşündü. Bu tür şeylere alışkın olmayan yalnız biri olarak, tercihi iyi vakit geçirip geçirmemesinde belirleyici bir unsur olabilirdi. "Taksiye göre çok pahalı olmayacağını söylediniz, değil mi?" dedi, emin olmak için.

"Taksiyi bir saat kiralamanız durumunda, evet. Bu, otel müşterilerimiz için verdiğimiz hizmetlerden biridir."

"Gerekli ayarlamaları nasıl yapacağım? Şu an için müsait bir araba yoksa işime yaramaz."

Sumit karşı tarafında, otelin ana giriş kapısına yakın, kendisininkine benzer bir masayı işaret etti. "Orası araç kiralama masasıdır. Benimle benzer biçimde giyinmiş meslektaşım ise masanın sorumlusu... Size yardımcı olacağına eminim."

Jennifer otele giren ve çıkan insanların arasından geçerek, araç kiralama masasına yaklaştı. Arkasında, lobinin ortasındaki iskemleden ayağa kalkıp biraz önce bilgi aldığı masaya doğru yaklaşan, kendisinden on santim daha kısa, kel, yuvarlak yüzlü adamın farkında değildi. Ama kısa bir süre sonra, araç kiralama görevlisi yaptığı telefon görüşmesini bitirirken adamı fark etti. Adamı, türbanlı, çok uzun boylu kapı görevlilerinden biriyle konuşurken gördü. Kısa boylu adam, devasa görevlinin yanında normalden de ufak tefek görünüyordu.

Araç kiralamadan sorumlu otel görevlisi telefonu kapatırken, "Yardım edebilir miyim?" dedi.

Jennifer konuşmaya başladığında, bu görevlinin de, biraz önce görüştüğü görevliye benzer bir tepki verdiğini fark etti; adam kendisini hem tanımış hem de biraz şaşırmış gibiydi. Jennifer görünümümde, dişlerinin arasında kalmış bir şeye benzer, bir kusur olduğundan endişe ederken sıkıldığını hissetti ve elinde olmadan dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Görevli, "Yardım edebilir miyim?" dedi, tekrar. Jennifer adamın adının Samarjit Rao olduğunu fark etti. Onunla daha önce karşılaşmadığına emindi.

Jennifer, "Daha önce karşılaştık mı?" diye sordu.

"Maalesef hayır. Yani şahsen... Ama havaalanına transferinizi ben yapmıştım. Salı akşamıydı ve bu akşam da birilerini karşılamak üzere havaalanına gideceğinizi biliyorum. Ayrıca, otel yönetimi misafirlerimizin adını ve yüzünü hatırlamamız konusunda bizi teşvik ediyor."

Jennifer, "Gerçekten çok etkileyici bulduğumu söylemeliyim," dedi. Sonra üç saatliğine araba ve şoför kiralamanın maliyetini öğrenmek istediğini söyleyerek, şu an İngilizce bilen müsait bir şoför olup olmadığını sordu.

Samarjit'in telaffuz ettiği fiyat, Jennifer'ın tahmin ettiğinden daha azdı. Jennifer, İngilizce konuşan bir şoför ayarlayabildiği takdirde hizmetten yararlanmak istediğini söyledi. Beş dakika sonra, otelin üstü kapalı giriş yerine çıkması söylendi, kısa bir süre sonra kendisini bir Mercedes gelip alacaktı. Şoförün adı Ranjeet Basoka'ydı ve Sih kapı görevlisi, şoförü Jennifer'a yönlendirmek üzere talimat almıştı.

Jennifer dışarıya çıkıp kiraladığı aracın gelmesini beklerken, farklı milletlerden insanları izlemeye başladı. Ama bunu yaparken, altın kolyeler takmış, siyah giyimli bir adamın otelden dışarıya çıktığını ve kalabalığı yararak siyah Mercedes'ine bindiğini fark etmedi. Adamın motoru çalıştırdığını, şoför koltuğunda otururken parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttuğunu da göremedi.

"Biraz daha kahve alır mısınız?" diye sordu garson.

Neil, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Kendisine getirilen gazeteyi katladı, ayağa kalkıp gerindi. Kahvaltı nefisti. Büfede daha önce hiç görmediği kadar çeşit vardı ve hemen her şeyden biraz tatmıştı. Hesap pusulasını imzaladıktan sonra kalabalık lobiye çıkarken ne yapması gerektiğini düşündü. Gözüne, otelin müşterilerin özel hizmetlerini gören görevlisi ilişince masaya doğru yöneldi.

Sırası gelinceye kadar bir süre bekledi. Sonra, "Otelde kalıyorum," diye girdi söze.

Lakshay, "Sanırım Bay Neil McCulgan'sınız, değil mi?" dedi.

"Adımı nereden bildin?"

"Sabahları işe geldiğimde, zamanım varsa yeni müşterilerin adını ezberlemeye çalışırım. Bazen yanıldığım olur ama genellikle bilirim."

"O zaman Bayan Jennifer Hernandez'i de bilirsiniz."

"Tabii. Tanıdığı mısınız?"

"Evet. Ama o burada olduğumu bilmiyor. Ona sürpriz yapmak istiyorum."

Lakshay, "Bir saniye," diyerek aceleyle masanın arkasından çıktı. "Biraz bekleyin," diye ekledikten sonra kapıya koştu.

Şaşkına dönen Neil, camdan, genç adamın renkli bir giysi giymiş kapı görevlilerinden birine doğru kestirmeden gitmesini izledi. Lakshay onunla kısaca bir şeyler konuştuktan sonra içeri girdi. Biraz nefes nefese kalmış gibiydi. "Özür dilerim," dedi Neil'e. "Bayan Hernandez iki dakika önce buradaydı. Ona yetişebilirim diye düşündüm ama arabaya binmiş bile."

Neil'in yüzü aydınlandı. "Birkaç dakika önce burada mıydı?"

"Evet. Şehirde gezilecek yerlerle ilgili birkaç tavsiye aldı. Onu Eski Delhi'nin Kızıl Kalesi'ne, Cuma Mescidi'ne ve Delhi Çarşısı'na yönlendirdik. Öğle yemeğini de muhtemelen Kerim'de yiyecek."

"Anlattığın sırayla mı?"

"Evet. Acele ederseniz, sanırım ona Kızıl Kale'de yetişebilirsiniz."

Neil otel çıkışına doğru yönelmişti ki, ikinci görevli, "Otelin arabasıyla gitti. Siyah bir Mercedes. Plakasını araç kiralama görevlisinden alın. İşinize yarar," diye seslendi.

Neil başını sallayıp eliyle duyduğunu işaret etti, sonra araç kiralama masasına giderek arabanın plaka numarasını, şoförün cep telefonu numarasını aldı ve bir taksi yakalamak üzere koşar adım dışarıya çıktı.

Jennifer, kendisini otel arabasını kiralamaya ikna eden otel görevlisine müteşekkir olduğunu hissediyordu. Klimalı, konforlu Mercedes'e yerleştiği andan itibaren, motorlu çekçek veya normal taksiye kıyasla, bambaşka bir gezegene ayak basmış gibiydi. Yolculuğun ilk on beş dakikasında göz alıcı bir taşıt koleksiyo-

nuna, insan kalabalığına ve kıpır kıpır maymunlardan, halinden bezmiş ineklere kadar çeşitli hayvanların karışımından oluşan Hindistan caddelerini izlemenin keyfini çıkardı. O arada ilk Hint filini de gördü.

Şoför Ranjeet üstüne tam oturan, özenle ütülenmiş, lacivert bir üniforma giymişti. İngilizce konuşuyor olsa da, koyu aksanı yüzünden Jennifer onu anlamakta zorluk çekiyordu. Yol üstünde çeşitli yerlere dikkat çekerken, Jennifer kendisini anlamak için çok çaba sarf etmiş ama sonunda çareyi sadece başını sallamakta ve, "çok ilginç," "harika," gibi sözler söyleyerek geçiştirmekte bulmuştu. Sonunda rehberini açarak, Kızıl Kale'yle ilgili bölümü bulmuştu. Şoför de birkaç dakika sonra onun rehbere daldığını görüp sessizliğe gömülmüştü.

Jennifer trafiğin ve hangi yolu izlediklerinin farkında olmaksızın, yaklaşık yarım saat boyunca Kale'nin mimarisi ve tarihi hakkında yazılanları okudu. Biri beyaz bir Ambassador, diğeri siyah bir Mercedes olmak üzere, iki araba tarafından izlendiğinin de farkında değildi. Arabalar zaman zaman, özellikle kırmızı ışıkta veya kalabalık trafikte durduklarında oldukça yaklaşıyorlardı. Bazen uzakta kalsalar da, hiç gözden kaybolmuyorlardı.

Ranjeet, "Birazdan sağınızda Kızıl Kale'yi göreceksiniz," dedi, "hemen trafik ışığının ilerisinde."

Jennifer rehberden başını kaldırdı. Kızıl Kale'yle ilgili bölümü tamamen okumuş, Cuma Mescidi bölümüne gelmişti. Gözüne çarpan ilk şey, Eski Delhi'nin hem insanlar hem de özellikle motorlu çekçekler ve hayvanlar tarafından çekilen arabalar açısından, Yeni Delhi'ye göre belirgin biçimde daha kalabalık olduğuydu. Çevrede de daha çok çöp ve yıkıntı, enkaz görünüyordu. Ayrıca hepsi de açık havada, çok az alet edevatın bulunduğu mekânlarda saçlarını kestiren, tıraş olan, tıbbi tedavi gören, ayak üstü yemek yiyen, masaj yaptıran, giysilerini temizleten, ayakkabılarını tamir ettiren ve dişlerine dolgu yaptıran insanlarla, hareketlilik de daha fazlaydı. Örneğin bir berber dükkânında

tek bir iskemle, minik, çatlak bir ayna, çok az alet, bir kova su ve büyük bir kilimden başka bir şey yoktu.

Jennifer büyülenmiş gibiydi. Hayatla ilgili, Batı'nın kapalı kapıları ardında gizlenmiş her şey, burada açık havada yapılıyordu. Bu, Jennifer'ın kaldıramayacağı kadar büyük bir görsel bombardımandı. Etrafta gördüğü bir hareketlilik hakkında ne zaman şoföre bir şey sormak, insanların ne yaptıklarını veya neden açık havada yaptıklarını öğrenmek istese, önüne daha da şaşırtıcı başka bir şey çıkıyordu.

Ranjeet, "İşte Kızıl Kale," dedi gururla.

Jennifer arabanın camından, kızıl kumtaşından inşa edilmiş, siperlerle korunan ve hayal ettiğinden çok daha büyük, devasa yapıya baktı. "Çok büyükmüş," diyebildi. Ağzı açık kalmıştı. Batı duvarı boyunca ilerlerken, yapının ucu bucağı yokmuş gibi görünüyordu.

Ranjeet ileriyi işaret ederek, "Giriş hemen sağda," dedi. "Buraya Lahore Kapısı denir. Başbakanın Bağımsızlık Günü'nde halka hitap ettiği yer burasıdır."

Jennifer şoförü dinlemiyordu. Kızıl Kale onu şaşkına çevirmişti. Hakkında rehberdeki yazıyı okurken, yapıyı New York Halk Kütüphanesi boyutlarında bir yer olarak düşünmüştü ama aslında ondan çok daha büyüktü ve olağanüstü egzotik bir mimariyle inşa edilmişti. Burayı hakkını vererek gezmek için Jennifer'ın başta planladığı gibi bir saat ayırmak yetmez, insanın en az bir gününü alırdı.

Ranjeet Lahore Kapısı'nın önündeki parka saptı. Çok sayıda büyük turist otobüsü yan yana sıralanmıştı. Ranjeet otobüsleri geçip hediyelik eşya satan bir sıra dükkânın yanında durdu.

Arabanın biraz olsun gölgede kalmasını sağlayan birkaç ağaca doğru işaret ederek, "Ben orada bekleyeceğim," dedi. "Dışarı çıktığınızda beni görmezseniz arayın, hemen yanınıza gelirim."

Jennifer şoförün kendisine uzattığı kartı aldı ama bir şey söylemedi. Uçsuz bucaksız kaleye bakıyor, Kızıl Kale büyüklüğünde bir yapıyı bir saatte dolaşmanın ne kadar abes olduğunu

düşünüyordu. Gezinin, layıkıyla yapılacak bir gezi olmayacağı aşikârdı. Aklına üşüşen bu olumsuz düşüncelere, uçak yolculuğunun ve zaman farkının verdiği sersemlik, araba yolculuğundan dolayı hissettiği uyuşukluk da binmişti, ayrıca eski yapıları görmeye çok meraklı olmadığı da ortadaydı. Jennifer insanlarla ilişkide olmaktan hoşlanan biriydi. Harap yapılardan çok, insanları görmeyi tercih ederdi. Arabanın penceresinden izleyebildiği kadarıyla da olsa, Hindistan caddelerindeki yaşamı çok daha görmeye değer buluyordu.

Ranjeet, "Bayan Hernandez, bir şey mi oldu?" diye sordu. Kartını uzatmış, kılını kıpırdatmayan Jennnifer'a bakmaya devam ediyordu.

Jennifer, "Hayır," dedi. "Sadece fikrimi değiştirdim. Sanırım çarşı bölgesine yakın bir yerdeyiz, değil mi?"

Ranjeet, "Ah, evet," dedi. Karşılarında kalan ve Kızıl Kale'nin cephesi boyunca uzanan yolu işaret ederek, "Tüm bu bölge güney Chandni Chowk'tur, Kızıl Kale'den ileriye devam eden yol da çarşı bölgesidir," diye ekledi.

"Ben çarşıda gezerken sen arabayı park edebileceğin uygun bir yer bulabilir misin?"

"Tabii. Cuma Mescidi'nde park yeri var, ki orası çarşının güney ucudur."

"İyi, oraya gidelim o zaman," dedi Jennifer.

Ranjeet hızlı bir 'U' dönüşü yaptı, ardında sarımsı bir toz bulutu kaldırarak geldikleri yönde hızlandı. O esnada ceketini koluna almış, siyah giyimli bir adamın yanından geçerken kornaya bastı. Ranjeet'in göremediği şey, soğuk içecek satan bir büfenin yanında duran adamın, elindeki içecek kutusunu yere atıp arabasına koşturduğu idi.

Jennifer, "Chandni Chowk hem cadde, hem bölge adı mı?" diye sordu.

"Evet, ikisi de," dedi Ranjeet. Trafik ışığında durmuş olmasına rağmen, Lahore Kapısı'ndaki park alanına hızla dalan ve kendilerine çarpmaktan santimlerle kurtulan taksi yüzünden

yine kornaya bastı. Ranjeet başını iki yana sallayıp, Jennifer'ın pek de kibar olduğunu sanmadığı Hinduca bir şeyler söyledi kendi kendine.

Ranjeet, "Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," dedi Jennifer. Taksi kendisini de korkutmuştu.

Işık yeşile dönünce Ranjeet Kızıl Kale'ye bakan, geniş, çok şeritli Netaji Subhash Marg'a girerek güneye yöneldi. "Hiç bisikletli çekçeke bindiniz mi Bayan Hernandez?" diye sordu.

Jennifer, "Hayır," dedi, "ama motorlu çekçeke bindim."

"Özellikle burada Chandni Chowk'taki bisikletli çekçeklerden birini tavsiye ederim. Dilerseniz Cuma Mescidi'nde size bir tane ayarlayabilirim, böylece sizi çarşıda dolaştırır. Galis adı verilen şeritler hem dar hem de kalabalıktır. Katralar ise daha da dar. Bisikletli bir çekçeke ihtiyacınız var, aksi takdirde kaybolursunuz. Sürücü istediğiniz zaman sizi geri getirir."

Jennifer çok istekli olmasa da, "Tavsiyene uyacağım galiba," dedi. Biraz maceraya atılmaktan korkamaması gerektiğini telkin ediyordu kendine.

Ranjeet geniş bulvardan sağa saptı ve hemen dar caddede yoğun bir dur-kalk trafiğin içine çekildi. Burası çarşı sınırları içinde değildi ama cadde boyunca paslanmaz çelik mutfak malzemelerinden, Rajasthan'a düzenlenen otobüs turlarına kadar, birbirinden çok farklı şeylerin satıldığı orta büyüklükte dükkânlar sıralanmıştı. Araba yavaşça ilerlerken Jennifer, bin yılık bir dönemden günümüz Hindistan'ına kadar gelen ve birbirleriyle mucizevi biçimde kaynaşmış, baş döndürücü çeşitlilikte etnik gruplar ve kültürleri yansıtan nüfusa dair sayısız yüze bakmak fırsatı buldu.

Dar caddenin devamı, Ranjeet'in sola dönerek kalabalık park alanına çıktığı, egzotik bir çekiciliği olan Cuma Mescidi'ne açılıyordu. Ranjeet arabayı durdurup dışarıya çıkmadan önce Jennifer'a kısa bir süre beklemesini söyledi.

Jennifer beklerken Hindistan halkının mizacına dair yeni

bir şeyler öğrendiğini düşünüyordu. Ranjeet arabayı kalabalık park alanının ortasında bırakmış olmasına rağmen, park etmek için orada bulunan diğer arabalardan hiçbir tepki gelmedi. Yolu tam anlamıyla tıkıyor olmalarına rağmen, kendisi ve araba görünmezdi sanki. Benzer bir davranışın New York'ta sergilenmesi durumunda, nasıl büyük bir kıyametin kopacağını tahmin bile edemezdi.

Ranjeet peşinden gelen bisikletli bir çekçekle geri döndü. Bisikleti kullanan adamın yanakları göçmüş, açlıktan bir deri, bir kemik kalmıştı. Değil elli dört kiloluk Jennifer'ı taşımak, üç tekerlekli bisikletli çekçeki bile ileriye götürecek hali yoktu.

Ranjeet, "Bu Ajay," dedi. "Sizi pazarda istediğiniz yerde dolaştırır. Ben altın ve gümüş takıların satıldığı Dariba Kalan'ı tavsiye ederim. Görmek isteyebileceğiniz tapınaklar da var. Arabaya geri dönmek istediğinizde ona söyleyin yeter."

Jennifer arabadan inip gönülsüzce de olsa üç tekerlekli bisikletli çekçekin sert koltuğuna oturdu. Tutunacağı çok az bir yer olduğunu fark ettiğinde ürktü. Ajay başını eğmiş ve hiçbir şey söylemeden pedal çevirmeye başlamıştı. Adam çekçeki Jennifer'ı şaşırtan bir rahatlıkta ve kolaylıkta kullanıyordu. Cuma Mescidi'nin ön cephesi boyunca bir süre gittikten sonra, devasa çarşının içine çekildiler.

Dhaval Narang Kızıl Kale'nin Lahore Kapısı'ndaki arabasına binene kadar, Ranjeet yeşil ışıkta ilerlemiş ve güneye doğru hızlanarak, Chandni Chowk Bulvarı'ndan gelen trafiğe karışmıştı. Acele eden Dhaval da, ışık kırmızıya dönmeden önce geçmeyi başarmış, aynı şekilde hızlanarak otel arabasının peşine düşmüştü. Arabayı gözden kaçırmamaya çalışıyordu ama kalabalık trafikte bu kolay değildi ve yakalamak için, arabayı atak ve tehlikeli biçimde kullanıyordu. Karşısına kavşağı dönen bir otobüs çıkana ve görüntüsünü tamamen kapatana dek gayet iyi gitmişti aslında.

Daha fazla risk almak için kendini zorlayan Dhaval, gaz pe-

dalına asıldı ve bir kamyonun önünü keserek, içinden yolcuların taşmakta olduğu otobüsün önünden dolaşmayı başardı. Ancak tekrar ilersini görmeyi başarana dek Ranjeet gözden kaybolmuştu. Oldukça yavaşlayan Dhaval, batıya doğru giden yan yollara bakınmaya başladı. Bir süre sonra Netaji Subhash Marg'ı geçmek üzere dalgalanan insan seline yol veren bir trafik ışığında durmak zorunda kaldı.

Dhaval ışığın değişmesini beklerken, parmaklarıyla üzgün ve sabırsızca direksiyon üstünde tempo tutmaya başladı. Başta, insanla kaynayan, turistik bir yer olan Kızıl Kale'den dolayı memnun olmuştu. Burada avını avlayabilir ve yakalanma korkusu olmadan kalabalığa karışabilirdi. Ama sonra Ranjeet arabasını aniden başka bir yere sürmüştü ve otel arabasının nereye, neden gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Işık yeşile dönünce, Dhaval sabırsızca önündeki araçların yavaşça ilerlemesini bekledi. Köşeye geldiğinde Cuma Mescidi'ne şöyle bir göz atarak ani bir karar verdi. Cami yolunu yarılayıp trafiğe saplandığında, Amal Palace'ın Mercedes'ine benzer bir araba gördü.

Direksiyonu aniden sağa kıran Dhaval, hiç çekinmeden üzerine doğru gelmekte olan trafiğin içine daldı ve bu arada birkaç aracın frenlerine asılmasına neden oldu. Dişlerini sıkarken, çarpışmanın ve çarpışma esnasında çıkacak sesin beklentisi içindeydi ama şansına yalnızca fren yapan lastikleri, korna ve öfkeli bağrışları duydu. İlerideki araba otele ait olsa da, olmasa da, camiye bir bakmaya karar verdi. Jennifer Hernandez orada değilse, otele geri dönecekti.

Yavaş ilerleyen trafikte caminin önüne gelmek biraz zaman almıştı. Dhaval burada park alanına saptı. Sapar sapmaz, park etmiş otel arabasını tanıdı. Hemen omzunun üstünden ters tarafa doğru baktığında, bisikletli bir çekçek üzerinde, kalabalık ve dar yollardan birinde gözden kaybolmadan hemen önce Jennifer'ı gördü.

Jennifer'ın Yeni Delhi gezisi esnasında sırasıyla hangi yerlere uğrayacağı bilgisini daha önce almış bulunan Naresh Prasad, onun Kızıl Kale hakkında fikrini değiştirip neden Cuma Mescidi'ne yöneldiği konusunda sadece tahmin yürütebiliyordu. Hâlâ acele ediyor olsa da, kendisini riske atmanın gerekli olmadığını hissediyordu. Bir taraftan Jennifer'ı kaybetmek istemiyor, diğer taraftan tam bir turist gibi hareket eden kızı takip etmenin çok da anlamı olmadığını düşünüyordu. Onu etrafta gezinirken görmektense, sabah kahvaltıyı kimle birlikte yaptığını öğrenmeyi tercih ederdi.

Arabasını park alanına çekip park ederken, Mercedes'inden inen siyah giyimli bir adam fark etti. Bu, birkaç dakika önce Jennifer Hernandez Kızıl Kale'nin park alanından ayrılırken, aceleyle koşturan adamla aynı adamdı. Meraklanan Naresh arabadan indi.

Neil Cuma Mescidi'nin cephesi boyunca koştururken kendi kendine gülümsüyor, Kızıl Kale'de ne olduğunu merak ederken, Jennifer'ı gerçekten şaşırtacağını düşünüyordu. Beş ay önce Hindistan'a geldiğinde, Kızıl Kale en beğendiği yerlerden biri olmuştu ama Jennifer'ın bu konuda farklı düşündüğü belliydi.

Neil birkaç dakika önce, büyük bir şans eseri bisikletli bir çekçekin koltuğuna oturmuş, Delhi'nin labirentlerinde kaybolmaya hazırlanan Jennifer'ı görmüştü. Şoföre durması için bağırırken bir taksinin ön tarafına çarpmış ve yana doğru sıçramak zorunda kalıp, caminin girişindeki cendereye benzer kalabalığa çekilmişti. Sonunda kalabalıktan kurtulduğunda ise Jennifer gözden kaybolmuştu.

Neil çarşının içine girdiğinde koşu temposu, yerini hızlı adımlarla yürüme temposuna bırakmıştı mecburen. Önce Jennifer'ın ne yöne gittiğine emin olamamış ama hızlı adımlarla bir süre daha yürüdüğünde onu tekrar görmüştü. O esnada Jennifer on beş metre kadar önündeydi.

Jennifer pek iyi bir zaman geçirmiyordu. Bisikletli çekçekin koltuğu çok sert, dar yollar ise engebeliydi. Bisikletli çekçek birkaç kez yol çukuruna düştüğünde, aşağıya kapaklanacağından endişe etmişti. Geçitler, dar şeritler ve onlardan da dar Katralar korkunç derecede kalabalık, gürültülü, hummalı, enerjik ve kaotikti. Örümcek ağını andıran sayısız elektrik teli tıpkı su boruları gibi yukarıya asılmış haldeydi. Hem hoş, hem tiksindirici bir koku senfonisi, beraberinde diğer şeylerin yanı sıra baharat ve sidik, yasemin ve hayvan pisliği karışımı bir kokuyu taşıyordu.

Jennifer endişeli yolculuğunu sürdürürken, buraya babaannesinin ölümü yüzünden gelmemiş olsa, yaşadığı tecrübeyi cazip, çekici bulabileceğini düşünüyordu. Duyuları bombardıman altındayken bile, babaannesinin öldüğü düşüncesi bilincinin ön saflarındaki yerini kaybetmemişti. Hindistan'a gelmeden önce düşündüğünden daha kötü bir trajediyle karşı karşıya bulunmamasına rağmen, birçok anlamda olumsuz etkilenmeye devam ediyordu. Örneğin çarşının çöpler, lağım suyu ve çok sayıda insanla dolu geride bıraktığı bölümü gözüne pis görünüyordu. Hurdaları yola taşmış dükkânlar ise, duvarlardaki delikten başka bir şey değildi. Her ne kadar çarşının altın ve gümüş satan bölümüne henüz gelmemiş olsa da, gördükleri yetmişti. Gezinin tadını çıkaracak durumda olmadığını hissediyordu.

Jennifer bisikletli çekçekin şoförüne geri dönmek istediğini söylemek için sol eliyle tutunmuş, çantasını kucağına almış halde, adamın dikkatini çekmek üzere öne doğru eğilmişti ki, göz ucuyla bir kargaşanın yaşandığını fark etti. Sola dönüp aşağıya bakarken, bir silahın namlusuyla burun buruna geldi. Namlunun gerisinde ise bir adamın sert, zayıf, ifadesiz yüzü görünüyordu.

Dar yolda bulunanların bundan sonra duyduğu şey, iki kez art arda ateşlenen silahın ürkütücü sesi oldu. Kurbana yakın olup da onun yönüne doğru bakanlar ise, kafatasının içinden geçip, adamın sol şakağından çıkan ve kısa mesafeden ateşlenmiş dokuz milimetrelik kurşunun yarattığı tahrip gücüne şahitlik etmişlerdi. Bu esnada kurbanın sol yanağının büyük bölümü havaya uçmuş, alt ve üst dişlerini çıplak halde gözler önüne serilmişti.

Bölüm **26**

18 Ekim 2007
Perşembe, 22.52
Delhi, Hindistan

Bir an için zaman durmuştu sanki. Her şey sessizdi. Yakın çevrede bulunan herkes donup kalmıştı adeta. Dar geçitte yankılanan silahın sesiyle herkesin kulağı çınlıyordu. Hemen ardından ise bağıran, çağıran, çığlık atan ve büyük bir panik içinde ileriye doğru koşturan insanlarla sanki bir kasırga yaşanıyordu.

Jennifer'ı taşıyan bir deri, bir kemik bisikletçi bu kasırga içinde ilk kaçanlardan biri olmuş, üç tekerlekli bisikletten fırlayıp gitmiş, dar geçidin ilersine doğru koştururken, giysisine bile sarılmamıştı. Adam yetersiz beslenmiş gibi görünüyor olabilirdi ama kendini kollamak duygusunun yeterince geliştiği belliydi.

Bisikletli çekçekin şoförü çekçeki terk edip tabanları yağlamaya başladığı an, ön tekerlek keskin biçimde dönmüş ve çekçekin önü havaya kalkmış, tekrar yere çarparken Jennifer'ı ileriye, pis kaldırıma savurmuştu. Düşme esnasında burnunun yanı ve sağ dirseği sıyrılmış halde yerde yatan Jennifer'ın omuz çantası da omzuna dolanmıştı. Jennifer o an nereye düştüğünü önemsememişti. Yere düşer düşmez kalkmış ve diğer herkes gibi koşmaya başlamıştı.

Çarşı saniyeler içinde ileriye doğru hücum eden ve midye görevi gören dükkânları içine alan, insanlardan oluşan bir deni-

ze dönüşmüştü. Dükkân sahipleri dalgaya maruz kaldıkları an hemen kapıları kapatıp kilitlemişler, mallarının yola yuvarlanıp ayaklar altında çiğnenmesine razı olmuşlardı.

Jennifer nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmasa da, şok içindeki bacaklarının kendisini silahın patladığı noktadan uzağa taşımasından memnundu. O esnada düşünebildiği tek şey, yüzüne silah doğrultmuş bir adamın kısa süren görüntüsüydü. Aradan bir saniye bile geçmeden adamın sol yanağı tam anlamıyla yok olmuştu. Adam bir an için Azrail gibi görünmüştü gözüne.

Jennifer bir kısmı farklı yönlere ama çoğunluğu dar yoldan aşağıya doğru koşarak sağdaki ilk köşeden sapan insanların farkına varmıştı. Çok hızlı koşmaktan dolayı yorulmaya başlamışken, bir kısım insanların köşenin ilersindeki daha büyükçe dükkânın içinde kaybolduğunu gördü. Dükkân sahibi şikâyet ediyor ve kapısını kapatmaya çalışıyor ama yaklaşık yarım düzine insan onu duymazlıktan, görmezlikten geliyordu. Jennifer diğer insanların ardından dükkâna girerken, ileride ellerindeki bambu sopalarla insanlara vurarak paniği yatıştırmaya çalışan, pejmürde, haki üniformalar içinde iki polis gördü.

Jennifer hızla içeri dalarken, bunun bir kasap dükkânı olduğunu anladı. Ön tarafında bir yığın büyük sepet şeklindeki kafese tıkıştırılmış gıdaklayan tavuklar ve birkaç ördek gördü. Biraz daha iç taraflarda ise birkaç domuz ve bir kuzu vardı. Dükkân çok kötü kokuyordu ve feci pisti. Zemin kurumuş ve kabuk bağlamış kanla kaplıydı, her şeyin üzerinde sinek geziyordu. Jennifer çabalasa da, sineklerden kurtulamadı.

Dükkân sahibi dükkânına doluşan diğer insanlarla münakaşa ederken, Jennifer saklanabileceği ve nefeslenip ne yapacağını düşünebileceği bir yer aramaya koyuldu. Hâlâ dehşet içindeydi. Seçici davranamayacağının bilincinde, karşısına kirli bir perde çıktı. Hiç tereddüt etmeden perdeyi çekip içeriye adımını attı.

Jennifer ancak ayağını yere bastıktan sonra önündeki iki tuğladan birine çıkması gerektiğini anladı. Yanlışlıkla geçici bir tuvaletin içine dalmıştı. İki ayağıyla dengeyi sağlayıp, perdeyi

eski haline getirdi. Sonra ayaklarını tuğladan kaldırmadan arkaya dönmeyi başardı. Tuvalet denen yer bir delik, iki tuğla ve bir musluktan ibaretti.

Dükkân sahibi ile dar dükkânın içini dolduran yabancılar arasındaki münakaşa hâlâ devam ediyordu. Jennifer Hindu dilinde konuştuklarını tahmin etti. Burnundan nefes almamaya çalışıyordu, koku mide bulandırıcıydı.

Yerinden kımıldamadan duran Jennifer ürperdiğini hissetti. Ellerine bakıp, bir an için burnuna götürdü. Bisikletten düştüğü yer her neresiyse, elleri pek hoş kokmuyordu. Ama en azından hayvan pisliği değildi. Bakışlarını aşağıya yöneltip tuvalete baktı, omuzlarını silkti ve ellerini yıkamak üzere eğildi. O an dükkâna yeni biri girmiş ve sahibiyle tartışmaya başlamıştı sanki. Bu kez İngilizce konuşuyorlardı ama yabancı fazla bir şey söylemedi. Daha çok konuşan ve öfkesini kusan dükkân sahibiydi. Sonra bir şangırtı duyuldu ve domuzlar ciyaklamaya, kuzu melemeye başladı.

Ne olduğunu merak eden Jennifer doğrulup döndü ve kulak kabarttı. Sanki dükkân sahibi ayağa kalkmaya çalışıyor gibiydi. Jennifer perdeyi aralayıp içeriye bakma cesaretini kendinde bulmuştu ki, perde aniden yana doğru açılınca çığlık attı, karşısındaki adamın da aynı tepkiyi vermesine neden oldu.

Karşısındaki adam Neil McCulgan'dı.

Neil elini göğsüne bastırmış halde, "Tanrım, ödümü kopardın," diye sızlandı.

Jennifer aynı sertlikte şikâyet edercesine, "Sen mi?" dedi. "Ya ben? Ayrıca senin burada ne işin var?"

"Zamanı gelince açıklarım," dedi Neil. Tuğladan atlaması için elini Jennifer'a uzattı. Hemen arkasında dükkân sahibi muhtemelen itildiği için içine düştüğü tavuklarla dolu sepet yığınından çıkmaya çalışıyordu. Bazı sepetler kırılmış, kurtulan tavuklar etrafta panik halde dolanmaya başlamıştı.

Jennifer başını iki yana sallayıp elini dur dercesine havaya kaldırdı. "Bana dokunmasan iyi edersin. Bir bisikletli çekçekten düşüp..."

"Biliyorum, gördüm."

"Gördün mü?" diye soran Jennifer tuğladan indi. Birlikte içeri girdikleri altı, yedi Hintliye şöyle bir baktı.

"Kesinlikle gördüm."

Dükkân sahibi tavukları yakalayıp, zavallı kuşları kalabalık kafeslerin içine tıkıştırırken, "Siz Amerikalıların derhal buradan çıkmasını istiyorum," diye bağırdı. "Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum!"

Neil dükkân sahibiyle Jennifer arasında kalmaya gayret ederek," Haydi gidelim!" dedi. "Artık saklanmaya gerek kalmadı."

Dışarıda hayat normale dönmüş gibiydi. İnsanlar artık panik yapmıyorlardı ve caddeleri doldurmaya başlamışlardı. Dükkânlar yeniden açılmaya başlamıştı ve iki polis ellerindeki sopayla kimseye vurmuyordu. İşin en iyi tarafı da, vurulan adam dışında kimseye bir zarar gelmemiş olmasıydı.

Jennifer dar sokağın ortasında durarak, "Tamam, bu kadar yeter!" dedi. Yaşadıklarını bir an düşünme fırsatını bulmuş ve şimdi titremeye başlamıştı. Her şey çok çabuk olmuş ve bitmişti. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Neil, "Sayılır," diye karşılık verdi. "Vurulma anı yaşanırken ben arkanda, sana yetişmeye çalışıyordum. Otelden ayrıldığından beri peşindeydim. Az kalsın Kızıl Kale'de yetişiyordum sana."

Jennifer, "Oraya ayıracak zamanım yoktu," diye itiraf etti. "Sonra çarşı için de aynı şeyin geçerli olduğu anlaşıldı. Çekçek şoförüne dönüp beni arabaya götürmesini söylemek üzereydim ki, silah seslerini duydum."

"Neyse, camiye gelmiştim ve bir an için seni çekçek üzerinde gördüm. Bu labirent içinde seni kaybetmemek için, caminin önündeki o kalabalığın içinde koşmak zorunda kaldım." Neil ellerini kullanarak hararetli biçimde anlatmaya devam etti. "Ne yöne gittiğini bile bilmiyordum. Ama kalabalığa rağmen hızla koştum. Sonra seni gördüğüm an arkandan yaklaşıp, cebinden

silah çıkaran bir adam fark ettim. Aşağılık katile bağırdım ve daha hızlı koşmaya başladım ama onun arkasındaki kısa boylu adam daha hızlıydı. Silahşora benziyordu. Anında silahını çekip bam, bam diye ateş etti, sonra rozetini gösterip, "Polis!" diye bağırdı. Hepsi bu kadar. Çekçekten düştüğünü görünce hızla koştum. Seni gözden kaybetmemek için çabalarken elimden ancak bu kadarı geldi. Gerçekten çok hızlı koşuyorsun."

Jennifer, "Silahlı adam sence bana mı ateş edecekti?" diye sordu, gergin bir tavırla. Yaşadığı dehşetle elini yüzüne götürmek üzereydi, sonra vazgeçti.

Neil dudaklarını ısırıp omzunu silkerken, "Öyle görünüyordu," dedi. "Yani, seni soymak istiyordu belki ama bundan şüpheliyim. Çok bilinçli hareket ediyordu. Seni öldürmek isteyebilecek biri mi var?" Neil ancak soruyu sorduktan sonra ağzından çıkanın farkına vardı.

"Birilerini sinirlendirmiş olabilirim ama beni öldürmelerini isteyecek kadar değil. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Belki seni birileriyle karıştırdılar?"

Jennifer uzaklara bakarken başını iki yana salladı ve sinirli biçimde güldü. "Tanrım, yaptığım şey kesinlikle öldürülmeme değmez. Hayır, olmaz. Ortada bir yanlışlık yoksa, babaannemle birlikte derhal çekip gitmeliyim buradan."

"Gerçekten birilerini öfkelendirmediğine emin misin?"

"Babaannemin servis koordinatörü... Ama onun işi bu. Birini o yüzden öldürmek istemezsin."

"Öyle veya böyle, sivil polisin burada olmasından dolayı çok şanslısın."

Jennifer, "Çok haklısın," dedi. "Haydi! Gidip tanışalım şu polisle. Belki bir şeyler biliyordur. Belki diğer adamın peşindeydi. Artık ceset ellerinde olduğuna göre, katilin beni takip edip etmediğini anlamışlardır. Bazı sorulara cevap almak için onunla konuşmaya değer."

Neil uzanıp Jennifer'ı engelledi. "Bunu pek tavsiye etmem."

Jennifer kolunu çekerken, "Neden?" diye sordu.

"En son tıp konferansı için buraya geldiğimde, ev sahibimden Hindistan hükümeti ve Hint polisi hakkında çok şey öğrendim. Çok gerekmedikçe her ikisinden de uzak durmak en iyisi. Rüşvet burada bir yaşam tarzı olmuş. Rüşvet, Batı dünyasındaki ahlaki bakış açısıyla değerlendirilmiyor burada. Ne zaman bir işe bulaşsan, muhakkak para dağıtman gerekiyor. Bizim FBI'a karşılık gelen buranın CBI'ı, sözde bu yozlaşmanın dışında kalması için kurulmuş. Ama senin durumunda, yerel polisle muhatap olmak zorundasın. Birini tahrik ettiğin ve yüzüne silah doğrultmasına neden olduğun için seni hapse bile atabilirler."

Neil'in şaka yaptığını düşünen Jennifer, "Aptal olma," dedi. Olayın olduğu yere doğru yürümeye başladı. "Abartıyorsun."

Jennifer'a yetişen Neil, "Biraz abartıyor olabilirim," dedi. "Ama inan, yerel polisin belli bir düzeyde yozlaşmış olduğu burada yaşayan herkesin malumu. Aynı şey sivil polislerin büyük bir bölümü için de geçerli. En iyisi onlardan uzak durmak. Belli bir suçla ilgili ihbarda bulunursan, ifadenle ilgili Ön Bilgi Raporu adında bir form dolduruyorlar ve bu formun beş milyon kopyası olmak zorunda. Bu onlar için bir iş yükü, bundan nefret ediyorlar. Tabii senden de."

"İyi ama bir adam öldürüldü. Zaten bir ÖBR doldurmak zorundalar."

"Evet ama bu onların ÖBR'si."

"Düşündükçe, katilin bir nedenden dolayı benim peşimde olduğunu sanıyorum."

Neil, "Belki öyle, belki değil," dedi. "Dediğim gibi, çok büyük bir risk alıyorsun. Şüpheli, belirsiz koşullar söz konusu olduğunda, yerel polisle hiçbir şekilde muhatap olmamam gerektiği söylendi bana."

Kalabalıkta yan yana yürümekte zorlanıyorlar, olay yerine yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaşıyordu. Neil Jennifer'ın önden yürümesine izin verdi. Jennifer bir süre sonra aniden durup arkasına döndü. "Bekle bir saniye!" dedi. "Tamam aklım

başımdan gitmiş, olay yüzünden çılgına dönmüş olabilirim. Ama senin Hindistan'da ne işin var Tanrı aşkına? Dilimin ucundaydı ama hayatıma kastettikleri gerçeği yüzünden bir türlü aklımı toparlayıp soramadım."

Neil, "Hiç şüphesiz ki öyle," derken, bu noktada tam olarak ne diyeceğini düşünüyordu. Bu olaylar olmasa ortaya çıkıp ilk olarak özür dileyecekti. *Ne fark eder?* diye düşünürken omuzlarını silkti. "Buradayım, çünkü benden gelmemi istedin ve bana ihtiyacın olduğunu söyledin. Los Angeles'tayken bunu o kadar ciddiye almadım. Maalesef aklım bugün La Jolla'da başlayacak sörf toplantısındaydı. Sen de başka hiçbir şey söylemeden çekip gidince kızdım. Kızgınlığım geçene kadar sen çoktan yola çıkmıştın."

"Buraya ne zaman geldin?" diye sordu Jennifer.

"Dün akşam. Uykudayken seni rahatsız etmek istemedim. Zaten bana oda numaranı söylemediler. Gelip kulağımı kapına dayayamadım."

"Neden geldiğini bana bildirmedin?"

Neil, "Çok basit bir nedenle," derken, kendinle alay edercesine güldü. "Bana çekip gitmemi söylemenden korktum. Yani telefonuma cevap vereceğinden bile emin değildim, versen bile bana, cehenneme kadar yolun var, demenden çekindim."

Jennifer, "Dediğin gibi davranabilirdim," diyerek Neil'in sözlerini onayladı. "Verdiğin karşılık yüzünden hayal kırıklığının çok ötesinde şeyler hissettim."

Neil, "O an durumuna gereken önemi vermediğim için özür dilerim," dedi.

Jennifer bir süre düşüncelere daldı. Sonra tekrar arkasına dönüp kalabalığa daldı. Bisikletli çekçek hâlâ yan yatmış vaziyette yerdeydi. Ceset de hâlâ üzeri örtülmemiş durumda orada dururken, yüzünün sol tarafı gitmiş, dişleri görünür halde sırıtıyor gibi görünüyordu.

Jennifer çenesiyle bir deri, bir kemik kalmış ve yere çömelmiş çekçek şoförünü işaret ederken, "Şoför bu," diye fısıldadı.

Adamın her iki yanında, haki renkli üniformalarıyla birkaç polis duruyordu.

Neil, "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye fısıldadı. "Zavallı adamı muhtemelen tutuklamışlardır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tutuklanmışsa hiç şaşmam."

"Sorumlu polis kısa boylu adam gibi görünüyor. Ne dersin?"

Naresh Prassad cesedin yakınlarında ayakta dikilmiş, üniformasız başka polislerle konuşuyordu.

"Sivil dedektif veya ona benzer bir şey olmalı."

Jennifer, "Gerçekten onlarla konuşmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şöyle söyleyeyim: Ne biliyorsun? Hiçbir şey. Adam seni Amal Palace Oteli'nden beri mi izliyor, yoksa burada gördü de, İşte zengin bir Batılı mı, dedi, onu bile bilmiyorsun."

"Git başımdan!" dedi Jennifer.

"Bunu bilmene imkân yok. Olay bu. Onlar da bilmiyorlar. Olaya karışmakta ısrar edersen, sonrasında hiçbir şey öğrenemeyeceksin, onlara vereceğin bir bilgi de yok ve olan parana olacak. Ayrıca, fikrini değiştirirsen, onlarla yarın veya bu öğleden sonrasında da konuşabilirsin. Bu şartlar altında kaçtın diye kimse seni suçlamaz."

Jennifer, "Anlaşıldı," diye atıldı. "Beni ikna ettin, en azından şimdilik. Şimdi otele geri dönelim. Bir şeyler içsem iyi olacak. Hâlâ titriyorum."

Neil, "İyi seçim!" dedi. "Bugün veya yarın Amerikan elçiliğine uğrar, fikirlerini alırız. Olayla ilgili form doldurman gerektiğini söylerlerse öyle yaparız. Çünkü onlar da olaya dahil olmuş olur ve biz boş yere debelenmeyiz."

"Makul görünüyor," dedi Jennifer.

Olayın yaşandığı yerdeki kalabalık yolun büyük bölümünü kapatmıştı. Birkaç polis, uzak tarafta kalan duvarın karşısında yayaların geçmesi için dar bir yol açmıştı. Bunun için, çevredeki

dükkân sahiplerinden yolu mallarından temizlemelerini istemişlerdi. Jennifer ve Neil yine tek sıra halinde yürümek zorunda kaldılar.

Jennifer geçerken, hâlâ yan yatmış halde duran çekçeke baktı. Yolda düştüğü noktayı da görebiliyordu. Şoföre şöyle bir baktı. Olay yerinden ayrılmasına izin verilmeyen adam, Neil'in, zorlayıcı bir neden olmaksızın olaya karışmamak düşüncesini haklı çıkarır görüntüdeydi. Adamla aynı hizaya geldiğinde, gözü kısa boylu sivil polise gitti. Adama bir kez daha bakarken, onun da kendisine baktığını anladı.

Jennifer'la Dedektif Naresh Prassad'ın bakışları bir süre kesişti. Sonra Jennifer sıkılgan bir tavırla gözlerini kaçırdı.

Jennifer omzunun üstünden, "Oraya bakma ama" diye fısıldadı Neil'e, "şu kısa boylu polis gözlerini bana dikmişti."

"Paranoyakça davranmayalım."

"Gerçekten, dikmişti. Beni çekçek üstünde görmüş ve tanımış olabilir mi?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Yani, seni olaya karışmış biri olarak tanımışsa, çok fazla seçeneğimiz yok demektir. O zaman onunla konuşmak zorunda kalırız."

Jennifer durdu ama hemen arkasına dönmedi. "Çok gergin hissediyorum," dedi.

Neil eliyle ağzını hafifçe kaparken, "Arkana dönme!" dedi. Polisten sadece altı metre uzaktaydılar. Çarşı bu kadar gürültülü olmasa, adamın konuştuklarının bir kısmını işitebilirlerdi.

Nefes alan Jennifer yavaşça döndü. Bulunduğu noktada, Dedektif Prassad'la aralarında net bir görüş açısı yoktu. Neil'le birlikte aniden durduklarında, insanların tek sıra halinde geçmelerine izin verdikleri yolu tıkamış oldular. Biriken kalabalık yanlarından geçmeye çalışıyordu şimdi. Jennifer polisin yüzünü hâlâ görebiliyordu, adam başını sadece doksan derece çevirse, doğrudan ona bakıyor olacaktı. Ama polis ne başını çevirdi ne de diğer sivil polislerle olan konuşmasını böldü.

"Adam sana bakmıyor," dedi Neil.

"Öyle görünüyor," diye karşılık verdi Jennifer.

Neil Jennifer'ın koluna yapışıp çekiştirirken, "Bir şey olmadan çekip gidelim buradan," dedi.

Kalabalık azaldıkça adımları hızlandı ve kısa bir süre sonra gölgeden ve çarşının tüneli andıran atmosferinden çıktılar. Devasa Cuma Mescidi şimdi önlerinde, sağ tarafta kalıyordu. Jennifer yavaşladı, çok uzağı göremese de, omzunun üstünden çarşının derinliklerine baktı.

"Çarşının dışında, içindekine kıyasla kendimi daha korunmasız hissediyorum," dedi. "Gidelim buradan."

"Haklısın," dedi Neil.

Birlikte koşmaya başladılar ama Jennifer bir yandan omzunun üstünden arkaya bakmaya devam ediyordu.

Neil, "Korkarım gittikçe paranoyaklaşıyorsun," dedi.

"Birisi sana silah doğrultsa ve ölse, sen de paranoyaklaşırdın."

"Bu konuda fazla bir şey söyleyemeyeceğim."

Caminin ön girişinin çevresine vardıklarında, turistlerden oluşan kalabalık yüzünden yavaşlamak zorunda kaldılar. Park alanına yaklaştıklarında, Jennifer hâlâ arkasını kontrol ediyordu.

Jennifer ileriye doğru koşmaya devam ederken, "Sakın bakma!" dedi. "Ama şu kısa boylu sivil polis resmen bizi izliyor."

Neil durdu ama arkasına dönmedi. "Nerede?"

"Arkamızda. Haydi! Uzaklaşalım buradan."

"Hayır. Bakalım yaklaşacak mı?" dedi Neil. "Seni olay yerinden uzaklaştırdığım için sorumlu benim. Bu yüzden başın belaya girsin istemem."

"İşte şimdi çelişkili şeyler söylüyorsun."

"Hayır. Gerçekten... Dediğim gibi, seni o çekçekin üstündeki kişi olarak tanıdıysa, onunla konuşmamız gerekir. Onu hâlâ görebiliyor musun?"

Jennifer arkasını dönüp gözleriyle kalabalığı taradı. "Hayır, göremiyorum."

Neil de arkasını dönüp baktı. "İşte, camiden uzaklaşıyor. Yine yanlış alarm."

"Nerede?"

Neil işaret etti.

"Haklısın."

Dedektif Prassad'ın Cuma Mescidi'nin ucuna doğru ilerleyip gözden kaybolmasını izlediler.

Jennifer Neil'e bakıp omuzlarını silkti. "Özür dilerim!"

"Saçmalama. O caddeye dönene kadar ben de senin gibi düşünüyordum."

Jennifer ve Neil yürümeye devam ederek park alanına girdiler. Neil daha uzun boylu olduğundan, ayak parmaklarının ucunda yükselip araba denizinin üstünden etrafa bakındı. İlk gördükleri siyah Mercedes otelin arabası değildi ama ikincisinde aradıklarını buldular. Sonra etrafında park etmiş diğer arabaların çekilmesi için yirmi dakika beklediler. Aradan bir beş dakika daha geçtikten sonra, Amal Palace Oteli'ne giden güney yoluna sapmışlardı.

Şoför dikiz aynasından bakarken, "Kerim restorana gideceksiniz sanıyordum," dedi Jennifer'a.

Jennifer arka koltuktan, "İştahım kaçtı," dedi. "Sadece otele dönmek istiyorum."

Neil, "Delhi'yi gezebildin mi?" diye sordu Jennifer'a.

"Hayır, hiçbir yere gidemedim," dedi Jennifer. "Bu ilk ciddi girişimimdi. Ama maalesef fiyaskoyla sonuçlandı." Elini uzattı. Titriyordu. Vurulma olayının yaşanmasının sonrasındaki kadar şiddetli olmasa da, fena halde titriyordu.

"Yaşanan felakete rağmen, babaannenin ölümüyle düşündüğünden daha iyi başa çıkıyorsun sanırım."

Jennifer derin bir nefes alıp, büzülmüş dudaklarının arasından verdi. "Galiba öyle. Babaannemin bedeniyle ruhu arasında nasıl bir ayırım yapacağımı fark edememiştim. Bunda tıp fakültesinde okumanın ve kadavralarla çalışmanın olumlu bir etkisi var mı, bilmiyorum. Tabii, babaannemin naaşına ilk kez

baktığımda çok kötü oldum. Ama o andan beri bedenine, bize nasıl öldüğünü söyleyebilecek bir araç gözüyle bakıyorum. Bu noktada otopsi yapılmasını çok istiyorum."

"Yapacaklar mı?"

"Keşke. Ama hayır, yapmayacaklar. Ölüm belgesini imzalamışlar ve ölüm belgesi imzalandıktan sonra naaşın tahnit edilmesi veya yakılmasını istiyorlar. Babaannemin servis koordinatörü naaşın bir an önce elden çıkarılması konusunda çok kararlı, daha ilk günden, yani pazartesi akşamından beri başımın etini yiyiyor."

"Naaş nerede, morgda mı?"

Jennifer, "Ya, ne demezsin," dedi, alaycı bir kahkahayla. "Babaannemin ve Benfatti adındaki adamın naaşı bir kafeterya soğutucusunun içinde. Dün sabah, babaannemin naaşını orada gördüm. Birçok nedenden dolayı ideal bir ortam değil tabii ama idare eder. En azından yeterince soğuktu."

"Sözünü ettiğin diğer naaş ne?"

"Ortada birbirine benzer iki ölüm vakası daha var. Biri babaanneminkine korkutucu derecede benziyor. Diğeri de benziyor ama bu kez ölen kişi diğer iki kişinin yaşadığı acıyı yaşadıktan sonra diğerlerine göre daha erken fark edilmiş, çünkü üçüncü ölüm vakasında adamı yeniden hayata döndürmeye çalışmışlar."

"Tüm bunları nereden öğrendin?"

"Eşleriyle tanıştım. Onlara, kocalarının naaşlarının tahnit edilmesi veya yakılması konusunda hemen karar vermemelerini de söyledim. Bence ortada bir tür tıbbi ölümcül bir kriz yaşamış üç kişiye ait naaş var. Hastaneler gerekçeleri olsa da, olmasa da, ölümleri kalp krizi olarak açıklamak istiyorlar çünkü her üç hastanın da birbirlerine benzer bir kalp sağlığı geçmişi var. Benim hissiyatım, hastanelerin bu vakalardan bir an önce kurtulmak istedikleri yönünde. Açıkçası bu yaklaşımları yüzünden daha ilk günden beri şüphelenmeme yol açtılar."

"Bunlar babaanneni kaybetmiş olmanın verdiği duygusal

yokuntüye karşı geliştirdiğin bir tür savunma mekanizması olabilir mi?"

Jennifer bir an için dönüp arabanın penceresinden dışarıya baktı. İlk tepkisi, bunları uydurmuş olabileceğini düşünen Neil'e karşı öfkelenmek olsa, da sonuçta iyi bir soruydu bu. Tekrar Neil'e döndü. "Bu üç ölümle ilgili olarak ortada ters giden bir şeylerin olduğunu düşünüyorum. Bence bu ölümler doğal değil. Böyle düşünüyorum."

Şimdi boş gözlerle bakma sırası Neil'deydi. O ise gözlerini ön pencereye dikmeyi tercih etti. Jennifer'a döndüğünde, kendisine hâlâ bakmakta olduğunu fark etti. "Otopsi olmadan bir şeyleri ispatlamak çok zor. Sanırım böyle bir kanıt bulmaya çalışıyordun."

Jennifer, "Bir dereceye kadar," diye itirafta bulundu. "Dediğim gibi, ölüm belgesi bir kere imzalanınca otopsi yapmayı düşünmüyorlar. İstedikleri tek şey, naaşın kafeterya soğutucusundan çıkarılması. Ama benim suları bulandırma nedenim, bu akşam gerçekleşecek bir olayın her şeyi tersine çevirebilecek olması."

Jennifer duralayınca Neil, "Ne yapmam gerekiyor, tahmin mi?" diye sızlandı.

"Dinlediğinden emin olmak istedim sadece," dedi Jennifer. "Sana babaannemin daha sonraları oldukça tanınmış bir tıp müfettişi olan bir kadına bakıcılık yaptığından söz etmiş miydim hiç?"

"Galiba ama hatırlatsan iyi olur."

"Adı Laurie Montgomery. New York'ta kocası Jack Stapleton'la birlikte tıp müfettişi olarak çalışıyor."

"Laurie Montgomery'den söz ettiğini hatırlıyorum ama Jack'i hatırlamadım."

"Birkaç yıl önce evlendiler. Laurie'yi sah günü, babaannemi gördükten hemen sonra aradım. Ona bazı konularda danışmak istiyordum ama o hemen buraya gelmeyi teklif ederek beni şok etti. Sanırım babaannemim onun için ne çok şey ifade ettiğini

unutmuşum. Oysa unutmamalıydım. Maria insanları böylesine etkileyen bir kadındı. Ama sonra bir sorun çıktı: Laurie ve Jack kısırlık tedavisinin ortasındaymışlar ve Jack'in, karısının yanında olması gerekiyormuş."

Neil gözlerini devirdi.

"Neyse, sorunu çözmek için ikisi birlikte geliyorlar ve bu akşam burada olacaklar."

"Gelmelerinde bir zarar yok," dedi Neil, "ama onlara fazla bel bağlamasan iyi olur. Sen yetkilileri harekete geçiremediysen, tıp müfettişi çiftin daha iyisini yapmasını bekleme. Adli tıbbın Hindistan'da pek sevilen bir alan olmadığını duymuştum. Otopsinin yapılıp yapılmayacağı kararı doktorlara bağlı değilmiş."

"Ben de aynı şeyi duydum. Bu soruna ek olarak, bir de bakanlığın yetkileri konusunda bir ihtilaf var. Morglar iç işleri bakanlığına bağlıyken, onları kullanan tıp müfettişleri sağlık bakanlığına bağlı. Ayrıca, belli bir olayda otopsinin yapılıp yapılmayacağı doktorlara değil, polis ve sulh hakimlerine bağlı."

"Ben de bunu demek istiyordum. Yani anlayacağın, iki ünlü tıp müfettişi buraya geliyor diye çok ümitlenme. Anladığım kadarıyla herhangi bir insanın yapabileceği her şeyi yapmışsın zaten."

"Belki öyle ama bugünkü olay aklımı çelse de pes etmeyeceğim. Laurie ve Jack buraya geliyor olmasaydı, ben buradan ayrılmıştım."

"O zaman seni gitmeye ben ikna etmeye çalışırdım ama bunun çok mantıklı bir fikir olduğuna emin değilim."

Sonra araba otele yaklaşırken hiç konuşmadılar. İkisi de kendi düşüncelerinde ve pencereden gördükleri Delhi'nin sürekli değişen manzarası içinde kaybolmuştu. Bir süre sonra Jennifer Neil'in bulunduğu yöne bakmaya cesaret etti. Onun burada olmasından dolayı hâlâ şoktaydı. Pislik içindeki kasap dükkânının tuvaletinde korkudan sinmiş halde beklerken, açılan perdenin ardında görmeyi beklediği en son insan oydu. Neil'in hatlarına baktı. Burnunun alnıyla birleştiği noktada, Yunan paraları üs-

tündeki baş resimlerini andıracak biçimde küçük bir girinti vardı. Dudakları dolgun, gırtlak çıkıntısı iriydi. Onun yakışıklı bir adam olduğunu düşünüyordu ve yanına gelmiş olmasından dolayı gururu okşanmıştı. İyi de bu ne anlama geliyordu? Kendisini başından savdığı için aslında Neil'i gözden çıkarmamış mıydı? Jennifer, kararını bir kez verdikten sonra tereddüt etmeye alışkın biri olmasa da, Neil'in on üç bin kilometre yol gelmiş olması, durumu bir kez daha gözden geçirmesini gerektiriyordu.

Neil, "Dostlarını karşılamak için havaalanına gidecek misin?" diye sordu aniden.

"Evet. Sen de gelmek ister misin?"

"Sence otelde kalman daha güvenli olmaz mı?"

"Belki ama havaalanında ve otelde geniş bir güvenlik var. Bir sorun olmaz sanırım."

"Davetliysem gelirim."

"Tabii ki," dedi Jennifer.

Jennifer elini havaya kaldırdı. On fincan kahve içmiş gibi titriyordu.

Yolculuk esnasında Jennifer arada bir pencereden dışarı bakındı. Otelden ayrıldığından beri takip edildiği anlaşılmıştı ve peşinde hâlâ birilerinin olup olmadığını merak ediyor, çok endişeleniyordu. Ancak böylesine yoğun trafikte ve kaosun yaşandığı caddelerde bunu anlamak çok zordu. Ama Amal Palace Oteli'ne gelip uzun rampayı tırmandıklarında, sıradışı bir şey oldu.

Rampaya çıkarlarken Jennifer gözlerini bir kez daha pencereden dışarıya dikmişti ve tam o sırada küçük, beyaz bir arabanın arkalarından araba yoluna saptığını gördü. Ama sonra araba, yolu kapatacak biçimde durdu. Jennifer arabada kaç kişi olduğunu görmeye çalıştı ama puslu güneş ışınları arabanın ön camına yansıyordu.

İleriye doğru bakınca üstü kapalı girişe yaklaşmakta olduklarını gördü. Tekrar arkaya baktığında ise, küçük, beyaz arabanın araba yolundan geriye gittiğini ve ardında korna sesleri, öfkeli bağrışlar bırakarak uzaklaştığını gördü. Jennifer'ın düşü-

nebildiği tek şey, birinin yanlış yere sapmış olabileceğiydi ama hassas ruh hali sıradışı bir şeyler sezmişti.

Şoför, "Arabayla işiniz bitti mi?" diye sorarken, aklı beyaz arabanın garip hareketine takılmış olan Jennifer'ı kendine getirdi.

Bir an önce otele girmeyi isteyen Jennifer, "Evet, bitti," dedi. "Teşekkür ederim."

Girişe doğru yürürlerken Neil, "Bir araba kiralamış olmana şaşırdım," dedi.

Jennifer, "Bundan yakamı kurtarabilecek miyim, bilmiyorum," diye itirafta bulundu. "Şikago'daki Yabancı Tıbbi Çözümler Şirketi otel faturamı ödüyor ama ekstralar da buna dahil mi, bilmiyorum. Ödemiyorsa, kredi kartımı kullanmak zorunda kalacağım."

Lobiye girince bir an tereddüt ettiler. Neil, "Aç mısın?" diye sordu.

"Hiç değilim," dedi Jennifer. "Kendimi kafein üstüne uyarıcı almış gibi hissediyorum."

"Ne yapmak istersin? Yoksa bu kadar gergin olduğuna göre ben mi bir şeyler önereyim?"

Jennifer, "İkincisi," dedi, hiç tereddüt etmeden. Bu tür şeyleri düşünecek halde değildi.

"Dün akşam otele giriş yaparken ağırlık aletleri, bisiklet gibi tam donanımlı bir merkezleri olduğundan söz etmişlerdi. Yanında spor kıyafet getirdin mi?"

"Evet."

"Çok iyi. Belki biraz spor yapmak sana iyi gelir. Sonra belki iştahın da açılır. Yemeği istersen havuz başında yeriz. Öğleden sonra kendini iyi hissedersen Amerikan elçiliğine gidip, bir danışmanla görüşürüz. Çarşıdaki olayla ilgili olarak ne yapman gerektiğine dair fikir verebilirler."

"Elçiliğe gitmek ister miyim, bilmiyorum ama spor yapmak ve havuza gitmeyi ben de düşünüyordum. Buna kesinlikle hazırım."

Birisi, "Bayan Hernandez!" diye seslenince Jennifer sesin geldiği yöne döndü. Otelin müşterilerin özel hizmetleriyle ilgilenen görevlisi, elindeki bir kâğıt parçasını sallıyordu. Jennifer Neil'in yanından ayrılıp masaya yaklaştı.

"Erken dönmüşsünüz," dedi Sumit. "Umarım gezinizden memnun kalmışsınızdır."

Genç adama gerçekten neler olduğunu anlatmak taraftarı olmayan Jennifer, "Pek düşündüğüm gibi değildi," dedi sadece.

Sumit, "Çok üzüldüm," dedi. "Bizim bir kusurumuz var mıydı?"

Jennifer, "Hayır, sanırım sorun benden kaynaklanıyordu," dedi ve sonra konuyu değiştirdi. "Bana bir şey mi verecektiniz?"

"Evet. Size acil olarak iletmemiz istenen bir mesaj var. Kashmira Varini'yi aramanız gerekiyormuş. İşte mesaj ve telefon numarası burada." Jennifer kâğıdı aldı. Rahatsız edilmekten dolayı canı sıkılmıştı. Neil'in yanına dönerken katlı kâğıdı açtı. Kâğıtta, "Babaanneniz için çok özel bir uygulamamız var. Lütfen Kashmira Varini'yi arayın," yazıyordu. Jennifer durdu ve mesajı yeniden okudu. Çok şaşırmıştı. Aklından geçen ilk şey, hastane yönetiminin artık makul davranmaya başladığı ve otopsi yapmayı kabul ettiği oldu.

Jennifer, "Benim kara koyunum bu kadın işte," dedi.

Neil kâğıdı geri vererek, "Arasana kadını!" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun? Onun doğru, düzgün bir şey yapacağına hiç inanmıyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

İkisi birlikte müşterilerin özel hizmetlerini karşılamak üzere kurulmuş masaya doğru yürüdü. Jennifer lobide şehir içi görüşme yapabileceği bir telefon olup olmadığını sordu. Sumit hiç tereddüt etmeden tezgahın altındaki birkaç telefondan birini alarak masanın üstüne koydu ve Jennifer'a doğru hafifçe itti. Bununla yetinmeyip ahizeyi kaldırdı ve ona doğru uzattı, sonra dış

hat almak için bir tuşa bastı. Tüm bunları yaparken, yüzündeki sıcakkanlı gülümsemesi eksik olmamıştı.

Jennifer numarayı tuşladı, karşı tarafın cevap vermesini beklerken gözlerini Neil'e dikti. Neyle karşılaşacağını gerçekten bilmiyordu.

Jennifer kendini tanıtınca Kashmira, "Ah, evet," dedi. "Beni aradığınız için teşekkür ederim. Harika haberlerim var. Hastane başkanımız Rajish Bhurgava babaanneniz için olağanüstü bir fırsat yarattı. Varanasi'nin Ganj Nehri'ne inen meşhur geçitlerini duymuş muydunuz hiç?"

Jennifer, "Duyduğumu pek söyleyemem," diye karşılık verdi.

"Varanasi şehri veya İngilizlerin Baranas diye bildikleri, çok eskilerde ise Kashi diye anılan şehir, dini mirasıyla Hindistan'ın üç bin yıldan uzun bir geçmişe sahip, en kutsal Hindu şehridir."

Jennifer hastanenin önerisinin ne olduğunu hâlâ anlamadığını ifade etmek istercesine omuzlarını silkti.

"Şehir Şiva ve Ganj tarafından kutsanmıştır ve öbür hayata geçiş törenlerinin yapıldığı en kutsal mekândır."

Jennifer önerinin otopsiyle bir ilgisi bulunmadığını anlayınca, "Tüm bunların babaannemle ne ilgisi olduğunu söyler misiniz peki," dedi, sabırsızca.

Kashmira, "Tabii," dedi, büyük bir şevkle. "Bay Bhurgava babaanneniz için daha önce hiç yapılmamış bir şeyi organize etti. Varanasi'nin ölülerin yakıldığı geçitleri sadece Hindulara özel olsa da, babaannenizin Varanasi'nin bir geçidinde yakılması ve törenin burada gerçekleşmesi için özel izin aldı. Yapmanız gereken tek şey hastaneye gelip, izin kâğıdını imzalamanız."

Jennifer, "Kimseyi gücendirmek istemem," dedi, "ama babaannemin Varanasi veya Yeni Delhi'de yakılmış olması benim için pek bir şey fark ettirmeyecek."

"Anlamadınız demek. Varanasi'de yakılan insanlar özellikle iyi bir karma sahibi olur ve bir sonraki hayatta en iyi biçimde yeniden doğma şansı elde ederler."

Jennifer, "Bayan Varini," dedi yavaşça, "yarın sabah hastaneye geleceğiz. Yanımda tıp müfettişi dostlarım da olacak ve o zaman sizinle bu konuda bir anlaşma yapacağız."

"Bu özel fırsatı kullanmayarak çok düşüncesizce hareket ettiğinize inanıyorum. Organizasyonun size hiçbir masrafı olmayacak. Bu teklifi tamamen size ve babaannenize bir jest olarak yapıyoruz."

"Dediğim gibi, kimseyi kırmak istemiyorum. Benim için gösterdiğiniz çabaya teşekkür ederim ama ben otopsiyi tercih ediyorum. Cevabım hayır."

"Öyleyse size, Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin mahkemeye müracaat ettiğini ve yarın öğlen gibi çok kısa bir sürede babaanneniz, Bay Benfatti ve Bay Lucas'ın naaşlarının yakılmak üzere hastaneden alınıp, Varanasi'ye götürülmesi yönünde bir karar çıkartacağını bildirmek zorundayım. Bizi buna mecbur ettiğiniz için üzgünüm ama babaannenizin naaşı, tıpkı diğerleri gibi müessesenin esenliği için bir tehdit oluşturuyor."

Kesilen telefon hattından gelen ses Jennifer'ın kulağında yankılandı. Ahizeyi Sumit'e uzatarak teşekkür etti. Neil'e dönerek, "Telefonu yüzüme kapattı. Babaannemin naaşının hastaneden çıkartılıp yakılması için yasal izin alacaklarmış," dedi.

"Bu durumda arkadaşlarının geliyor olması çok iyi."

"Evet, dediğim gibi, burada yalnız olsaydım ne yapardım hiç bilmiyorum."

Neil, "Bu durumda arkadaşlarının..." yorumunu tekrarlayarak Jennifer'a şaka yollu takıldı.

Jennifer iki eliyle Neil'in kolunu sarsarken kahkahasını zar zor bastırdı ve, "Yeter ama!" dedi.

"Neden odalarımıza çıkıp spor kıyafetlerimizi giymiyoruz?" dedi Neil.

Jennifer, "Şimdiye dek yaptığın en iyi öneri," dedi ve birlikte asansörlere yöneldiler.

Bölüm **27**

18 Ekim 2007
Perşembe, 14.17
Yeni Delhi, Hindistan

Dedektif Naresh Prassad Sağlık Bakanlığı binasına girdiğinde, Yeni Delhi emniyet müdürlüğü binasıyla arasında ne kadar büyük bir fark olduğunu gördü. Emniyet müdürlüğünde kabarmış boyalar ve etraftaki belli miktarda çöp sıradan bir görüntü olarak kabul edilirken, Sağlık Bakanlığı binası çok daha temizdi. Güvenlik ekipmanları bile yeniydi ve bunları kullananlar işlerini daha bir sahiplenmiş gibiydiler. Naresh her zaman olduğu gibi beylik tabancasını girişte bıraktı.

İkinci kata çıkan Naresh, seslerin yankılandığı uzun koridor boyunca oldukça yeni sayılan sağlık turizmi binasına yürüdü. Kapıyı çalmadan içeri girdi. Kendi bürosuyla Ramesh Srivastava'nın bürosu arasındaki farklılık, binalar arasındaki farklılıktan çok daha büyüktü. Ramesh'in bürosu yeni boyanmış ve yeni döşenmişti. Ramesh'in sivil bürokrasi içinde belirgin biçimde daha yüksek konumda bulunması, sekreterinin masası da dahil olmak üzere her şeyde kendini belli ediyordu.

Naresh tam da tahmin ettiği gibi bir süre beklemek zorunda kaldı. Bu, o an müsait olsalar bile, bürokratların meslektaşlarına üstünlüklerini göstermek için kullandıkları bir yoldu. Ama Naresh bunu umursamıyordu. Bu beklediği bir şeydi. Ayrıca bekleme salonunda yeni bir koltuk, bir kilim ve geçmiş aylara ait olsa da, dergiler vardı.

On beş dakika sonra sekreterlerden biri patronunun oda kapısını işaret ederek, "Bay Srivastava sizi bekliyor," dedi.

Naresh ayağa kalktı. Birkaç saniye sonra Ramesh'in masasının karşısında duruyordu. Ramesh ona oturmasını söylemedi. Adam dirseğini masaya dayamış halde parmaklarını birbirine kenetlemişti. Asabi bir ifadeyle bakan sulu gözlerle karşıladı Naresh'i. Havadan sudan konuşmanın bir anlamı olmadığı ortadaydı.

Ramesh asık bir yüz ifadesiyle, "Telefonda bir sorun olduğunu ve benimle görüşmek istediğini söylemişsin," dedi. "Sorun nedir?"

"Sabah ilk iş Bayan Hernandez'in peşine düştüm. Otele erken gidemediğim için Imperial'de kahvaltısını kiminle yaptığını bilmiyorum. Ama hemen sonra, saati dokuzu biraz geçe, kadın Amal'a geri döndü ve otel arabasını alarak şehri gezmeye gitti."

"Tüm bunları dinlemek zorunda mıyım?" diye şikâyet etti Ramesh.

Naresh, "Sorunun nerden kaynaklandığını bilmek istiyorsanız, evet," dedi.

Ramesh işaret parmağını döndürerek, Naresh'e devam etmesini söyledi.

"Kadın kısa bir süre Kızıl Kale'de oyalandı ama pek çekici bulmadı. Sonra çarşıya gitti, arabayı Cuma Mescidi'nde bırakıp bisikletli bir çekçek tuttu."

Ramesh, "Sorundan söz etsen olmuyor mu?" diye sızlandı yine.

"İşte o an ben de bir Mercedes'in hemen ardından otoparka girdim. Onu belli belirsiz fark etmiştim çünkü adam kadını Kızıl Kale'den beri takip ediyordu."

Ramesh Naresh'in lafı uzatmasından dolayı gözlerini devirdi.

"Adam Bayan Hernandez'in peşine takılınca ben de meraklandım ve hızlanarak ikisini takip etmeye başladım. Ondan sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zamanda ger-

çekleşti. Adam hiç tereddüt etmedi. Bayan Hernandez'in arkasından koşup silahını çekti. Tüm bunlar etrafta bir sürü insanın bulunduğu, kapalı çarşıda oldu. Adam şüphesiz ki, kadını vurmaya niyetlenmişti. Olaya müdahale kararını vermem için iki saniyem vardı. O an aklıma, kadının mağdur duruma düşmesine izin vermememiz gerektiğine dair sözleriniz geldi. Oysa kadın tam da o konuma düşmek üzereydi ve ben de ateş edip adamı öldürdüm."

Ramesh'in ağzı açık kalmıştı. Sonra eliyle alnına vurdu, başını iki yana sallarken dirseğine doğru eğildi. "Olamaz!" diye haykırdı.

Naresh omuzlarını silkti. "Her şey çok çabuk gelişti." Naresh elini cebine atarak bir kâğıt parçası çıkardı. Üstünde *Dhaval Narang* yazıyordu. Kâğıdı masanın üstüne, Ramesh'in önüne koydu.

Ramesh başını elinden kaldırmadan uzanıp kâğıdı aldı. Kâğıdın üstündeki adı okudu. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye parladı. Asabi bir ifadeyle gözlerini Naresh'e dikmişti.

"Biliyorum. Dhaval Narang."

"Doğru. Dhaval Narang. Peki Narang'ın kimin adına çalıştığını biliyor musun?"

Naresh başını iki yana salladı.

"Adam Shashank Malhorta için çalışıyor, seni beceriksiz salak. Malhorta kadından kurtulmaya çalışıyordu. Suçu hırsızların üstüne atacaklardı. Mağduriyet durumu, kadını biz Hintli kamu hizmetlilerinin öldürmesi durumunda geçerli olur, Malhorta'nın öldürmesi durumunda değil."

"Peki benim ne yapmam gerekiyordu? Ben emirlerinizi uyguluyordum. Malhorta'nın kadının icabına bakacağını neden bana söylemediniz?"

"Bilmiyordum da ondan. En azından emin değildim." Ramesh hızlı hareketlerle yüzünü ovuşturdu. "Şimdi her şeyin daha da kötüye gittiği açık. Kadın hedef olduğunu biliyor artık. Şu anda nerede?"

"Otele geri döndü."

"Çarşıda neler oldu peki?"

"Silahın ateşlenmesi genel bir paniğe yol açtı. Kadın da herkes gibi olay yerinden kaçtı. Ben yerel polisin düzeni sağlamasına yardımcı olmak ve kurbanın kimliğini almak için olay yerinde kaldım."

"Kadın geri dönüp seninle veya polisle konuştu mu?"

"Yanında bir Amerikalı adamla birlikte geri döndü. Nasıl buluştular, bir araya geldiler bilmiyorum. Ama kadın polisle konuşmadı, ki bu oldukça garibime gitti. Onu tutuklamayı düşündüm ama önce sizinle konuşmak istedim."

"Bu kadının ne denli şüphe dolu olduğunu gösteriyor."

"Belki böylesine bir olay yaşaması ülkesine geri dönmesini sağlar."

"Bu çok iyi olurdu ama babaannesinin servis koordinatörü veya hastanenin başkanı için aynı şey geçerli değil. Her ne olursa olsun, bu genç kadın oldukça kararlı davranıyor."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"CNN'e haberin kimin ulaştırdığına dair bir bilgi edinme şansın oldu mu?"

"Bu konuyla ilgili sabah iki adamımı görevlendirdim. Ama sonra hiç konuşmadım."

"Ben Shashank Malhorta'yı ararken, sen de onlarla konuş. Ayrıca, yeni bir ölüm vakası daha oldu. Bu kez Tıp Merkezi'nde. CNN bunu da hemen haber yaptı."

Ramesh telefonu eline aldı. Shashank Malhorta'yla konuşmaya can atmıyordu. Naresh'e söylediklerine rağmen, sonuçta Dhaval Narang'ın ölümünden kendisi sorumluydu. Naresh, dediği gibi önceden bilgilendirilmeliydi.

Shashank, "Umarım beni sorununu çözdüğüm için teşekkür etmek üzere arıyorsundur," dedi. Sesi normal çıkıyordu. Ne önceki günkü gibi neşeli ne de tehditkârdı.

"Korkarım hayır. Maalesef eskisinin bir uzantısı olarak, karşımıza bir sorun daha çıktı."

Shashank, "Ne?" diye atıldı.

"Birincisi, Bayan Hernandez üçüncü kurbanın eşiyle otopsi talep etmesi konusunda konuşmuş. İkincisi, Dhaval Narang bugün Eski Delhi çarşısında vurularak öldürüldü."

"Ciddi olamazsın!"

"Hindistan'dan ayrılmasını sağlamak için onu Hernandez'le konuşmaya mı yolladınız?" diye sordu Ramesh.

Shashank öfkeli ve inanmaz bir ifadeyle, "Gerçekten öldü mü?" diye sordu.

"Haberi iyi bir kaynaktan aldım."

"Nasıl böyle bir şey olabilir? O bir profesyoneldi amatör değil."

"İnsanlar hata yapabilir."

Shashank, "Dhaval yapmazdı," diye gürledi."O en iyisiydi. Dinle, bu kadının icabına bakılmasını istiyorum."

"Biz de benzer şeyler düşünüyoruz ama kadın şimdi birilerinin kendisini öldürmek istediğini öğrendi. Bence sorunu bu yönden çözmeliyiz."

Shashank, "Çözsen iyi olur!" diye söylendi. "Hem de kökünden." Sonra telefonu kapattı.

Ramesh de ahizeyi yerine koydu. Başını kaldırıp Naresh'e baktı. O da konuşmasını bitirmişti.

Naresh, "Henüz bir gelişme yok," dedi. "Soruşturmaya ancak başlayabilmişler. Bu kolay olmayacak. Diğer akademik olmayan özel hastanelere giriş ayrıcalığına sahip çok sayıda özel akademik doktor var ve çoğu birden fazla giriş ayrıcalığına sahip. Normalde özel hastalara bakmamaları gerektiğinden, bu doktorların sayısını olduğundan az gösteriyorlar."

"Anladığım kadarıyla adamların konu üzerinde çalışmaya devam edecekler."

"Kesinlikle. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hernandez'i izlemeye devam et. Akşam adli patolog olan arkadaşları buraya geliyor. Unutma, otopsi söz konusu bile değil. Neyse ki, bu olayda yasalar yanımızda."

Bölüm **28**

18 Ekim 2007
Perşembe, 16.32
Yeni Delhi, Hindistan

Cal bacaklarını birleştirip kütüphane masasın köşesine dayamıştı. Santana ona Amerikan gazetelerinde çıkan sağlık turizmiyle ilgili çok sayıda makale getirmişti. Hepsi de Yeni Delhi'deki ölümler üzerine CNN'in yaptığı ve diğer üç kanalın da akşam bülteninde yer verdiği haberleri konu ediyordu. İnsanlar oltaya gelmeye başlamıştı. Cal'ın bu haberler içinde en çok hoşuna gideni, Tayland da dahil ama çoğunlukla Hindistan'a olmak üzere, daha önce planlanmış gezilerini iptal eden insanlar hakkında hikâyelerdi.

Her şeyin birdenbire böylesine yolunda gitmeye başlamasıyla Cal kendinden geçmiş olabilirdi ama işin iç yüzü öyle değildi. Hernandez'le ilgili sorun, tıpkı bir diş ağrısı gibi bütün gün canını sıkıp durmuştu. O sabah erken saatlerde anestezi uzmanlarını ve patolojistleri aramış, bir kez daha kas gevşetici ilaçla ilgili kuramsal senaryonun üzerinden geçmişti. İki doktorun hiçbir surette şüphesi yoktu ve bu yönde en ufak bir belirti göstermemişler, şeytani planın güvenli olduğu konusunda güvence vermek için birbirleriyle yarışmışlardı.

Cal konferans görüşmesini sonlandırdıktan sonra güven tazelemişti. Ancak bu durum fazla uzun sürmemiş, mesele zihninde bir solucan gibi kıvrılarak ilerlemiş ve yer etmişti. Sinir

bozucu tıp öğrencisinin şüphelenmesine ön ayak olan şey neydi? Hernandez ülkeden ayrıldıktan sonra bile, aynı gizemli ve potansiyel olarak ölümcül hataya onun kadar şüpheyle yaklaşacak ve işi deşmeye çalışacak başkaları da olacaktı mutlaka.

Durell, "Hey!" diye seslendi, kütüphanenin kapısından.

Cal elini salladı. "Ne haber?"

"Dışarıya gelip şirketin yeni aracına bir göz atmak ister misin?"

Cal, "Neden olmasın," dedi. Ayaklarını yere indirip kalktı.

Bu esnada malikânenin ön kapısı sertçe kapandı.

Cal, "Bu işi birkaç dakikalığına erteleyebilir miyiz?" diye sordu. "Gelenler Veena ve Samira'ysa, onlardan bilgi almak isterim. Onu şüphelendiren şeyi bulmamız gerektiğine dair haklı sözleriniz yüzünden Hernandez meselesi bütün gün canımı sıktı. Sanıyorum bu onun tıp öğrencisi olmasıyla alakalı bir durum ama ne olduğunu kesinlikle çıkaramadım. Hatta Charlotte, Kuzey Carolina'da danışmanlığımızı yapan iki doktorla konuştum. Anladığım kadarıyla siz her şeyi düşünmüşsünüz."

"Ben de bulmaya çalışıyorum," dedi Durell. "Aksi takdirde, bu durum sürekli endişe kaynağı olmaya devam edecektir, anlatabildim mi?"

Cal, "Ne demek istediğini anladım," derken, Veena, Samira ve Raj kütüphaneye giriyordu. Hepsinin keyfi yerindeydi, çocukluk zamanında öğrendikleri bir şarkıyı mırıldanıyorlardı. Samira gruptan ayrılıp Durell'i kucakladı ve öptü. Veena da Cal'ın yanında geldi ama resmi bir öpücükle yetindi.

Raj çocukluğunda öğrendiği şarkının son nakaratını söyledikten sonra kendini kahkahalarla kanepeye attı.

Cal, kendisinin pek de öyle olmadığını ima edercesine, "Çocuklar, bakıyorum çok mutlusunuz," dedi.

"Hepimiz için çok kolay bir gün oldu," dedi Veena. "Aramızda bir hastaya bakması için görevlendirilen tek kişi Raj'dı ve o hasta da fıtık tedavisi görüyordu. Samira ve ben yapacak iş aramak zorunda kaldık."

"Neden?"

Veena ve Samira birbirlerine baktılar. "Emin değiliz. Belki birkaç iptal yüzündendir. Belki Uluslararası Hemşirelik'in işini fazlasıyla iyi yaptığındandır." Hepsi güldü.

Cal, "Bu çok ironik değil mi?" dedi. "Neyse, Hernandez'in son durumu nedir? Bugün başka bir bilgi edindiniz mi?"

Veena, "Ben iki buçuk civarlarında boştum," dedi, "bu sayede servis koordinatörünün yanına gidip onunla konuşma imkânım oldu. Ona Maria Hernandez'in naaşını ve elden çıkarılıp çıkarılmadığını sordum. Alaycı bir kahkaha atarak, 'Tabii ki hayır,' dedi. Anlaşılan iş, naaşın Ganj nehri kıyısında yakılması için Varanisi'ye götürülmesi teklifine kadar uzamış ama torunu bu teklifi de reddetmiş. O yüzden oldukça büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorlar. Yarın Hernandez'in tıp müfettişi arkadaşları hastaneye geliyor ama bu hiçbir farklılık yaratmayacak çünkü otopsi yapmayı reddediyorlar. Ama ufukta bir çıkış yolu görünüyor. Servis koordinatörü, yarın naaşın yerinden alınıp yakılması için sulh mahkemesinden emir çıkartacaklarını söyledi. Yani olay yarın bir şekilde geride kalmış olacak."

Samira, "Aynı şey Benfatti için de geçerli," dedi.

"Davis Lucas için de," dedi Raj. "Mahkeme bu üç naaş için geçerli olacakmış."

Cal endişeli bir ifadeyle, "Hepiniz naaşlar için ayrı ayrı soruşturma yapmadınız, değil mi?" diye sordu.

"Evet, yaptık," dedi Samira. "Sorun olur mu? Naaşlar ortadan kalktıktan sonra hepimiz kendimizi daha iyi hissedeceğiz."

"Lütfen, artık bu konuyu daha fazla deşmeyin! Naaşlar hakkında sorular sorup dikkati üstünüze çekmeyin."

Üçü de omuz silkti. "Yersiz biçimde dikkat topladığımızı düşünmemiştik," dedi Samira. "Olay hastanede herkesin dilinde olan bir dedikodu. Yani bu konuda sadece biz konuşmuyoruz."

"Bana bir iyilik yapın da, dedikoduların parçası olmayın," dedi Cal.

Raj, "Hastamın ölüm sertifikası bugün imzalandı," dedi.

"Ama karısı, Jennifer Hernandez'in tavsiyesiyle hâlâ otopsi yapılmasını istiyor."

Cal, "Resmi ölüm nedeni nedir?" diye sordu.

"Kalp krizi," dedi Raj. "Kalp krizi ile damar tıkanıklığı ve inme."

Cal, "Üç naaş hâlâ ortadayken, başka eylemde bulunmayı birkaç günlüğüne erteleyelim," dedi.

Veena oturduğu deri iskemlede doğruldu. "Kesinlikle aynı düşüncedeyim. Jennifer Hernandez'in neden olduğu bu kaos sona erene dek, başka eylem yok."

"Birisi Petra'yı haberdar etmeli," dedi Cal. "Hemşirelerinden biri bugün arayıp uygun bir aday bulduğunu bildirmiş."

Veena iskemleden fırladı. "Ben haber veririm. Bir kez daha eyleme geçmeyi hiç düşünmüyordum zaten," dedikten sonra, cevap beklemeden odadan ayrıldı.

Raj kanepeden ayağa kalktı. "Ben duş alacağım," dedi.

Samira, "Ben de," dedi. Durell'e bir kez daha sarılıp Raj'ın ardından odadan dışarıya çıktı.

Cal Durell'e baktı. "Şu aracı bir görelim bakalım," dedi.

"Tamam," diye karşılık verdi Durell.

Kütüphaneden çıkıp ön kapıya doğru yürürlerken Cal, "Jennifer Hernandez'le ilgili önleyici bir tedbir almamız gerekir diye düşünüyorum," dedi.

"Söylemiştim, onu şüphelendiren şeyin ne olduğunu anlayamazsak, bu konuda hep bir endişe taşıyacağız. Birileri bunu görecek ve bize söyleyecek."

"Ben de tam bu yüzden endişeleniyorum zaten. Onun dışında her şey sorunsuz biçimde giderken bu sorunu çözmeliyiz."

Durell, "Aklında ne var?" diye sordu. Malikânenin ön kapısını açıp Cal'ın geçmesi için tuttu.

"Bay Motosiklet Ceket Sachin'i aramayı düşünüyordum. Veena'nın babası meselesini gayet güzel halletti. Aklıma o geldi, çünkü dün beni aradı ve çarşamba Basant Chandra'yı aradığından ve adamın paniklediğinden söz etti. Adamı birkaç hafta bo-

yunca sıkıştırmasına gerek kalmadığını düşünüyormuş. Bence o, Jennifer Hernandez meselesinin de kolaylıkla altından kalkabilir. Bu çok daha kolay bir iş."

"Ona ne yapmasını söyleyeceksin?"

"Yakalayıp buraya getirmesini. Konuşana dek onu garajın altındaki odaya kilitleyebiliriz."

"Sonra ne olacak?" diye soran Durell, şarap rengi bir Toyota Land Cruiser'ın yanında duruyordu. Kaportasında bazı oyuklar görünen araç biraz yol yapmış gibi görünse de, yıpranmış görüntüsü karakterine uygun düşüyordu.

Cal sağ elini aracın metalik kaportasına dayayıp kaldırmadan çevresinde tam bir tur attı. Sonra şoför tarafındaki kapıyı açarak içine bir göz attı. Aracın iç kısmı da dışı gibi yıpranmış görünüyordu.

Cal, "Hoşuma gitti," dedi. "Nasıl kaçıyor?"

"Gayet iyi. Bir mimarlık firmasına aitmiş ve bir süre firmanın kahrını çekmiş."

"Mükemmel," dedi Cal. Kapıyı sertçe itti ve güven telkin edici kapanma sesini duydu.

"Hernandez konuştuktan sonra ona ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Kızın ortadan kaybolmasını sağlaması için Sachin'e para vereceğim. Neresi olacağını da bilmek istemiyorum ama tahminim çöplüğün dibini boylayacağı."

Durell başını salladı. Çöplükte kaç insanın kaybolduğunu merak ediyordu. Çöplük bu iş için biçilmiş kaftandı.

Morali düzelen Cal, "Arabayı çok beğendim," dedi. Ön tekerleklerden birine hafifçe bir tekme attı. "Gerek duyarsak çok işimize yarayacak. İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler."

Bölüm **29**

18 Ekim 2007
Perşembe, 22.32
Yeni Delhi, Hindistan

Elinin altındaki enjeksiyon aletlerine göz gezdiren Laurie, uçağın tuvaletlerinden birine doğru yürüdü. Kapıyı kilitledikten sonra ilaçların bileşimini ve hazırlanma usullerini gösteren kitabı minik rafa dayadı. Şırıngayı foliküler uyarıcı hormonla öngörülen miktarda ustaca doldurup, yine ustaca bir hareketle kalçasının ön kısmına, deri altına batırdı. Hindistan yerel saatiyle akşam on otuz, New York'ta öğleden sonrasına denk geliyordu ve Laurie her gün bu saatlerde kendine iğne yapardı. Bu esnada Hindistan'ın kuzeybatısının üzerinde uçuyorlardı ve kısa bir süre sonra Yeni Delhi için alçalacaklardı.

İğne yapma işini bitiren Laurie, aynada kendine baktı. Korkunç görünüyordu. Saçları darmadağın olmuş, gözlerinin altındaki koyu renk halkalar ağzının köşesine doğru sarkmıştı. En kötüsü, kendini genel anlamda pis hissediyor olmasıydı. Ama bu çok normaldi. Önce Paris'ten gece uçuşu yapmışlardı ve bu sırada sadece birkaç saat uyuyabilmişti. Sonra üç saat boyunca aktarma için beklemişlerdi. Ardından da halen içinde bulundukları sekiz saatlik maraton başlamıştı. En çok sinirlendiği şey, Jack'in uyumak konusunda hiç zorluk çekmemesiydi. Bu hiç de adil görünmüyordu gözüne.

Laurie atıkları toplayarak çöp kutusuna tıkıştırdı. Kullanıl-

mış şırıngayı ilaçların ve yeni şırıngaların durduğu çantasına yerleştirdi. Sorumsuz bir davranış sergilemek istemiyordu. Ellerini yıkadıktan sonra gözü bir kez daha aynaya takıldı. Küçücük tuvaletin duvarlarının büyük bölümünü kaplayan ayna yüzünden bundan kaçınması oldukça zordu. Bu ani yolculuğun kısırlık tedavisi üzerinde nasıl bir etkisi olacağını merak ediyordu. O güne dek neden hamile kalamadığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu ve yolculuğun, sorunu her neyse, katkıda bulunmamasını umdu.

Laurie kapıyı açıp dışarıya çıktı. Jack'in rahatça uyuyabilmesine tepki verirken ve hamile kalmaktaki acizliği üzerinde kafa yorarken, aslında kendini harap ettiğini ve biraz sakinleşmesi gerektiğini hissetti. Yolculuğun amacını düşündüğünde, Jennifer'a ihtiyaç duyduğu desteği verebilmek için hassas duygularını kontrol altında tutabilmeyi umuyordu. Laurie aynı zamanda, kendi vicdanını sakinleştirmek için de bu yolculuğa çıktığını itiraf etti kendi kendine. Maria'nın ölümü, önemli derecede suçluluk duymasına yol açmıştı.

Koltuğuna geri dönen Laurie, Jack'e baktı. Hâlâ uyuyordu ve beş dakika önce bıraktığı pozisyondaydı. Yakışıklı yüzünde hafif, kaygısız bir gülümseme ifadesiyle, rahatlamanın bir fotoğrafı gibiydi. Onun da saçları dağılmıştı ama tercih ettiği kısa model, kendisinin birbirine girmiş saçları kadar kötü görünmüyordu.

Laurie'nin birkaç dakika öncesinde Jack'in rahatça uyuyabilmesine duyduğu tepki hızla yok olmuş, yerini tam tersi bir duyguya bırakmış ve yüzünde, kocasının değerini bilmekten dolayı duyduğu hissin yansıması bir gülümseme belirmişti. Laurie Jack'i sandığından daha çok sevmişti ve bunun için kendini şanslı hissediyordu.

O esnada uçağın hoparlörleri cızırdadı. Kaptan yolcuları Hindistan'a geldikleri yönünde bilgilendiriyor ve Gandi Uluslararası Havaalanı'na inişe geçtiklerini, yirmi dakika sonra inmiş olacaklarını söylüyordu.

Laurie içinde kabaran sevgi duygusuyla uzanıp Jack'in başını iki elinin arasına aldı ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. Jack'in gözleri birden açıldı ve kırpıldı. O da hemen karşılık verdi. Laurie yüzünde büyük bir gülümsemeyle, "Geldik," dedi.

Jack doğruldu, gerindi ve pencereden dışarıya bakmaya çalıştı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Göremezsin. Saat on bire yirmi var. On bir gibi inmiş olacağız."

Sorunsuz bir iniş yaptılar. Laurie ve Jack uçaktan inip terminale doğru yürürken belirgin bir heyecan duyduklarını hissediyorlardı. Pasaport kontrolünde hiçbir sıkıntı yaşanmadı, bavulları olmadığı için beklemek zorunda da kalmadılar ve gümrükten rahatça geçtiler.

Gümrük alanının dışındaki rampaya çıktıklarında, kendilerine delice el sallayıp seslenen Jennifer'ı gördüler. Jennifer öyle sabırsızdı ki, onları karşılamak için birkaç basamağı koşarak indi ve Laurie'yi kucakladı. "Hindistan'a hoş geldin," dedi neşeyle. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Ne kadar makbule geçti, anlatamam."

Jennifer'ın coşkulu halinden dolayı şaşkına dönen Laurie, "Rica ederim," dedi. Jennifer onu bırakana dek yerinden kıpırdayamadı.

Jennifer sonra aynı coşkuyla Jack'i kucakladı. "Sen de hoş geldin," dedi.

Jack ablasının hediye ettiği Boston Red Sox beysbol şapkasının başından düşmesini engellemeye çalışırken, "Teşekkür ederim," diyebildi.

Jennifer bir kolunu Laurie'nin, diğerini Jack'in omzuna attı. Garip biçimde gruplaşmış üçlü, rampanın geri kalanını tırmanarak Neil'in beklediği noktaya yürüdüler. Neil Jennifer'ın arkasından koşup gelmemişti. Jennifer onları tanıştırdı ve el sıkıştılar.

Laurie Neil'in kim olduğunu pek anlayamamıştı. Jennifer'ın Hindistan'da yalnız olduğunu sanıyordu. Merakını gidermek için sordu.

Laurie ve Jack'in gelmelerinden dolayı hâlâ büyük bir heyecan duymakta olan Jennifer, "Neil Los Angeles'tan bir arkadaşım," diye açıkladı. "Onunla okuldaki ilk yılımda tanıştım. Şu an acil servisin şefliğini yapıyor. Daha şimdiden önde gelen yöneticilerden biri oldu. Çok hızlı yükseldi diyebilirim."

Neil'in yüzü kızardı.

Laurie gülümseyerek başını salladı ama hâlâ tam olarak aydınlanamamıştı.

Jennifer büyük bir şevkle, "Dinleyin çocuklar," dedi. "Benim hemen koşup bir tuvalete gitmem gerek. Otele varmamız bir saati bulabilir. Benimle gelmek isteyen var mı?"

"Biz uçakta gittik," dedi Laurie.

Jennifer, "Tamam öyleyse. Ben hemen dönüyorum," dedi. "Bir yere ayrılmayın sakın! Yoksa birbirimizi kaybederiz."

Jennifer koşarak yanlarından ayrılırken, üçü onu izledi. "Gerçekten çok heyecanlı," dedi Laurie.

Neil, "Hiç sormayın," dedi. "Geldiğiniz için çok mutlu oldu ve heyecanlandı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Eh, aslında şöyle demek daha doğru. Bir de babaannesi Los Angeles'a geldiğinde böyle heyecanlanmıştı. Havaalanında onunla birlikteydim."

Jack, "İnsanları izlemek çok keyifli," dedi. "Ben biraz etrafta dolaşmak istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam ama sakın kaybolma. Biz burada bekleyeceğiz. Jennifer'ın işinin çok uzun süreceğini sanmam."

"Ben de fazla oyalanmam. Valizi burada bıraksam olur mu?"

Laurie, "Tabii," dedi. Tekerlekli valizi Jack'in elinden alıp, kendisininkinin yanına koydu. Neil'le birlikte, Jack'in kalabalığa karışmasını izledi.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Neil. "Jennifer çocukluk dönemiyle ilgili olarak babaannesi dışında bir tek sizden söz eder. Onu iyi tanıyor olmalısınız."

"Sanırım öyle.

"Dediğim gibi," dedi Neil. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Laurie, "Jennifer burada olduğundan söz etmemişti," dedi. Jennifer'ın yanında bir arkadaşı olmasından dolayı karmaşık hisler duyuyordu.

"Söz etmediğini biliyorum," dedi Neil, "çünkü buraya geleceğimden haberi yoktu. Dün gece geldim ve onunla ancak bugün buluşabildik."

"Biriyle ciddi bir ilişkisi olduğunu da bilmiyordum."

"Eh, bu konuda hemen bir sonuç çıkartmasanız iyi olur. İlişkimizin ne kadar ciddi olduğunu ben bile bilmiyorum. Burada bulunmamın bir nedeni de, köprüleri yakmamak. Jennifer'a gerçekten çok değer veriyorum. Babaannesi için bu kadar yol geldim sonuçta. Eminim onu yakından tanıyorsunuzdur ve babasıyla olan ilişkisini göz önüne aldığınızda, ne denli zor bir insan olabileceğini tahmin edebiliyorsunuzdur."

"Anladığımı pek sanmıyorum."

"Biliyorsunuz: Jennifer'ın özsaygı meselesi..."

"Jennifer'ın bu konuda bir sorunu olabileceğini hiç düşünmedim. O başarılı, çekici, harika bir kızdır."

"Ah, evet. Çok doğru ama tüm bunlar ilişkiyi inişli, çıkışlı bir hale de sokabiliyor. Jennifer kendini, diğer insanların söylediği kadar güzel de bulmaz. Yani o, bilinen manzumeleri içeren bir ders kitabı gibi ama umutsuz bir vaka değil."

Laurie, çok değer verdiği bir insanı eleştirmekte olan karşısındaki yabancıya, "Sen tam olarak neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Sırrını benimle paylaştı, o yüzden bilmiyormuş gibi davranmanıza gerek yok. Annesi öldükten sonra suçlu babası tarafından tacize uğramış olmasından ve onun yüzünden çektiği acılardan söz ediyorum. Tabii zekâsı ve güçlü karakteri sayesinde kendini çok iyi idare etmiş. Jennifer çok güçlü ve dik kafalıdır, onu öldürmediği için babası çok şanslı."

Laurie tam anlamıyla afallamıştı. Jennifer'ın tacize uğramış

olması gibi bir şeyden hiç kuşkulanmamıştı. Bir an için karşısındaki adama dürüst davranmakla, rol yapmak arasında kararsız kaldı. Sonra dürüst davranmaya karar verdi. "Bunların hiçbirinden haberim yoktu," dedi.

Beti benzi atan Neil, "Aman Tanrım!" diyebildi. "Bu konuda tek bir kelime bile etmemeliydim tabii. Ama Jennifer sizden tek ve en yakın akıl hocası olarak söz edince, bu gerçeği benden başka bir de sizin bildiğinizi sandım."

"Jennifer bana bundan hiç söz etmedi. Hissettirmedi bile."

"Tanrım, bilmeden sonuç çıkarmamalıydım. Özür dilerim."

"Benden özür dileme. Özrü Jennifer'a borçlusun."

"Tabii siz ona bundan söz etmezseniz durum değişir. Rica etsem?"

Laurie Neil'in ricasını düşünürken, Jennifer için en iyisinin ne olacağına karar vermeye çalışıyordu. "Onun menfaatine olduğunu düşündüğüm noktada bundan ona söz etme hakkımı saklı tutarak, ricanı kabul ediyorum."

"Gayet mantıklı," dedi Neil. "Gelmemi istediği için buradayım. İlk cevabım hayır olmuştu. Her şeyi bir kenara atıp Hindistan'a gelmek gözümde çok büyümüştü. Sonra Jennifer bana tepki gösterdi ve yanımdan çekip gitti. O noktada ilişkimizin bittiğini düşündüm. Birkaç saat bunu uzun uzun düşündüm, onunla bağlantı kuramayınca yanına gelmeye karar verdim."

"Geldiğin için memnun oldu mu?"

Neil omuzlarını silkti. "Eh, benden çekip gitmemi istemedi."

"Dünyanın yolunu geldin ve bütün tepkisi bu mu oldu?"

"Jennifer oldukça asabidir. Ama geldiğim iyi oldu. Bugün, geldiğimi öğrenmesi için Eski Delhi çarşısında onu yakalamaya çalışıyordum ki, hiç de iyi niyetli olmayan bir adamın ona yaklaşmaya çalıştığını gördüm. Adam tipik bir hırsız olamayacak kadar iyi giyimliydi."

"Hiç de iyi niyetli olmayan derken ne kastediyorsun?"

"Adam elindeki susturucu tabancayla daha çok bir katil gibiydi."

Laurie'nin ağzı hayretten bir karış açık kaldı. "Ne oldu peki?" diye sordu.

"Adamın niyetinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok, çünkü aniden önümde beliriveren ve daha sonra bir tür sivil polis olduğunu öğrendiğimiz başka bir adam, çok yakın bir mesafeden diğerini vurdu."

"Sonra ne oldu?" diye soran Laurie dehşete kapılmıştı. Jennifer'ı çok fazla amatör hafiyelik yapmaması için uyarmış ve anlaşıldığı kadarıyla haklı çıkmıştı.

Neil Jennifer'ın bisikletli çekçekten nasıl düştüğünü, sonra kalabalıkla birlikte olay yerinden kaçtığını anlatarak, onu sonunda bir kasap dükkânında bulabildiğinden söz etti.

Laurie, "Tanrım," diye mırıldanırken ellerini yüzüne götürdü.

"Sıkı bir gündü," dedi Neil. "Günün geri kalanını otelde saklanarak geçirdik. Akşam buraya gelmesini bile istemedim ama o son derece kararlıydı."

Laurie aniden, "Jack!" diye seslenince Neil şoke oldu. Laurie kocasının kalabalıktan çıkıp bulundukları yöne baktığını görmüştü. Laurie elini salladı. "Buraya gel Jack."

Jack yanlarına yaklaşırken Laurie, "Bu her şeyi değiştirir," dedi Neil'e.

Neil, "Sorun şu ki," diye ekledi, "onun bu hayatına kastetme girişimi, babaannesinin ölümüyle ilgili olarak takındığı tutumdan kaynaklanıyor olabilir."

Laurie acele etmesi için Jack'e el sallarken, "Kesinlikle," dedi.

Jack yanlarına gelince, "Neil bana bugün gerçekleşen çok korkunç bir olaydan söz etti," dedi Laurie. "Bu olay sanırım gezimizi de etkileyecek."

"Ne oldu?" diye sordu Jack.

Laurie olanları anlatmaya başlamadan Jennifer kalabalığın

içinden çıkıp koşarcasına yanlarına geldi. "Herkesten özür dilerim. İlk gördüğüm bayanlar tuvaleti o kadar kalabalıktı ki, bir başkasına gitmek zorunda kaldım. Neyse, geldim işte." Jennifer bir an duralayıp Laurie'ye, Jack'e ve son olarak Neil'e baktı. "Neler oluyor? Neden suratınız asık?"

"Neil bana bugün Eski Delhi çarşısında olanlardan söz etti."

Jennifer, "Ah, şu olay," dedi, elini sallayarak. "Size anlatacağım çok şey var. Bu içlerinden en dramatik olanı."

Laurie, "Bence bu çok ciddi bir olay ve ciddi anlamlar barındırıyor," dedi durgun bir tavırla.

Jennifer, "Harika," dedi, elini başının üstünde sallayarak. "Ben de bu şekilde hissedeceğinizi umuyordum. Kusura bakmayın ama size sözünü ettiğim Benfatti'ler geliyor."

Lucinda oğullarını Jennifer ve arkadaşlarının bulunduğu tarafa yönlendirirken Jennifer, "İyi akşamlar çocuklar," dedi.

Herkes kendini tanıttı ve el sıkıştılar.

Jennifer iki çocuğu inceledi. Louis ağabeydi ve deniz bilimciydi. Daha genç olanı Tony sürüngen uzmanıydı ve annesini andırıyordu.

Lucinda Laurie ve Jack'e hitaben, "Jennifer sizden söz etti," dedi. "Hastaneye yakılması için talimat vermeden önce kocam Herbert'e de bakabileceğinizden bahsetti."

Laurie, "Benim bu noktada anladığım, kocanızın ve Jennifer'ın babaannesinin vakalarının dikkat çekici biçimde benzerlik gösterdiği," dedi. "Durum gerçekten buysa, kocanıza bakmayı çok isteriz. Yakında bir otopsi olur mu, bilemem. Kocanızın yakılması için yeşil ışık yakmayı bizden haber gelene kadar erteleyin. Yarın hastanede olacağız."

"Seve seve," dedi Lucinda. "Çok teşekkür ederim."

Jennifer, "Otopsi yapılmayacak," dedi. "Bayan Varini bunun kesinlikle söz konusu olmadığını çok net biçimde hatırlattı bugün. Tabii çok sıra dışı bir şey olmadığı takdirde. Hindistan'da bu tür kararları doktorlar vermiyor. Ya polis, ya da sulh mah-

kemelerinin alabileceği bir karar bu. Lucinda, bugün bayan Varini'yle hiç konuştunuz mu?"

"Konuştum. Yeşil ışık yaktığım takdirde, Herbert'ı Varanasi'ye götürmeyi teklif etti. Aramızda kalsın, Varanasi umurumda bile değil. Neyse, ona bu akşam oğullarımın buraya geldiğini hatırlattım ve bu konuda yarın kendisine bilgi vereceğimi söyledim."

Jennifer, "Yarınla ilgili olarak sizi tehdit etti mi?" diye sordu.

"Evet, mahkemeden karar çıkarmakla ilgili bir şeyler söyledi ama ancak öğleden sonraya yetişebilirmiş. Ben bir kez daha oğullarımın öğleden önce kendisini arayacağını tekrarlayarak telefonu kapattım. Kadın usandırdı beni."

Jennifer güldü. "Az bile söylediniz."

Sabah bir araya gelmek üzere sözleşen iki grup, kendilerini Amal Palace Oteli'ne götürmek için karşılayacak kişileri bulmak üzere yürümeye başladı. Kendilerini karşılayan görevliler şoförlere haber verince, arabalara binmek üzere dışarıya çıktılar.

Dört çeker araca bindiklerinde Jennifer ön koltuğa yerleşti, Laurie ve Jack orta koltukta otururken, Neil arka sıraya geçti. Jennifer sorumlu bir davranış sergileyip emniyet kemerini bağlamış olsa da, ağırlığını sağ bacağına verip yüzünü arka tarafa döndü.

Yola çıktıklarında Jack, "Peki çocuklar," dedi. "Bugünkü korkutucu ve gezimizi etkileyecek olayla ilgili beni yeterince merakta bırakmadınız mı?"

Jennifer gözüyle şoförü işaret ederek, otele varıncaya dek hassas konulardan konuşmamanın iyi olacağını ima etti. Laurie durumu anlayıp Jack'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Böylece yol boyunca Hindistan ve özellikle Yeni Delhi hakkında hararetli bir sohbete daldılar. Ayrıca Jennifer'ın yakında tıp fakültesinden mezun olacağından, tercihini cerrah olmaktan yana kullanıp, ihtisas dönemi için New York Presbyterian'a göz dikmesinden söz

ettiler. Jack elli dakika boyunca her fırsatta araba penceresinden gözlemlediği trafiğe şaşıp kaldığını ifade etti.

Araba otelin önüne yanaştığında Neil, "Hepimiz Jennifer'ın çevresinde bir güvenlik halkası oluşturalım," dedi.

Jack, "Ne için?" diye sordu.

Laurie, "Bu sana anlatacağımız şeyin bir parçası," dedi. "Kötü bir fikir değil. Dikkatli olmaktan zarar gelmez."

Laurie, Jack ve Neil, durumu protesto etse de kendileriyle işbirliği yapan Jennifer'dan önce arabadan indiler. Jennifer içinde bulunduğu durumu düşünerek itaatkâr davranırken, diğerleri kapının önünde kümelendiler ve birbirlerine yakın kalmaya gayret ederek içeriye girdiler.

Ağır başlılığını koruyan Jennifer, "Otele girişinizi yapın da birer soğuk bira içelim," dedi. "Neil'le birlikte sizi bekleriz."

Saat gece yarısını biraz geçerken bardaki kalabalık azalmıştı. İçerde canlı müzik vardı ama grup ara vermişti. Jennifer ve Neil ana oturma bölümünden farklı, köşe bir noktada ve müzikten olabildiğince uzakta bir masa buldular. Otururlarken yanlarında bir garson belirdi. Garsona bira siparişi verip rahat koltuklara gömüldüler.

Jennifer, "Gün boyunca ilk kez bu kadar rahatlamış hissediyorum," dedi. "Hatta biraz karnım acıktı."

"Arkadaşlarını sevdim," dedi Neil. Bir an Jennifer'ın sırrını yanlışlıkla Laurie'yle paylaştığını itiraf etmek geçti aklından ama bunu söylemeye çekindi. Gün içinde yaşanan stres yüzünden, Jennifer'ın ruh halinin kötü etkilenmiş olmasından endişeleniyordu. Sorun, Jennifer'ın, bunu öğrenecekse başkasından değil, kendi ağzından öğrenmesini istemesiydi ama bir yandan Laurie'ye güvenebileceğini de hissediyordu. Neil Laurie'ye, bunu söylemek zorunda hissetmesine neden olacak hiçbir şey yapmadığına emindi.

"Jack'i çok iyi tanımıyorum ama Laurie onun harika biri olduğunu düşünüyorsa öyledir."

Garson biraları getirdi.

Jennifer, "Atıştırmalık bir şeyleriniz var mı?" diye sordu.

"Var, size güzel bir karışık tabak hazırlayabilirim."

On beş dakika sonra Jennifer'ın önüne içi egzotik mezelerle dolu büyük bir tabak geldi. Birkaç dakika sonra da Laurie ve Jack onlara katıldı. Jack birasından birkaç yudum alıp arkasına yaslandı. "Peki," dedi. "Beni yeterince tedirgin ettiniz. Anlatın bakalım."

Laurie, "İzin verin ben anlatayım," dedi. "Yanlış bir şey söylersem düzeltirsiniz. Tam olarak ne olduğunu anlamak istiyorum."

Jennifer ve Neil devam etmesi için işaret ettiler.

Ardından Laurie, Jennifer ve Neil'in fazla bir müdahalesine gerek duymadan Eski Delhi çarşısında yaşananları aktardı. Sözünü bitirdiğinde, eklenecek başka şey olup olmadığını sorarcasına genç çifte baktı.

Jennifer başını sallayarak, "Hepsi bu," dedi. "Çok iyiydin."

"Ve siz polise gitmediniz, öyle mi?" diye sordu Jack.

Neil, "Rüşvet, polis teşkilatında oldukça yaygın," diye açıkladı. "Ayrıca, bugün polise gitmek istememem bir nedeni de, Jennifer, bugün sana sözünü etmedim ama onların da bir şekilde bu işe bulaşmış olduğundan şüphelenmem."

Jennifer, "Nasıl?" diye sordu. Bu düşünce onu şaşırtmış gibiydi.

"Sivil polisin bir anda arkanda bitmiş olması bir tesadüf olamaz. Bence adam ya seni, ya da ölen adamı izliyordu. Bahse girmem gerekirse, seni izlediğini söyleyebilirim."

Jennifer monoton bir sesle, "Gerçekten mi?" dedi. "Gerçekten böyleyse, ben de, çarşıdan ayrılırken polisin bizi izlediğine bahse girerim."

"Kim bilir. Önemli olan, bu olayda polisin hiçbir şeye bulaşmadan bir kenarda durmadığı ve masum olmadığı. Bu da insana hiç güven vermiyor. Dediğim gibi, polisin yozlaşmış olduğu zaten herkesçe bilinen bir gerçek."

Jack, "Eh," dedi, "Jennifer'ın hayatına kast edilmiş olması, babaannesinin olayının görüntüsünü ve yapmamız gereken şeyleri kesinlikle değiştiriyor."

Laurie, "Canına kast edilmesinin, babaannesinin ölüm vakasıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu varsaymak zorundayız," dedi Jack, "ve Neil'in dediği gibi, yozlaşmış polisin muhtemelen olaya karışmış olması çok rahatsız edici bir durum."

Jennifer, "Tüm bunlarla ilgili beni en çok şüphelendiren şeyin ne olduğunu söyleyeyim size," dedi. "Bu tehdit, veya bugün olan şey her neyse, bence pastanın üstündeki krema. Sadece babaannemin olayında değil, diğer iki olayda da benim asıl dikkatimi çeken şey, kurbanların ölüm belgesinde belirtilen ölüm saatiyle, olayların CNN'de sağlık turizmi başlığı altında haber olma zamanı arasındaki bağlantısızlık. Babaannemin olayını düşünün! Ben haberi Los Angeles'ta televizyonda sabah saat yedi kırk beş gibi izledim. Bu da Hindistan saatiyle aynı günün akşamı sekiz on beşe denk geliyor. Babaannemin ölüm belgesini okuduğumda, ölüm saatinin on otuz beş yazdığını gördüm. Yani ölüm, haber televizyonda haber yayınlandıktan iki saat yirmi dakika sonra gerçekleşmiş."

"Doktor ölüm belgesinde hastanın yaklaşık olarak öldüğü zamanı beyan eder," dedi Laurie. "Ölüm belgesinde hastanın ölüm saatinin tam olarak belirtilmesi amaçlanmaz."

Jennifer, "Bunu anlıyorum," dedi. "Ama bir düşünsenize. Arada iki saat, yirmi dakikalık bir fark var ama buna birilerinin haberi toparlaması, CNN'i araması ve haberi iletmesi için gerekli zamanı da eklemelisiniz. Ayrıca, CNN'in haberin doğruluğunu araştırması, haberi yazması ve sonra yayın programına alması için de ek zaman gerek. Sonuçta oldukça uzun bir zamandan söz ediyoruz. Aslına bakarsanız üstüne iki saat daha koymak gerek."

Jack, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Aynı şey diğer iki ölüm için de geçerli mi?"

"İkinci vakada, yani Benfatti vakasında da tam olarak aynı şey geçerli. Haber New York'ta sabah on birde yayınlanmış, yani Hindistan saatiyle akşam sekiz otuzda. Ölüm belgesinde ise ölüm saati akşam on otuz bir yazıyor. Bu olayda da arada iki saatlik bir fark var. Birileri ölümler daha gerçekleşmeden haberi CNN'e ulaştırmış sanki. Hepsinden öte, iki olayda birbirine benzer zaman dilimini göz önüne alın. Bu bir tesadüf mü, yoksa başka bir şey mi?"

Laurie, "Ya üçüncü ölüm?" diye sordu.

"Üçüncü ölüm diğer iki ölümden bir şekilde farklı. Nedeni de, burada kurbanın, diğer iki kurban gibi öldükten ve vücudu soğuduktan bir süre sonra değil, ölmeden önce farkına varılmış olması. Ama zaman dilimi de dahil olmak, üzere diğer açılardan öteki iki ölüm vakasıyla aynı. Üçüncü hasta cerrahı tarafından hâlâ hayattayken bulunmuş ve hayata dönmesi için çaba harcanmış ama başarılı olunamamış. Haberi CNN'de akşam dokuzu biraz geçe gördüm. Spikerler ölümün kısa bir süre önce gerçekleştiğini söylediler. Bu öğleden sonrasından adamın karısıyla konuştum. Ölüm belgesinde akşam dokuz buçuk yazıyormuş."

Jack, "Birileri özellikle ilk iki vakada, insanların ölümlerden haberi bile yokken CNN'e haber uçurmuş gibi sanki," dedi. "İşte bu çok garip."

"Ben, Lucinda Benfatti ve Rita Lucas, hepimiz sevdiklerimizin ölüm haberini CNN'den aldık. CNN bunu haber yaptı, yayınlamak üzere programa aldı ve biz bunlardan sonra haberi televizyonda izledik. Görüldüğü kadarıyla hastaneden önce biz haberdar olduk. Olayın zaman çizgisi böylesine garip görünmese, babaannemin naaşına ne yapacağıma çoktan karar vermiştim. Ama durum böyleyken, bu ölümlerin doğal olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Bence bu ölümler kasıtlı. Birilerini bunu yapıyor ve sonra tüm dünyaya ifşa etmekte çok hevesli davranıyor."

Jennifer sözlerini bitirdiğine bir süre kimse bir şey söylemedi.

Laurie sessizliği bozarak, "Korkarım ki, Jennifer'la aynı fikirdeyim," dedi. "Kulağıma ölüm meleğinin Hint versiyonu gibi geliyor. Buna benzer birkaç olay Amerika'da da yaşanmış, arka arkaya cinayetler işleyen sağlık çalışanları olmuştu. Bu içerden birilerinin işi gibi görünüyor. Ama benim bildiğim olaylarda genellikle kurbanların birbirleriyle tutarlı bir ilişkileri olurdu. Söylediklerinden, buradaki olaylarda bunun geçerli olmadığı anlaşılıyor."

Jennifer, "Doğru," dedi. "Kurbanların yaşı altmış dört yaşındaki babaannemden, kırklı yaşlardaki David Lucas'a kadar farklılıklar gösteriyor. Kurbanların ikisi aynı hastanede olsa da, üçüncüsü bir enstitüde. İki ameliyat ortopedik işlemle ilgiliyken, üçüncüsü obezite ameliyatı. Değişmeyen tek şey üçünün de Amerikalı olması."

Laurie, "Ölüm saati de yaklaşık aynı gibi görünüyor," diye ekledi. "Olayların işleyiş mekanizması da, vaka bazında çok küçük değişiklikler gösteriyor."

"İki hastane arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu Jack.

Jennifer, "Hepsi benzer türde hastaneler," dedi. "Aslında Hindistan'da iki tür hastane var: köhne kamu hastaneleri ve bunlar gibi, öncelikle sağlık turizmi endüstrisine, ikinci planda ise yeni yeni ortaya çıkan Hint orta sınıfına hitap etmek üzere inşa edilmiş ve etkileyici biçimde donatılmış, yeni özel hastaneler."

Jack, "Hindistan sağlık turizminin boyutları nedir?" diye sordu.

Jennifer, "Oldukça büyük boyutlara ulaşması bekleniyor," dedi. "Bu konuyu biraz araştırma imkânım olduğunda, ülkeye, iletişim teknolojisinin kazandırdığı miktara yakın bir miktar döviz kazandırmasının beklendiğini gördüm. 2010 yılına kadar iki nokta iki milyar dolarlık bir gelir getirmesi bekleniyor. Kesin rakamlara göre, bir önceki yıla kıyasla yüzde otuz bir büyüme kaydedilmiş. Son yaşanan ölüm vakalarının bu etkileyici büyümeye

sekte vurup vurmayacağının tartışılması oldukça ilginç. Gelen haberlere göre çok sayıda iptal söz konusu."

Jack, "Belki ölümlerin hasır altı edilmek istenmesinin nedeni budur," dedi.

"Jack iki hastane arasında bir bağlantı olup olmadığını sormuştu," dedi Laurie. "Soruya tam olarak cevap vermedin."

Jennifer, "Pardon," dedi. "Lafa daldım. Evet, internetten edindiğim bilgiye göre, iki hastane de aynı büyük holdinge aitmiş. Hint sağlık hizmetlerinde büyük kârlar söz konusu, özellikle hükümetin sağladığı vergi avantajları gibi bir takım güçlü teşvikler sayesinde. Yüksek maliyetlere rağmen elde edilen yüksek kârlarla, bu iş kolu gittikçe büyüyor."

Jack, "Jennifer," dedi, "bize zaman dilimleri konusundaki uyuşmazlıktan söz ederken, şüphelenmene neden olan asıl şeyin, ölümlerin doğal olmaması olduğunu söyledin. Peki şüphelerinin artmasına neden olan diğer şeyler neydi?"

"Öncelikle, en başından beri naaşın yakılması veya tahnit edilmesi konusunda karar vermem için beni zorlamalarıydı. Bu iki seçenekten birinin uygulanması durumunda otopsinin yapılamayacağı veya yapılsa da faydalı olmayacağını bildiğimden, bu konuda çok ısrarlı davranmaları bardağı taşıran son damla oldu. Ayrıca babaannemi UCLA Tıp Merkezi'nde muayene ettirmiş ve özellikle kalp sağlığı açısından çok iyi bir durumda olduğuna dair rapor almış olmama rağmen, ölüm nedeni basmakalıp bir ifadeyle kalp krizi olarak telaffuz edildi."

"Anjiyo veya benzer bir şey yapmadılar, değil mi?" diye sordu Jack.

"Hayır anjiyo değil ama stres testi yaptılar."

Jack, "Şüphelenmene neden olan başka bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Hem babaannem hem de Benfatti'nin, bulunduklarında siyanozlu oldukları rapor edildi."

Laurie başını sallayarak, "İşte bu ilginç," dedi.

Jack, "Ya üçüncü hastada?"

Jennifer, "Onda da," dedi. "Karısı Rita Lucas'tan bu durumu soruşturmasını istedim. Kocasının vakasında da siyanoz söz konusuymuş, onu buldukları anda o haldeymiş ve hâlâ hayatta olsa da, ölüm döşeğindeymiş. Hayata döndürmek için çalışırlarken siyanoz hızla kaybolmuş, bu durum doktorların gözünde hayata döndürme çabalarının işe yarayacağı gibi yanlış bir izlenim yaratmış."

"Hayata döndürme çabası ne kadar sürmüş?"

"Tam olarak bilmiyorum ama edindiğim izlenim çok uzun olmadığı yönünde. Hasta, hayata döndürülmeye çalışılırken ölüm katılığı görülmeye başlanmış."

Laurie, "Ölüm katılığı mı?" diye sordu. Jack'e baktı. İkisi de çok şaşırmıştı. Ölüm katılığı normalde ölüm gerçekleştikten birkaç saat sonra görülürdü.

"Cerrah kadına, kocasını hayata döndürme çabalarını olması gerekenden daha önce durdurdukları yönünde yanlış bir düşünceye kapılamamasını söylemiş. Sonuç alamamalarını aşırı yüksek vücut ısısıyla açıklamış."

"Yüksek vücut ısısı mı?"

"Adamı hayata döndürme çabası oldukça zorlu geçmiş. Hastanın ateşi ve kanındaki potasyum seviyesi aniden roket gibi fırlamış. Her iki duruma da müdahale etmeye çalışmışlar ama sonuç alamamışlar."

Jack, "Tanrım," dedi. "Tam bir kâbus."

"Yani üç vakada da genel siyanoz söz konusu ki, kalp krizi teşhisiyle bunu pek bağdaştıramıyorum."

Neil ilk kez söze girerek, "Bana da pek mantıklı gelmiyor," dedi. "Bu bir kalp sorunundan çok, solunumla ilgili bir sorun gibi görünüyor."

"Veya iki damar arasında anormal olarak bulunan ve birinden diğerine kan akışını sağlayan iştirakle ilgili bir sorun," dedi Laurie.

Jack, "Belki de zehirlenme," dedi. "Laurie, sözünü ettiğin durumun her üç hastada da olma olasılığı çok düşük. Belki biri

için söz konusu olabilir ama üçü için değil. Bence burada bir zehirlenme sorunu var."

Laurie, "Katılıyorum," dedi. "Ben de buraya sadece destek olmak için geldiğimi düşünmüştüm."

"Çok destek oluyorsun," dedi Jennifer.

Jack Laurie'ye baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Laurie, "Tabii," dedi. "Kesinlikle otopsi yapılması gerekiyor."

Jennifer, "Ama otopsi yapmayacaklar," diye atıldı. "Bu konuda çok katılar. Bayan Benfatti'ye de sözünü ettiğim bir şeyi size de anlatmak istiyorum. Bu öğlen bizim meşhur servis koordinatörümüz Kashmira Varini'yle bir telefon görüşmesi yaptım. O ve hastane yönetimi bana, naaşın yakılmasına yeşil ışık yakmam için cazip bir seçenek olarak düşündükleri yeni bir teklif getirdiler. Hastane başkanı şartları zorlamış ve babaannemin yanı sıra Benfatti ve Lucas'ın yakılmak üzere Varanasi'ye götürülmesi ve küllerinin Ganj nehrine atılması için izin almış."

Jack, "Neden Varanasi?" diye sordu.

Jennifer, "Rehberime baktım," dedi. "Çok ilginç. Varanasi en kutsal ve en eski Hindu şehri. Üç bin yıldan uzun bir süre işgal altındaymış. Orada yakılırsan, yeni hayatın için iyi bir karma sahibi olurmuşsun. Ben bu teklifin üstüne atlamayınca servis koordinatörü Bayan Benfatti'ye yaptığı gibi beni de tehdit etti ve hastanenin babaannemin naaşının elden çıkarılması için yarın öğleden sonrasına kadar mahkemeden emir çıkaracağını söyledi."

Laurie, "Yani bu, otopsileri bir şekilde sabah halletmemiz gerektiği anlamına geliyor," diyerek Jack'e baktı.

"Haklısın," dedi Jack. "Yarın hareketli bir gün olacak gibi görünüyor."

Jennifer ısrarla, "Otopsiye izin vermeyecekler diyorum size," dedi. "Bunu Laurie'ye telefonda da söyledim. Hindistan'da otopsi koşulları korkunç. Adli patolojistlere hiçbir serbestlik

sağlamayan kötü bir miras gibi. Otopsinin yapılıp yapılmayacağı kararı doktorların değil, tamamen polis ve sulh hakimlerinin elinde."

Laurie, "Bu İngiliz soruşturma sisteminin bir uzantısı," dedi. "Zamanımızın çok gerisinde kalmış. Tıp müfettişlerinin, kanun güçlerinden ve yargıçlardan bağımsız olarak gerekli gözetim yetkisine sahip olmalarını zorlaştıran bir sistem. Özellikle polis ve sulh hakimlerinin işbirliği içinde olduğu durumlarda."

Jack, "Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız," dedi. "Ölüm belgesinden söz etmiştin. Babaannen için hazırlanmış, imzalı bir ölüm belgesi var mı?"

Jennifer, "Evet, var," dedi. "Cerrah belgeyi kalp krizini neden göstererek seve seve imzalamış anlaşılan."

"Muhtemelen öyle olacaktı herhalde," dedi Jack. "Diğer iki vaka için durum nedir?"

Jennifer, "Dediğim gibi, üçü için de ölüm belgesi var," diye ekledi. "Sağlık Bakanlığı'nın bu üç vakayı da hasır altı etmek istediğini düşünmemin nedenlerinden biri de bu zaten."

Laurie, "Eğer doğruysa, bu akıl karıştırıcı bir şey," dedi Jack'e. "Burada Hindistan sağlık hizmetlerinin ölüm meleğinden söz ediyoruz. Neden hastaneler, hatta sağlık bakanlığı bu olayları otopsi yapmaktan kaçınmak için örtbas etmek istesin ki? Kulağa hiç de mantıklı gelmiyor."

Jack, "Bu ölümlerin cinayet olduğuna dair varsayımımızı makul biçimde doğrulamadan, birçok soruya cevap verebileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Biraz yarından konuşalım."

Hepsi saatlerine göz attılar.

Jennifer, "Tanrım," dedi, "Yarın olmuş bile. Saat biri geçiyor. Siz biraz uyusanız iyi olur."

Laurie aynı fikirde olduğunu belirtmek istercesine, "Yarın sabah sekizde kısırlık tedavimle ilgili randevum var," dedi.

Jack, "Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde," dedi. "Yani oraya oldukça erken bir saatte gitmiş olacağız."

"Randevuyu oradan aldım, böylece birbirimizden ayrı kalmayacağız."

"Çok iyi düşünmüşsün," dedi Jennifer.

Jack, "Anladığım kadarıyla babaannenin naaşı bodrumda bir soğutucuda," dedi Jennifer'a.

"Evet. Personel kafeteryasına çok yakın bir yerde."

Jack başını sallayıp derin bir düşünceye daldı.

Jennifer, "Yarın sabah saat kaçta buluşalım?" diye sordu. "Ve nerede? Kahvaltıyı birlikte yapalım mı?"

Jack otoriter bir tavırla, "Sen genç hanım," dedi, "burada otelde kalacaksın. Bugün yaşadıklarından sonra dışarılarda dolaşman çok tehlikeli. Havaalanında bizi karşılamaya da gelmemeliydin aslında."

Jennifer, "Ne!" dedi. Elleri belinde, meydan okur bir tavırla Jack'e bakıyordu.

Jack sakin bir sesle, "Hakkını teslim etmeliyim," dedi. "Şüphelerin ve ısrarcı tutumun sayesinde, burada Yeni Delhi'de solucan dolu bir kutunun açılmasını sağladın ama bunu yaparken kendini de tehlikeye attın. Sanırım Laurie de benimle aynı fikirde."

"Jack haklı, Jennifer."

Jack, "Ortaya çıkarmayı başardığın şeyi kanıtlarıyla ortaya koymamıza izin vermelisin," diye devam etti. "Sen geri çekilmeye razı olmazsan ben bu işte yokum. Hayatını bilerek tehlikeye atmayı reddediyorum.

Jennifer, "Ama ben..," diye sızlanırken, Jack'in haklı olduğunu biliyordu.

Jack, "Ama, falan yok!" dedi. "Düşündüklerimizi gerçekleştireceğimize bile emin değiliz. Hayatını riske atmaya değer mi?"

Jennifer başını iki yana salladı, sonra yerine oturdu. Neil'e baktı ama Neil Jack'le hemfikir olduğunu belirtircesine başını sallıyordu.

Boyun eğen Jennifer, "Peki," dedi.

Jack bacaklarına vurarak, "Tamam öyleyse," dedi. "Sizi

haberdar edeceğiz. Jennifer, odandan dışarıya çıkmamanı tercih ederim ama bunu senden istemek biraz abartı olabilir, muhtemelen gerekmeyecek de. Sadece otelden ayrılma, yeter."

Neil, "Ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Sana haber veririz," dedi Jack. "Bana cep telefonunun numarasını ver. Bu arada Jennifer'ı meşgul et ki, aklı dışarıda kalmasın."

Jennifer, "Patronluk taslama" diye sızlandı.

Jack, "Haklısın, özür dilerim," dedi. "Seni küçümsemiş gibi oldum ama niyetim bu değildi. İğnelemek, benim espri anlayışımın bir parçası. Dediğim gibi, yaşadığın acıya rağmen işi bu noktaya getirdiğin için hakkını teslim ediyorum. Ben senin yerinde olsaydım bunu yapabilir miydim, bilmiyorum."

Jack ve Laurie Jennifer'la Neil'e iyi geceler dileyip, biralarını bitirmeleri için onları barda bıraktılar. Lobiye yürürlerken Jack, yarın için bir minibüs ayarlamalarını söylemek üzere, otelin müşterilerin özel hizmetlerini gören masasına uğramak istediğini söyledi.

Laurie, "Minibüsle ne yapacaksın?" diye sordu.

"Naaşları bir yerden başka bir yere taşımak istiyorsak hazırlıklı olmalıyız."

Jack'in aklından geçenleri okuyan Laurie, "İyi düşünmüşsün," dedi gülümseyerek.

Birkaç dakika sonra asansörle yedinci kata çıkarlarken Laurie, "Bu akşam daha önce bilmediğim bir şeyi öğrendim. Babası çocukken Jennifer'ı taciz etmiş," dedi.

"Bu büyük bir trajedi," dedi Jack, "ama kız kesinlikle iyi durumda."

"En azından görünürde öyle."

"Sana o mu anlattı?"

"Hayır, Neil söyledi. Ağzından kaçırdı. En azından ben öyle olduğunu sanıyorum. Jennifer'ın akıl hocası olmam dolayısıyla bu durumu bildiğimi sanıyormuş ama bilmiyordum. Sen de kimseye söyleme."

Jack'in yüzünde sorgulayan, abartılı bir ifade belirdi. "Kime söyleyeceğim ki?"

Jennifer birasından son yudumu alırken Neil, "Bitirdin mi?" diye sordu. Jennifer boş şişeyi masaya koyarken başını salladı. Ayağa kalkıp elini uzattı. Birlikte asansöre yürüdüler.

"Otele tıkılıp kalmak fikrinden hiç hoşlanmadım."

"Ama bu akıllıca bir hareket olacak. Bu noktada neden risk alasın ki? Bunu ben de düşünmüştüm ama önermekte tereddüt ettim."

Jennifer Neil'e şöyle bir baktı.

Asansöre bindiler. Görevli monoton bir sesle, "Kaçıncı kat?" diye sordu.

Jennifer ve Neil birbirlerine baktılar.

Neil bir şey söylemeyince Jennifer, "Dokuz," dedi.

Ne kata çıkarlarken ne de Jennifer'ın odasına yürürlerken konuştular. Kapıya geldiklerinde durdular.

"Umarım içeriye girmeyi beklemiyorsundur," dedi Jennifer. "Sabahın bir buçuğunda hem de."

"Söz konusu sen olunca Jen, hiçbir zaman bir beklenti içinde değilim. Hep sürpriz dolusun."

"İyi. Los Angeles'ta sana çok kızdım. Senden çok daha farklı bir cevap beklerdim."

"Ben de bunu sonradan fark ettim. Ama biraz daha tartışabilirdik."

"Neyi tartışacaktık? Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu belirtmeme rağmen gelmemekte direniyordun."

"Ama bensiz de iyi idare ettin. Bu, ilk duygularını biraz olsun değiştirmez mi?"

Jennifer hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi.

"Gelmeyeceğim dememe rağmen Hindistan'a gelmiş olmam sana neler hissettirdi? Bana bundan hiç söz etmedin."

"Bunu takdir ediyorum ama diğer yandan aklım da karıştı. Sana güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ tam olarak bilmiyorum

Neil. Sana güvenebiliyor olmam gerek. Bu benim açımdan olmazsa olmaz bir koşul."

Neil'in aklına, Laurie'ye Jennifer'ın sırrını açık ettiği geldi ve korkudan sindi. Bunu itiraf etmesi durumunda, Jennifer'ın kendisine artık güvenemeyeceğini söyleyeceğinden kesinlikle emindi. Bu düşünce beraberinde belirli bir yorgunluğu da getirmişti. Tüm bunlara değer miydi? Jennifer'la karşılıklı normal bir ilişkiye girebileceğinin bir garantisi olmadığından, bunu bile bilemiyordu. Endişesi, onun gözünde her zaman ya çok iyi, ya da çok kötü bir konumda olacağıydı. Oysa Neil'in konumu, herkes gibi iyiyle kötünün ortasında bir yerdeydi.

Neil havayı yumuşatmak için, "Yarın kim kimi arayacak?" diye sordu. Jennifer odaya girmeyi düşünmemesi gerektiği söylediğinden beri, muhtemel bir yakınlaşmaya dair tüm düşünceler buhar olup uçmuştu.

Jennifer, "Neden bir saat kararlaştırmıyoruz?" dedi. "Saat dokuzda kahvaltı salonunda buluşmaya ne dersin?"

"Çok iyi," dedi Neil. Tam ayrılamaya hazırlanıyordu ki, Jennifer üstüne atlayarak onu bütün gücüyle kucakladı.

Başını Neil'in göğsüne yaslayan Jennifer, "Aslında," dedi, "burada olmandan dolayı çok mutluyum. Sadece hayal kırıklığına uğramak korkusuyla bunu göstermedim. Bu kadar şüpheci davrandığım için özür dilerim." Bunu söyler söylemez dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve odasına girdi.

Hazırlıksız yakalanan Neil olduğu yerde birkaç saniyeliğine kalakaldı. Dediği gibi, Jennifer sürprizlerle doluydu.

Bölüm **30**

19 Ekim 2007
Cuma, 07.45
Yeni Delhi, Hindistan

Dedektif Naresh Prasad arabasını Amal Palace Otel'in rampasına doğru sürerken saatini kontrol etti. Otele hedeflediği saatte olmasa da, dünküne göre daha erken gelmişti. Cuma sabah trafiğinin diğer günlere kıyasla daha kötü olduğunu unutmuş, evden büroya, bürodan da otele varması planladığından daha uzun zaman almıştı.

Sih kapı görevlisi kendisini tanıdı ve elindeki park fişleriyle, dün park ettiği yeri işaret etti. Naresh üstü kapalı giriş boyunca ilerledi, çevresini dolaşıp arabayı park etti. Otele girerken kapı görevlisine el sallayınca adam da aynı şekilde karşılık verdi.

Naresh masasına yaklaşırken Sumit neşeyle, "Dedektif, geri geldiniz demek!" dedi.

Naresh gergin bir tavırla, "Maalesef öyle," dedi. Gerçekte Naresh, üstlendiği görevden dolayı mutlu değildi. Kendisine verilen talimatlar tıpkı dünkü gibi muğlaktı ve yine dün olduğu gibi bir felakete yol açmasından endişe duyuyordu. Jennifer Hernandez'i izlemeye devam etmek gerçekte ne anlama geliyordu? Bu bir bakıma bebek bakıcılığı yapmak gibi bir şeydi. Naresh dünkü felaketi düşündükçe, Ramesh'e tam anlamıyla güvenmenin hata olduğunu anlıyordu.

Sumit, "Bugün şanslısınız," dedi. "Bayan Hernandez'in kendisini henüz göremesem de, arkadaşını gördüm."

"O da burada mı kalıyor?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Neil McCulgan."

"Aynı odada mı kalıyorlar?"

"Hayır, ayrı odalarda."

"Adam dışarı mı çıktı?"

"Hayır, spor kıyafetleri üstünde, spor salonuna indi."

"Bayan Hernandez dün beni gördü, o yüzden arabada beklesem iyi olacak."

"Peki," dedi Sumit. "Sizi gelişmelerden haberdar etmek için elimizden geleni yapacağız."

Naresh, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu arada, bana çay getirirsen çok makbule geçer."

"Tabii, hemen getiriyorum."

Laurie Jack'le birlikte Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne girerken öfkeyle, "Bu çocuklar sokaklarda dilenirken, Hint kamu hizmetlilerinin yataklarında rahatça uyuyabilmeleri kadar gülünç bir durum olamaz," dedi. Hastaneye gelirken gördüğü manzara yüzünden oldukça kızgındı. Karısının hormonal hassasiyetini hatırlayan Jack, samimi bir tavırla onunla hemfikir olduğunu belirtmeyi ihmal etmedi.

Konuyu değiştirmeye çalışan Jack, "Bu hastane hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Laurie modern mobilyalarla döşenmiş, mermer zeminli lüks lobide çevresine bakındı. "Çok etkileyici." Bakışları kahve dükkânına kaydı. "Gerçekten çok etkileyici."

Jack, "İstersen şöyle yapalım," dedi, "sen Dr. Ram'le olan randevuna giderken, ben Maria Hernandez'in naaşına bir bakayım."

Laurie, "Ultrasonu görmeye gelmeyecek misin?" diye sordu, hüzünlü bir ifadeyle. "Daha önce hiç görmedin."

Jack, "Geleceğim," diyerek güvence verdi. "Sadece neyle

karşı karşıya olduğumuzu anlamak için naaşa bir bakmak istiyorum. Sonra ultrasonu görmeye gelirim, söz."

Laurie istemeden de olsa Jack'in asansörlere doğru yürümesine izin vererek, hastanenin kalabalık danışma masasına doğru yaklaştı.

Jack hastaneden çok etkilenmişti. Onun bakış açısıyla hastane sadece modern olmakla kalmamış, büyük bir özenle ve üstün bir kaliteyle inşa edilmişti. Para harcamaktan kaçınılmadığı çok açıktı. Asansörün gelmesini beklerken, hemşirelerin eski moda beyaz üniformalar giyip, şapka taktıklarını fark etti. Bu görüntüde nostaljik bir şeyler vardı. İnsanların çoğu asansörü yukarı katlara çıkmak için kullandığından, Jack'in aşağıya inen kabini boştu.

Bodrum katına varan Jack, koridor boyunca yürüdü ve modern kafeteryaya bir göz attı. İçeride kahve içmekte olan birkaç doktor ve hemşire vardı. Kimse ona dikkat etmedi. Jack içine girilebilen iki soğutucudan ilkinin kapısını açtı. Burası boştu. Ağır kapıyı kapatıp diğerine yöneldi. Burnuna çarpan ağır koku, doğru yere geldiğini gösteriyordu.

İçeride, her ikisinin de üstü çarşafla örtülmüş sedyeler üstünde iki naaş vardı. Şansına ısı oldukça düşüktü, Jack donduğunu hissetti.

İlk sedyenin üstündeki çarşafı kenarından tutarak çekti. Burada ellili yaşların ortalarında olduğu anlaşılan obez bir adam yatıyordu. Jack bunun Herbert Benfatti olduğunu tahmin etti.

Benfatti'nin çarşafını örten Jack, ikinci sedyeye yöneldi. Bu sedyenin çarşafını kaldırınca Maria Hernandez'le karşı karşıya geldi. Kadının geniş, dolgun yüzü bir şekilde çökmüş, ağzında gülümser bir ifade belirmişti. Cildinde maviye çalan yeşil, gri renkte benekler vardı. Çarşafı biraz daha aşağıya doğru çeken Jack, kadının üstünde hâlâ hastane giysisi olduğunu gördü. Serum bağlantısı bile yerinde duruyordu. Jack tekrar çarşafı çekti. Bir an nasıl hareket etmesi gerektiğini düşündü, sonra fazla bir seçeneği olmadığına karar verdi.

Jack dışarıya çıktı. Uzun koridora baktığında, bir iskemlede oturan ve görünürde bir çift kapının önünde nöbet tutmakta olan, kendisine bir beden büyük gelen sarkık bir üniforma giymiş bir nöbetçi gördü. Acele etmeden yaşlı adama doğru yürümeye başladı. Adam kendisini fark etmiş ama yerinden kıpırdamamıştı.

Jack yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi. "Ben Dr. Stapleton."

Nöbetçi, "Evet doktor," dedi. Gözleri hariç, tamamen hareketsizdi. Jack hafifçe titrediğini fark edene dek, adamın bir heykelden farksız olduğunu düşünmüştü. Adamın Parkinson hastalığına yakalanmış olduğunu tahmin etti.

Jack kapıları itti ve bir yükleme rampasına adımını attı. Küçük park alanında bir minibüs duruyordu. Minibüsün her iki yanında *Kraliçe Viktorya Hastanesi Yemek Servisi* yazıyordu. Gördüğü manzaradan tatmin olan Jack geriye döndü. Nöbetçiye yine gülümsediğinde, adamın da aynı şekilde karşılık verdiğini gördü. Adamla eski dost olduklarına kanaat getirmişti artık.

Asansöre binen Jack, dördüncü kat düğmesine bastı. Özellikle bu kata çıkmak gibi bir düşüncesi yoktu, sadece hastaların yattığı katı görmek istiyordu. Asansörün kapıları açıldığında, akıllı bir tercih yapmış olduğunu anladı. Oldukça meşgul görünen danışma masasına doğru yürüdü. Hastaların bir bölümü yarım saat öncesinde ameliyat odalarına yönlendirilmişler, bir bölümü de ameliyat için hazırlanmışlardı. Etrafta ufak bir kargaşa yaşanıyordu.

Jack meşgul görünen görevliye yanaşarak, "Özür dilerim," dedi. "Annem için bir tekerlekli sandalyeye ihtiyacım var."

Görevli elindeki kalemle işaret ederek, "En yakın, asansörlerin orada bulabilirsiniz," dedi.

Jack acele etmeden işaret edilen yere yürüyerek, bir sandalye aldı. Oturacak kısmının üzerinde katlanmış halde dokuma bir battaniye duruyordu. Jack battaniyeyi olduğu yerde bırakarak sandalyeyi asansöre doğru yürüttü ve bodrum katına indirdi.

Sonra sandalyeyi iki naaşın durduğu soğutucunun içine soktu ve orada bıraktı.

Lobi katında bulunan hastanenin ön kapısına geri dönerek dışarıya çıktı ve park alanına yürüdü. Burada Amal Palace Oteli'nin kendisi için tahsis ettiği minibüsün içine girdi, minibüsü hastanenin arkasından dolaştırıp rampadan indirdi. Minibüsü arka tarafı yükleme rampasının karşısına gelecek şekilde, hastanenin yemek servisi yapan minibüsünün yanına park etti.

Hastaneye yükleme rampasını kapısından girdi, yaşlı nöbetçiye bir kez daha gülümseyip selam verdi. Jack adamla şimdi daha da iyi arkadaş olduklarına emindi. Nöbetçinin dişsiz gülümsemesi şimdi bütün yüzüne yayılmıştı.

Jack kendisini lobiye, oradan da Dr. Ram'in bürosuna götürecek asansöre binmek için koridor boyunca yürürken, cep telefonunu ve üstünde Neil McCulgan'ın telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp numarayı tuşladı.

Neil telefona cevap verince Jack, "Umarım uykudan uyandırmamışımdır," dedi.

"Hayır, kesinlikle," diye karşılık verdi Neil. "Şu an spor salonunda bisiklete biniyorum. Dokuzda Jennifer'la buluşacağım."

"Dün akşam yardım etmek istediğini söylemiştin."

Neil, "Kesinlikle öyle," dedi. "Neye ihtiyacınız var?"

"Sanırım Jennifer'ın babaannesinin eşyalarını çoktan teslim etmişlerdir. Kadının giysilerine ihtiyacım var. Jennifer'dan giysileri alıp buraya Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne getirebilir misin? Laurie'yle birlikte Dr. Ram'in ofisinde olacağız. Ofisin yerini bilmiyorum ama öğrenince bildiririm."

"Giysi mi? Giysilere neden ihtiyacınız var?"

"Benim değil, babaannesinin ihtiyacı var. Kadın yaklaşık bir saat içinde hastaneden taburcu olacak da."

* * *

Veena işe gitmek üzere tek katlı malikâneden ayrılmadan önce Cal, Maria Hernandez'in vücudunda ortaya çıkan bulguların ne olduğunu kimselere fark ettirmeden öğrenmesi için ona bir takım talimatlar vermişti. Bu talimatı dün akşam kendisine, Samira'ya ve Raj'a, kurbanlarıyla ilgili dikkatleri üzerlerine çekmemelerini özellikle belirtmiş olmasına rağmen vermişti. Amerikalı adli tıp uzmanları buradayken, bugünün kritik bir gün olacağını biliyordu.

Koşuya çıkmak üzere koşu ayakkabılarının bağlarını bağlarken, aklı Veena'nın akşam olduğunda kendisine neler anlatacağıyla meşguldü. Gün içinde yaşanacakların, soruna kesin bir çözüm getireceğini umuyordu ve bu yönde bir beklenti içindeydi. Naaşın yakıldığını, en azından tahnit edildiğini duymak istiyordu.

Maria Hernandez'i düşünürken, aklı bir yandan da Jennifer Hernandez'de ve onun şüphelenmesine neyin neden olmuş olabileceğindeydi. Serada yaptıkları sabah toplantısında neler planladığını diğerlerine neredeyse anlatacaktı ama fikrini son dakikada değiştirmişti. Hernandez'den öğrenmek istediklerini öğrendikten sonra kadının zorunlu olarak ortadan kaybolması gerektiğine dair, Petra'nın özellikle de Santana'nın vereceği tepkiden korkuyordu.

Cal durduğu yerde birkaç saniye boyunca koştu. Ayakkabıları yeniydi ve rahatlıklarından emin olmak istiyordu. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Su şişesini alarak kapıya yöneldi. Bir, iki adım atmıştı ki, ısrarla çalan telefonun zili yüzünden durdu ve bir karar vermesi gerektiğini anladı: Cevap verecek miydi, yoksa telesekretere mesaj bırakılmasını mı bekleyecekti?

Cevap vermenin en iyisi olacağına karar vererek gergin ve boğuk bir sesle, "Evet?" dedi.

Hattın diğer ucundan, en az kendisininki kadar boğuk bir sesle, "Ben Sachin," diye karşılık geldi.

Cal ciddi bir ses tonuyla, "Ah, evet Bay Gupta," dedi.

"Dün akşam aramışsın."

"Evet, aradım. Elimizde başka bir iş var. Müsait misin?"

"Yapılacak işe ve ücrete bağlı olarak değişir."

"Ücret, son seferkine kıyasla daha dolgun olacak."

"Peki işin kapsamı nedir?"

"Amerikalı genç bir kadın. Onu yirmi dört saatlik bir süre için alıkoymak, sonra da başımızdan savmak istiyoruz."

"Temelli olarak mı?"

"Evet, temelli olarak."

"Kadının nerede olduğunu biliyor musun, yoksa yerini öğrenmek de işin bir parçası mı?"

"Nerede olduğunu biliyoruz."

"Ücret geçen seferkinin iki katı olur."

Cal, "Bir buçuk katına ne dersin?" diye önerdi. Vereceği parayı umursamıyor ama içinde pazarlık yapmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"İki katı," dedi Sachin.

Cal, "Peki, öyle olsun," diye karşılık verdi. Bir an önce koşmaya başlamak istiyordu. "Ama mümkünse işin bugün bitirilmesini istiyorum."

"Ücretin yarısını işten önce, kalanını akşam alırım."

"Şu an koşuya çıkmaya hazırlanıyordum. Bana yarım saat süre ver."

"Kadının adı ne ve onu nerede bulacağım?"

"Adı Jennifer Hernandez. Amal Palace Oteli'nde kalıyor. Bu sorun olur mu?"

"Hayır, olmamalı. Otelin bakım bölümünde çalışan arkadaşlarımız var. Sana haber veririz. Misafirimizi ziyaret etmeden önce bilgi veririm."

"Seninle iş yapmak hep zevkli olmuştur."

Sachin, "Aynen," dedi, telefonu kapatmadan önce.

Cal ahizeyi yerine koyarken, "Çok kolay oldu," dedi, kendi kendine.

* * *

"Onları görebiliyorum tabii," dedi Jack. Muayene masasının üstünde yarı uzanmış halde yatmakta olan Laurie'nin üstünden eğilmişti. Dr. Arun Ram Laurie'nin kumaşla örtülmüş bacaklarının arasında ayakta durmuş, bir eliyle ultrason sondasını yönlendirirken, diğeriyle ekranı işaret ediyordu. Bal rengi cildi ve kalın, orta uzunlukta kesilmiş ve dikkatle taranmış çok koyu saçları olan, kısa boylu bir adamdı. Çok da gençti: Jack adamın otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin etti. Dikkatini en çok çeken şey ise, adamın sakinliği ve olağandışı nezaketiydi.

Jack heyecanla, "Onları bu kadar net görebildiğime şaştım doğrusu," diye ekledi. "Laurie, sen de görebiliyor musun?"

"Ekranın önünü kapatmazsan görebileceğim."

Jack, "Ah, pardon," dedi. Bir, iki adım geri çekildi. İşaret parmağını kullanarak sadece sol yumurtalıkta dört tane saydı.

Arun, "Harika görünüyor," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. Sesi, soğukkanlı tavırlarıyla uyumluydu.

Jack, "Son enjeksiyondan beri ne kadar büyümüş?" diye sordu.

Arun, "Bir ölçelim," dedi, sonra, "Ben cetveli alırken sondayı tutar mısınız?" diye sordu.

Jack, "Tutarım herhalde," derken, kendi karısıyla doktorculuk oynamak isteyip istemediğinden pek emin değildi. Ama sondayı Arun'un elinden aldı ve hemen ardından ekrandaki görüntü bozuldu.

Laurie, "Dikkat et!" diye sızlandı.

Jack pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Özür dilerim," dedi. Ekrana bakarak sondayı olması gereken yere yeniden konumlandırdı. Gergin hissediyordu kendini.

Arun muayene masasının çekmecesini açıp içinden bir cetvel çıkardı. Cetveli ekrana dayayıp foliküllerin çapını ölçtü: "On yedi milimetre, on sekiz milimetre, on altı milimetre ve on yedi milimetre. Bu harika!" Cetveli ekrandan uzaklaştırdı. "Sanırım bugün normal enjeksiyonunuz yerine yumurtalık maddesi tetikleyici enjeksiyonunu yapabiliriz." Sondayı Jack'in elinden alarak

yerinden çıkardı. Laurie'nin dizine hafifçe vurarak, "İşimiz bitti. Ayağa kalkıp büroma geçebilirsiniz," dedi ve peşinden gelmesi için Jack'e işaret etti.

Laurie, "Tetikleyici enjeksiyon bugün mü olacak?" diye sordu. "Çok heyecanlandım."

Arun kapı ağzında durmuş Jack'in içeriye girmesini beklerken, "Bugünkünden daha büyük olmalarını beklememize gerek yok," dedi. Büroya girince masasının yanına iki iskemle çekti. Jack iskemlelerden birine oturdu. Arun da oturarak, Laurie için açtığı dosyaya bulguları kaydetti. "İşler durumdaki yumurta kanalında böylesine sağlıklı görünen foliküllerin bulunması, hayırlı bir devreye girdiğinizin göstergesi. Dr. Schoener bu habere çok sevinecek. Tetikleyici enjeksiyon bugün yapılırsa, ki ben bunu öneriyorum, dölleme enjeksiyonu da yarın yapılmalı. Rahim içi döllenme yöntemini mi kullanacağız, bunu mu tercih ediyorsunuz?"

Jack, "Karar için Laurie'yi beklesek iyi olur," dedi.

Arun, "Tamam," diyerek, dosyayı bir kenara koydu. "Karınız bir zamanlar Hindistan'da adli tıp uzmanı olmaya heveslendiğimden size söz etti mi?"

"Hayır, etmedi."

"Önemli değil. Sonuçta başka bir branşı tercih etmemin nedeni, adli tıpla ilgili olanakların bürokratik sebeplerden dolayı çok kötü ve kısıtlı olmasından kaynaklanıyor."

"Böyle bir hastanede bile bir morgun olmadığını farkındayım."

"Haklısınız," dedi Arun. "Buna çok ihtiyaç da duyulmuyor. Hindu ve Müslüman aileler, dini nedenlerden dolayı yakınlarının naaşlarını hastanede bekletmezler."

Odaya giren Laurie gülümseyerek, "İşte geldim," dedi. "Tetikleyici enjeksiyon aşamasına gelmekten dolayı çok heyecanlıyım. Hormon almaktan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsiniz."

Arun, "Eşinize rahim içi döllenmeyi sordum," dedi Laurie'ye. "Sizin fikrinizi almak istedi."

Laurie Jack'e şöyle bir baktı. "Neden beni bekledin?"

Jack omuzlarını silkti. "Doktor tercihimizi sordu."

"Eh, doğal olanı en iyisi. Buna şüphe yok. Ama rahim içi, o minik şeyleri ihtiyaç duydukları yere götürüyor. Bu kadar çaba sarf ettikten sonra işi şansa bırakamayız. Korkarım rahim içi yöntemini uygulamak durumundayız."

Jack elini havaya sallayarak, "Tamam öyleyse," dedi.

"O zaman yarın için bir randevu ayarlayalım. Öğle suları nasıl olur?"

Laurie ve Jack birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Uygun," dedi, Laurie.

"Randevuyu öğlene yazdım ben de," dedi Arun. "Ufaklığa burada, Hindistan'da gebe kaldığınızı görmek için elimizden geleni yapacağız. Peki madem bu konuyu hallettik, Kraliçe Viktorya Hastanesi'nde ne yapıyorsunuz? Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim? Bugün araştırma günüm olduğu için müsaitim nasılsa."

Laurie, "Adli tıp uzmanı arkadaşınız var mı?" diye sordu.

"Var. Hem de çok iyi bir uzmandır kendisi: Dr. Vijay Singh. Onunla çocukluktan beri arkadaşız. İkimiz de adli tıp uzmanı olmak istiyorduk. O bunu başardı. Şimdi Yeni Delhi'de özel bir tıp okulunda dersler veriyor."

Jack, "Bu okulda adli tıp öğrenimi için olanaklar mevcut mu?" diye sordu. Cesaretlenmişti.

"Kesinlikle. Sözünü ettiğim yer hem tıp okulu, hem de küçük bir hastanedir."

Laurie, "Ya otopsi olanakları?" diye sordu.

"Tabii. Dediğim gibi, orası bir tıp okulu. Akademik otopsiler yapıyorlar."

Jack ve Laurie birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Aralarında sözsüz bir iletişim kuracak kadar birbirlerini iyi tanıyorlardı.

Jack, "Arun..., size Arun diye hitap etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Arun, "Hayır, tam tersine, öyle hitap etmenizi tercih ederim," dedi.

"Sizce arkadaşınız Vijay okulun olanaklarından istifade etmemize izin verir mi? Bir otopsi yapmak istiyoruz."

"Hindistan'da otopsi yapmak için izin almanız gerekir."

Jack, "Bu özel bir durum," dedi. "Otopsi yapılacak kişi Hintli değil, Amerikalı ve en yakın akrabası olan kişi burada ve izni var."

Arun, "Bu pek sık görülen bir talep değil," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, yasal durumu bilmiyorum."

"Bu olayda otopsi yapmanın çok önemli olduğunu düşünüyoruz."

Laurie, "Bu sayede muhtemel bir seri katile dur denilebilecek," dedi. "Bizim endişe duyduğumuz şey, burada Yeni Delhi'de Amerikalı sağlık turizmi hastalarını hedef almış, radara yakalanmadan hareket eden, ölüm meleği bir sağlık çalışanının varlığı. Olaya karışan hastanelerin yönetimine başvuracaktık ama öğrendiğimiz kadarıyla yönetimler aptalca bir nedenden dolayı bu problemi soruşturmaya karşı çıkıyorlar."

Arun, "Bunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

"Babaannesi görünürdeki ilk kurban olan, uzun yıllardan beri tanıdığım genç bir kadın sayesinde, tesadüfen."

"Tüm hikâyeyi anlatsanız iyi olacak," dedi Arun.

Laurie ve Jack, Neil ve Jennifer'ın, muhtemelen Jennifer'ın hayatına kastedilen olay da dahil olmak üzere, dün akşam kendilerine anlattıkları her şeyi Arun'a naklettiler. Arun anlatılanlardan çok etkilenmişti ve gözünü kırpmadan dinledi. Jack, "İşte böyle," diyerek hikâyenin sonunu getirince, Laurie de başını sallayarak onayladı. Jack, "Bir otopsi yapmak ihtiyacından söz edilecekse, Maria Hernandez ve diğer iki kişinin durumundan daha uygunu bulunamaz herhalde," diye ekledi. "Düşüncemiz, ancak otopsi sonucunda ortaya çıkabilecek ve olası etkenleri göz önüne serecek muhtemel bir zehirleme vakasıyla karşı karşıya olduğumuz yönünde. Tabii toksolojiyle de bunu teyit etmemiz

gerekecek. Öyle veya böyle, en az bir vaka, mümkün olursa üç vaka için otopsi yapmalıyız."

"Burada Hindistan'daki toksoloji laboratuvarları, benim de mezun olduğum Hindistan Tıp Bilimi Enstitüsü gibi bazı kamu hastanelerinde mevcuttur ama oralarda otopsi yapamazsınız. Bu kesin. Vijay'ın okulu buna en uygun yer, toksoloji için de gerekli ayarlamaları yapabilir. Burada, Kraliçe Viktorya'da olan, sözünü ettiğiniz iki olayı ben de duydum. Bu çok fazla konuşulan bir konu değil ama yine de bazı şeyler kulağıma çalındı. Hindistan'da sağlık turizmi vakalarında beklenmedik sonuçlara pek rastlanmaz ama rastlandığında da daima çok riskli vakalar haline gelirler."

Laurie, "Sağlık hizmetlerinde seri katiller söz konusu olduğunda," dedi, "genellikle işin temelinde insanların acı çekmesine son vermek veya hastaları kurtararak isim yapmak adına hayatlarını riske etmek gibi, doğru yoldan çıkmış bir takım düşünceler yatar. Buraya sağlık turizmi için gelmiş Amerikalı hastaları öldürmenin ne tür bir gerekçesi olabilir? Bizim aklımıza hiçbir şey gelmiyor."

"Benim geliyor," dedi Arun. "Özel sektörün Kraliçe Viktorya Hastanesi gibi mükemmellik abideleri yaratarak gerçekleştirdiği bu ani patlama dolayısıyla, Hindistan'da sağlık hizmetleri alanında çalışan herkesin mutlu olduğunu söylemek zor. Bu durum farklı iki sistemi birbirinden korkmaya teşvik ediyor. Şu anda sağlık hizmetleri için yapılan harcamanın yüzde sekseni göreceli olarak küçük bu sektöre giderken, özellikle kırsal kesimlerde görülen bulaşıcı hastalıklara çarelerin arandığı, çok daha büyük kamu sağlık sistemini yüzde yirmi gibi bir payla parasız bırakıyor. Hindistan hükümetinin, ülkenin döviz girdisine çok büyük katkılar sağlıyor olsa da, sağlık turizmine verdiği desteğe şiddetle muhalif olan birçok akademisyen tanıyorum. Bunu anlamak için yapmanız gereken tek şey, bu hastaneden çıkıp, bir kamu hastanesine gitmek. Bu tıp nirvanasından çıkıp, tıp cehennemine girmek gibi bir şey."

Laurie, "Çok ilginç," dedi. "Bir tarafın kazancının, diğerinin kaybı olacağı gibi bir durum hiç aklıma gelmemişti."

"Benim de," dedi Jack. "Bu, bu duruma karşı çıkan radikal tıp öğrencileri olduğu anlamına da geliyor."

"Şüphesiz. Bu, milyarlarca insanın yaşadığı bir ülkede yaşanan diğer tüm meseleler gibi karmaşık bir mesele."

Laurie, "Peki hastane yönetimi neden bir soruşturma açılmasının önünü tıkıyor?" diye sordu.

"Bu konuda bir fikrim yok. Bir tahmin yapmam gerekirse, muhtemelen yanlış yönlendirilmiş bir bürokratın kararıdır. Hindistan'da mantıksız bir uygulamayla karşılaşıldığında, olay genellikle böyle izah edilir."

"Peki neden sadece Amerikalılar? Sağlık turizmi için buraya başka ülkelerden de hastalar geliyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Aslında hastaların çoğu Asya, Orta Doğu, Avrupa ve Güney Amerika'dan geliyor. Ama son zamanlarda ABD hedef ülke olarak belirlendi. Sanırım hükümetin sağlık turizmi bölümü, sektörde yıllık yüzde otuzdan fazla büyüme hedefini tutturmak için Amerikalı hastaları ülkeye çekmenin peşine düştü. Hindistan bu kapasiteye sahip. Var olan özel hastaneler halen kapasitelerinin altında çalışıyor."

Laurie, "Sağlık turizmiyle ilgili kişisel düşünceleriniz nedir?" diye sordu.

"Elde edilen kâr kamu sağlığı için harcanmadığı müddetçe ben buna karşıyım. Ama olay bu değil ve olmayacak da. İşin kaymağını yeni ortaya çıkan, Hindistan için lüks sayılacak çok fazla sayıdaki büyük işadamları yiyiyor. Ayrıca benim görüşüme göre, yaratılan iki katmanlı farklı sistem, ahlaki açıdan da savunulamaz."

"Ama siz yine de özel hastanede çalışmaya devam ediyorsunuz," dedi Laurie.

"Öyle. Bu gerçek ama bir yandan kamu hastanelerinde de çalışmaya devam ediyorum. Zamanımın bir kısmında kamu hastanelerinde para almadan jinekolog olarak hizmet verirken, özel

hastanede kısırlık gören hastalara da bakarak aileme destek oluyorum. Kısırlık konusunda uzman fazla doktor olmadığından, hastalarıma en iyi hizmetin verilebileceği ve büromun bulunduğu iki özel hastanede çalışmakla doğru bir iş yapıyorum. "

"Tıp Merkezi'nde çalışıyor musunuz?"

"Evet, neden sordunuz?"

"O hastanede, yaşanan diğer iki ölüm vakasıyla bağlantılı bir üçüncü ölüm vakası oldu. Bu işte kimin parmağı varsa, her iki kurumda da çalıştığını düşünüyoruz. Karşımızda bir doktor olduğunu düşündüren şey de bu zaten."

"Çok doğru bir noktaya temas ettiniz," dedi Arun.

"Sağlık turizmine karşı olduğunuz için, sonuçta sağlık turizmini kötüleyen bir gizemi çözmek üzere bize yardım etmekte istekli davranmayabilirsiniz. Bunun altından akademisyen bir arkadaşınız veya radikal öğrencilerinizden biri çıkabilir."

Arun, "Ben bu yönteme göz yummazdım," dedi, kesin bir dille. "Aslında size yardım etmek isterim. Adli tıbba olan ilgim yüzünden size yardım etmeyi ilgi çekici bulduğumu bile söyleyebilirim. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Şüphesiz, otopsi," dedi Jack.

Arun, "Hemen Vijay'ı arayayım," diyerek ahizeyi eline aldı.

Bölüm **31**

19 Ekim 2007
Cuma, 09.45
Yeni Delhi, Hindistan

Dedektif Naresh Prasad sıkılmış ve huzursuzlanmaya başlamıştı. Çayını bitirmiş, gazeteyi tekrar tekrar okumuştu. Üç saatten beri Ambassador'un sürücü koltuğunda oturuyordu ve Jennifer Hernandez'den veya otel görevlisinden ses seda çıkmamıştı. Arabadan iner inmez kadınla burun buruna geleceğine emindi ama yine de kapıyı aralık bırakarak arabadan indi.

Dışarıya çıkınca gerindi ve neredeyse parmak uçlarına değecek kadar eğildi. Elinden gelenin en iyisi buydu. Kendisini gören Sih kapı görevlisi elini sallayıp gülümseyince o da karşılık verdi. Bayan Hernandez'den hâlâ bir haber yoktu. Arabasına baktı. Daha sabırlı davranıp arabaya geri dönmesi gerektiğini bilse de, öyle yapamadı. Güneş tepedeyken arabanın içi cehennem gibi sıcak oluyordu.

Naresh otele şöyle bir baktı. Kadın ne yapıyor olabilirdi? Neden aşağıya inmemişti? Ama sonra, kadının aşağıya inmediği gibi yanlış bir düşünceye saplanmış olabileceğini fark etti. İnmiş olsa, Sumit aldığı talimat doğrultusunda kendisini bilgilendirirdi diye düşünmüştü. Naresh kadının herhangi bir yerde görünüp görünmediğini anlama zamanının geldiğine karar vererek içeriye girdi.

Arabasının kapısını kapayan Naresh, üstü kapalı alandan geçerken bir yandan da Hernandez'i kolluyordu. Otele girdi ve dikkatle otelin müşterilerin özel hizmetlerinin görüldüğü masasına yaklaştı.

"Günaydın Dedektif," dedi Lakshay. Sumit bir müşteriyle ilgileniyordu.

Naresh, "Hâlâ ortaya çıkmadı mı?" diye sordu, sanki bu durum görevlinin hatasıymış gibi.

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Bir de arkadaşıma sorayım isterseniz." Lakshay Sumit'in omzuna hafifçe dokundu ve tedbirli bir davranışla elini siper ederek, arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Hayır, arkadaşım da aynı şeyi söylüyor. Bugün Bayan Hernandez'i hiç görmedik."

Naresh, "Bir mazeret uydurup odasını arayabilir misin?" diye sordu. "Orada mı, bilmek istiyorum."

Lakshay, "Yapamam," dedi.

Naresh, "Telefonu ver bana," dedi. "Santrale nasıl bağlanıyorsun?"

Santrale bağlanan Naresh, Jennifer Hernandez'le görüşmek istediğini söyledi. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı ve uykulu bir ses cevap verdi.

Naresh, "Özür dilerim," dedi, "sanırım yanlış numaraya bağlandım."

Jennifer, "Sorun değil," diyerek telefonu kapattı.

Naresh de aynı şeyi yaptı. Kadın odasında uyuyordu demek. Naresh ne yapması gerektiğini düşündü.

Sachin Gupta, şoförü Suresh'e personel girişine yönelmesini söylemişti. Burada bir kapı ve kontrol odası vardı. Sachin yolcu tarafındaki pencereyi araladı. Kapının başında duran görevlinin titizlikle bakılmış, temiz siyah Mercedes'ten etkilendiğini söyleyebilirdi.

Sachin, "Bhupen Chaturvedi'yi görmeye geldik," dedi. "Ba-

kını bölümünde çalışıyor. Bu sabah ilaçlarını almayı unutmuş, kendisine vermek istiyoruz."

Görevli kapısını kapattı. Sachin adamın telefonla bir yeri aramasını izledi. Kısa bir süre sonra adam kapıyı yeniden açtı. "Duvarın karşısına park edebilirsiniz," dedi. "Bhupen sizi yükleme rampasının orada karşılayacak."

Sachin adama teşekkür etti ama Suresh'e doğrudan yükleme rampasına gitmesini söyledi. Rampaya yanaşırlarken Bhupen çoktan orada onları bekliyordu. Arabayı bakım araçlarına tahsis edilen, hemen yakındaki garaja yönlendirdi. Bhupen bakım bölümünün yöneticilerinden biri olarak yepyeni mavi bir üniforma giymiş, beysbol şapkası takmıştı. Çok açık veya koyu tenli olmayan, kalın enseli, tıknaz bir adamdı. Sachin'le liseden beri arkadaştılar.

"Sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Sachin. "Sonuçta büyük ses getirecek ve soruşturmanın açılmasıyla sonuçlanacak bir iş bu: Amerikalı bir turist beş yıldızlı otelden kaçırıldı!"

Bhupen, "Sen parayı getirdin mi, bana onu söyle," dedi.

Sachin kalın bir deste parayı Bhupen'e doğru fırlattı. Bhupen desteyi aceleyle cebine attı.

Bhupen, "Buraya böyle şatafatlı bir arabayla geldiğiniz için asıl siz endişelenmelisiniz," dedi.

"E-Class siyah Mercedes'ten Delhi'de binlerce var. Plakası da sahte zaten. Bu arada, sana sözde getirdiğim ilaç neydi?"

"Astım spreyi."

"Kızın durumu nedir? Hâlâ otelde mi?"

"Sen bu sabah aradıktan sonra hemen kontrol ettim. Odasından ayrılmamış. Güvenlik zinciri hâlâ yerinde duruyor. Uzun uçak yolculuğunun etkisinden kurtulamamış anlaşılan."

"Şanslıyız. Anlaşılan son seferde yaptığımız gibi yapacağız."

"Evet. Alet sandıklı tekerlekli yük taşıyıcısı hazır bile. Kadının odası servis asansörüne yakın bir yerde. Koli bandını getirdin mi?"

Sachin hiç açılmamış bir koli bandını havaya kaldırdı. Ayrıca vinil eldivenlerini de çıkardı. Bhupen'in kendi eldivenleri vardı.

Bhupen, "Hazır mıyız?" diye sordu.

"Gidelim," dedi Sachin.

Servis asansörünü kullandılar. Kimse konuşmuyordu, herkes heyecandan gerilmişti. Dokuzuncu kata geldiklerinde yalnız olmadıklarını anladılar. Müşteri asansörünün başında dört kişiden oluşan bir grup bekliyordu ama Sachin ve diğerleri dokuz yüz on iki numaralı odanın kapısına vardığında müşteriler asansöre bindiler. Bhupen tekerlekli yük taşıyıcısını bıraktığı yerden, servis asansörünün lobisinden alıp getirdi.

Koridorda kimselerin olmadığına emin olduktan sonra Bhupen kulağına kapıya dayadı. "Duşta galiba. Çok iyi." Anahtarı çıkardı, koridoru bir kez daha kontrol ettikten sonra Jennifer'ın kapısını açtı. Kapı, güvenlik zincirinin izin verdiği kadar açılmıştı ancak. Herkes duştan gelen sesi duyabiliyordu. Bhupen, "Mükemmel," diye fısıldadı. Gerildi ve bütün gücünü kullanarak hiç tereddüt etmeden omzuyla kapıya yüklendi. Güvenlik zincirini kapı dikmesine bağlayan dört vida da yerinden sökülmüş ve fırlamıştı. Hemen ardından dört adam odanın ufak girişine dolup kapıyı kapattılar.

Banyo hemen sol tarafta kalıyordu. Kapısı birkaç santim aralıktı ve içeriye buhar dolmuştu. Sachin dev yapılı Suresh'e kendisiyle yer değiştirmesini işaret etti. Sachin banyoya ilk olarak Suresh'in girmesini istiyordu. Hemen arkasından Sachin, onun arkasından da Subrata girecekti.

İri eliyle kapının kenarını kavrayan Suresh, kapıyı aniden açarak banyoya daldı. Banyo odaya göre çok daha buharlıydı. Suresh bir yandan eliyle buharı savuşturmaya çalışırken, o hızla banyonun ortasına kadar geldi.

Ama aceleye gerek yoktu. Duş kabini banyonun uzak tarafındaydı, suyun gürültüsü ve yoğun buhar sayesinde Jennifer, adamların varlığından henüz haberdar olmamıştı.

Sachin Suresh'i iterek önüne geçti ve duş kabininin kapısını ardına kadar açtı. Ardından Suresh kabinin içine dalarak sel gibi akan suyun ve yoğun buharın içinden temas ettiği ilk şeye, yani Jennifer'ın koluna yapıştı. Bütün gücünü kullanarak Jennifer'ı hızla çekiştirdi ve kabinden dışarıya çıkmasını sağladı. Jennifer çığlık attı ama çığlığı, üstüne çullanan ve elleriyle ağzını kapatan üç adam yüzünden hemen kesildi.

Jennifer adamlara karşı koymaya çalıştı ama bu nafile bir çabaydı. Adamların elini ısırmak istedi ama ağzına sıkı sıkıya tıkanan bir bez paçası yüzünden başarılı olamadı. Başının çevresine koli bandı dolanmış, bez tıkacı tutuyordu. Bant gövdesine, bileklerine ve bacağının çeşitli yerlerine de dolanmıştı. Üç adam birkaç saniye sonra ayağa kalkarak, bağladıkları kadına baktılar.

Banyonun zemininde eli kolu bağlı halde yatmakta olan ıslak, çıplak kadın, dehşete kapılmış bir ifadeyle ve delici gözleriyle saldırganlarına bakıyordu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitivermişti.

Sachin, "Kız tam bir fıstık," dedi. "Çok yazık olacak."

Bhupen'in banyonun dışında tekerlekli yük taşıyıcısını odaya soktuğu duyuldu.

Sachin, "Tamam," dedi. "Kızı sandığa sokup çıkalım buradan."

Üç adam Jennifer'ı vücudunun çeşitli yerlerinden tutarak yerden kaldırdılar ve banyodan odaya getirdiler. Jennifer mücadele etmeye çalıştı ama sonuç alamadı. Bhupen iri sandığın kapağını açmıştı bile.

Sachin, "Kızı içine koyun," diye emretti. Sandığa baktı, sonra banyoya girerek elinde Türk malı iki kalın bornozla geri döndü. Bhupen bornozlardan birini alarak sandığın içine serdi.

Sachin, "Mükemmel," dedi. Eliyle Jennifer'ı işaret edince, üç adam hep birlikte kadını yattığı yerden kaldırdılar. Jennifer bir kez daha karşı koymaya çalıştı. Dehşete düşmüş haldeydi, iki büklüm sandığa girmemek için çabalasa da, çabası sonuç ver-

medi. Çığlık atmaya da çalıştı ama ağzındaki tıkaç yüzünden boğuk sesler çıkarmaktan öteye gidemedi. Bhupen sandığın kapağını kapattı.

"Önce koridoru bir kontrol edeyim," dedi Bhupen. Kısa bir süre sonra geri geldi. "Çıkabiliriz, kimse yok."

Suresh kabine girip duşu kapatırken, diğerleri tekerlekli yük taşıyıcısını koridora çıkardılar. Suresh odayı terk edip diğerlerine yetişmeden önce odanın kapısını kapattı. Sandıklı tekerlekli yük taşıyıcısını Bhupen itiyordu.

"Kimsenin binmeyeceği boş bir asansör bulabilirsek çok iyi olur," dedi Sachin.

Bhupen, "Bulabiliriz," dedi. Cebinden bir asansör anahtarı çıkarıp yukarı kaldırdı. "Geldiğinde muhakkak boş olur."

Asansör gerçekten boştu. Bhupen taşıyıcıyı içeri soktuktan sonra, anahtarını kullanarak asansörün diğer katlarda durmadan bodruma inmesini sağladı. Jennifer sandığı birkaç kez tekmelemiş ama sonra sessizleşmişti. Bodrum katında indiler ve sandığı bakım garajına götürdüler. Jennifer ve bornozları sandıktan çıkarıp Mercedes'in bagajına yerleştirmek sadece birkaç dakikalarını aldı. Jennifer yine karşı koymaya çalıştı ama bu çabasını fazla uzatmadı.

Personel park yerinden çıkarlarken, kapıdaki görevli başını okuduğu gazeteden kaldırmadı bile.

Sachin, "Bunun en başarılı işlerimizden biri olduğunu söyleyebilirim," diye övündü.

Subarta, "Evet, kusursuzdu," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Sachin cep telefonundan Cal Morgan'ı aradı. Cal cevap verince, "Misafirin elimizde," dedi. "Yoldayız. Umduğumdan daha kısa sürdü. Umarım para yanındadır. Ucuz bir iş olmayacak."

Cal, "Harika," dedi. "Meraklanma. Paran seni bekliyor."

Yirmi yedi dakika sonra Sachin'in Mercedes'i araba yoluna girerken, Cal onları bekliyordu. Elini kaldırınca, araba onun hemen yanında durdu.

"Bayan Hernandez arka tarafta garajda kalacak. Nerede olduğunu göstermek için sizinle geleyim mi?"

Ön taraftaki yolcu koltuğunda oturmakta olan Sachin, "Tabii," dedi. "Arkaya atla."

Cal arabaya bindi. Ön camdan işaret ederek, "Evin arka tarafına doğru ilerleyin," dedi Sachin'e. Suresh hızlanırken, "Hakkını teslim etmem gerek. İşi beklediğimden çok daha hızlı halletti. Ben birkaç gün sürebileceğini düşünmüştüm," diye ekledi.

"Şanslıydık. Kadın bizim için odasında kalmış. Ayrıca onu tertemiz bir halde getirdik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birazdan anlarsın. Buradan sağa mı, sola mı sapacağız?"

Cal, "Sola," dedi. "Garaj şu ağaç kümesinin ortasında."

Birkaç dakika sonra Suresh arabayı, ikinci katında çatı pencereleri olan taştan yapılmış bir garajın önüne çekti. Garajın her yeri sımsıkı kapalıydı.

"Yıllardır kullanılmıyormuş gibi bir hali var," dedi Sachin. Garaj kapılarının önündeki çakıl taşlarının arasından diz boyunda yabani otlar fırlamıştı.

"Eminim öyledir," dedi Cal. Elindeki iri anahtarı sallayarak, "Bodrumu ortaçağdan kalma zindanlar gibi. İşte anahtarı da burada," diye ekledi.

"Tam da yerine gelmişiz desene. Misafirini burada ne kadar tutacaksın?"

"Emin değilim. Aslında ona bağlı. Sana haber veririm."

"Akşam olursa daha kolay olur."

"Anladım," dedi Cal.

Arabadan indiler. Cal sağlam kapıya yöneldi. Anahtarla kapıyı açtı. Kapının ötesinde bir merdiven boşluğu vardı. İç tarafta hemen sağda ise döner kontrol düğmesiyle, eski moda bir elektrik düğmesi bulunuyordu. Cal düğmeyi çevirince merdiven boşluğu aydınlandı. Cal, "Aşağıdaki ışıkları da açayım," diyerek acele adımlarla merdivenlerden indi. Aşağıda da tıpkı yukarıdaki gibi sağlam bir kapı vardı. Cal aynı anahtarla bu kapıyı, ar-

dından da ışıkları açtı. Sachin de arkasından merdivenleri inmiş, yanına gelmişti.

Sachin, "Hükümdarlık zamanında burası ne amaçla kullanılıyormuş?" diye sordu.

"Hiçbir bilgim yok." Cal lavaboya gidip suyun aktığından emin oldu.

Mekân rutubetli ve serindi, mahzen gibi kokuyor, tavandan birkaç örümcek ağı sarkıyordu. İçeride lavabosu olan bir büyük oda ve kalın şilteyle örtülü, portatif karyolalı iki küçük yatak odası vardı. Ayrıca yerden iki metre yüksekte su deposu tankıyla, eski moda tuvaleti olan küçük bir banyo da bulunuyordu. Mobilyalar sade, süssüz ve cilasızdı.

"Tamam," dedi Cal. "Kızı getirelim."

"Ufak bir sorun var. İki bornoz dışında giyecek bir şeyi yok."

Cal, "Nasıl olur?" diye sordu.

"Yakaladığımızda duştaydı."

Cal bir an için Jennifer'a nereden giysi bulabileceğini düşündü, sonra bunun çok gerekli olmadığına karar verdi.

"Bornozla idare etmek zorunda," dedi Cal.

Arabaya geri dönen Sachin, Subrata'dan bagajı açmasını istedi. Sandığın kapağı kalkarken, Jennifer güneş ışığından etkilenen gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinde hem dehşet, hem de öfkeden izler vardı. Sachin, Suresh ve Subrata'ya onu kaldırıp aşağıya taşımaları talimatını verdi. Cal'la birlikte adamların peşinden geldiler. Cal bornozları taşıyordu.

Sachin, "Nereye bıraksınlar?" diye sordu.

Cal eliyle işaret ederek, "Koltuğa," dedi. "Koli bantlarını da çıkarın."

Koli bantlarını çıkarmak, bağlamaktan çok daha uzun sürdü. Jennifer açısından da daha acı vericiydi ama tıkaç ağzından çıkartılana dek bir şey söylemedi.

Konuşabildiği anda, "Sizi adiler," diye hırladı Jennifer. "Siz de kim oluyorsunuz?"

Sachin, "Bu tarz hareket hiç de hayra alamet değil," dedi.

Cal kendinden emin bir tavırla, "Birazdan yatışır," dedi.

Jennifer, "Zor yatışırım," diye parladı. Suresh bacaklarındaki son bantları da çıkarınca ayağa fırladı ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Suresh Jennifer'ı kolundan yakalamayı başarınca, Jennifer etrafında dönerek adamı tırmaladı. Suresh elinin tersiyle Jennifer'a şiddetli bir darbe vurarak onu yere serdi. Jennifer ayağa kalkmaya çalışırken başının dönmekte olduğu belliydi; sallanıyor ve tam olarak doğrulamıyordu. Bir an için görüşü kararmış ama hemen düzelmişti.

Sachin, "Çok kibar bir misafir olmayacak galiba," dedi.

Cal bornozlardan birini Jennifer'ın omzuna atarak, "Aslında burada çok uzun kalmana gerek yok," dedi. "Sadece seninle biraz konuşmak istiyoruz, sonra gidebilirsin. Sana neye ihtiyacımız olduğunu da söyleyeceğim. Pazartesi, salı ve çarşamba akşamları gerçekleşen üç ölüm vakasından bir nedenden dolayı şüphelendin. Üç vaka için konulan teşhis seni bir şekilde kuşkulandırdı. Bunun nedenini öğrenmek istiyoruz. Hepsi bu." Cal ellerini yana açıp kaşlarını kaldırdı. "Bütün istediğimiz bu. Sonra seni otele geri götüreceğiz. Sana düşünmen için biraz zaman vermek istiyorum."

Jennifer alev saçan gözlerle Cal'a baktı. "Sana bir bok anlatmayacağım."

"Ne düşünüyorsun?" diye soran Jack, bir adım geri çekildi. O, Laurie, Neil ve Arun Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin bodrum katındaki soğutucunun içindeydiler. Dördü birlikte Maria Hernandez'e, Neil'in Amal Palace Oteli'nden getirdiği giysilerini giydirmiş, Jack de olmazsa olmaz aksesuvarını da eklemişti: Yankee beysbol şapkası. Şapkayı, Maria'nın yüzünü uhrevi dünyadan saklayacak biçimde, siperliği aşağıya doğru eğik şekilde yerleştirmişti.

Laurie, "Bilmiyorum," dedi.

Jack, "Hey, güzellik yarışmasına katılmıyor ya," dedi. "Koridorun sonundaki nöbetçiyi atlatmak için yeterli."

Maria'yı tekerlekli sandalyeye bağlamışlar ve sağa, sola kaykılmasın diye olabildiğince desteklemişlerdi.

Neil yüzü asılmış halde, "Ben kokudan endişeleniyorum," dedi.

Jack, "Buna yapacak bir şeyimiz yok," dedi. Öne doğru gelerek şapkayı biraz daha aşağıya eğdi. "Haydi bakalım. Nöbetçi şüphelenirse, biraz daha hızlı hareket etmemiz gerekebilir. Ne de olsa, içeriye baktıkları anda Maria'nın yerinde yeller estiğini anlayacaklar."

Laurie, "Minibüs yanaştı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Jack. "Bakın, şöyle hareket edeceğiz. Arun, sen hastaneyi ön kapıdan terk edeceksin. Biz cesetle kaçarken, senin başının herhangi bir şekilde derde girmesini istemem."

Arun, "Anlaşıldı," dedi. "Öyleyse ben şimdi çıkıyorum, arka tarafta buluşuruz. Gangamurthy Tıp Üniversitesi'ne giderken yolda kaybolmanızı istemem, o yüzden minibüste sizinle olacağım."

Laurie, "Arkadaşın Dr. Singh bizi orada karşılayacak mı?" diye sordu.

Arun, "Evet," dedi.

Arun oldukça iyi yalıtılmış kapıyı açıp dışarıya çıkarken Jack, "Tamam, dışarıda görüşürüz o halde," dedi Arun'a. Sonra dikkatini Neil'e yöneltti. "Güzellik kraliçesinin sandalyesini sen it." Laurie'ye şöyle bir bakarak, "Sen Maria ile nöbetçi arasında kalacak şekilde sol taraftan yürü. Devrilmeye başlarsa düzletmek için her an hazırlıklı ol. Ben nöbetçiyi konuşmaya tutacağım. Önünden iki kere geçtiğim için eski arkadaş sayılırız. Herkes anladı mı?"

Laurie, "Haydi bakalım," diyerek tekerlekli sandalyenin arkasında yerini almış olan Neil'e baktı.

Jack, "Ben koridoru bir kontrol edeyim," dedi. Kapıyı açıp başını dışarı uzattı. Asansörlerin olduğu tarafa bakınca Arun'un

asansöre binmekte olduğunu gördü. Ters tarafa baktığında ise iskemlesinde oturmakta olan nöbetçiden başkasını göremedi.

Jack kapıyı iyice açarak arkasından gelmeleri için diğerlerine işaret etti. "Kimse görünmüyor," dedi.

Neil tekerlekli sandalyeyi soğutucunun kapı ağzına getirmişti ki, kafeteryadan çıkmakta olan birkaç doktor göründü.

Jack, "Tanrım," diye söylendi. Aralarında derin bir sohbete dalmış doktorlar, yanından geçerlerken Jack'i tanıdılar. Jack korka korka arkasına döndü. Baktığında doktorların Maria'nın yanından çoktan geçip gittiklerini gördü. Neil omuzlarını silkti. Anlaşılan bir sorun olmamıştı. Jack başka birileriyle karşılaşmaktan kaçınmaları için Neil ve Laurie'ye aceleyle kafeterya girişine gitmelerini işaret etti.

Nöbetçi, grubun yaklaşmasını izliyordu. Jack diğerlerinden hemen önce nöbetçinin yanına yaklaştı. "Selam genç adam," dedi. "Günün nasıl geçiyor, hareketli mi? Bu kapıyı kullanacağız. Annem iyi görünmediğini düşünüyor ve bir tanıdığa rastlamaktan çekiniyor." Jack Maria yanından geçerken, nöbetçiyle arasında kalabilmek için sohbeti sürdürdü. Nöbetçi diğerlerine şöyle bir bakarak hafifçe bir el işaret yaptı, o kadar. Jack çift kapının ardında kaybolmadan önce, "Görüşürüz," dedi adama.

Jack minibüsün arka kapılarını açmak için diğerlerinin önüne geçerken, "Çok kolay oldu," dedi. Maria'yı sandalyeye bağlayan gizli ipi çözdüler, ipin bir ucundan çekilmesiyle birlikte Maria'nın gövdesi öne doğru devrildi. Üçü cesedi minibüse yerleştirip kapıları kapattılar.

Arun binanın çevresinden dolaşmış, yanlarına gelmişti.

Jack anahtarları Arun'a fırlatıp, "Neden sen kullanmıyorsun," dedi.

Arun direksiyonun başına geçti, Jack onun yanında otururken Laurie ve Neil arka sıradaydılar.

Diğerlerinin soğukkanlılığından etkilenen Neil, "Pencereleri açsak nasıl olur!" dedi.

Jack, "Biraz önce banka soymuş gibi davranmayalım!"

dedi. "Ama fazla ağırdan da almayalım. Kısaca, çekip gidelim buradan."

Arun motoru çalıştırdı ama yeterince gaz vermediğinden araba durdu. Banka soymamış olduklarına şükreden Jack, gözlerini devirdi.

Laurie, "Jennifer bugün ne yapıyor?" diye sordu Neil'e. "Jack senden Maria'nın giysilerini getirmeni istediğinde bir şey dedi mi?"

"Dışarıya çıkacak olmamdan dolayı mutlu oldu sadece," dedi Neil. "Galiba uçak yolculuğundan dolayı yaşadığı sersemliği ancak atlatabiliyor. Öğlene, belki öğleden sonrasına kadar uyuyabileceğini, o yüzden kendisi için endişelenmemi söyledi. Uyandıktan sonra biraz spor yapmak ihtiyacı hissedermiş belki."

Bölüm **32**

19 Ekim 2007
Cuma, 11.05
Yeni Delhi, Hindistan

Cal büyük anahtarı, anahtar kadar büyük kilide sokup çevirirken oldukça fazla gürültü çıkardı. "Ona asla gizlice yaklaşamayacağız," diye espri yaparken arkasındaki Durell'e güldü. Kapıyı açıp, Durell'in üstüne kapanmayacağına emin olana dek tuttu. Merdivenlerden inmeden önce, "Ne olur ne olmaz, sürgüle," diye ekledi. Aşağıya inince Durell'in yanına gelmesini bekledi.

Cal, "Tam bir dişi kaplan," dedi. "Anlayacağın, dikkatli olmalıyız. Buraya getirdiklerinde çırılçıplaktı. Dudağım uçukladı diyebilirim."

"İşte şimdi meraklandırdın beni," dedi Durell. "Kapıyı açsana!"

Cal anahtarı sokup çevirdi ve kapıyı hafifçe itti. Jennifer görünürde yoktu.

Cal ve Durell bakıştılar. Durell, "Nerede bu kız?" diye fısıldadı.

"Nereden bileyim," diye karşılık verdi Cal. Kulpu duvara vurana dek kapıyı iyice itti. "Bayan Hernandez!" diye seslendi. "Hiç de yardımcı olmuyorsunuz."

İki adam kulak kabarttılar. Hiçbir şey duyulmuyordu.

Cal, "Kahretsin," dedi. "Sorun yaşamak istemiyorum." Odaya adımını atınca Durell de onu takip etti.

Cal, "Bu kapıyı da kilitleyelim," dedi. Biraz ileri giderek, Durell'e kapıyı kapayabileceği kadar bir yer açtı. Durell kapıyı sürgüledi. "Yatak odalarının birinde veya banyoda olmalı," dedi Cal. Jennifer'ın bir yerden ortaya çıkmasını bekliyordu. Aklının özellikle karışmasına neden olan şey, iki bornozun da koltuğun üzerinde duruyor olmasıydı.

Durell, "Banyonun büyük bir kısmını görebiliyoruz," diyerek düşüncesini seslendirdi.

"Peki, yatak odalarından birine bakalım öyleyse. Haydi!"

Cal odanın ortasına gelerek kapıya yaklaştı ve ardına kadar itti. Odada sadece portatif bir karyola, küçük bir komodin ve eski moda bir lambayla arkası dik bir iskemle vardı. Kapısının hafif aralık durduğu bir de dolap bulunuyordu. Jennifer'dan bir iz yoktu. Arkasını dönerek koridora yürüdü ve bu esnada banyonun önünden geçti. Sonra ikinci yatak odasını kontrol etti. Oda, iskemle haricinde diğerinin aynısıydı.

Cal'ın arkasından gelmekte olan Durell, Cal'ın omzunun üstünden bakınca yerinde olmayan iskemleyi fark etti. Tam bir şey söylemek üzereydi ki, hayaleti andıran ve kulakları sağır eden bir çığlık her iki adamı da olduğu yere çiviledi. Jennifer kayıp iskemlenin bir bacağını başının üstünde havaya kaldırmış halde küçük, dar dolabın içinden fırlayarak adamların üstüne atladı.

Cal yeterince hızlı hareket etmeyi başarmış ve başını eğmiş, böylece darbeyi omzundan almıştı. Durell ise onun kadar şanslı değildi. O başına isabet eden iskemle bacağıyla geriye doğru sendeledi.

Jennifer bir kez daha çığlık atarak Cal'a yöneldi ama kendini çabuk toparlayan Cal rakibine çelme atmaya çalışan bir futbolcu gibi öne, Jennifer'ın çıplak bedenine doğru bir hamle yaptı. Jennifer iskemlenin bacağını çaresizce ona doğru savurmaya çalışırken, yediği çelme yüzünden Cal'la birlikte duvarla portatif

karyola arasında, yere kapaklandı. Jennifer iskemlenin bacağıyla Cal'a vurmak istese de, etkili bir vuruş yapacak vaziyette değildi. O ana dek Durell kendine gelmiş, ileri atılarak iskemlenin bacağına sıkıca yapışmıştı. Bacağı zorla Jennifer'ın elinden aldı. Karmaşa başladığı gibi aniden sona ermiş, Cal ve Durell Jennifer'ı zorla da olsa zaptetmişlerdi.

Cal, "Kahretsin," dedi ve Jennifer'ı serbest bıraktı. Durell de aynı şeyi yaptı. Üçü de sendelerken alev saçan gözlerle birbirlerine baktılar. Durell elinde iskemlenin bacağını tutuyor, kendisine yapılan şeyin aynısı Jennifer'a yapmanın hayalini kuruyordu. Alnındaki bir tutam saçtan kan sızıyordu.

Cal, "Buna hiç gerek yoktu," diye homurdandı.

Jennifer, "Beni bu deliğe tıkan sizsiniz," dedi, öfkeyle.

Mantık üstün gelmiş, Durell elindeki sopayı yere indirmişti. Ama Jennifer'a öfke dolu bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu. Cal diğer odaya geçti, Jennifer'ın, başını hedef almışken omzuna gelen darbesinin neden olduğu yarayı görünce irkildi. Koltuğun üstündeki bornozlardan birini alarak yatak odasına geri döndü. Bornozu Jennifer'a vererek giymesini söyledi.

Cal diğer odaya geri döndü, koltuğa tedbirli biçimde oturarak omzu için rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Durell Jennifer'a neden böyle davrandığını sormaktan vazgeçmiş ve Cal'ın yanına, koltuğa oturmuştu. Jennifer da ağır adımlarla onun ardından odadan çıktı. Bornozu giyip kuşağını bağlamıştı. Kollarını kavuşturmuş, meydan okurcasına bir tavırla önlerine dikilmişti. "Siz memnun olasınız diye sizinle işbirliği yapmayacağım," dedi.

Cal Jennifer'ın sözlerini duymazlıktan gelerek, "İyilik olsun diye ışıkları açık bırakmıştım," dedi. "Bir dahaki sefere şiddete başvurursan elektrikleri keseceğim, haberin olsun."

Jennifer hiçbir karşılık vermedi.

Cal yorgun bir sesle, "Daha önce söylediklerim hakkında belki biraz düşünmüşsündür diye geri geldik," dedi. "Babaanne-

nin kalp kriziyle ilgili olarak seni neyin şüphelendirdiğini bilmek istiyoruz. Hepsi bu. Bize bunu anlat, sonra hemen oteline geri dönersin."

"Sizin gibi piçlere hiçbir şey anlatmak niyetinde değilim," dedi Jennifer. "Aklınız varsa beni hemen serbest bırakırsınız."

Cal Durell'e baktı. "Sanırım bizimle işbirliği yapmadan önce içinde bulunduğu durumu kavramak zorunda. Benim de omzum için biraz buza ihtiyacım var."

Durell, "Galiba haklısın,"diyerek ayağa kalktı. "Başımda bir şişlik var, biraz buz bana da iyi gelir."

Cal, "Geri döneceğiz," dedi Jennifer'a. Sağ eliyle sol omzunu sabitlemeye çalışırken, o da ayağa kalktı ve acıdan irkildi.

Adamlar topallayarak kapıya yürürlerken Jennifer hiçbir şey söylemedi. Durell'in elindeki sopayı hâlâ bırakmadığını görünce bir şey yapmaya da kalkışmadı.

Cal üstteki kapıyı dışardan kilitledikten sonra, Durell kadına iyi davranmanın doğru bir taktik olup olmadığını sordu.

Cal, "Haklısın," dedi. Garajın ilk bölmesine girerek sigorta kutusunu açtı. Bodrum katının düğmesini bulmak için biraz oyalandı, bulunca sigortaları gevşetti.

"Biraz karanlıkta kalmak, aklını başına getirir belki," dedi Cal.

Daha sonra, yaralı iki adam malikâneye geçmek üzere bahçeden yürürlerken Cal, "Onun dişi bir kaplan olduğunu söylemiştim," dedi.

"Evet, söylemiştin!" dedi Durell. "Beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Oysa ben onun korkudan altına yapacağını sanıyordum."

"Kadının konuşma şansı sence nedir?" diye sordu Cal. "Ben başta olduğu kadar ümitli değilim."

"Bir tahmin yapmam gerekirse, ben de hiç ümitli olmadığımı söyleyebilirim."

Cal, "Yardımcı olması için yine Veena'yla konuşmak zorunda kalabiliriz," dedi. "Kadınla daha önceden konuşmuştu."

"Bu da bir fikir. İkimiz kötü polisi oynarken, o iyi polisi oynayabilir, anlatabildim mi?"

"Çok iyi anladım," diye karşılık verdi Cal. "Bence bu çok iyi bir fikir."

Bölüm **33**

19 Ekim 2007
Cuma, 11.35
Yeni Delhi, Hindistan

Laurie Özel Gangamurthy Tıp Üniversitesi'nin otopsi odasını incelerken, "Buradaki olanaklar, New York'ta sahip olduğumuz olanaklardan daha iyi," dedi. "Bizim yarım asırlık otopsi odamız buraya kıyasla, korku filminin çekildiği bir sete benziyor."

Laurie, Jack, Neil, Arun ve Dr. Singh, tıp üniversitesinin adli tıp bölümüne ait otopsi odasındaydılar. Odada her şey yeni ve son teknolojiydi. Üniversitenin hastanesi Gangamurthy Tıp Merkezi, özellikle kalp sağlığı açısından sorunlar yaşayan ve Dubai başta olmak üzere, diğer Ortadoğu şehirlerinden gelen hastalarıyla, sağlık turizmi içinde önemli bir yer tutuyordu. Zamanında burada tedavi olmuş ve memnuniyetini yüz milyon dolar gibi büyük bir miktar para bağışlayarak göstermiş Dubai'li Bay Gangamurthy, merkezin en önde gelen bağışçısıydı.

Dr. Vijay Singh, "Maalesef birazdan derse girmek ve sizden ayrılmak zorundayım," dedi. Açık tenli, iri göbekli bir adamdı. Batılılar gibi takım elbise giymiş, kravat takmıştı ama sarkmış gerdanı kravatının düğümünü kapatıyordu. "Ama sanırım ihtiyacınız olan her şey temin edildi. Dijital kameram tezgâhın üstünde duruyor. Hastanemiz için ayrılmış soğuk bölmelerimizi bile emrinize amade. Yardımcım Jeet, özel bir şeye ihtiyaç duy-

manız halinde size yardımcı olacak. Arun onunla nasıl temasa geçileceğini biliyor. Çağırdığınızda hemen gelir."

Arun ellerini birleştirip başıyla selam verdi. "Namaste."

Vijay, "Ben gideyim öyleyse," dedi. "Size kolay gelsin."

Vijay ayrılır ayrılmaz Jack, "Kendimi biraz suçlu hissediyorum," dedi. "Cesedi çaldığımızı ve otopsi yapmak için resmi iznimiz olmadığını ona söylememiz gerekmez miydi?"

Arun, "Hayır, çünkü bu durumda karar vermesi daha zorlaşırdı," dedi. "Ama bu şekilde hiçbir sorumluluğu olmayacak. Gerektiğinde gerçeği bilmediğini iddia edebilir ki, bu doğru. Daha da önemlisi, bu yolla işi geciktirmeden bitirebileceğiz."

Laurie, "Peki öyleyse, yapalım şu işi," dedi. Jack'le birlikte otopsi için uygun giysi ve eldiven giydiler. Arun ve Neil de sadece giysi giymişti. Maria'nın sağlık geçmişini bildiklerinden, kimse karantina başlığı takmaya gerek duymamıştı.

Jack Maria'nın otopsi masasının üstünde yatan çıplak cesedini işaret ederek, "Sen mi, ben mi?" diye sordu.

Laurie, "Ben yaparım," dedi. Bisturiyi alarak göğüste 'Y' şeklinde kesik açmaya başladı.

Arun, "Tamam, düşündüklerinizin üstünden geçelim bir daha," dedi. "Gerçekten çok ilgimi çekti. Zehirlenmeden şüpheleniyordunuz, değil mi?"

Jack, "Evet," dedi. "Kısıtlı zaman nedeniyle bu vakaya her zamankinden farklı yaklaşıyoruz. Bir varsayımla hareket edip, onun doğru veya yanlışlığını ispat edeceğiz. Normalde, otopsi yaparken hiçbir şey atlamamak için açık fikirli olmaya çalışırız. Burada ise kesin olmayan kalp krizi teşhisini onaylar veya ihtimal dışına atarken, zehirlenmeyi ispat edecek özel bir şey arıyoruz."

Laurie, "Hatta belirli bir faktörle ilgili bir fikrimiz var," dedi, kesiği bitirip, doğrulurken. Sonra bisturiyi bırakıp ağır kemik kesme aletini aldı eline.

Arun ve Neil aynı anda, "Gerçekten mi?!" diye atıldılar.

Laurie aleti kaburgaların arasına sokarken, "Öyle,"dedi

Jack. "Her şeyden önce, olayların faili olarak bir sağlık hizmeti çalışanından şüpheleniyoruz. Vakaların birden fazla sayıda hastanede gerçekleştiğini göz önüne alırsak, fail bir doktor olabilir. Bir doktordan şüphelendiğimiz için de, ilaçları düşünmek zorundayız, çünkü doktorlar ilaçlara kolayca erişebilirler. Ayrıca ölen üç hastanın damarına tüp takılı olduğunu da unutmayalım. Siyanozu düşündüğümüzde, üçüncü vakada kurbanı hayata döndürme çabası esnasında siyanozun hızla yok olduğu gerçeğini de göz önüne alarak, anestezi esnasında kasları felç etmek için kullanılan kurar benzeri bir maddeyi düşünmeliyiz."

Laurie kemik kesici aletle işini bitirdi ve Jack'in de yardımıyla göğüs kemiğini yerinden çıkardı.

"Doğrudan kalbe bakalım," dedi Laurie. "Kalp krizine dair önemli bir kanıt bulursak, varsayımlarımızı tamamen değiştirmek zorunda kalabiliriz."

Jack, "Haklısın," dedi.

Neil, "Solunum felcine yol açabilecek birçok ilaç var," dedi.

Laurie ve Jack hızlı çalışıyor, biri diğerinin bir sonraki hamlesini tahmin edebiliyordu. Jack kalp ve ciğerden kesilen parçaları üstüne koymak üzere yan masada duran bir tepsiye uzandı.

Jack Neil'e, "Özellikle test edeceğimiz bir ilaç var," dedi, Laurie'nin kalbi yerinden çıkarmasını izlerken. "Çok yüksek ateşin ve şaşırtıcı biçimde hızla yükselen potasyum seviyesinin görüldüğü üçüncü vakadaki hastayı hayata döndürmek çabası sayesinde, çabalarımızı her iki duruma da yol açabileceği bilinen kas gevşetici ilaç üzerinde yoğunlaştıracağız. Bu aşamada, çok beklenmedik bir şeyle karşılaşmadığımız sürece, akla en yakın olasılık bu."

"Tanrım," dedi Arun. "Büyüleyici."

Laurie, "Bu kalpte kesinlikle bir hastalık söz konusu değil," dedi. Kalp kası ve ana koroner damarların yolu üzerine bir dizi kesik atmıştı. "Özellikle de damarların tıkanmasına yol açacak bir hastalık."

Diğerleri Laurie'nin omzunun üstünden bakıyordu. "Kalp dış zarı üstünde az miktarda kanama var," dedi Jack. "Bu, kas gevşetici ilaç yüzünden zehirlenmeye ait özel bir belirti olmasa da, onunla bağlantılıdır."

Laurie, "Akciğer zarı üstünde de biraz kan var," dedi.

"Arun, Vijay'in kamerasıyla bunların fotoğrafını çekebilir misin?" diye sordu Laurie.

"Tabii."

Fotoğraflar çekildikten sonra Laurie, toksikoloji için numune almak üzere hazırlığa başladı. Farklı şırıngalar kullanarak idrar, kan, safra, beyin ve omurilik sıvısı topladı.

Jack, "Kas gevşetici ilaçtan kuşkulanmamıza neden olan iki sebep daha var," dedi. "Bu ilaç, şeytani emelleri gerçekleştirmek için ideal ilaçlardan biridir. Fail şüphelendiğimiz gibi bir doktorsa, saptanması en zor olan ilacı kullanmak isteyecektir ve kas gevşetici ilaç bu tanıma çok uyuyor. Her şeyden önce, kas gevşetici ilaç muhtemelen hastanın anestezisi esnasında kullanılmıştır, yani bu ilaca dair ize rastlanılırsa varlığı kolayca açıklanabilir. İkincisi, kas gevşetici ilaç vücutta hızla dağılır, ki aşırı dozda alınması durumunda hastanın kısa bir süre nefes alması yeterli olacak, sonrasında da mutlu son gelecektir."

Arun, "Vücut kas gevşetici ilacı hızla metabolize ediyor ama siz yine de numune alacaksınız, değil mi?" dedi.

Laurie, "Kesinlikle," dedi, şırıngayı safrayla doldururken. "Birileri kas gevşetici ilacı kötü amaçlar doğrultusunda kullanıyorsa, yeterli olmayabileceği endişesiyle büyük miktarlarda enjekte ederler. Büyük bir doz söz konusu olduğunda ise, vücudun ilaçtan korunma mekanizması elinden alınmış olur, yani kurbanın vücut sıvılarında kas gevşetici ilaca metabolize edilmiş olarak bol miktarda rastlamakla kalmaz, bizzat ilacın kendisinden de bulabilirsiniz."

Jack, "Kas gevşetici ilaç, Amerika Birleşik Devletleri'nde bilinen bazı adli tıp vakalarında kullanılmıştır," dedi. "Nevada'da karısını öldüren Higgs adında bir erkek hemşire ve Florida'da

karısını öldüren Coppolino adında bir anestezi uzmanı vardı. Higgs vakasında ilaca karısının idrarında, Coppolino vakasında ise yalıtılmış halde kadının kaslarında rastlandı."

"Hindistan Sağlık Bilimi Enstitüsü'ndeki toksikoloji uzmanlarımızın ne yapabileceğini görmek ilginç olacak. Şefleri uluslararası bir üne sahiptir."

Laurie son numuneyi de alırken, "Numuneleri oraya götürmenin bir yolu var mı?" diye sordu.

Arun, "Eminim vardır," dedi. "Jeet'in bu işi halletmesini sağlarım. Buradaki hastanenin klinik laboratuvarının bir teslimat servisi olduğunu sanıyorum."

İki uzmanın yürüttüğü otopsi, Laurie'nin böbrekleri çıkarmasıyla kısa bir sürede sonlanmış oldu. Laurie böbrekleri kontrol edip normal durumda olduklarına karar verdikten sonra, bıçakla iri birer parça kesti. Aynı bıçağı kullanarak koronaya, parankima ve kaliksi ortaya çıkaracak biçimde bir kesik daha attı.

"Jack, şuna bak!" dedi heyecanla.

Jack Laurie'nin omzunun üstünden baktı. "Çok garip," dedi. "Parankima balmumu kıvamında gibi görünüyor."

Laurie, "Aynen öyle," dedi, daha da büyük bir heyecanla. "Bunu daha önce de görmüştüm. Sonrasında ne olduğu anlaşılmıştı, biliyor musun?"

Jack, "Amiloid mi?" diye tahminde bulundu.

"Hayır, sersem. Şu pembe şey borucuğun içinde, hücrenin değil. Maria'da akut rabdomiolis[1] varmış!"

Jack heyecanla, "Arun!" diye seslendi. "Jeet'i çağır. Donmuş bölmelerden birini kullanmamız gerek. Bu miyozin ise, şüphelendiğimiz gibi bir zehirlenme olayıyla karşı karşıyayız demektir. Bu, kas gevşetici ilaç yüzünden olan zehirlenmelere ait özel bir belirti."

---

1 Rabdomiolis: İskelet kas dokusunun elektrik verilmesi veya zehirlenme sonucunda ayrışması sonucu ortaya çıkan ve idrarda miyoglobin salgısıyla kendini gösteren tıbbi bir olgu (ç.n.)

Yarım saat sonra, Laurie böbrekleri incelemeyi bitirmiş, böylece otopsi tamamlanmış ve rapor tutulmuştu. Özellikle kalp ve böbreklerden alınan numuneler düzenlenmiş, organlardan parça alınmış ve ceset en sonunda uygun bir morg soğutucusuna konulmuştu.

Jack, "Eee?" diye sordu sabırsızca. Laurie'nin mikroskobu incelemesi her zamankinden uzun sürmüşe benziyordu.

Laurie, "Borucuklarda kesinlikle pembe renklenme var," dedi. Jack'in görmesi için geriye yaslandı.

Jack, "Kesinlikle rabdomiolis!" diyerek doğruldu. "Hastanın geçmişini göz önüne aldığımda, toksikoloji sonucunu bile beklemeden bunu bir kanıt olarak kabul edebilirim."

Laurie, Arun ve Neil'in de bakıp, böbrek borucuğunun tıkanmasına neden olan miyozinleri görebilsinler diye ayağa kalktı.

Arun, "Peki şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu. Bir adli tıp vakasının parçası olmaktan dolayı coşkuluydu. Hindistan'ın gerçekleriyle karşılaşmadan önce, lisedeyken tam da hayalini kurduğu şey buydu işte.

Jack, "Bu aşamada bu soruyu biz sana sormalıyız," dedi. "Amerika Birleşik Devletleri'nde bağımsız olarak çalışan adli tıp müfettişleri benzer durumda ya polise, ya savcılığa, ya da her ikisine birden başvurur. Belli ki bir suçla karşı karşıyayız."

Arun, "Ne yapılması gerektiğini bilmiyorum," diye itirafta bulundu. "Belki avukat arkadaşlarımdan birine danışmalıyım."

Laurie, "Bu arada," dedi, "elimizi güçlendirmek için hızlı hareket etmeliyiz. Umarım Hindistan Sağlık Bilimi Enstitüsü'ndeki toksikoloji bölümüne yolladığımız idrar sayesinde bilimsel bir kanıt elde ederiz ama daha henüz bir vakayı ele aldık. Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne geri dönüp, bir şekilde ikinci cesede ulaşmalı veya en azından idrar örneğini almalıyız. Aynı şeyler Tıp Merkezi'ndeki üçüncü ceset için de geçerli. Bir yerine üç vakaya dair kanıtımızın bulunması çok daha iyi olur. Acele etmeliyiz. Jennifer bu öğleden sonrasına kadar mahkemeden karar çıkabileceğinden söz etmişti."

Jack, "Peki önce dediğin gibi hareket edelim," dedi. "Birden fazla cesetten alınmış kanıta ihtiyacımız var. Bu, özellikle kas gevşetici ilaç zehirlenmelerinin söz konusu olduğu durumlarda geçerli. Vücut, sadece çürürken bile kas gevşetici ilaçtan az bir miktar üretebilir."

"Bizim elimizde de numune olması için buradan birkaç şırınga alacağım," dedi Laurie.

Jack, "İyi fikir," dedi.

Dört kişilik grup kolayca belli olan heyecanları ve ortak bir amaç için yüklendikleri görev bilinciyle minibüse bindi ve Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin yolunu tuttu. Arun yine direksiyonun başındaydı.

Neil cep telefonunu eline aldı. "Öğlen olduğuna göre Jennifer'ı arayabilirim," dedi. "Artık uyanmıştır sanırım. Tüm bunlar onu da çok heyecanlandıracak."

Laurie, "İyi fikir," dedi. "Sonra telefonu bana ver, ben de konuşayım."

Neil telefonu telesekreter çıkıncaya kadar çaldırdı. Sonra, araması için kısa bir mesaj bıraktı. "Herhalde spor yapıyor veya yüzüyordur. Birazdan tekrar ararım."

Laurie, "Öğle yemeği yiyor da olabilir," dedi.

Neil telefonu cebine koyarken, "Haklısın," dedi.

Kraliçe Viktorya Hastanesi'ne geldiklerinde, Arun minibüsü hemen arka tarafa çekip daha önceki yere park etti.

Aceleyle minibüsten inen grup, çift kapıdan koşar adımlarla hastaneye girdi. Yaşlı nöbetçinin iskemlesi boştu.

"Belki öğle yemeğine gitmiştir," dedi Laurie.

Jack, "Umarım öyledir," dedi. "Bizim gizli kapaklı işimiz yüzünden işinden olmuşsa, kendimi suçlu hissederim."

Arun en önde yürüyordu. Öğle yemeği için kafeterya önünde oluşan sıra bir yılan gibi koridora kadar uzandığından, tek sıra halinde yürümek zorundaydılar. Sonunda Maria'nın naaşının konulduğu soğutucunun önünde durdular.

Arun, "İnsanları görmezden gelip öylece içeri girelim mi?" diye sordu.

Jack ve Laurie birbirlerine baktılar. "Sen gir Arun," dedi Laurie. "Olay çıkarmayalım."

Laurie, Jack ve Neil koridorun biraz ilersine yürüdüler. Kimselerin dikkatini çekmiyorlardı.

Arun soğutucunun içine girer girmez Benfatti'nin orada olmadığını anladı. Naaşlar soğutucuda değildi. Dışarıya çıkıp kapıyı kapattı. Diğerlerinin yanına gidip kötü haberi verdi.

Jack, "Üçlü kanıt sunma şansımız yok oldu," dedi.

Arun, "Yukarı çıkıp neler olduğunu öğreneyim," dedi.

"Arun yukardayken biz de kahve dükkânına gidip bir şeyler atıştıralım," dedi Laurie. "Ne öğreneceğine bağlı olarak, yemek yemek için başka bir fırsat bulamayabiliriz."

"İyi fikir," dedi Arun. "Kahve dükkânında buluşuruz."

Arun'un bir şeyler öğrenebilmesi beklediğinden daha uzun sürse de, ummadığı kadar çok bilgi edinmişti. Kahve dükkânına girdiğinde, diğerleri sandviçlerini bitirmişti bile. Arun masaya oturur oturmaz garson yanında bitiverdi. O da sandviç söyledi.

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz Arun masaya doğru eğildi. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Arun kimsenin duymayacağına emin olduğu alçak bir sesle, "Bu inanılmaz," dedi. Herkese ayır ayrı baktı. "Her şeyden önce, hastane yönetimi Maria Hernandez'in kaybolmasından dolayı küplere binmiş halde. Öylesine kızmışlar ki, aşağıdaki yaşlı adamı işten kovmuşlar."

"Kahretsin," diye söylendi Jack. "Ben de bundan korkuyordum."

"Bu olayın sorumlusunun New York'tan gelen tıp müfettişleri olduğuna da eminler. Ama ilginçtir, sizler için ÖBR doldurmamışlar."

Laurie, "ÖBR nedir?" diye sordu.

"Ön Bilgi Raporu," diye açıkladı Arun. "Polisin müdahale etmesini istiyorsan, yapman gereken ilk şeydir. Ama polis kendilerine iş çıkması anlamına geldiği için bundan nefret eder."

Jack, "Bunları kimden öğrendin?" diye sordu.

Arun, "Hastanenin başkanından," dedi. "Adı Rajish Bhurgava. Kendisiyle oldukça iyi arkadaşız. Onu okul günlerinden beri tanırım."

"Cesedi bizim aldığımızı biliyorlarsa, neden ÖBR doldurmuyorlar?" diye sordu Laurie.

"Tam olarak anladığımı sanmıyorum ama Rajish bunun sağlık bakanlığında yüksek bir konuma sahip, Ramesh Srivastava adında bir adamla alakalı olması gerektiğini söyledi. Raporun doldurulmasını o adam engellemiş. Olayın medyada duyulması korkusundan olabilir."

Laurie, Jack ve Neil, içlerinden birinin Arun'un sözlerine karşılık vermek isteyip istemediğini anlamak için uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda konuşan Laurie oldu. "Belki Ramesh denilen bu adam seri katilin izini sürüyordur ve soruşturmanın selameti için adamı medya aracılığıyla telaşlandırmak istememiştir."

Jack sorgu dolu bir ifadeyle Laurie'ye baktı.

"Benimkisi sadece bir tahmin," dedi Laurie.

Arun, "Neyse, şimdi işin daha önemli kısmına geçelim," dedi. "Hem Benfatti'nin, hem de Tıp Merkezi Hastanesi'ndeki kurban Lucas'ın naaşı mahkeme emriyle alınmış. Emir hastaneye, naaşların sadece hastaneden dışarıya çıkarılması değil, kamu yararı gözetilerek yakılması veya tahnit edilmesi hakkını da veriyormuş. Ama işin garip tarafı, hastanenin bir şekilde becerip, naaşların Varanasi'nin ana merdivenlerinde yakılmasını organize etmiş olması."

Jack, "Bu *merdiven* de nedir?" diye sordu. "Ne anlama geliyor bu?"

"Ganj Nehri'ne inen merdiven veya dağ geçidi," dedi Arun.

Laurie, "Bu Varanasi planından haberimiz var," dedi. "Bu öneriyle kurbanların ailelerini yatıştırmayı umuyorlardı. Ama en azından iki aile için beklenen etkiyi yapmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

Jack, "Peki bu Varanasi nerede?" diye sordu.

"Delhi'nin güneydoğusunda," dedi Arun.

"Ne kadar uzakta?"

Arun, "Altı yüz, yedi yüz kilometre kadar," dedi. "Ama otobanla ulaşmak mümkün."

Jack, "Naaşları kamyonla mı götürecekler?" diye sordu.

Arun, "Herhalde," dedi. "Yaklaşık on bir buçuk saat kadar sürer. Ya bu akşam geç saatlerde, ya da yarın erkenden yakılırlar. Varanasi bu iş için yirmi dört devrededir. Ama bunun çok sıra dışı bir şey olduğunu söylemeliyim. Varanasi'de yakılmak, genelde Hindulara özgüdür. Bu onlar için iyi bir karmaya sahip olmak adına bulunmaz bir nimettir. Bir Hindu Varanasi'de ölür ve burada yakılırsa, anında aydınlanmaya kavuşur."

Laurie, "Bunun için birilerine rüşvet vermek zorundalar," dedi.

"Şüphesiz," dedi Arun. "Önde gelen Domlar'dan birine rüşvet vermeleri gerek. Domlar cesetlerin yakılması konusunda özel haklara sahip kastlardır. Hindu Brahmanları'ndan birine de rüşvet verebilirler. Hastane Dom veya Brahmanlar'dan birine veya ikisine birden rüşvet vermiş olmalı."

Jack, "Nasıl bir şehirden söz ediyoruz?" diye sordu.

Arun, "Hindistan'ın en ilginç şehirlerinden biridir," dedi. "Dünyanın da en eski şehirlerinden... Burada beş bin yıldan beri insanların yaşadığına inanılır. Hindular açısından en kutsal şehirdir. Doğum, evlilik ve ölüm gibi, insan hayatının dönüm noktalarında seremonilerin yapıldığı uğurlu bir yerdir."

Jack, "Varanasi'ye uçakla gitsek, iki naaşa yakılmadan önce yetişme şansımız nedir?" diye sordu.

"İşte bu soruya cevap veremem," dedi Arun. "Ama oldukça fazladır sanırım. Özellikle biraz rüşvet dağıtmakta istekliyseniz."

Jack, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Laurie'ye. "Tam bir otopsi yapamasak bile, en azından idrar numunesi almak iyi olurdu."

Laurie, "Varanasi'ye uçuş var mı?" diye sordu Arun'a. Yaklaşık on iki saatlik bir araba yolculuğu pek de cazip bir fikir gibi gelmiyordu.

"Var ama kalkış saatleri hakkında hiçbir fikrim yok. Bir bakayım."

Arun telefon açarken, Laurie Neil'e döndü. "Normal koşullar altında, sizin de gelmenizi isterdik. Ama ben Jennifer'ın hâlâ otelde kalması gerektiğine inanıyorum."

"Ben de," dedi Neil.

Arun telefonu kapattı. "Birkaç sefer gerçekleştirilmiş bile. Son uçak iki kırk beşte."

Laurie ve Jack saate baktı. On iki kırk beşi gösteriyordu. "İki saat var. Yetişebilir miyiz?" diye sordu Laurie.

Arun, "Acele edersek yetişebiliriz sanırım," dedi.

Laurie ayağa kalkıp peçetesini sandviçinden kalan kırıntıların üstüne atarken, Arun'a, "Sen geliyor musun?" diye sordu. Masaya, yedikleri yemeğin bedelini fazlasıyla karşılayacak kadar bir para da bıraktı.

"Yıllardır bu kadar iyi zaman geçirmemiştim," dedi Arun. "Bunu kaçırmak istemem." Ayağa kalkarken telefonunun kapağını açtı ve seyahat acentesini aradı. Telefonla konuşurken bir yanda da sandviç için Laurie'ye teşekkür etti. Asansöre yürürlerken Varanasi uçağına üç bilet ve Taj Ganj Oteli'nde iki oda ayrılması için, Jack ve Laurie'nin isimleriyle birlikte talimat verdi.

Minibüsün yanına geldiklerinde Arun gerekli ayarlamaları yapmıştı. Jack ve Laurie'ye, havaalanında Hint Havayolları masasında buluşacaklarını söyledi, sonra aceleyle arabasına yöneldi.

Jack, Laurie ve Neil minibüse bindiler, Jack direksiyona geçti. Kraliçe Viktorya Hastanesi'nin araba yolundan çıkarken hafif bir patinaj da yaptı ama caddeye çıktığında yavaşlamak zorunda kaldı. Öğle saatindeki yoğun trafiği unutmuşlardı.

Laurie, "Otele vardığımızda tetikleyici iğneyi yapmak için

kendime zaman ayırmalıyım," dedi. Önde, yolcu koltuğunda oturuyordu.

Jack, "Oh, doğru ya," diye karşılık verdi. "İyi ki hatırladın. Ben tamamen unutmuştum."

"Arka koltukta duran şıringaları da unutmasak iyi olur," dedi Neil. Steril şıringaların bulunduğu torba hemen yanında, iki koltuk arasında sıkışmış halde duruyordu.

"Haklısın," dedi Laurie. "Unutabilirdim, o zaman da başımız derde girerdi. Sen en iyisi ver şu torbayı bana!"

Neil torbayı Laurie'ye verdi.

Laurie, "Jennifer ve senin, bizimle beraber gelemeyecek olmanıza üzülüyorum," dedi omzunun üstünden.

"Sorun değil. Ben de öğleden sonrasını, eve dönüş için uçak rezervasyonlarımızı yaparak değerlendireceğim. Jennifer bu ülkeden ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacak."

Laurie, "Babaannesinin naaşı konusunda bir an evvel karar vermesini sağla," dedi. "Sonra Gangamurthy Tıp Üniversitesi'ni bir yokla ve gerekli ayarlamaları yap."

"Jennifer naaşın yakılmasına karar verdi sanırım, o yüzden hemen harekete geçebiliriz."

Jack ve Laurie çıkacakları yolculuğa kendilerini hazırlarlarken, otele varıncaya dek geçen yirmi dakika boyunca hiç konuşmadılar. Otele vardıklarında acele adımlarla lobiye girerlerken bile sessizliklerini bozmadılar.

Jack, "Sen yukarıya çık," dedi Laurie'ye. "Ben havaalanına transfer işini ayarlayıp geliyorum."

Laurie, "Tamam," diyerek koşar adımlarla yanından ayrıldı.

Jack, "Sizinle yarın görüşürüz," dedi Neil'e. "Varanasi'de nerede kalacağımızı biliyorsun, Jennifer'da Laurie'nin cep numarası da var. Jennifer'ın otelden ayrılmasına izin verme. Arada bir bizi arayın."

"Tamam," dedi Neil.

Saat öğleden sonra biri biraz geçmekte olduğundan, Neil lobiyi geçip Jennifer'ı bulmak ümidiyle otelin ana restoranına bir göz attı.

Etrafa bakınırken başgarson kendisini fark etti. "Arkadaşınız bugün henüz buraya gelmedi," dedi, Neil'e.

Neil başgarsona teşekkür etti. Amal Palace Otel'i çalışanları, hizmet kalitesiyle kendisini büyülemeye devam ediyordu. Misafirlerin adlarını böylesine iyi hatırlayan çalışanların bulunduğu bir otel hiç görmemişti daha önce.

Jennifer'ın otelin saunasında olabileceğini düşünen Neil, asansörün restoranın hemen yanında olmasından da yararlanarak hemen aşağıya indi. Asansör kapısı saunanın danışma masasının önünde açıldı. Neil görevliye Jennifer Hernandez'in içeride olup olmadığını sordu. Hayır cevabını alınca koridoru yürüyüp spor salonuna baktı. Jennifer burada da yoktu. Yürümeye devam ederek bahçeye çıktı ve havuza doğru yürüdü.

Puslu güneş ve oldukça sıcak hava yüzünden havuza ilgi oldukça büyüktü ve havuz başında yemek yiyen çok sayıda misafir vardı. Jennifer'ı burada da göremeyen Neil oldukça şaşırdı. Havuz başı olağanüstü hoş bir ortamdı.

Jennifer'ın hâlâ odasında uyuduğu ve telefonunu kapatmış olabileceği kanısına varan Neil, ne yapacağını düşünmeye başladı. Jennifer uykusunu alamamıştı demek. Onu uyandırmak istemedi. Sonunda buraya geldiğinde yapmak istediği şeyi, yani odasının kapısını dinlemeye karar verdi. İçerden Jennifer'ın, duşun veya televizyonun sesini duyarsa kapıyı çalacak, hiçbir şey duymazsa, uyumasına izin verecekti.

Kararını veren Neil hamam girişine doğru yürüdü. Sonra öyle veya böyle, muhakkak havuza inecekti.

Bölüm **34**

19 Ekim 2007
Cuma, 16.02
Yeni Delhi, Hindistan

Malikânenin ön kapısından giren Veena, doğrudan odasına çıkmak yerine kütüphaneye yöneldi. Tedirgin olmuştu ve içini rahatlatmak istiyordu. Bunu sağlayacak tek kişi Cal Morgan'dı. Cal bunu daha önce birkaç kez yapmıştı ve Veena, şimdiki durum gözüne daha önce hiç olmadığı kadar ciddi görünse de, ona güveniyordu.

Kütüphanenin açık kapısından içeri girip Cal'ın masada bir şeyler yazdığını gördüğünde çok rahatladı. Göğsünde bir kitap ve alnında buz torbasıyla kanepeye uzanmış Durell'i sonradan fark etti. O an Cal da Veena'nın geldiğini görmüş ve başını kaldırmıştı. İkisi de aynı anda konuşmaya başlayınca ne dediklerini anlamadılar.

Elini yüzüne götüren Veena gergin bir tavırla, "Özür dilerim," dedi.

Cal, "Hayır, benim hatam," dedi, elindeki kalemi bırakıp gülümserken. Sol omzunun üstünde bir buz torbası duruyordu.

İkisi bir kez daha aynı anda konuşmaya başlayınca Cal kıkırdayıp, "Sen anlat," dedi.

"Bu sabah rahatsız edici bir gelişme oldu," dedi Veena. "Çok üzüldüm."

Durell bacaklarını kanepeden indirip ayağa kalktı. Gözlerini ovuşturdu; uykuya dalmıştı.

"Ne oldu, anlatsana!" dedi Cal.

"Öğleye doğru Maria Hernandez'in cesedi ortadan kayboldu. Hastane bu durumun sorumlusu olarak, Jennifer Hernandez'in Hindistan'a getirttiği iki adlı tıp uzmanını görüyor. Otopsi yapmayı planlıyor olabilirler, belki de çoktan yapmışlardır bile. Kadının kas gevşetici ilaç yüzünden öldüğünü anlamışlarsa ne olacak?"

Cal bıkkın bir tavırla, "Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi. "Hem de birçok kez. Doktorlar kas gevşetici ilacı metabolizmadan atıldığı konusunda bana güvence verdiler."

"Ayrıca ilacın kalıntılarına rastlasalar bile bir şey fark etmez," dedi Durell. Kadına ameliyat sırasında bu ilaçtan verilmişti zaten."

Veena, "Bu ilacı internette araştırdım biraz," dedi. "Bazı davalarda sanıklar, eşlerini kas gevşetici ilaç kullanarak öldürmek suçundan mahkum olmuşlar ve ilacın varlığı adli tıp uzmanlarınca ispat edilmiş."

"Sözünü ettiğin davalardan benim de haberim var," dedi Cal. "Vakalardan birinde fail ilacı şırınga etmiş ve şırıngada ilacın kalıntılarını bulmuşlar. Biz ise ilacı verirken hastalara takılı olan damar içi bağlantısını kullandık. Diğer vakada ise ilaç aptal failin evinde bulunmuş. Haydi Veena! Bu kadar paranoyak olmaktan vazgeç artık! Durell ve ben bu konuyu çok araştırdık. Çok güvenli hareket ediyoruz. Ayrıca, geçenlerde bu ilacın ayrıştırılmasının o kadar kolay olmadığına dair bir haber okudum. Kas içine yapılan enjeksiyonlarla ilgili toksikoloji uzmanlarının yaptıkları çalışmaları birçok insan sorgular hale gelmiş."

Veena, "New York'tan gelen adli tıp uzmanlarının ilacı bulamayacaklarına ikiniz de eminsiniz, değil mi?" diye sordu yalvarırcasına. İnanmak istiyor ama suçluluk duygusu yüzünden tam tersini düşünüyordu.

Cal, "Ben kesinlikle ikna oldum," dedi, kelimelerin üstüne basa basa. Bu konuyla ilgili konuşmaktan bıkmıştı.

Durell, "Evet, hiçbir sorun olmayacak," diyerek onayladı Cal'ı.

Veena sesli biçimde nefesini verip iskemlelerden birine çöktü. Duyduğu kaygı yüzünden bitkin düşmüştü.

"Senden bir ricamız olacak,"dedi Cal. "Yardımına ihtiyacımız var."

"Bu haldeyken kimseye hayrımın dokunacağını sanmıyorum," dedi Veena.

Cal, "Ama biz farklı düşünüyoruz," dedi. "Hatta bize yardım edebilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyoruz."

Veena yorgun bir sesle, "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Cal, "Babanla konuşan kişiler, bu sabah Jennifer Hernandez'i buraya getirdiler," dedi, ayrıntıya girmeden. Sonra sustu ve Veena'nın bu sözleri sindirmesini bekledi.

Veena, Jennifer sanki kutsal gördüğü bir yer işgal edilmiş gibi, "Jennifer Hernandez burada mı?" diye sordu.

Durell, "Garajın altındaki odada," dedi.

Oturduğu yerde doğrulan Veena kendini kaybetmiş bir halde, "O neden burada?" diye sordu.

"Şüphelenmesine neden olan şeyi öğrenmeye karar verdik," dedi Cal. "Bundan en çok rahatsızlık duyan da sendin. Başından beri Hernandez konusunda bir şeyler yapmamızı istiyordun."

"Ama onu buraya getirmenizi değil, Hindistan'dan ayrılmasını sağlamanızı istiyordum."

"Eh," dedi Cal, "şüphelenmesine neden olan şeyi öğrenmeliyiz ki, bu durumu değiştirebilelim. Başka kimsenin şüphelenmesini istemiyoruz. Baksana, bu durum seni nasıl etkiledi! Perişan haldesin. Hernandez'le konuşmanı istiyoruz. Ne de olsa onunla daha önce de konuşmuştun. Düşüncelerini sana açacağını düşünüyoruz, en azından bu konuda bir şansın var, çünkü bizimle kesinlikle konuşmuyor."

Veena kesin bir tavırla, "Hayır," dedi. "Onunla konuşmak istemiyorum. Daha önce kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu. Onunla konuşmak, babaannesine yaptıklarımı hatırlatıyor. Lütfen, beni zorlamayın!"

"Pek fazla seçeneğimiz yok," dedi Durell. "Yapmak zorundasın. Bu sayede hem senin, hem bizim kafamız rahat olacak."

Cal, "Durell doğru söylüyor Veena," dedi. "Ayrıca, babana baskı yapan ve onu senden ve kız kardeşlerinden uzak tutan arkadaşlarımızı durdurmamızı istediğini sanmıyorum."

Yanakları kızaran Veena, "Bu hiç de adil değil!" diye bağırdı. "Babamla ilgili hiçbir zaman sorun yaşamayacağımıza söz vermiştiniz."

Cal, "Bu sonsuza dek böyle mi gidecekti sence?" diye sordu. "Haydi Veena. Senden zor bir şey istemiyoruz. Hernandez belki seninle de konuşmayacak. Öyleyse, yapacak bir şeyimiz yok. Ama denemek zorundayız. Senin bu işi başarabileceğini düşünüyoruz."

"Benimle konuştu diyelim, sonra ne olacak?" diye sordu Veena. "Ona ne olacak?"

Cal ve Durell bir an için bakıştılar. "Onu geri götürmesi için, buraya getiren insanlara haber vereceğiz.

Veena, "Oteline mi?" diye sordu.

"Evet. Oteline," dedi Durell.

Veena ani bir kararla, "Peki, onunla konuşacağım," dedi. "Ama hiçbir şey için söz veremem."

Cal, "Bizim de böyle bir beklentimiz yok zaten," dedi. "Babaannesini hatırlattığı için senin açından zor olacağınız da biliyoruz. Bu çok doğal. Doğal olan bir başka şey de, özellikle her şey bu kadar iyi giderken, ileride karşımıza buna benzer sorunların çıkmasını istememiz."

"Onunla ne zaman konuşmamı istiyorsunuz?"

Cal ve Durell birbirlerine baktılar. Bu konuyu daha önce düşünmemişlerdi.

Cal omuzlarını silkti. "Şimdi, mesela."

"Üniformamı çıkarıp bir duş almak istiyorum. Yarım saat sonra olur mu?"

"Tamam öyleyse," dedi Cal.

Veena ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Tam dışarıya çıkacaktı

ki, Cal, "Teşekkürler Veena. Bir kez daha hayatımızı kurtardın," diye seslendi.

Veena, "Bir şey değil," dedi. "Onu şüphelendiren şeyin ne olduğunu muhakkak öğrenmeliyiz. Bunları bir daha yaşamak istemiyorum."

"Tamam, şöyle yapacağız," dedi Cal. O, Durell ve Veena evden çıkıp garaja yürümüşlerdi. "Önce, elektriği açacağım. Sonra önde ben, birlikte merdivenlerden aşağıya ineceğiz. Ben kilidi açacağım, Veena sen içeri girip ona sesleneceksin. Geçen sefer olduğu gibi cevap vermezse, kendini konuşacakmış gibi hissettiğinde geri geleceğini söyleyeceksin. Karanlıkta kaldığı için üzgün olduğunu ama kötü adamların bu konuda ısrar ettiklerini söyleyecek ve sonra ayrılacaksın. Bunu birkaç kez tekrarlamamız gerekebilir. Kadının saldırgan olduğuna inanıyoruz." Cal Durell'e bakınca, onun aynı fikirde olduğunu belirtmek istercesine kaşlarını kaldırıp hafifçe başını salladığını gördü.

Her şey planlandığı gibi gitmişti. Cal kapıyı açmış, Veena içeriye girip Jennifer'a seslenmiş ve kadının kanepede oturmakta olduğunu görmüştü. Veena kapıyı Cal'ın yüzüne kapatmış, sonra Jennifer'ın yanına gidip kanepeye oturmuştu.

Şimdi ikisi de hiçbir şey söylemeden ihtiyatlı tavırlarla birbirini süzüyordu. Veena odaya adımını attığı andan beri Jennifer'ın yüzüne bir şaşkınlık ifadesi hakim olmuştu.

Veena söze, "Sanırım öğrenmemiz gereken özel bir şey olduğunun farkındasındır," diye başladı. Oturduğu yerde dimdik duruyordu.

Jennifer, "Öğrenmek istediğiniz bir şey olduğunu biliyorum," dedi. "Beni otele geri götürün, ben de size anlatayım."

"Bize anlattıktan sonra otele döneceksin, anlaşma böyle. Aksi takdirde, bizimle işbirliği yapman için ortada bir sebep kalmaz."

"Kusura bakma. Bana güvenmek zorundasınız."

"Bu işin sorumlularıyla uğraşacağına, benimle muhatap olmak senin lehine."

"Muhtemelen haklısın ama şu bir gerçek ki, ben hiçbirinizi tanımıyorum. Ama senin de işin içinde olduğunu öğrenmek beni şoke etti."

"Demek öyle. Babaannenin ölümünün doğal olmadığına inanmanı sağlayan şeyin ne olduğunu bana söylemeyi reddediyorsun."

"Reddetmiyorum. Bunu daha medeni bir ortamda konuşmayı teklif ediyorum. Bu yeraltı sığınağında tıkılıp kalmak hiç hoşuma gitmiyor."

Veena ayağa kalktı. "Galiba sabaha kadar beklememiz gerekecek. Gece konu hakkında düşünürsen, diğerleriyle değil, benimle işbirliği yapmanın daha iyi olacağını idrak edersin sanıyorum."

Jennifer, "Yerinde olsam buna pek güvenmezdim Hemşire Chandra," dedi, yerinden kıpırdamadan.

Veena kapıya yürüdü ve ani bir hareketle açtı. Kulağını kapıya dayamış olan Cal, neredeyse yere düşecekti.

Veena, "Biraz daha karanlıkta kalması gerekecek," dedi. İki adamı iterek merdivenlere yöneldi.

Cal ağır kapıyı tuttu, Jennifer'a şöyle bir baktıktan sonra kapatıp kilitledi ve Durell'in arkasından merdivenleri tırmanmaya başladı. Üst kapıyı da kilitledikten sonra, Durell ve Veena'nın sohbet ettikleri yere doğru yürüdü.

Cal, "Biraz fazla hızlı oldu," dedi. "Onu ikna etmeye çalışmadın mı?"

"Çok değil. Kapıdan duyamadın mı?"

"Hayır, pek iyi duyamadım."

"Kadın çok dik başlı. Şu an onu ikna etmeye çalışmak, zaman kaybından başka bir şey değil. Sabah daha farklı hissedeceğini sanıyorum. Karanlıkta geçireceği bir on beş, on altı saat daha mucizeler yaratabilir. Yarın cumartesi, hastaneye gitmek

zorunda değilim. Ona koşulları anlattım ve geri döneceğimi söyledim."

İki adam birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "İyi," dedi Cal. Ama ses tonu pek ikna olmadığına işaret ediyordu.

Malikâneye geri dönmek üzere yürümeye başladılar. Veena, "Bu akşam film izleyecek miyiz?" diye sordu.

"Evet, iyi bir film var. Clint Eastwood'un *Affedilmeyen*'i."

Veena, "Biraz aklımı dağıtmam gerek," dedi. "Maria Hernandez'e otopsi yapılmasının yarattığı gerginliği hâlâ üstümden atamadım. Aklımdan çıkaramıyorum bir türlü."

Malikâneye geldiklerinde Veena doğrudan odasına çıktı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Cal ve Durell Veena'nın uzaklaşmasını izledi.

Durell, "Gerçekten zeki bir kız," dedi. "Bence Hernandez konusunda çok haklı."

"Evet zeki ama ani tavır değişikliği beni rahatsız ediyor. Yolunu şaşırıp, intihar etmeye kalkıştığı akşam da aynen böyleydi. Arada bir odasına uğrayıp nasıl olduğuna bakmalıyız. Durumu Petra ve Santana'ya da anlatalım."

Bölüm **35**

19 Ekim 2007
Cuma, 16.40
Yeni Delhi, Hindistan

Top, hedeflenen kişinin parmak uçlarından milimetre farkıyla kaçmış, üniversitedeyken futbol oynamış adamın elinden bir mermi gibi fırlayarak döne döne havuzun üstünden sekmişti. Top ikinci kez toprağa değdiğinde Neil'e çarpmış ve derin uykusundan uyanmasına neden olmuştu.

Neil havuz kenarında yattığı şezlongda sıçradı. Topu elinden kaçıran havuzdaki adam Neil'e topu atması için seslenirken, havuzun diğer tarafındaki arkadaşı gülmekten kırılıyordu. Bir an sinirlenen Neil topu aldı ve ayağıyla gülen adamın bulunduğu yöne doğru olabildiğince sert biçimde vurdu ama top adamın başının üstünden geçip alanı çevreleyen ağaçların arasında kayboldu.

Bu durumdan hiç de hoşnut olmayan havuzdaki adam, "Teşekkürler ahbap," dedi.

Neil, "Rica ederim," dedi. Yaptığı şeyden dolayı biraz suçluluk duyacak kadar kendine gelmişti şimdi. El yordamıyla saatini aradı. Her an ortaya çıkacağı ümidiyle Jennifer'ı beklerken, saat üç sularında uykuya dalmıştı. Daha önce telesekreterine sayısız kez mesaj bırakmış ama hâlâ ortaya çıkmamış olmasından dolayı ciddi bir korkuya kapılmaya başlamıştı.

"Beşe yirmi var," dedi yüksek sesle. Şok olmuştu. Eşyalarını

topladı, bornozunu giydi ve otele yöneldi. Spor salonunun önünden geçerken etrafa bakındı ama Jennifer orada değildi. Asansöre binince dokuzuncu kata çıkmak istediğini söyledi. Üstünü değişmeden önce Jennifer'ın odasını kontrol etmek istiyordu.

912 numaralı odaya geldiğinde kapının zilini çaldı, kapıya vurdu ve bir cevap gelmesini beklemeden kapı kolunu zorladı. Hiçbir şey duymayınca, "Anlaşıldı," dedi.

Kendi odasına inen Neil giysilerini giydi. Sonra otelin danışma masasına inerek müdürle görüşmek istediğini söyledi. Müdür, bir Amal Palace Oteli çalışanından beklenildiği gibi anında karşısında bitiverdi. "Tünaydın efendim. Ben misafir hizmetleri müdürüyüm, adım Sidharth Mishra. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Neil, "Dokuz yüz on iki numarada kalan kız arkadaşım Jennifer Hernandez bugünü çoğunlukla odasında uyuyarak geçirecekti," dedi aceleyle, "neredeyse akşamüzeri oldu ama kendisinden hiçbir cevap alamıyorum."

"Çok üzüldüm efendim. Biz de aramaya çalışalım." Sidharth parmaklarını şaklatarak, kayıt masasında görevli bir kadına hitaben, "Damini, dokuz yüz on iki numaralı odadan bir cevap alabiliyor musun, bir bak bakalım," dedi.

Damini telefon açarken Sidharth Neil'e, "Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?" diye sordu.

"Hayır, en azından bana," dedi Neil.

"Cevap alamazsak hemen odasına çıkarız."

Neil, "Çok iyi olur," dedi.

Damini, "Cevap vermiyor," dedi. "Telesekreter çıktı."

"Odaya bakalım öyleyse," dedi Sidharth. Damini'ye kendisiyle birlikte gelmesini söyledi.

Asansörle yukarı çıkarlarken, Neil bir önceki gün Jennifer'a polise başvurmamasını öğütlerken doğru bir iş yapıp yapmadığını merak ediyordu. Benzer bir durumun Amerika'da yaşanması halinde, olay yerini terk etmekten dolayı insanın başına iş açılacağını çok iyi biliyordu.

Sidharth, "Bayan Hernandez'in gidebileceği bir yer var mı?" diye sordu. "Alışverişe filan çıkmış olmaz mı?"

"Hayır, bundan kesinlikle eminim," dedi Neil. Jennifer'ın hayatına kastedildiğini ve bu yüzden otelden dışarıya çıkmaya korktuğunu söyleyecekti az daha.

Asansör dokuzuncu kata gelince aceleyle 912 numaralı odaya yöneldiler. Sidharth kapıdaki, "Rahatsız Etmeyin" yazısına işaret etti. Neil başını sallayıp, "Bütün gün buradaydı," dedi.

Sidharth kapının zilini çaldıktan sonra, "Bayan Hernandez," diye seslendi. Sonra kapıya birkaç kez vurduktan sonra anahtarı çıkardı. Kapıyı açıp, Damini'nin içeriye girmesi için yana çekildi. Kadın başını içeri uzatıp hemen geri çekti.

"Oda boş," dedi Damini.

Sidharth da odaya girdi. Birlikte banyoyu da kontrol ettiler. Her şey yerli yerinde gibi görünüyordu, sadece duş kabininin, üstünde kuru havlu asılı kapısı aralıktı.

Sidharth, "Odadan normal bir şekilde ayrılmış gibi," dedi.

Neil müdüre katılmak durumundaydı. Duş kabininin kapısı ve "Rahatsız Etmeyin" yazısı dışında her şey normal görünüyordu.

"Ne yapmamızı istersiniz Bay McCulgan?" diye sordu. "Şüpheli bir şey görünmüyor. Arkadaşınız belki akşam yemeğine geri döner."

Neil başını iki yana sallayarak, "Yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi. Dönüp kapıya yöneldiğinde, gözü, güvenlik zincirinin takılı olduğu kapı dikmesinin hasar görmüş ucuna takıldı. "İşte, burada bir şey var," dedi. "Güvenlik zinciri ve yuvası kayıp."

"Çok haklısınız," dedi Sidharth. Cep telefonunu çıkarıp danışmayı aradı. "Güvenliğe haber verin, koşar adımlarla dokuz yüz on iki numaralı odaya gelsinler."

Neil, "Polise haber vermenizi istiyorum," dedi. "Hemen şimdi... Kız arkadaşım kaçırıldı galiba."

Bölüm **36**

19 Ekim 2007
Cuma, 19.14
Varanasi, Hindistan

Laurie, "Varanasi'nin ilginç bir şehir olduğuna hiç şüphe yok," dedi, "ama daha fazla ilerlemek istemiyorum." O, Jack ve Arun, Ganj Nehri'ne inen Dasashvamedha'daki basamaklara varmışlar, daha öncesinde resmi araçlar haricinde araç trafiğine kapalı ve sadece yayalara ait, korkunç kalabalık ve uzun bir alışveriş caddesinde yürümek zorunda kalmışlardı.

Yeni Delhi'den buraya gelirken uçak yarım saatten biraz fazla rötar yapsa da, yolculuk iyi geçmişti. Yol da çok kalabalıktı. Havaalanından otele varmaları neredeyse uçak yolculuğu kadar uzun sürmüş ama Laurie de, Jack de pencereden gördükleri manzara karşısında büyülenmişlerdi. Sonsuz çeşitlilikte minik, ilkel ve kalabalık dükkânlardan oluşan bir geçit töreni izlemişlerdi adeta. Dükkânlar, şehrin merkezine yaklaştıkça daha da bakımsızlaşmıştı. Şahit oldukları nüfus yoğunluğu yüzünden, iki adli tıp uzmanı için Hindistan'da bir milyar insanın, yarım milyar kadar da başı boş hayvanın yaşadığına inanmak zor değildi.

Otele kayıt yaptırmaları sırasında, özellikle Dr. Ram'in bir tanıdığı olan genel müdür Pradeep Bajpai sayesinde hiçbir sorunla karşılaşmamışlardı. Pradeep, Jawahar Krishna adında Banaras Hindu Üniversitesi profesörü ile tanışmalarını sağlayarak onlara ayrıca yardımcı olmuştu. Akşamı çoğunlukla dışarıda ge-

çireceklerini düşünen grup, otelde erken bir saatte akşam yemeği yerken, gruba rehberlik yapmayı kabul eden Jawahar doğrudan otele gelmişti.

Laurie'nin meramını anlayan Jawahar, "Alışması zor bir şehirdir," dedi. Adam kırklı yaşların sonunda, ellilerin başında geniş yüzlü, parlak gözlü ve kıvırcık gri saçlı biriydi. Batılı tarzı giyimi ve kusursuz İngilizcesiyle Ivy League üniversitesinde profesör olabilirdi. Konuşmanın ilerleyen bölümlerinde birkaç yıl boyunca Columbia Üniversitesi'nde çalıştığı ortaya çıktı.

Laurie, "Ülkeye hakim sofuluk hissinden etkilendiğim gibi, pislikten de iğrendim," diye devam etti. "Özellikle sıkça rastladığım insan ve hayvan dışkısından oluşan manzaradan..." İnsan, çöp ve her türlü atıktan oluşan izdihamın arasında başı boş halde gezinen çok sayıda inek, sahipsiz köpek, hatta keçi görmüşlerdi.

Jawahar, "Bunun için hiçbir mazeretimiz yok," dedi. "Bu durumun üç bin yıldan fazla bir geçmişi var ve korkarım bir o kadar daha devam edecek."

Jawahar gruba Varanasi'ye gerçek geliş amaçları olan, Benfatti ve Lucas'ın cesetlerine ulaşmakta da yardımcı olmuştu. Bir bilim adamı olan Jawahar, Manikarnika bölgesinin önde gelen Brahman rahiplerinden birinin yakın arkadaşıydı. Manikarnika, Varanasi'de cesetlerin yakıldığı başlıca iki geçitten önde geleniydi. Benfatti ve Lucas'ın cesetleri şüphesiz buraya gönderilmiş olmalıydı. Bir aracı olarak, Amerikalıların cesetleri geçide getirildiğinde Jack ve Laurie'nin adına kendisine haber verilmesi ve cesetlerden numune alınması için yeterli zamanın tanınması konusunda rahiple görüşmekte istekli davranmıştı. Bunlar için ödenecek ücret on bin rupi, yani iki yüz dolardan biraz fazlaydı. Jack, Jawahar'dan hastanenin bu iş için ne kadar para ödediğini öğrenmesini istemiş ama Brahman rahibi belki söylemek istemediğinden, belki bilmediğinden, bir bilgi vermemişti.

Jack nehre inen sıra sıra basamaklara bakarak, "Neredeyiz şimdi?" diye sordu. Güneş arkalarında batmak üzereydi. Titrek

ışık altında nehir, engin, pürüzsüz haliyle sudan çok, ham petrolü andırıyordu. Aşağıda, kenarında yıkanmakta olan on beş, yirmi insan vardı. Çok sayıda küçük tekne sahil şeridine düzensiz biçimde yayılmıştı. Nehirde yüzen sahipsiz eşyanın da işaret ettiği gibi, akıntı oldukça yavaştı. "Tanrım! Orada, yüzmekte olan inek leşinin yanında, nehre attıkları şey bir insan cesedi mi?"

Jawahar'ın gözleri Jack işaret ettiği parmağı takip etti. Hayvan ve insan ölüleri on beş metre açıktaydı. "Galiba haklısın," dedi. "Bu alışılmadık bir görüntü değil. Yakılmasına izin verilmeyen bazı insanları öylece suya atarlar."

"Mesela kimleri?" diye sordu Laurie.

"Belli bir yaşın altındaki çocukları, hamile kadınları, cüzamlıları, yılanların soktuğu insanları, Hint fakirlerini ve..."

Laurie araya girerek, "Hint fakiri de nedir?" diye sordu.

Jawahar yana dönerek merdivenlere açılan geçit boyunca bağdaş kurmuş halde oturmuş, örgülü saçlarını topuz yapmış, sakallı, yaşlı adamları işaret etti. Diğerleri merdivenlerin çevresinde duruyorlardı. Bazıları cüppe giymişken, diğerleri neredeyse çıplaktı, sadece peştamal giymişlerdi. "Bunlar hayattan kendi arzularıyla ellerini eteklerini çekmiş Hindu rahiplerdir," diye açıkladı Jawahar. "Bazıları eskiden, saygın işadamlarıydı."

Laurie, "Peki ne yaparlar?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kendilerini haşişe vermiş halde sadece etrafta gezinir ve meditasyon yaparlar. Sahip oldukları tek şey üzerinde taşıdıklarıdır ve sadece sadakayla geçinirler."

"Tabii kendi bilecekleri bir iş," dedi Jack. "Neyse, biraz önceki soruma geri dönersek, neredeyiz biz?"

Jawahar, "Burası en bilinen ve ilgi gören geçittir," diye açıkladı. "Aynı zamanda Varanasi'deki dini faaliyetlerin merkezidir. Gördüğünüz gibi tüm Hindu rahipleri dini, özel ibadetlerini burada yaparlar."

Taş basamakların aşağısına doğru yarı yolda, suya paralel bir bölgede bir dizi platform vardı. Her birinin üstünde de şamdan, çan ve lambalarla karmaşık bir takım hareketleri icra

etmekte olan turuncu cüppeli bir rahip görünüyordu. Bir dizi hoparlörden gelen ve ayinler esnasında okunan yüksek sesli şarkılar tüm geçidi boğuyordu adeta. Diğer Hindu rahipleri, Hint fakirleri, tüccarlar, dolandırıcılar, çocuklar, sözde rehberler, etrafta gezinen aileler, Hindistan'ın dört bir tarafından gelmiş hacılar ve turistler de dahil olmak üzere, etrafta birkaç bin insan dolanıp duruyordu.

Jawahar, "Bir kayık kiralamayı öneririm," dedi. "Brahman rahibinden haber gelmesine çok zaman var. Ondan haber aldığımız zaman da, kayığı yakılma bölgesine yakın bir yere, sahile çekebiliriz."

Laurie kuzeye işaret ederek, "Gördüğümüz yer cesetlerin yakıldığı geçit mi?" diye sordu. Kararan gökyüzüne bir yılan gibi kıvrılarak yükselmekte olan bariz, bulanık bir duman bulutu görünüyordu.

"Evet, orası," dedi Jawahar. "Sudan daha iyi görürüz. Ben bir kayık bulayım. Bulunca size el sallarım." Jawahar nehre inen basamaklara yöneldi.

Arun, "Varanasi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Laurie, "Dediğim gibi, ilginç bir yer," diye karşılık verdi. "Ama Batılı hassasiyetleri olanlar için biraz yorucu."

"Sanki birkaç yüzyılı aynı anda yaşıyormuşuz gibi," diyen Jack, cep telefonuyla konuşurken yanından geçmekte olan Hintliye baktı.

Kayık kiralamak iyi bir fikirdi. Yavaş yavaş akşam karanlığı çökerken, geçitlerdeki ama özellikle on, on iki cenaze ateşinin yandığı Manikarnika geçidindeki hareketliliği büyülenmiş biçimde izleyerek, birkaç saat boyunca sahil şeridinde ağır ağır ilerlediler. Ateşe odun atan ve akşam karanlığına kıvılcım ve duman patlamaları göndermekte olan belli belirsiz siluetler gördüler. Su kenarı boyunca bir kısmı ender bulunan sandal ağacından, yakacak odun yığınları dizilmişti.

Yakacak odun yığınlarının biraz üstünde, ölülerin yakılma-

sında kullanılan ateşin tutuşturulduğu kuyular vardı. Kuyuların üst kısmında kalan basamaklar ise dik taş duvara çıkıyordu. Duvarın üstündeyse, geniş konik kuleli tapınak kompleksinin bir parçası olarak destekli bir balkon vardı. Tapınağın hemen yanında, işlevsiz saat kulesinin de bulunduğu, bakımsız bir saray yükseliyordu. Manzara, ateşin ve etraftaki çılgınca hareketliliğin sayesinde kıyamet gününü andırıyordu.

Laurie'nin cep telefonu çaldığında saat on otuz beşti. Laurie telefonu Jawahar'a vermeden önce saate baktı. Ekrandaki numaraya göz atınca Hindistan'dan arandığını anladı.

Jawahar Hinduca ve oldukça kısa konuştuktan sonra telefonu Laurie'ye geri verdi.

"Cesetler gelmiş," diye bilgi verdi. "Brahman rahibi cesetleri, buradan da görebileceğiniz geniş balkonu olan küçük tapınağa almış. Bir an önce gelmemizi söyledi."

Laurie, "Gidelim öyleyse," dedi.

Kayıkçı sahile doğru kürek çekerken, Jawahar gruba, Manikarnika geçidinde ve cenaze ateşlerinin yakıldığı platformlarda kadınlara izin verilmediği için, Scindia geçidinde karaya çıkacaklarını söyledi.

Laurie, "Neden izin verilmiyormuş?" diye sordu.

Jawahar, "Kadınların kendilerini kocalarının cenaze ateşine atmalarını önlemek için," dedi. "Dulların hayatı Hint gelenekleri yüzünden pek kolay geçmez."

Karaya çıktıklarında Jack ve Laurie, Ganj Nehri'ne doğru yarı eğilmiş, yarı batmış devasa Shiva tapınağı karşısında büyülendiler. Jawahar kayıkçıyla hesaplaşırken, Arun da dahil olmak üzere, hep birlikte etrafı incelemeye başladılar.

Scindia geçidinden Manikarnika geçidine geçmek için altı kilometre uzunluğunda geçitlerle bitişik, şehrin eski bölümüne girmek zorundaydılar. Açık rıhtımdan uzaklaşır uzaklaşmaz, bir metrelik kaldırım taşlarıyla döşenmiş patikalarıyla kıvrıla kıvrıla uzanan şehir, karanlık, klostrofobik ortaçağ karakterine bürünmüştü. Ganj'ın ipeksi serinliğinin tersine burası, sidik ve

inek gübresi karışımı pis bir kokunun hakim olduğu sıcak bir havanın içine çekilmişti. Etrafta çok sayıda insan, inek ve köpek vardı. Laurie hiçbir şeye dokunmamak için bir sümüklü böcek gibi kabuğuna çekilmişti. Koku nedeniyle ağzından nefes almak istiyordu ama bulaşıcı hastalık korkusu yüzünden burnundan nefes almak zorundaydı. Jawahar'ın arkasında ilerler ve yerdeki dışkılara basmamaya çalışırken, daha önce bu derece rahatsız olduğunu pek hatırlamıyordu.

Arada bir aydınlık bir restoran, açık bir dükkân veya çıplak tek bir ampulün yandığı bir haşiş standına rastladıklarında, klostrofobi duygusunu bir kenara atıp rahatlıyorlardı. Ama etraf genelde karanlık, sıcak ve kötü kokuluydu.

Jawahar, "Tamam, basamaklar burada," diyerek karanlıkta aniden durunca, hemen arkasından gelmekte olan Laurie adama çarptı. Laurie adamdan özür diledi.

"Bu basamaklar geniş balkona çıkıyor. Birbirinizden ayrılmamanızı tavsiye ederim. Kimsenin kaybolmasını istemeyiz."

Laurie grupta kimsenin etrafı gezmek gibi bir niyetinin olduğunu sanmıyordu.

Jawahar, "Yukarıda çeşitli sığınaklar göreceksiniz," diye devam etti. "Her biri farklı bir Brahman rahibi tarafından yönetilir. Buraları ölüler içindir, sakın içeri girmeyin. Birkaç mumun dışında etraf karanlıktır. Yanımda el feneri getirdim ama yalnızca siz cesetlerden numune alırken kullanacağız. Anlaşıldı mı?"

Jack ve Arun evet derken, Laurie sessiz kaldı. Ağzı ve boğazı kurumuştu.

Jack, "Laurie, iyi misin?" diye sordu. Birbirlerini zar zor görebiliyorlardı.

Laurie dudaklarını ıslatmak için bir parça tükürüğü zorlukla bulurken , "Galiba," diyebildi.

Jawahar Jack'e, "Para yanında mı?" diye sordu.

Jack cebine hafifçe vurarak, "Yanımda," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Jawahar. "Dom'la sakın konuşmayın."

Laurie, "Dom da kim?" diye sordu.

"Domlar çok eski zamandan beri ölü yakma işini yapan ve cesetlerle uğraşan Dokunulmaz kişilerdir. Burada, Shiva'nın sonsuz ateşiyle birlikte tapınakta yaşarlar. Beyaz cüppe giyerler ve kafalarını kazıtırlar. Onlarla konuşmayın. İşlerini çok ciddiye alırlar."

Laurie, *Merak etme,* diye geçirdi içinden ama bir şey söylemedi. *Kimseyle konuşmaya niyetim yok.*

Jawahar döndü, sola kıvrılan ve sonu gelmez gibi görünen basamakları tırmanmaya başladı. Basamaklar geride kaldığında ilkel parmaklıkları olan bir balkona çıktılar. Balkonun hemen ilerisinde, tepesinde dolunayın göründüğü geniş nehir uzanıyordu. Aşağıda havayı kıvılcım, kül, kuru hava ve dumanla dolduran, kasıp kavurucu cenaze ateşleri yanarken, elindeki uzun sopayla minik cehennemin ateşini dürtmekte olan Dom, kendini kara bir figür olarak belli ediyordu. Her bir ateşin içinde yanmakta olan cesetler rahatlıkla seçilebiliyordu.

Balkonun zeminini beyaz kefene sarılmış otuz kadar ceset doldurmuştu. Arka tarafındaki iç bükey bir alanda, çeşitli tapınaklara çıkan karanlık açıklıklar vardı. Ortadaki açıklık Shiva'nın sonsuz ateşiyle parıldıyordu.

Jawahar ay ışığı altında elini uzatarak, "Parayı alayım," dedi.

Jack adamın dediğini yaptı.

"Herkes burada beklesin. Ben hemen geri döneceğim."

Laurie, "Tanrım," diye inledi. "Burası korkunç bir yer."

Jack Arun'a, "İnsanlar gerçekten buraya gelip, ölene dek buradaki mağaralarda mı yaşıyorlar?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla evet," dedi Arun.

Jawahar geri geldi. Köşedeki iki kulübeden birine gidip dönmüştü. "Söz konusu cesetler buraya gelirken kullandığımız basamakların hemen yanındaki minik tapınakta," dedi. "Brahman rahibi acele etmemizi ve dikkatleri üstümüze çekmememizi

söyledi. Sorun, Domların, başlıca görevlerinden birinin cesetleri korumak olduğuna inanmaları."

Geldikleri yöne doğru birlikte yürürlerken Laurie, "Bir bu eksikti," diye mırıldandı. Titremeye başladığını hissediyordu.

Tapınağa vardıklarında birer birer içeri girdiler, gözleri karanlığa alışana dek beklediler. İçeride kapının yanı sıra perdahsız bir pencere de vardı ve pencereden içeri, yerde yan yana yatmakta olan iki cesedi görünür kılacak kadar ışık giriyordu. Bunlar da beyaz kefene sarılmıştı.

Jack, "Şıringalar sende mi?" diye sordu Laurie'ye. Laurie omuz çantasından çıkardığı şıringaları havaya kaldırdı. Jack şıringalardan birini eline aldı. "Ben biriyle ilgilenirken, sen de diğeriyle ilgilen. Fenere ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum."

Cesetlerin sarılı olduğu ve sonradan çuval kumaşı olduğu anlaşılan kumaşı tutan ipi çözdüler. Arun Laurie'ye, Jawahar da Jack'e yardım edip, cesetlerin çatı kemiği görünene dek kefeni sıyırdılar. Jack ve Laurie şıringaları kasığın hemen alt kısmına yöneltip, içlerini idrarla doldurdular.

Jack halinden memnun halde, "Çok kolay oldu," dedi.

Laurie şıringaları güvenli biçimde kapatıp omuz çantasına koydu. Sonra hep birlikte eğilip cesetleri kefenin içine koymak gibi, çıkarmaktan daha zor bir işi yerine getirdiler. İşleri neredeyse bitmek üzereydi ki, mehtabın aniden karardığını fark ettiler. Başlarını kaldırdıklarında, iki Dom'un kapının önüne dikilmiş halde durduğunu gördüler. İçlerinden biri sinirli bir tavırla, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Jack ayağa kalkıp kapının önünü tıkayan Domları kenara itekleyerek, "Zaten işimiz bitmişti. Bizler doktoruz. Bu ikisinin gerçekten öldüğüne emin olmak istemiştik. Dediğim gibi, işimiz bitti," dedi.

Jawahar, Laurie ve Arun, Jack'in hemen arkasından tapınaktan dışarı çıktılar.

Jack'in yaptığı açıklama Dom'un kafasını karıştırmış olsa da, bu durum fazla uzun sürmedi. Adam avazı çıktığı kadar,

"Ceset hırsızları!" diye bağırmaya başladı ve Jack'in gömleğinin yakasına yapışmaya çalıştı.

Jack karşılık olarak, "Kaçın!" diye bağırdı. Laurie'nin harekete geçmek için talimata ihtiyacı yoktu. Bacakları titrerken kendini merdiven boşluğuna attı. Arkasından Jawahar ve Arun geliyordu.

Jack yakasına yapışan Dom'dan kurtulmak için adamın koluna bir karate darbesi indirirken, diğeri yan tarafına hamle yapmıştı. Jack bu kez yumruğunu kullanarak ikinci Dom'un yüzüne sert bir darbe indirdi. Sonra ilk Dom'un vücuduna yakın mesafeden bir yumruk atınca, adam iki büklüm oldu. Jack hemen ardından basamaklara koştu.

Basamakların başındaki dar geçide vardığında, bir lambanın altında durmuş kendisine el sallamakta olan Arun'u gördü. Jawahar grubu geldikleri yolun tersine yönlendiriyordu. Jack Arun'a doğru koşmaya başlayınca, Arun da grubun bulunduğu yöne doğru hızlandı. Arkalarından, basamaklardan inmekte olan Domların sesleri geliyordu.

Formda ve antrenmanlı Jack'in Arun'a yetişmesi fazla zaman almadı ama ikisi birlikte yaya trafiği yüzünden sıkışmış Laurie ve Jawahar'a bindirdiler. Karanlık, boş ve çok dar yol, daha geniş ama başını aşağıya eğmiş, geviş getirmekte olan bir ineğin de ortada gezindiği daha kalabalık bir geçitle kesişiyordu. Laurie o telaşla neredeyse hayvanın üstüne düşecekti.

Grup öfkeli Domlarla arasındaki mesafeyi açmak için bir beş dakika daha önündekileri itip, kakarak ilerledi. Artık peşlerinde kimsenin olmadığına kanaat getirdiklerinde durdular. Jack hariç hepsinin göğsü nefessiz kalmış halde şiddetli biçimde inip kalkıyordu. Birbirlerine baktılar, yaşadıkları gergin durumun yol açtığı şeyler karşısında kendilerini gülmekten alamadılar.

Biraz nefeslendikten sonra Jawahar grubu labirenti andıran dar yollardan geçirerek, sonuçta Dasashvamedha geçidine çıkaracak olan alışveriş caddesi Vishwanath Gali'ye yönlendirdi.

Buraya vardıklarında Jawahar, kendilerini Taj Ganj Oteli'ne geri götürecek iki çekçek kiraladı.

Oda anahtarlarını almak üzereye danışmaya doğru yürürlerken Laurie, "Her şeyden önce uzun bir duş alacağım," dedi.

Danışmadaki görevli Laurie'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Siz Dr. Laurie Montgomery misiniz?" diye sordu. Laurie adamın sesindeki tedirginliği hemen fark etmişti

Laurie endişeyle, "Benim," diye karşılık verdi.

"Size bırakılmış birkaç acil mesaj var. Arayan kişi sizden hemen cevap bekliyor."

Laurie telaşla mesajları aldı.

En az Laurie kadar endişelenen Jack de, "Nedir?" diye sorarken, karısının omzunun üstünden baktı.

Laurie, "Neil," diyerek Jack'e baktı. "Jennifer'la alakalı olabilir mi?"

Laurie çantasından cep telefonunu çıkarırken, grup otelin geniş alanını tepeden gören oturma yerine doğru hareketlendi. Neil'in cep telefon numarasını bilmeyen Laurie, Amal Palace Oteli'ni arayarak, santrale Neil'in odasına bağlanmak istediğini söyledi.

Neil sanki başında bekliyormuş gibi, telefonu ilk çalışta açtı.

Arayanın Laurie olduğuna emin olmadan, "Jennifer kaçırıldı," diye atıldı.

Laurie, "Olamaz!" diye bağırdı ve haberi hemen Jack'e iletti.

Neil, "Herhalde bu sabah ben sizinleyken oldu," dedi. "Geri döndüğümde, hâlâ uyuduğunu sandım. Saat altı olmasına rağmen ortaya çıkmayınca durum anlaşıldı. Kendime öyle kızıyorum ki."

Neil oda kapısının kayıp zincirinin tek ipucu olarak göründüğü, hikâyenin diğer bölümlerini de aktardı. Jennifer'ın odasından hiçbir şey çalınmamıştı.

Laurie, "Not bırakılmış mı?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey yoktu," dedi Neil. "Beni en çok kokutan da bu zaten."

"Polis olaya müdahale etti mi?"

Neil alaycı bir tavırla güldü. "Etti ama buna müdahale etmek denirse, tabii."

"Neden öyle söylüyorsun?"

"Aradan yirmi dört saat geçmeden Ön Bilgi Raporu'nu doldurmayacaklarını söylediler. ÖBR olmadan da hiçbir şey yapamazlarmış."

"İyi de neden ÖBR'yi doldurmuyorlar?"

"Duysan şaşarsın! Neymiş efendim, bu konuda çok deneyimliymişler, özellikle kayıp olduğu bildirilen Amerikalı turistler bir süre sonra kendiliğinden ortaya çıkıyormuş, raporu doldurmak için gösterdikleri onca çaba da boşa gidiyormuş. Tembel piçler iki satır yazı yazmaya üşeniyor diye, Jennifer'ı kaçıranlar kaçmak için yirmi dört saat zaman kazanacak. Deli olacağım."

"Otel olaya nasıl yaklaştı?"

"Otel görevlileri çok yardımcı oldular. Onlar da benim kadar üzgünler, bu iş için özel bir ekip görevlendirdiler. Şu aralar lobi ve ön girişin video kayıtlarını izlemekle meşguller."

"Umarım kısa zamanda bir ipucu bulurlar," dedi Laurie. "Yanında olmadığımız için üzgünüm."

"Ben de. Meraktan öleceğim."

Laurie, "En azından istediğimiz idrar örneklerini ele geçirdik," dedi.

"İdrar örnekleri şu an için umurumda değil doğrusu, umarım beni anlıyorsunuzdur."

Laurie, "Kesinlikle," dedi. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bundan söz etmemin nedeni, yarın sabah ilk uçakla Yeni Delhi'ye geleceğimizi vurgulamak içindi. Polisin bir an önce harekete geçmesini sağlamak için biz de yardımcı oluruz. Kapatma, Jack de konuşmak istiyor."

Jack telefonu eline alıp, "Neil, dinle," dedi. "Yarın Amerikan elçiliğine gidip danışmanlardan biriyle temasa geçeriz.

Danışman olayı bölge polisine aktarır, onlar yerel polisle nasıl başa çıkılacağını bilir. Senin konuştuğun polis muhtemelen bir komiserden daha yetkili biri değildi. FBI da işe dahil etmelerini sağlamalıyız. Davet edilene dek FBI'ın eli kolu bağlı kalacak."

"Ne zaman burada olursunuz?"

"Sen Laurie'yle konuşurken ben baktım. Yarın ilk uçak beş kırk beşte kalkıyor. Sen uyanmadan biz otele varmış oluruz."

"Buna o kadar güvenmeyin. Gözümün uyku tutacağını pek sanmıyorum."

Jack telefonu Laurie'ye verdi.

"Duydum," dedi Laurie. "Ama uyumak zorundasın. Bu işi halledeceğiz. Merak etme."

Vedalaştıktan sonra Laurie telefonu kapattı. Jack'e bakarak, "Bu korkunç bir felaket," dedi.

"Maalesef öyle," diye karşılık verdi Jack.

Bölüm **37**

20 Ekim 2007
Cumartesi, 03.00
Yeni Delhi, Hindistan

Saat üç olduğunda tek katlı malikâne sonunda tamamen sessizliğe bürünmüştü. Sadece bir saat öncesinde Veena oturma odasında televizyonun sesini duymuş ve birini uyku tutmadığını sanmıştı. Ama o her kimse, bir süre sonra televizyonu kapatmış ve odasına çekilmişti.

Işığı açmak istemeyen Veena'nın eli, gece yarısı yatmadan önce komodinin üstüne koyduğu giysi torbasına gitti. Torbayı alıp yatak odası kapısına doğru yöneldi. Şansına, Samira geceyi Durell'e geçiriyordu. Endişe konularından biri Samira'ydı. Veena üç saat boyunca yatağında uyanık halde uzanmış, ne zaman bir ses duysa, Samira'nın gecenin geri kalanını geçirmek üzere karşısındaki yatağına geri döndüğünü sanarak endişelenmişti.

Bir diğer endişe kaynağı ise anahtardı. Anahtarı tahmin ettiği yerde bulamazsa, her şey sona erecekti.

Veena kapıyı yavaşça açtı. Ev sessiz ve dolunay yüzünden dikkat çekecek biçimde aydınlıktı. Bir elinde ayakkabıları, diğerinde giysi torbası olduğu halde misafir bölümünden, evin, hemşirelerin yatak odalarının bulunduğu ana bölümüne doğru sessizce ilerledi. Gölgede kalmaya çalışıyordu. Oturma odasına yaklaşınca yavaşladı ve ihtiyatlı bir biçimde etrafa göz attı. On altı meslektaş ve beş hizmetlinin yaşadığı bir evin ortak kullanı-

lan herhangi bir bölümünde dolaşırken, gece veya gündüz birilerine rastlayabileceğini çok iyi biliyordu.

Oturma odası boştu. Bundan cesaret alan Veena, kütüphaneye giden halı döşeli koridorda koşar adımlarla ilerledi. Kütüphane de oturma odası gibi karanlık ve boştu. Bir an bile tereddüt etmeyen Veena şömineye doğru koştu. Giysi torbasını ve ayakkabılarını yere bırakıp karton kutuyu eline aldı. Kapağı oldukça sıkı olduğundan tırnağını yarığa sokup açması birkaç dakikasını aldı. Kapak açılırken Veena'nın olduğu yerde donup kalmasına neden olacak bir ses çıkardı. Çıkardığı sese bir tepkinin gelip gelmediğini anlamak için bir süre evi dinledi ama anormal bir şey duymadı.

Kapağı kaldırıp şömine rafına koyan Veena, elini kutunun içine sokarken nefesini tuttu. Parmakları iri anahtara değdiği anda büyük bir rahatlama hissi duydu ve içinden şükretti. Anahtarı ön cebine yerleştirdikten sonra, kapağını kapatıp kutuyu biraz önce bulduğu yere koydu.

Ayakkabılarını ve giysi torbasını yerden alarak kütüphaneden dışarıya çıktı, seraya gitmek üzere koridor boyunca ilerliyordu ki, buzdolabının kapısının kapandığını duydu. Bir an refleksle koridorun gölge bir yerine saklanarak dondu, kaldı. Böyle davranmakla isabet etmişti. Hemen ardından Cal'ın elinde bira kutusu koridora çıktığını gördü. Cal Veena'nın yanından geçip misafir bölümüne yöneldi.

Cal'ın hemen yanından geçip gitmesi, Veena'nın paniklemesine neden oldu. Gece boyunca normal davranmaya çalışmış olsa da, kendisine birkaç kez nasıl olduğunu soran Cal'ın şüphelendiğini biliyordu. Akşamın ilerleyen saatlerinde izin isteyip yatmaya gideceğini söylediğinde, sudan bir bahaneyle odasına bile gelmişti. Cal'ın şimdi de o yöne gittiğini gören Veena, yine kendisini kontrol etmeye niyetlendiğini düşündü.

Cal gözden kaybolur kaybolmaz, Veena yine hareketlendi. Şimdi zamana karşı yarışıyordu. Seraya geldiğinde önce ayakkabılarını giydi ve bahçeye çıktı, sonra hızla koşmaya başladı.

Ağaçlıklı bölgeye girmeden önce araba yolundan geçti, ardından karanlıkta yavaşladı. Birkaç dakika sonra garaja varmıştı.

Üstteki kapının kilidini açtı, akşam esintisi yaprakları hışırdatırken, ağaçlardan süzülen ışıktan faydalanmak için kapıyı açık bıraktı. Basamakların bittiği yer tamamen karanlığa boğulmuştu, Veena başını kaldırıp açık bıraktığı kapıya bakınca hafif bir ay ışığı görebildi.

Kapıya vurmak için anahtarı kullandı. "Bayan Hernandez," diye seslendi. "Benim, hemşire Chandra." Sonra biraz uğraştıktan sonra kapıyı açtı. Kapı zifiri karanlığa açıldı, ardına kadar. Veena, "Bayan Hernandez," diye seslendi yine. "Sizi buradan çıkarmaya geldim. Sizi kandırmaya çalışmıyorum ama acele etmeliyiz. Giymeniz bir şeyler ve ayakkabı getirdim."

Veena göğsünde bir el hissetti. "Ayakkabılar nerede?" diye sordu Jennifer. Veena'nın numara yapmadığını söylemesine rağmen temkinli davranıyordu.

"Ayakkabı ve giysileri torbaya koydum. Yukarı çıkıp ay ışığından faydalanalım."

"Tamam," dedi Jennifer.

Veena dönüp basamakları tırmanmaya başladı. Belli belirsiz gümüş, gri ışığa doğru yönelmişti. Çıplak ayakla arkasından gelmekte olan Jennifer'ı zor da olsa duyabiliyordu. Veena soluk ışığa çıkınca arkasına dönüp eve baktı. "Oh, hayır!" dedi. Ağaçların içinden, evin ışıklarının yandığını görebiliyordu. Hemen ardından kanının buz kesmesine neden olan bir şey duydu. Cal kendisine sesleniyordu.

Jennifer bir hayalet gibi merdiven boşluğunda belirmiş, üstündeki bornozu çıkarmış Veena'nın getirdiği giysileri giymeye hazırlanıyordu.

Veena, "Gömlek ve pantolon giyecek zaman yok," dedi. "Ama ayakkabıları giymelisin." Aceleyle giysi torbasında tenis ayakkabılarını aradı, bulup giymesi için Jennifer'a uzattı. Jennifer bornozu tekrar üstüne geçirip ayakkabıları giydi.

Jennifer, "Neden bu kadar acele ediyoruz?" diye sordu.

"Başımızdaki adam, Cal Morgan evden ayrıldığımı bir şekilde fark etmiş. Birazdan buraya gelip seni serbest bıraktığımı da öğrenir."

Jennifer tenis ayakkabılarını giydi. "Nereye gidiyoruz?"

"Ağaçların içinden geçip evden uzaklaşmalıyız. İlerde bir çit var ama bir yerinden delinmiş. Orayı bulmalı ve evden bizi aramaya çıkanlarla aramızı açmalıyız, aksi takdirde ikimizin de sonu bodrum olur."

Bornozunun kemerini kavrayan Jennifer, "Haydi öyleyse," dedi.

İki kadın ağaçların arasında koşmaya başladı. Bitki örtüsü sıklaştıkça ilerlemek de zorlaşıyordu. Yaklaşık yirmi metre boyunca elleriyle yüzlerini kapayarak, sadece içgüdülerinin yönlendirmesiyle yol aldılar. En büyük sorun gürültüydü. Bitkilerin arasında hareket ederlerken bir çift fil kadar ses çıkarıyorlardı.

Nemli akşam havasında birinin, "Veena geri dön! Konuşmalıyız," diye bağırdığı duyuldu. Fenerlerin ışığı gecenin karanlığında dans ediyor, evden bahçeye uzanıyordu.

İki kadın duydukları seslerin etkisiyle daha da hızla kaçmaya çalışırlarken, üst kısmı paslı dikenli telli, zincir baklası şeklinde sağlam bir çitle burun buruna geldiler.

Jennifer nefes nefese kalmış halde, "Şimdi ne tarafa gideceğiz?" diye sordu.

Veena, "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi. Fenerlerin ışığı şimdi ağaçların içinden geçiyordu.

Jennifer ani bir kararla sağa doğru hareketlendi, elini çitin üstünde sürterek ilerledi. Arkasından Veena'nın geldiğini duyuyor, çok fazla gürültü çıkardıklarını biliyordu. Çit oldukça sağlam görünüyordu. Jennifer çitin hasarlı bölümünün tam ters tarafta olduğunu düşünerek üzülüyordu ki, eli bir an boşta kaldı. Yere eğildiğinde, dışa doğru çökmüş çitin aniden yatay bir şekil aldığını hissetti.

Jennifer, "İşte burası," dedi, zar zor. Ayağıyla üstüne basınca çitin biraz daha çöktüğünü gördü. Ürkek bir tavırla ilerleyince

dikenli tele geldi. Etrafı göremese de, şansını denemeye karar verip atladı. Geçmeyi başarınca, Veena'ya da aynı şeyi yapmasını söyledi. Çok kısa bir süre sonra Veena da yanındaydı. Birkaç dakika sonra ağaçların arasından geçip Chanakyapuri'nin geniş ama ıssız meydanlarından birine çıktılar.

Veena, "Burada kalamayız," dedi. "Her an arabayla karşımıza çıkabilirler. Dört arabaları var."

Veena sözlerini tamamlamıştı ki, köşeyi dönmekte olan bir araba gördüler. Kadınlar kendilerini çalılıkların arasına atıp yere yattılar. Araba yavaşladı, yanlarından yürüme hızında geçti. Veena ve Jennifer, araba ilerdeki köşeyi dönüp gözden kaybolan dek beklediler. Hemen ardından ayağa kalkıp, arabanın geldiği yöne doğru koşmaya başladılar. Bir sonraki meydana gelince, malikâneden uzaklaşmalarını sağlayacak küçük bir sokağa daldılar.

"Onların arabalarından biriydi," dedi Veena. "Bizi aramaya çıkmışlar."

Kısa bir süre sonra arkalarında bir araba farı belirince, araba yolunun alt kısmında kalan duvarın arkasına gizlendiler. Kendilerini yine yere atmışlardı. Bu biraz önce gördükleri arabaydı ve yine aynı hızda etrafı dolanıyordu.

Kedi fare oyunu, Jennifer ve Veena oldukça geniş alana yayılmış bir gecekondu yerleşim bölgesine vardığında sona erdi. Evler karton, hurda, oluklu metal, muşamba ve kumaş toplarından tertip edilmişti. Eğrelti evlerin arasındaki toprak kuru ve boştu. Burada bir süreden beri insanların yaşadığı belliydi.

Nefes nefese kalan Veena, "Burası!" dedi. Bir saatten fazla bir süredir koşuyorlardı. "Burada güvende oluruz." Hiç tereddüt etmeden içeriye girdi, basit korunaklar boyunca yürüyüp yaşam alanının derinliklerine daldı. Etraf, arada bir duyulan ve kısa süren bebek ağlaması dışında sessizdi. Yoldan otuz metre kadar uzaklaştıktan sonra, gelen kokudan tuvalet olarak kullanıldığı anlaşılan, nerdeyse tamamen kurumuş nehir yatağından dönmekte olan bir kadına rastladılar. Veena Hinduca bir şeyler

söyleyince kadın bir yere işaret etti. Birkaç soru daha sorduktan sonra teşekkür etti.

Kadın yanlarından uzaklaşınca Veena, "Şanslıyız," dedi. "Boş bir yer varmış. Sorun tuvaletin çok yakınında olması. Ama en azından güvendeyiz."

"Gidelim öyleyse," dedi Jennifer. "Daha fazla koşabileceğimi sanmıyorum."

Beş dakika sonra, iki ağaç arasına gerilmiş iplerin üstüne, her iki ucuna ağır taş bağlanmış baskılı, parlak bir Hint kumaşının atılmış olduğu, kulübeyi andıran bir yerde oturuyorlardı. Yer halı kırpıntılarıyla kaplanmıştı. Veena bir ağaca yaslanmışken, Jennifer da diğerine yaslanmıştı. Pis nehir yatağına çok yakın olmalarından dolayı koku oldukça rahatsız edici olsa da, kendilerini güvende hissediyorlardı. Burada bulunmak, açık bir yolda bir kamyon veya başka bir aracı durdurmaya çalışmaktan çok daha güvenliydi kesinlikle.

"Oturmaktan hiç bu kadar zevk almamıştım," dedi Jennifer. Birbirlerini zar zor görebiliyorlardı. "Bakıyorum da, giysi torbasını hâlâ taşıyorsun."

Veena giysi torbasını sanki yeni görmüş gibi şaşırdı, sonra havaya kaldırdı. Jennifer'a doğru attı. Jennifer torbanın içinden gömlek ve pantolonu çıkardı. Kumaşa dokunup, "Bu kot pantolon mu?" diye sordu.

Veena, "Evet," dedi. "Santa Monica'dan almıştım."

"Demek Santa Monica'da yaşadın," dedi Jennifer. Bornozu ve spor ayakkabılarını çıkarıp çırılçıplak kaldıktan sonra kot pantolonu ve gömleği giydi.

Jennifer bornozu katlayıp destek olsun diye arkasına attıktan sonra, gözlerini kapatmış halde hareketsiz durmakta olan Veena'ya şöyle bir baktı. Rahat edebileceği bir şekilde uzandıktan sonra bakışlarını tekrar ona yöneltti. Bu kez Veena'nın gözleri kocaman açılmıştı ve elmas gibi parlıyordu.

Jennifer, "Bir an uyuduğunu sandım," dedi.

"Konuşmalıyız," dedi Veena.

Jennifer, "Sen nasıl istersen," diye karşılık verdi. "Sana gerçekten minnettarım. Beni kurtardığın için tüm kalbimle teşekkür ederim. Her şey iyi güzel de, senin bu insanlarla ne işin var peki?"

Veena, "Bu uzun bir hikâye," dedi. "Sana anlatmaktan mutluluk duyarım ama sözlerimin bir anlam kazanması için, öncelikle kendim ve ailem hakkında birkaç şey anlatmalıyım."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Sana anlatacağım şeyler ailem için büyük bir utanç kaynağı ama artık bir sır değil. Babam çocukluğumdan beri beni taciz ediyordu ve ben bunu sona erdirmek için hiçbir şey yapmadım."

Jennifer Veena'dan bir tokat yemişçesine irkildi.

"Nedenini merak ediyor olabilirsin. Sorun, benim iki ayrı dünyada, ama çoğunlukla eskiye ait bir dünyada yaşıyor olmam. Eski Hint geleneklerine göre babama manen borçluyum ve ne olursa olsun ona itaat etmeliyim. Hayatım bana değil, aileme ait bir hayattır ve babamın kötü davranışını ortaya dökmek gibi, ailem için utanç kaynağı olacak davranışlar sergilememeliyim. Ayrıca babam, kendisine itaat etmediğim takdirde başka bir kız kardeşime yöneleceğini söylemişti." Veena anlatmaya devam ederek, şaibeli Uluslararası Hemşirelikten ve Amerika'ya yerleşmeye dair kendilerine verilen sözden bahsetti. Hastaların sağlık kaydını çaldıklarından ve sonradan yaşanan gelişmelerden söz etti.

Veena, "Cal Morgan bir noktada biz hemşirelerin görev tanımını değiştirmeye karar verdi," diye açıkladı. "Ve bana, babamın artık bana, kız kardeşlerime ve anneme iyi davranmasını sağlayacağını ve kendisi için özel bir şey yaptığım takdirde, beni yeni bir hayat kurmam için Amerika'ya götüreceğini söyledi."

Veena bir an duraksayıp Jennifer'a baktı. Sözlerine devam etmek için cesaret toplamaya çalışırken aradan zaman geçiyordu.

"Cal Morgan seni babanın pençesinden kurtarmak karşılı-

ğında kendisi için ne yapmanı istedi?" diye sordu Jennifer. Dakikalar geçtikçe öfkesi büyüyor, öğreneceği şeyden korkuyordu.

"Benden Maria Hernandez'i öldürmemi istedi. Babaanneni ben öldürdüm."

Jennifer bir kez daha irkildi ama bu kez daha çok yıldırım çarpmış gibi oldu. Çok kısa bir an için ayağa fırlayıp, önünde oturmakta olan kadını boğmak geçti içinden. Babaannesinin ölümü hakkında şüphelenmekte haklıydı ve fail burnunun dibinde duruyordu. Ama sonra bilincine bir şekilde daha soğukkanlı düşünceler hakim oldu. Karşısında, özellikle bir dereceye kadar kendisinin de mustarip olduğu, hayal edebileceği en kötü psikolojik tuzağa yakalanmış ama kurtulmak için hiçbir şansı olmamış bir kadın vardı.

Jennifer kendini kontrol altında tutabilmek için derin derin nefes aldı. "Peki beni neden kurtardın? Suçluluk duygusu yüzünden mi?"

"Bir dereceye kadar, öyle," diye itirafta bulundu Veena. "Babaannene yaptıklarımdan dolayı çok pişmanım. Hatta intihar etmeyi bile denedim ama Cal Morgan beni kurtardı."

Jennifer biraz anlayışla, biraz şüpheci bir tavırla, "Gerçek bir teşebbüs müydü, yoksa dikkat çekmek için yaptığın bir şey miydi?" diye sordu.

Veena, "Gerçekti," dedi. "Ama kurtulunca tanrıların tatmin olduğunu düşündüm. Ama kendimi sürekli kötü hissediyor, onları durdurmak istiyordum. Sonra, seninle yüz yüze geldim ve senden kurtulmak isteyebileceklerini anladım. Bu da, işin çığırından çıkması anlamına geliyordu. Bu insanların ahlaki değerleri hiç yok. İnsanları kendileri için öldürmüyorlar ama başkalarının bu işi yapmasından dolayı hiç rahatsızlık duymuyorlar. Düşündükleri tek şey, hedeflerine ulaşmak."

Jennifer, "Maden sırrını bana anlattım, ben de sana kendi sırrımı anlatayım," dedi aniden. "Ben de babamın tacizine uğradım. Altı yaşımdayken başladı. Olanlar öylesine akıl karıştırıcıydı ki."

"Ben de aynı şeyi hissettim," dedi Veena. "Yaşadıklarım yüzünden kendimi suçlu gibi gördüm. Bazen bunlara benim neden olduğumu düşünüyorum."

Jennifer aynı fikirde olduğunu vurgulayarak, "Ben de," dedi. "Ama sonra dokuz yaşıma geldiğimde, birden her şeyin yanlış olduğunu anladım ve babamı hayatımdan çıkardım. Sanırım ben şanslıydım. Üzerimde, ne olursa olsun babama saygı göstermem gerektiğine dair kültürel bir baskı yoktu. Tabii endişelenmem gereken kız kardeşlerim de yoktu, yani senin durumunu hayal bile edemiyorum. Korkunç olmalı. Tasavvur etmek bile olanaksız."

Veena, "Gerçekten korkunçtu," dedi. "On beş yaşıma geldiğimde intihara teşebbüs ettim, gerçi o zamanlar bunu dikkat çekmek için yapmıştım. Ama işe yaramadı."

Jennifer, "Zavallıcık," dedi, samimiyetle. "Ben de sürekli kendime acırdım, çünkü babamın hayatımı mahvettiğini, kimsenin beni istemeyeceğini düşünürdüm ama intiharı aklımdan geçirmedim."

Bir saatten biraz fazla bir sürenin ardından gökyüzünün doğu tarafı aydınlanmaya başlamış ama Jennifer ve Veena güneş doğana kadar sabah olduğunun farkına varamamışlar, birden birbirlerini görebildiklerini fark etmişlerdi. İki saattir hiç durmadan konuşmuşlardı.

Kulübeden dışarıya çıktılar, birbirlerine bakıp, Cal ve diğerlerinden gelebilecek tehdit hâlâ devam ediyor olsa da, güldüler. Birbirine dolanmış saçları, pislikten komandoymuş gibi kararmış yüzleriyle perişan durumdaydılar. Özellikle Veena'nın giysileri kadar kirlenmiş yüzüne bakan Jennifer, "Savaştan çıkmış gibisin," dedi. Jennifer kulübeye girip bornozunu aldı. Silkelerken, en az Veena'nın giysileri kadar pislenmiş olduğunu gördü.

Yaşam alanı içinde yürümeye başladıklarında, diğer insanlar da geçici, köhne sığınaklarından çıkmaya başlamıştı. Etrafta bebekli anneler, babalar, yeni yürümeye başlamış çocuklar ve yaşlılar vardı.

Jennifer, "Bu manzarayı görmek seni mutsuz etmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Veena. "Bu onların karması."

Jennifer anlamış gibi başını salladı ama anlamamıştı.

İki kadın sabah trafiğiyle çoktan kalabalıklaşmış yola yaklaşırlarken, gittikçe kendilerine geliyorlardı. Artık o noktada Uluslararası Hemşirelik'in kendilerini bulmak üzere arabayla çevreyi araştırmaya devam ettiğine ihtimal vermeseler de, bu olmayacak iş değildi. Sonradan üzülmek yerine tedbirli olmakta fayda vardı, o nedenle ağaçların arkasında kalmaya çalışıyorlar, sadece araçlarla değil, insanlarla da dolmuş yolun bir aşağısını, bir yukarısını kontrol ediyorlardı. İnsanlar ya şehre doğru yürüyor, ya da sabah güneşi altında tembellik ediyordu.

Jennifer, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım özgürüz artık."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Jennifer. "Nereye gideceksin?"

Veena, "Bilmiyorum," dedi açıkça.

"Öyleyse nereye gideceğini ben söyleyeyim. Birlikte bir çözüm bulana dek benimle gelecek ve odamda kalacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Veena.

Bir taksi çevirmeleri biraz uzun sürdü ama sonra şehre inmek üzere olan birini buldular. Amal Palace Oteli'ne geldiklerinde Jennifer nakit çekmek için şoförden beklemesini rica etti ama Veena parayı ödedi.

Otele girerlerken otel görevlisi Sumit, Jennifer'ın geldiğini gördü. Heyecanla, "Bayan Hernandez, hoş geldiniz! Arkadaşlarınız da biraz önce geldiler," diye seslendi. Aceleyle masasının arkasından çıktı, kıyafetinin kuyruğu birbirine çarparken, asansörlere doğru koşturdu. Kısa bir süre sonra yüzünde zafer ifadesiyle Laurie ve Jack'in yanına geldi. Onları asansöre binmeden yakalamayı başarmıştı.

Laurie Jennifer'ı görür göremez yanına koştu. Mutluluğu

yüzünden okunuyordu. Ona uzun uzun sarılırken, "Tanrım, Jennifer!" diye bağırdı. Sonra Jack de aynı şeyi yaptı.

Jennifer Veena'yı kendisini kurtaran kişi olarak tanıştırdı. "Duş alıp, iyi bir kahvaltı etmek üzere aşağıya ineceğiz," diye ekledi. "Siz de bize katılmak ister misiniz?"

Jennifer'ı aniden karşısında görmekten dolayı çok mutlu olan ama hâlâ şok geçiren Laurie, "Harika olur," dedi. "Eminim Neil de bize katılmak isteyecektir."

Dördü asansöre doğru yürümeye başladı.

Laurie, "İçimden bir ses, bize anlatacak çok şeyin olduğunu söylüyor," dedi.

"Veena sayesinde," dedi Jennifer.

Asansöre bindiler, görevli Jack ve Laurie için yedinci katın düğmesine basarken, Jennifer için dokuza bastı. Genç adamın hafızası oldukça etkileyiciydi.

Jennifer, "Taksiyle buraya gelirken Hint hukuk literatürüne dair bazı terimler öğrendim," dedi.

"Ne gibi?"

"Ortağını ele veren tanık, itirafçı, örneğin..."

"Çok ilginç," dedi Laurie, "ne anlama geliyor?"

"Suçlu arkadaşlarının aleyhine tanıklık eden kimse demek. Veena da aynısını yapacak."

SONSÖZ

20 Ekim 2007
Cumartesi, 23.30
Raxaul, Hindistan

Toyota Land Cruiser'ın içindeki hava, yolculuk esnasında değişkenlik gösteriyordu. O sabah erken saatlerde Yeni Delhi'den yola çıktıklarında, nerdeyse panik içindeydiler. Özellikle Santana çok tedirgindi, diğerlerini acele etmeleri için gergin bir sesle uyarıyordu. En büyük endişesi, Durell'e birlikte uyuyan Samira dışındaki diğer hemşirelerin uyanmasıydı.

Üç saat gittikten sonra Santana dahil herkes belirgin bir biçimde yatışmıştı. Hatta Cal, Veena'nın kendisini olumsuz bir işe karıştırmayacağını söyleyerek, aşırı bir tepki verip vermediklerini sorgulamaya başlamıştı.

"Yeni Delhi'de oturup gereğini yapmadığımızı öğrenmektense, Katmandu'da oturup aşırı tepki verdiğimizi anlamayı tercih ederim," demişti Petra.

Öğle yemeğini Lucknow'da yemişler ve Uluslararası Hemşirelik'e ait bir haber olup olmadığını öğrenmeye çalışmışlardı. Ama hiçbir şey yoktu. Herhangi bir haber almamışlar, Veena'nın nereye gittiği, evden kaçtıktan sonra Hernandez'le birlikte hareket edip etmediğine dair aralarında tartışmışlardı. Hernandez'in ne bildiği ve yetkililere ne anlatacağını bile konuşmuşlardı. Gecenin bir yarısı kaçan kadının bildikleri sınırlıydı elbette, tabii Veena ona özellikle anlatmadıysa. Samira Veena'nın

bir takım oyuncusu olduğunu vurgulayarak, böyle davranmayacağını söylemişti.

Sonunda etraf yatışana ve Veena'nın ve Hernandez'in kaçmasının işlerine ne derece zarar vereceğine dair mantıklı bir değerlendirme yapana dek, şehir dışına ve Hindistan dışına çıkmanın en iyi karar olduğunda fikir birliğine varmışlardı.

Aracın üçüncü sırasında oturan Cal, "Onun hakkında hep rahatsız edici bir hissim vardı," diye itirafta bulundu. "Geriye baktığımda, onu, geçmişine dair öğrendiklerimizden sonra işten çıkarmalıydık diye düşünüyorum. On altı yıl öyle bir hayat sürmek, kafasından birkaç tahtanın eksilmesine neden olmuştur."

Petra sürücü koltuğundan, "Uluslararası Hemşirelik devre dışı kalırsa, Üstün Bakım Hastane Şirketi ve onun başkanı Raymond Houseman sence ne yapar?" diye sordu.

"Bence çok büyük hayal kırıklığına uğrarlar," dedi Cal. "Programın sağlık turizmi üzerinde müthiş etkileri oldu bu hafta. Bundan yeterli sansasyonu çıkaramamak, onlar açısından bir tür trajedi olacak. Şu an bulunduğumuz yere varmak için oldukça büyük miktarda nakit para harcadık maalesef."

Santana, "Durell, bu kaçış planını ayarlaman çok iyi oldu," dedi. "Yoksa, hâlâ Yeni Delhi'de olurduk."

Durell, "Plan Cal'ın fikriydi," dedi.

"Ama işi sen hallettin," dedi Cal.

Santana, "Raxaul'a geliyoruz," dedi.

Durell ellerini arasına aldığı yüzünü pencereye dayadı. "Boş ve tropikal bir yer. Başta sınırı geçebileceğimiz bir yer olarak değerlendirirken, düşündüğümün tam tersi."

Petra, "Burada başımızın derde girme olasılığı nedir sence?" diye sordu. Bu, kendilerine veya diğerlerine sormaktan kaçındıkları ama şehre yaklaştıkça görmezlikten gelmekte gittikçe zorlandıkları bir soruydu.

Cal, "Çok ufak," dedi sonunda. "Burası öyle sessiz, sakin bir yer ki, insanlar ülkeden girip çıkarken vizeye bile gerek duymuyorlar. Sen öyle dememiş miydin Durell?"

"Burası çoğunlukla kamyonların kullandığı bir sınır geçiş noktası," dedi Durell.

Petra, "Sence Katmandu'da ne kadar kalmamız gerekir?" diye sordu.

"Sonra belli olur," diye karşılık verdi Cal.

Santana, "Şimdi resmen Raxaul'dayız," diye seslenirken, yanlarından geçmekte oldukları tabelayı işaret etti.

İri dört çekere sessizlik çöktü. Petra aracın hızını gittikçe azaltıyordu. Etrafta çok sayıda tabela vardı, her yere kamyon park etmişti. Kasabanın köhne ve pis bir görüntüsü vardı. Karanlık sokaklarda sadece fahişeler yürüyor gibiydi.

Durell sessizliği bozmak istercesine, "Harika bir yer," dedi.

Santana, "Gümrük binasına yaklaşıyoruz," dedi. İleride, yolun ortasına, her iki tarafında araçların yanaşabileceği alanlar bulunan sıradan bir bina inşa edilmişti. Birkaç üniformalı sınır görevlisi çıplak ampullü tavanın altında boş kutuların üzerinde oturmaktaydı. Bir polis tek başına bir köşede pinekliyordu. Tüfeğini eline bile almamış, duvara dayamıştı Gümrük binasının yaklaşık yüz metre ötesinde yolu kapsayan ve sınırı belirleyen kemerli, geniş bir yapı vardı. Altı, yedi kişi her iki yöne hiçbir engelle karşılaşmadan yürüyordu.

Land Cruiser binaya yaklaşınca, üniformalı görevlilerden biri ayağa kalkıp durması için Petra'ya işaret etti. Petra penceresini indirdi.

Görevli bıkkın bir sesle, "Arabanın evrakları," dedi, "ve pasaportlar."

Hepsi pasaportlarını Petra'ya verdiler. Santana torpido gözünden arabanın evraklarını çıkardı. Petra tüm evrakları camdan dışarıya uzattı.

Görevli hiçbir şey söylemeden binanın içinde kayboldu. Aradan bir dakika, iki dakika geçti. Beş dakika geçip de hiç kimse görünmeyince Santana, "Her şey yolunda mıdır sizce?" diye sordu.

Kimse bir şey söylemedi. Geçen her dakika daha da gergin-

leşmelerine neden oluyor, sınırı kolayca geçeceklerine dair baştaki iyimserlik hızla tükeniyordu.

Dikiz aynasından polis ciplerini ilk gören Petra oldu. Dört cip hızla yaklaşıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar Toyota'nın arkasını bloke ettiler. Her bir arabadan dört polis indi. İkisi hariç hepsi silahını çekmişti. Diğer ikisinde tüfek vardı.

Komutanları olduğu anlaşılan adam, "Herkes aşağıya insin!" diye bağırdı. Sol göğsü brövelerle kaplıydı. "Ellerinizi havaya kaldırın! Hepinizi tutuklusunuz!"

1 Kasım 2007
Perşembe, 06.45
New York, ABD

Laurie'nin bakış açısıyla kısırlık kâbusunun en kötü tarafı beklemekti. Dönemin ilk bölümünde insan hap almak, iğne olmak ve ultrasondaki gelişmeleri takip etmekle meşgul oluyordu. Öyle veya böyle, bir şekilde meşguliyet içinde kalıyor ve olayı kafaya takmak için fazla bir zamanı bulunmuyordu. Ama ikinci dönemde durum farklıydı. Elinizden sadece meraklanmak geliyordu: Bu dönemde hamile kalabilecek miyim, yoksa kısırlığa mı mahkûmum? Sanki bir yerinizde kusur, bir eksiklik varmış gibi, *Kısırlık* kelimesinin telaffuzu bile rahatsızlık vericiydi.

Laurie kasım ayının başında o sabah pencereyi döven yağmurun sesiyle uyanırken, hamile olup olmadığını merak ediyordu. On veya onu takip eden ondan fazla dönem içinde sanki hiç umutlanmamış gibi. O ay kendine yaptığı hormon iğneleri bereketli, güzel boyutta foliküller üretmişti.

Aynı zamanda Laurie kendini kötü de hissediyordu. Hamile kalma olasılığı şu anki kadar yüksek olan diğer dönemlerde hamile kalamamıştı. Şimdi neden farklı olsundu ki? Umut ve beklentileri yukarıda tutmamak en iyisi değil miydi? Sonunda

regl olduğu ve hamile kalmadığının yüksek sesle ilan edildiği geçen ay, bu işten tamamen vazgeçmeye hazırdı. Hamileliğin, kırk yaşını geçmiş Laurie Montgomery Stapleton'a kısmet olmayacağından korkuyordu.

O an sıcak yatağında yatarken, Jack'in duşta şarkı söylediğini duydu. Kendisi böyle büyük bir mücadelenin içindeyken Jack'in böylesine neşeli olması, olaya katlanmayı çok daha zorlaştırıyordu.

Laurie sonunda, "Boş ver, Tanrı aşkına," dedi. Kaderine boyun eğmişti. Üstündeki çarşafları atıp aceleyle sıcak ve buharlı banyoya koşturdu. Zihnini açık tutmaya çalışırken herhangi bir beklenti içine girmeksizin nefret ettiği hamilelik testlerinden birini çıkardı. Tuvalete çömelip, fitili kullanma talimatı doğrultusunda ıslattı. Saati kurup, çubuğu tuvaletin seramik kabının içine bıraktı.

Mutfağa geçerek kahve makinesini çalıştıran ve ekmek kızartıcısına ekmek koyduktan sonra tekrar banyoya dönen Laurie, hamile olup olmadığını gösterecek çubuğu eline aldı ama dikkatini sinir bozucu çalar saati susturmaya vermesi için özellikle bakmaktan kaçındı.

Sonucun negatif olacağına kendine inandıran Laurie, çubuğa şöyle bir baktı ama beyni pozitif yazısını okuduğunu söylediğinde bir daha bakmak zorunda kaldı. İlk kez ikinci çizgi ortaya çıkmıştı ve çok net biçimde belli oluyordu. Laurie haykırmasına engel olmadı. Gebeliğin ne zaman başladığını içgüdüsel olarak anlamıştı. Hindistan'da, Jennifer'ın o mutluluk verici ortaya çıkışının ardından Jack'le sevişmişler, hatta, daha sonra günün ilerleyen saatlerinde rahim içi döllenmeyi yaptırmışlardı ve Laurie mutlu sonuca doğal yolla ulaştıklarını biliyordu.

Arkasına dönen Laurie duş kapısındaki havluyu kaparak kapıyı açtı. Üstündeki pijamalarla içeri dalıp Jack'i şaşırttı. "Başardık!" diye bağırdı. "Hamileyim!"

20 Mart 2008
Perşembe, 11.45
Los Angeles, ABD

Jennifer zarfı eline aldığında açmamak için kendini zor tutuyordu. Ne de olsa içeriği hayatının geri kalanını doğrudan etkileyecekti. Zarfın ön bölümünde *Jennifer M. Hernandez, UCLA David Geffen Tıp Üniversitesi* yazıyordu. İçinde sonuçlar vardı: dört yıllık tıp fakültesi öğrencileri ve onların ilişkili olduğu akademik tıp enstitülerini yakından ilgilendiren sonuçlar.

Sonuçlar öğrenciler açısından çok önemliydi, nerede ihtisas yapacaklarından, profesyonel hayatlarına nerede devam edeceklerine kadar uzun bir dönem için belirleyici bir rol oynuyordu.

Jennifer'ın, nereye gideceklerini öğrenmiş olan birkaç arkadaşı ona zarfı açması için baskı yapmaya çalışmışlar ama o reddetmişti. Her türlü ikna edici yaklaşıma direnerek, çoğunlukla halinden memnun arkadaşlarından oluşan gruptan ayrılıp, konferans salonuna koşuşturmuştu. İnancından dolayı, bu sonucu öğrenmeyi en yakın arkadaşı Neil McCulgan'la paylaşmaya niyetliydi.

Hindistan'dan döndükten sonra ilişkileri oldukça iyi bir seyir izlemişti. Jennifer tıp öğrencisi olarak sahip olduğu sorumluluklarla birlikte, tıp merkezindeki kazançlı işi yüzünden fazla boş zaman bulamasa da, o kısıtlı zamanı da egzotik yerlerde sörf yapmaması şartıyla Neil'le birlikte geçirmek istemişti.

Jennifer elini yakan zarfla birlikte acil odasına doğru hareketlendi. Odaya vardığında Neil'in birkaç stajyer doktorla birlikte, kısa bir süre önce vefat eden bir acil bölüm hastasının boğazına tüp salma işiyle ilgili çalıştığı küçük bölmeye geldi. Öğrencilere konsantre olmuş Neil Jennifer'ı hemen fark etmedi, fark ettiği anda Jennifer zarfı havaya kaldırıp mahcup bir tavırla salladı. Ne olduğunu hemen anlayan Neil, bir an içinde ani bir sızı hissetti. İşin fiziksel bölümünde hâlâ kat etmeleri gereken bir yol olsa da, gün geçtikçe derinleşen arkadaşlıklarından çok

büyük keyif alıyordu. Neil işlerin düzeleceğini ve değişeceğini biliyordu ama Jennifer'ın Los Angeles'taki ilk yılından beri kararlaştırmış olduğu üzere Doğu Sahili'ne dönecek olmasından dolayı hiç mutlu değildi.

Jennifer New York'u ne kadar seviyorsa, Neil de özellikle sörfle arasındaki ruhani bağ yüzünden Los Angeles'ı o kadar seviyordu. Jennifer'ın elde ettiği sonucun onu istediği yere götüreceğini biliyordu. Çok iyi bir öğrenciydi ve özellikle Hindistan dönüşü dördüncü yıl cerrahlık rotasyonunu oldukça başarılı biçimde tamamlamıştı.

Neil dudaklarını oynatarak sessizce, "Büroma git," dedi.

Jennifer mesajı aldığını belirten bir hareket yaptı. Küçük odadan ayrılıp büroya geri geldi. İskemleye oturdu, içindeki notta neler yazdığını görebilmek umuduyla zarfı ışığa doğru tuttu. Bunun kendini kandırmak olduğunu biliyor ama karşı koyamıyordu.

Neil birkaç dakika sonra büroya geldi. "Evet, Columbia'ya gidiyor musun?" diye sordu.

"Zarfı henüz açmadım. Benim bazı inançlarım var biliyorsun. Sen yanımdayken açmak istedim."

"Seni aptal kadın! İstediğini elde edeceksin nasılsa."

"Keşke ben de senin kadar emin olsaydım."

"Eh, açsana!"

Jennifer derin bir nefes alıp zarfı kaptı ve kaba bir hareketle yırtıp kâğıdı dışarı çıkardı ve ardından çığlığı bastı. Kâğıdı havaya fırlattı ve süzülerek yere düşmesine izin verdi.

"Gördün mü!" dedi Neil. "Columbia senin gibi birini kaptığı için çok şanslı." Yere eğilip notu yerden aldı ve yazıya bir göz attı. Sonra bir kez daha bakmak ihtiyacı duydu ve şok oldu. Kâğıtta "UCLA Tıp Merkezi Cerrahi Bölümü" yazıyordu.

Neil allak bullak olmuş halde bakışlarını kâğıttan Jennifer'ın gözlerine kaydırdı. "Nedir bu?" dedi, hemen.

"Oh, evet, sana söylemeyi unutmuştum. Tercihimi değiştirdim. Birbirimizi tanımaya başlamışken buradan ayrılmak iste-

mediğimi fark ettim ama meraklanma ve kendini herhangi bir konuda baskı altında hissetme."

Neil uzanıp Jennifer'ı kucakladı ve ayaklarını yerden kesecek kadar havaya kaldırdı. "Ne kadar mutlu olduğumu bilsen," dedi. "Şunu hiç unutma ki, bundan hiç pişman olmayacaksın."

5 Ağustos 2008
Çarşamba, 20.20
Los Angeles, ABD

Jennifer Hernandez yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Los Angeles Uluslararası Havaalanı'nın gelen yolcular bölümünün gümrük alanı dışında aşağı, yukarı dolanıyordu. Birkaç dakika içinde diğer başka insanların yanı sıra, o da işin kendine düşen bölümü için sarf ettiği çabaların sonucunu alacaktı.

Neil McCulgan, "Şu kapıdan Veena Chandra'nın çıkacağını tahmin etmek çok zor," dedi. Havaalanına birlikte gelmişlerdi.

Jennifer, "Ben de olmayacağına dair birçok kez karamsarlığa kapıldım," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. Hindistan'dan geri döndükleri birinci günden itibaren, Jennifer üniversiteyi Veena'ya tıp fakültesinde burs vermesi yolunda ikna etmek için bir kampanya yürütmüş, Amerikan hükümeti ona öğrenci vizesi çıkarmıştı. Her iki kurum da başta Veena'nın başvurusunu bile incelemeyi reddettiği için, bu hiç de kolay olmamıştı.

Öncelikle en büyük engel, Veena'nın adının Uluslararası Hemşirelik davasına karışmış olmasından kaynaklanmış ama sorun, Veena ve diğer hemşirelerin Cal Morgan, Durell Williams, Santana Ramos ve Petra Danderoff aleyhine ifade vermeyi kabul etmeleri sayesinde kendilerine imtiyaz tanınması sonucu çözülmüştü.

Sonrasında Veena'nın ön sınava katılması konusunda zorluk yaşanmıştı. Sınava katılması için harcanan çabaların yerinde olduğu, Veena'nın sınavı başarıyla vermesiyle anlaşılmıştı. Aldı-

ğı mükemmele yakın sonuç, hedefine ulaşmasında Veena'ya çok yardım etmiş, üniversite, başvurusuna olumlu yaklaşmaya başlayınca, hükümet de tavrını değiştirmeye razı olmuştu.

En sonunda iş, uçak ücreti ve diğer masraflar için para biriktirmeye kalmıştı. İşin en inanılmaz tarafı da, tüm bu çabaların büyük bir bölümünün, Jennifer'ın tıbbi ihtisas dönemine rastlayan bir dönemde halledilmiş olmasıydı.

Neil Veena'nın göründüğü yere işaret ederek, "Orada!" dedi, heyecanla. Veena'nın yanında sadece iki ufak giysi çantası vardı. Dar bir kot pantolon ve düz, pamuklu bir gömlek giymişti. Hiçbir şeye aldırmaksızın, etrafına neşe saçan bir hali vardı.

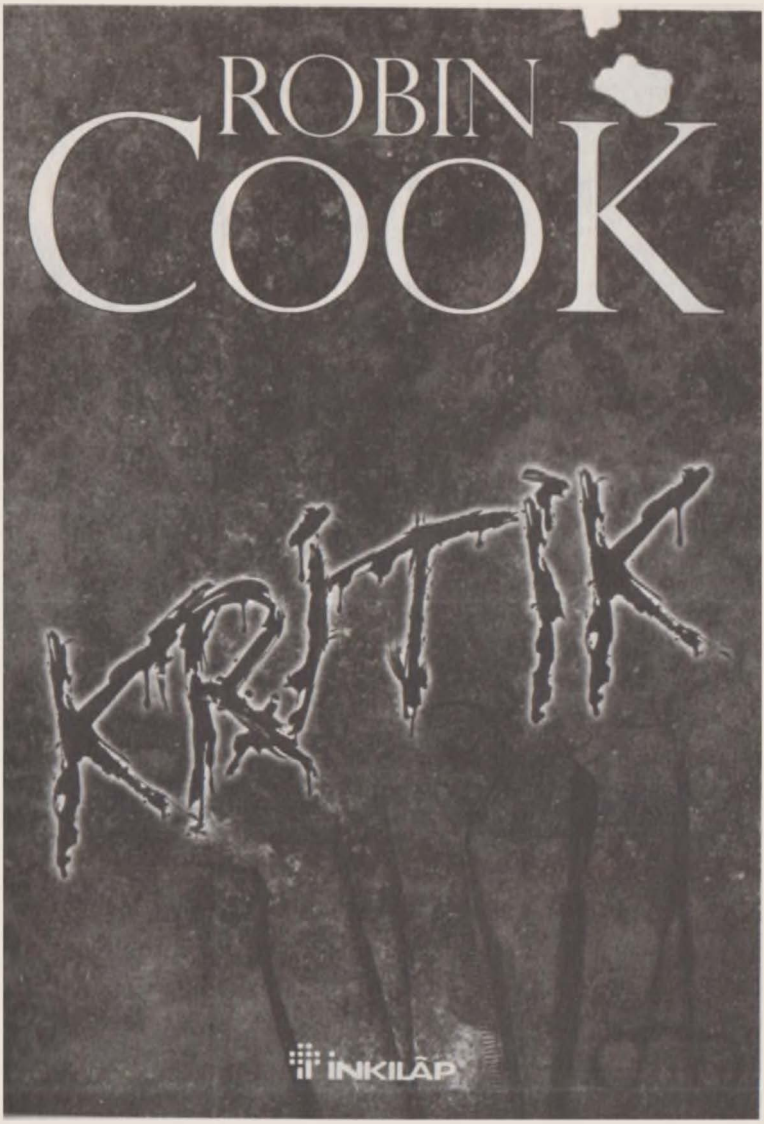
Jennifer görmesi için Veena'ya çılgınca el salladı. Veena da onu gördü ve o yöne doğru yürümeye başladı. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle yaklaşırken, Jennifer kadının aklından neler geçtiğini tahmin etmeye çalıştı. Sonunda bencil, iğrenç ve şehvet düşkünü babasından tamamen kurtulmuştu. Onun engellemelerine rağmen, tıp eğitimi almak üzere harika bir fırsat geçirmişti eline. Kendisine destek olmayan ve bebekliğinden beri her şeyden vazgeçmesine neden olan kültürden uzaklaşarak, bambaşka bir hayata kucak açmıştı.

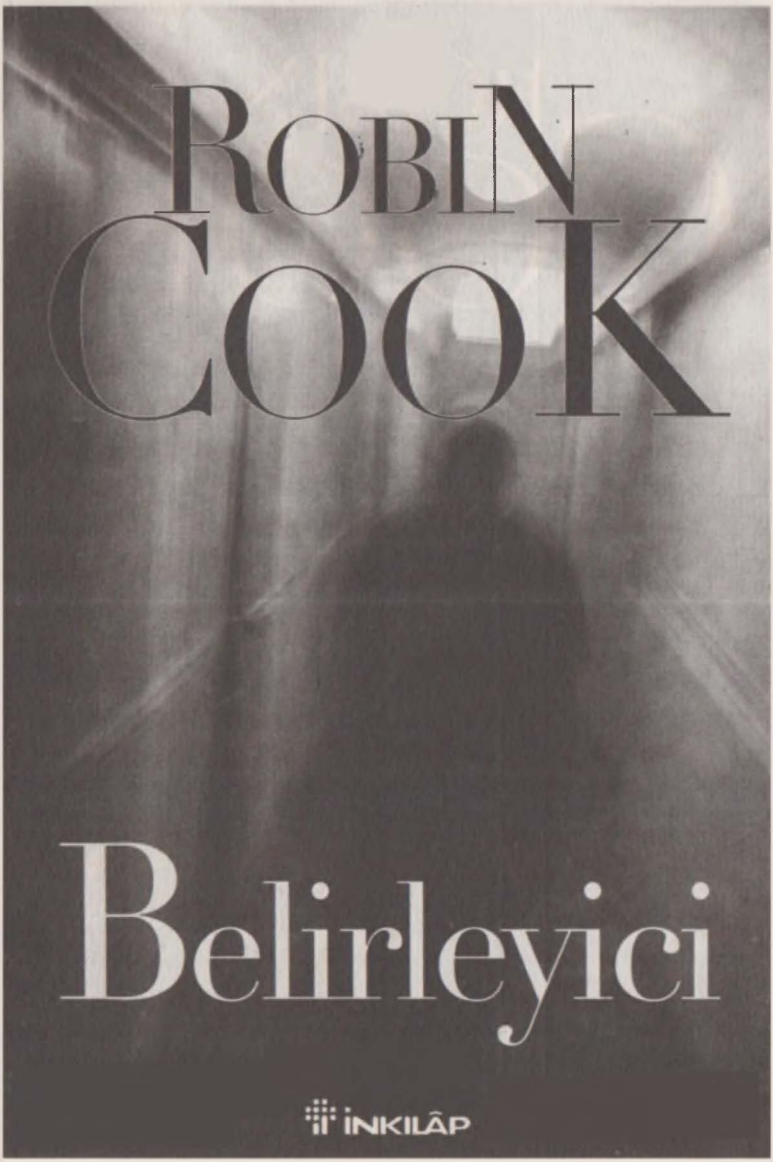
Veena'nın yaşadığı tecrübe, Jennifer'ın New York'tan ayrılıp başka bir ülke olmasa bile, o zamanlar gözüne bambaşka bir kültür gibi görünen Batı Sahili'ne gitmesiyle benzerlikler taşısa da, içinde çok daha büyük zorluklar barındırıyordu. Veena güçlü bir toplum kültüründen, bireysel bir kültüre gelmişti. Jennifer'ın böyle bir sorunla baş etmesi söz konusu olmamıştı ve herhalde ona bu konuda yardımı dokunamazdı. Ancak Veena'ya kendisinin de çok benzerini yaşadığı korkunç taciz tecrübesi konusunda yardım edebilirdi. Jennifer bu tür bir tecrübenin yol açabileceği sorunları çok iyi biliyor ve ona, deneme yanılma şeklinde öğrendiği, durumla başa çıkabilme yöntemlerini öğretebileceğini umuyordu.

Jennifer Veena'nın yardım almaya açık olacağını umuyordu. Ne de olsa Veena'dan hayatını değiştiren bazı önemli dersler al-

mıştı ve onun bu iyiliğinin altında kalmak istemiyordu. Veena, çok pahalıya patlamış olsa da, Jennifer'ın başka hiçbir şekilde öğrenemeyeceği şekilde, kefaret ve affetme hakkında dersler almasını sağlamıştı.

S O N

ROBIN
COOK
KRİTİK
İNKILÂP

ROBIN
COOK
Belirleyici
İNKILÂP

Tıp gerilim romanlarının ustası Robin Cook'un bu tüyler ürpertici yeni romanının kahramanı, yabancı bir ülkenin hastanelerinde yaşanan, nedeni anlaşılamamış bir dizi ölümü araştıran idealist bir üniversite öğrencisidir.

"Cook'un bu son derece heyecanlı yeni romanı, ilk dönem romanlarının tazeliğini koruduğu gibi, onların yarattığı etkiye benzer bir etki yaratıyor. Cook'un yarattığı ve popüler hale gelmesini sağladığı özenle yazılmış bu tıp gerilim romanının yan karakterleri de oldukça gerçekçi ve akılda kalıcı."
-San Francisco Chronicle

Los Angeles Üniversitesi dördüncü sınıf öğrencisi Jennifer Hernandez'in dünyası bir günde alt üst olacaktır. Los Angeles Cedars-Sinai Tıp Merkezi'nin ameliyat salonunda dinlenirken, bir kulağı televizyondaki tıp turizmi hakkında haber yapan programdadır. Ancak haberde sevgili anneannesinin adının geçtiğini duyduğunda Jennifer'ın kalbi neredeyse duracaktı. CNN muhabiri, Maria Hernandez'in Yeni Delhi'nin Kraliçe Victoria Hastanesi'nde geçirdiği kalça ameliyatının ertesi günü öldüğünü bildirmektedir.
Duyduğu haberle yıkılan ve anneannesinin ölümüne dair bir cevap bulmak için çırpınan Jennifer, derhal üniversiteden ayrılıp Hindistan'a gider. Burada yetkililerle başlarda anlayışlı bir havada geçen görüşmeleri, Jennifer'ın daha fazla bilgi toplamaya çalışmasıyla nahoş bir havaya bürünür. Nedeni anlaşılmayan ölümlerin sayısının artması ve Hintli hastane yetkililerin cesetleri aceleyle yakmak istemeleri üzerine Jennifer, akıl hocası olan ve Maria'yı da çok seven New York şehri tıp müfettişi Dr. Laurie Montgomery ile temasa geçer.
Kocası Dr. Jack Stapleton'la birlikte genç kadının yardımına koşan Laurie, karşısında hataya tolerans göstermeyen, oldukça gelişmiş bir tıp tesisi bulacaktır. Bu arada ölü sayısı arttıkça, ortaya atılan sorular da artacak, bu durum Laurie ve Jennifer'ı dünya çapında, çok katmanlı ve uğursuz bir gizli ittifaka kadar götürecektir.